

„Poveștile
Victoriei Alexander sunt
delicios de originale!“

The Sun

MOȘTENITOAREA FUGARĂ

VICTORIA ALEXANDER

SERIA „CONACUL MILLWORTH“

Lucy Merryweather a moștenit de la mătușa ei o avere – și lista de dorințe neîmplinite a acesteia. Și oare cum altfel ar putea Lucy să onoreze amintirea dragii ei mătuși dacă nu încercând să realizeze ea însăși cât mai multe dintre lucrurile la care a visat cândva ruda ei? Cum viața o aduce pe neașteptate în Anglia, la un ocean distanță de New York și de familia ei, nimic nu pare să-i stea în cale – excepându-l pe bărbatul misterios care o urmărește din umbră și despre care Lucy bănuiește că este investigator privat, angajat pentru a o spiona și a o ține departe de necazuri.

Cameron Effington nu este însă genul de bărbat care să poată fi ignorat și care să rămână mult timp în umbră. Ca jurnalist, Cameron este tot timpul în căutarea unei povești interesante, care să merite relatată în paginile ziarului pentru care lucrează. Și o moștenitoare americană dornică să descopere nu numai atracțiile turistice londoneze, ci și aventura într-un loc unde nu o cunoaște nimeni este subiectul perfect. Și mai este și fermecătoare. Și extrem de ademenitoare. Lucy îl crede detectiv? Cu atât mai bine! Adevărul nu are de ce să stea în calea unei povești pe cinste – sau să împiedice o pasiune irezistibilă și năvalnică...

„Victoria Alexander creează o poveste încântătoare,
plină de râsete și veselie, care vă va binedispune cu siguranță.“

RT Book Reviews

Victoria Alexander este o prezență constantă în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost nominalizată de două ori la prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

The Daring Exploits of a Runaway Heiress
Victoria Alexander
Copyright © 2015 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate



Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Moștenitoarea fugară
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Moștenitoarea fugară / Victoria Alexander
trad. din lb. engleză: Elena Arhire – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6371-9
I. Arhire, Elena (trad.)
821.111

VICTORIA ALEXANDER

*Moștenitoarea
fugară*

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA

București
2020

*A i se livra domnișoarei Lucinda Merryweather
la împlinirea a 21 de ani*

12 august 1869

Draga mea Lucy,

Cred că abia îți vei aminti de mine, dacă îți vei aminti. Din păcate, voi fi murit de mult când vei primi această scrisoare. Am împlinit deja 80 de ani și, în mod inevitabil, timpul de care mai dispun este scurt. În vreme ce îți scriu, tu ai abia cinci ani și ești o copilă încântătoare și isteță. Am încredere că vei deveni o tânără la fel de minunată și de inteligentă.

Ai fost numită după mine, ceea ce a fost dintotdeauna pentru mine un motiv de mare bucurie și mai mult decât o mică satisfacție. Tatăl tău a făcut acest lucru știind că, eu neavând copii, cu siguranță ți-aș lăsa ție averea mea. Aici a avut dreptate. În afară de vreo câteva donații făcute prietenilor și unor cauze nobile, ți-am lăsat ție cea mai mare parte a averii mele. Va rămâne într-un depozit până în momentul în care vei primi această scrisoare, în ziua în care vei împlini 21 de ani. Sfătuitorii mei legali sunt exact la fel de isteți ca tatăl tău, motiv pentru care nici nu le port pică pentru onorariile exorbitante. Au făcut tot necesarul pentru a mă asigura că averea mea rămâne sub controlul tău și dacă te căsătorești. O, mi-ar plăcea să-i văd fața tatălui tău când află despre clauza asta, dar poate va fi posibil. Sper să îl pot privi de sus și nu de jos.

În afară de această scrisoare, ți-am lăsat o cărticică, un jurnal dacă vrei să-i spui așa. Când eram mai tânără decât ești tu acum, existau, ei bine, tot felul de aventuri – în lipsa altui cuvânt – pe care voiam să le experimentez în viață. Unele dintre ele sunt pur și simplu prostesți, cugetările unei tinere fete. Unele sunt, cu siguranță, scandaloase, iar altele – foarte profunde. Oricum ar fi, pe durata lungii mele vieți, nu am îndeplinit-o pe nici una.

Nici măcar pe cele care nu ar fi necesitat absolut nici un efort. Astfel că, vezi tu, draga mea, ceea ce a început ca o listă a dorinței mele secrete de aventură a devenit o listă a regretelor mele sincere.

Dar nu te lăsa amăgită, Lucy, căci, la urma urmei, am avut o viață foarte frumoasă. Soțul meu, Charles, a fost un bărbat minunat chiar dacă absolut deloc aventuros, o calitate pe care nu o prea cauți la un soț. Femeile caută un bărbat puternic și statornic, din moment ce bărbații aventuroși nu sunt, de obicei, soți de încredere. Dar ziua în care l-am întâlnit pe Charles von Burton a fost cea mai bună zi din viața mea. A fost un soț excelent, un bărbat minunat, iar eu l-am iubit din toată inima. Iubirea, fata mea dragă, nu este niciodată un regret.

Când Charles a murit și eu am fost liberă să fac ceea ce îmi doream, eram deja prea fixată pe făgașul meu și era mult prea târziu. Îmi ratasem șansele, și, astfel, acele dorințe frivole ale tinereții mele deveniseră mai importante decât ar fi trebuit să fie. Este mare păcat.

Mă rog ca tu să ai curajul și tăria de caracter care mie mi-au lipsit ca să mergi înainte și să obții tot ceea ce îți dorești în viață, indiferent dacă lumii i se pare stupid, nepotrivit și necuviincios. Îți las ție cartea mea de regrete, în speranța că te inspiră să-ți asculti inima și să-ți urmezi visurile. Oricât ar fi ele de nepotrivite sau de nebunești.

Îți las averea mea ca să ai mijloacele prin care să o faci.

A ta cu afecțiune,

Mătușa Lucinda

Prolog



4 ianuarie 1888

Conacul Millworth

– Vrei să faci ce?

Jackson Channing se uită la Lucinda Merryweather de parcă i-ar fi crescut brusc două capete. Lucru care ar fi fost foarte curios chiar și aici, la conacul Millworth. Chiar dacă, din ceea ce Lucy își dăduse seama în timpul șederii ei de până acum, se putea să nu fie cel mai ciudat lucru care să se fi întâmplat vreodată la moșia strămoșească a tatălui lui Jackson.

– Nu, Jackson, spuse Lucy ferm, împotrivindu-se dorinței de a scoate un oftat prelung. Știuse că el nu avea să primească vestea cu bine. Aparent, una era ca Jackson să se avânte spre necunoscut și spre o viață de aventuri grandioase și cu totul alta era să o facă Lucy. Oricum ar fi, el nu mai avea nici un cuvânt de spus în ceea ce făcea ea sau nu. Se așează într-unul dintre fotoliile din fața biroului și îi oferi zâmbetul ei cel mai agreabil. Nu doar vreau să fac asta. Sunt absolut *hotărâtă* să fac asta.

– Ești hotărâtă să îndrepti cumva regretele unei femei pe care nu ai întâlnit-o niciodată.

Neîncrederea răsună în glasul lui.

– Asta nu este în întregime adevărat. Am cunoscut-o pe mătușa mea Lucinda, dar eram foarte tânără și pur și simplu nu-mi mai amintesc. Ea a murit când eu aveam cinci ani.

– Cu toate astea...

– Nu există nici un „cu toate astea“, Jackson. Doamne, omul acesta o făcea să-și dorească să bată din picior de frustrare. Din fericire, renunțase cu ani în urmă la o asemenea purtare copilărească. Totuși, ar fi fost ceva foarte mulțumitor. Eu am fost numită după

mătușa mea, iar ea mi-a lăsat averea, pe care am primit-o când am împlinit 21 de ani.

– Da, știi asta, dar...

– Dacă îți amintești, nu existau clauze în privința moștenirii. Toți, am primit de la Lucinda și o scrisoare, plus un jurnal subțire. O carte a regretelor, dacă vrei.

– Doar pentru că ea a avut regrete nu înseamnă că tu ai vreo obligație să...

– Știi exact ce înseamnă și ce nu, Jackson. Și vreau să încetezi să mai fii atât de... atât de dezaprobat. Ea aruncă o privire prin biblioteca Millworth și spre numeroasele portrete de familie intercalate între rafturile nesfârșite de cărți. Absolut fiecare portret se uita cu dezaprobare. Chiar dacă ăsta chiar pare să fie locul potrivit pentru asta.

– Lucy, eu...

– Și ia loc. Ea își dădu ochii peste cap. Urăsc felul în care stai în spatele celui birou și te uiți urât la mine.

– Îmi place să stau în picioare. Îmi oferă un avantaj.

– Nu chiar.

Ea zâmbi dulce. El pufni, se așeză și se aplecă peste birou.

– Te cunosc de o viață și m-am simțit întotdeauna, ei bine, responsabil pentru tine. El se opri. Doar pentru că situația noastră s-a schimbat, responsabilitatea asta nu e anulată.

– De fapt, Jackson, spuse ea cu cea mai amabilă voce de care era în stare, e anulată.

Ani întregi, Lucy și Jackson, precum și familiile lor, presupuseseră că ei aveau să se căsătorească într-o bună zi. Dar, de fiecare dată când se ivise momentul să anunțe oficial logodna, apăruse întotdeauna un motiv perfect legitim pentru a amâna acest lucru. Treptat, Lucy începuse să ia în calcul faptul că poate nu le era dat să fie împreună. Și poate că, în adâncul sufletului lor, o știau amândoi. Înțelegerea acestui fapt adusesese cu sine o mare ușurare. Ea îl iubea cu adevărat pe Jackson și bănuia că avea să îl iubească întotdeauna, dar afecțiunea pe care o simțea pentru el nu era diferită de cea pe care o avea pentru frații ei. Și i se părea că, dacă era să te măriți cu un bărbat, sentimentele pe care le nutreai pentru el nu trebuiau să aibă nimic câtuși de puțin fratern.

Viața lor se schimbase atunci când Jackson descoperise că tatăl pe care îl crezuse mort de multă vreme nu era doar viu, ci nici nu știa despre existența fiului lui. Și descoperise că era moștenitorul unui titlu englez. Când Jackson revenise în Anglia împreună cu proaspăt regăsitul lui tată, ca să-și cunoască familia, păruse că soarta îi oferise lui Lucy șansa pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna. Îl eliberase de orice obligație față de ea și își pusese în mișcare propriul plan pentru propria viață – cel puțin, provizoriu. Detaliile erau vagi. Dar soarta intervenise din nou, iar Lucy profita-se de șansa de a o însoți pe mama lui Jackson, Elizabeth, în Anglia. Acum, că se afla aici, nu avea nici un gând să revină prea curând acasă, la New York. Nu avea nici un gând să redevină fiica liniștită și cuviincioasă a unui director de la Graham, Merryweather, Lockwood Banking and Trust.

– O să fii întotdeauna cea mai dragă prietenă a mea, spuse Jackson neclintit.

– După cum tu o să fii al meu.

Bietul, dragul Jackson se îndrăgostise până peste urechi de o prietenă a familiei lui. Din păcate, ea era la fel de independentă pe cât era de frumoasă, și, cu câteva zile în urmă, inimile amândurora fuseseră frânte. Lucy încercase să discute cu Jackson ca să îl încurajeze să se ducă după respectiva tânără, dar în zadar. El era la fel de încăpățânat ca femeia pe care o iubea. Totuși, Lucy credea cu tărie în ideea de dragoste adevărată, de suflet pereche și de destin. Iar simplul fapt că ea și Jackson nu erau împreună nu era o dovadă în acest sens? Lucy avea încredere că Jackson și Lady Theodosia aveau să găsească, în final, drumul înapoi unul spre celălalt.

Cu toate acestea, cum nu părea să existe ceva ce Lucy să poată face cu privire la viața lui Jackson în clipa aceea, venise momentul să-și îndrepte atenția asupra propriei vieți.

– Sunt conștientă că nu am nici o obligație față de mătușa Lucinda, cel puțin nu din punct de vedere legal, dar simt, ei bine, o obligație morală, dacă vrei. Am fost foarte mișcată de scrisoarea pe care mi-a lăsat-o și de regretele ei, dar nu puteam face nimic în privința asta când noi doi ne planificaserăm viața. Acum, totul s-a schimbat. Ea clătină din cap. Nu vreau să ajung

la sfârșitul vieții și să am o listă cu lucrurile pe care am vrut să le fac, dar pe care nici măcar nu am reușit să *încerc* să le fac. Simpla idee mă îngrozește. Nu vreau să am regrete. Ea îi întâlnește privirea. Și, dacă nu fac asta pentru ea – pentru mine –, știu că o să am.

– Poate... El se lasă pe spate în scaunul lui și își alege cuvintele cu atenție. O notă înșelător de nonșalantă îi răsună în voce. Ar trebui să faci mai degrabă lucrurile pe care ți le-ai dorit dintotdeauna decât pe cele pe care și-a dorit altcineva să le facă.

– Excelent, Jackson. Ea îl fixează cu o privire hotărâtă. Și care sugerezi că ar putea fi lucrurile astea?

El ridică din umeri.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Din păcate, nici eu. Ea își încrucișă brațele la piept și se încrunță. Fiecare bucată din viața mea a fost planificată și anticipată până acum. Nu m-am abătut niciodată de la calea prevăzută pentru mine. De fapt, nu mi-am pus niciodată problema dacă noi doi *trebuie* să ne căsătorim. Cel puțin, nu cu voce tare.

– Nici eu, zise Jackson în barbă.

– Dar, cum nu se mai așteaptă de la mine să mă mărit cu tine, nu sunt sigură ce vreau să fac.

– Sigur îți dorești să te măriți într-o bună zi, nu?

– O, probabil într-o bună zi, dar momentan... Ea clătină ușor din cap. Mă simt ca o pasăre care a fost, în sfârșit, eliberată din colivia ei.

– Mulțumesc, bombăni el încordat.

– Hai, știi la ce mă refer. Ea îi ignoră comentariul. Acum, că sunt liberă, habar nu am ce vreau să fac cu libertatea mea. Până când stabilesc asta, se pare că cea mai bună variantă pe care o am este să fac lucrurile pe care mătușa mea nu a avut niciodată ocazia să le facă.

– Nu sunt sigur că asta chiar este cea mai bună variantă. Totuși... El o studiază pentru o clipă. Nu mi-ai spus care sunt regretele astea ale mătușii tale. Mă gândesc la ce este mai rău, să știi. Că sunt lucruri nepotrivite, scandaloase sau periculoase.

– Nu toate. Nu avea de gând să îi spună totul de pe lista lungă a Lucindei, dar putea să îi dezvăluie câteva. Unele dintre ele sunt

puțin prosteești, dar altele sunt foarte dulci. De exemplu, și-a dorit întotdeauna să aibă un câine, dar nu a putut niciodată să aibă unul căci câinii îl făceau pe unchiul Charles să strănute. Foarte multe dintre lucruri sunt *atât* de nevinovate.

El miji ochii.

– Dar nu toate?

– Ei bine, unele sunt ceva mai îndrăznețe. Ea schiță spre el un zâmbet nevinovat. Dar nu considerabil.

– Tind să nu prea te cred. El scutură din cap. Nu cred că este câtuși de puțin indicat, Lucy.

– De ce nu? Tu vei pleca să faci exact ceea ce vrei. Pe lângă ideea de a o lua pe urmele pașilor îndrăzneți ai tatălui tău, planurile tale sunt chiar mai puțin definitive decât ale mele. Eu de ce să nu fac ceea ce vreau?

– În primul rând, ești femeie, spuse el cu o atitudine condescendentă. Ea detesta atât de tare când el era condescendent. Fără îndoială, vorbea bancherul din el. Și, chiar dacă acum renunța la viața de bancher în favoarea a ceva cu mult mai interesant, era mai ușor să scoți pe om din bancă decât banca din om. În al doilea rând, nu ai nici o experiență practică la a trăi singură. Chiar dacă bănuiesc că aș putea să angajez pe cineva ca să se asigure că ești în siguranță. Un paznic sau un fel de detectiv privat...

– Ba cu siguranță nu ai să faci așa ceva! Nu am nevoie de o dădă-că sau de un paznic.

– Nu-mi place să te las aici singură, fără să fii supravegheată de cineva.

Ea își arcui o sprânceană.

– Doamne, Jackson, habar n-aveam că ai o părere atât de proastă despre inteligența și abilitățile mele.

– N-am vrut să sune așa. Jackson clătină din cap. M-ai luat, pur și simplu, prin surprindere. Nu am nici o îndoială că ești extrem de capabilă dincolo de toată... Ochii lui se îngustară. Amabilitatea.

– Sunt neabătut de amabilă.

– Da, știu. El o studie mult timp. Ești hotărâtă, nu-i așa?

– Da, sunt.

— Ei bine, bănuiesc că ai dreptate. El scoase un suspin resemnat. Nu există nici un motiv pentru care să nu faci ceea ce-ți dorești. Și mă aștept să nu existe ceva ce să pot face ca să te opresc.

Ea schiță spre el cel mai dulce zâmbet de care era în stare.

— Prin urmare, n-am nici o obiecție...

— O, cât de norocoasă sunt.

El o ignoră.

— Totuși, am niște condiții.

— Condiții? Ea pufni. Credeam că am stabilit că nu mai este dreptul tău să ai vreun cuvânt de spus în legătură cu ceea ce pot sau nu să fac. Am aproape 24 de ani, să știi.

— Am dreptul pe care îl are un prieten bun, cineva căruia îi pasă de tine. Dar, dacă preferi să nu fii de acord cu condițiile mele... El ridică din umeri. S-ar putea să mă simt obligat să le scriu părinților tăi sau, mai bine zis, fraților tăi și să le povestesc despre îngrijorările mele.

Fu rândul lui să zâmbească amabil.

Lucy își miji ochii. Nu avea nici o îndoială că ar face întocmai dacă nu ceda în fața cerințelor lui.

— Prea bine. Care sunt condițiile tale?

— Unu, să îți limitezi realizarea aventurilor ăstora ale mătușii tale în Anglia și să locuiești fie la Millworth, fie la reședința Channing din Londra. El își ridică mâna pentru a-i opri obiecția. Părinții mei, mătușa și unchiul meu o să tot călătorească, așa că o să fii cât vrei tu de independentă. Desigur, servitorii o să fie aici.

Lucy își înăbuși un zâmbet mulțumit. Știa prea bine că aproape toți membrii din familia lui aveau să se îndrepte spre diferite părți ale lumii în zilele ce urmau. În primul rând, ea îi povestea totul lui Jackson doar pentru că avea de gând să îl întrebe dacă putea să rămână în casele familiei lui cât timp ei erau plecați. Hotărâse deja să-și desfășoare căutările în Anglia, din mai multe motive. În primul rând, ea se afla aici, încântător de departe de casă și de toți cei pe care îi cunoștea. În plus, mătușa ei își dorise dintotdeauna să călătorească în Anglia, din moment ce mama ei, stră-străbunică lui Lucy, se născuse aici. Vizita lui Lucy în Anglia însemna că putea deja să șteargă un regret de pe listă. În plus, cum aceasta urma să fie prima încercare a lui Lucy de a avea

o aventură de orice fel, i se părea că avea să-i fie mai ușor să aibă aventuri grandioase dacă înțelegea perfect limba în care se vorbea. Chiar dacă studiase franceza și italiana, limbile străine pur și simplu o depășeau, iar ea nu putea să facă altceva decât să ceară indicații despre unde se aflau biblioteca sau gara. Ea încuviință din cap.

– Pot să fiu de acord cu asta.

– Și o să-i faci vizite periodice verișoarei mele, Lady Dunwell, astfel încât cineva să știe că ești bine.

– Verișoara ta Beryl?

Jackson încuviință din cap.

– Cum toată lumea o să fie plecată peste hotare, Beryl este o alegere excelentă. Se așteaptă ca soțul ei, Lionel, să devină prim-ministru într-o bună zi. Mă îndoiesc că te-aș putea lăsa pe mâini mai bune.

Jackson nu părea conștient de faptul că, chiar dacă Lady Dunwell și soțul ei erau foarte respectabili în acest moment, bârfele despre trecutul lor erau extrem de interesante și absolut deloc cuviincioase. Lucy nu se putea gândi la cineva mai potrivit pentru a o păzi. Se strădui să-și imprime în voce o notă resemnată:

– Foarte bine.

– Și... Tonul lui deveni aspru. O să-mi permiți să angajez o însoțitoare pentru tine.

– N-am nevoie de o însoțitoare.

– Și am fost permisiv în corespondența mea.

Ea miji ochii.

– Îți dai seama că există un cuvânt pentru ceea ce faci, nu?

– Îndrăznesc să cred că există nenumărate cuvinte pentru ceea ce faci.

Nota arogantă din vocea lui se potrivea de minune cu privirea lui satisfăcută.

– Îmi vin imediat în minte șantaj și escrocare.

El îi aruncă un zâmbet perfect lipsit de remușcări. Ea nu își putea aminti de vreun alt moment în care să-și fi dorit să șteargă cu o palmă zâmbetul acela de pe chipul lui.

– Bine. Ea oftă. Atunci, să fie o însoțitoare.

Totuși, ea avea să fie în măsură oricând să se dispenseze de orice fel de însoțitoare îi găsea Jackson de îndată ce el avea să plece din țară.

Jackson făcu o pauză.

– Îți dai seama că, de îndată ce părinții tăi o să afle...

– Fără îndoială, o să trimită pe cineva care să mă târască acasă. Era ciudat să te aventurezi în necunoscut când propria ta familie refuza să accepte că ești adult. Nu era deloc sigură cum avea să se ocupe de acea situație dacă... nu, *când* urma să aibă loc. Ea fusese întotdeauna o fiică perfectă. Nu făcuse niciodată nimic neașteptat sau necuviincios. Ce păcat! Dacă ar fi avut mai multă experiență cu indecența, probabil ar fi știut cum să se descurce cu repercusiunile îndrăzelii de a face lucruri neașteptate. Da, îmi dau seama de asta, ceea ce înseamnă că probabil nu o să am foarte mult timp ca să fac ceea ce vreau.

– O să le scrii?

– Le-am scris deja. Ea se chinui să își imprime o notă de indignare în voce. N-aș vrea niciodată să-i fac să se îngrijoreze. În plus, și mama ta le-a scris.

Din păcate, cum scrisoarea doamnei Channing fusese lăsată pe o masă de pe coridor pentru a fi trimisă, se prea putea ca Lucy să o fi aruncat în foc. Din greșală, desigur.

– Și le-ai spus că nu mai ești însoțită de mama.

– Doamne, Jackson! Ea se încruntă. S-ar putea zice că nu ai încredere în mine.

– N-am vrut să spun...

– Te-am mințit eu vreodată, în viața mea?

– Nu, din câte știu eu.

– Și mă consideri o mincinoasă? Cineva care ocolește adevărul? Care ascunde adevărul? Ea îl fixă cu o privire fermă. Deci?

– Bineînțeles că nu. Jackson clătină din cap. Îmi pare foarte rău. Doar... că...

El își trecu mâna prin păr într-un mod duios de familiar. Pentru o clipă, ea reuși să vadă viitorul la care se așteptaseră amândoi. Ar fi fost foarte plăcut, și era puțin trist să îl vadă dispărând. Dar faptul că nu se mărita cu Jackson nu avea să fie niciodată unul dintre regretele ei.

– Au fost câteva zile grele.

– Ca să nu mai vorbim despre lunile de dinainte.

Ea se împotrivi din nou impulsului de a o aduce în discuție pe Lady Theodosia.

– Totuși, ai dreptate. El ridică din umeri în semn că îi părea rău. Nu am nici un motiv să nu am încredere în tine.

– Mulțumesc, Jackson.

Ea îi zâmbi încântată. Poate că, la urma urmei, existau și avantaje la a avea o reputație impecabilă. Și nu era chiar o minciună absolută. Ea scrisese, dar pur și simplu nu menționase că mama lui Jackson decisese să călătorească prin lume cu soțul ei înstrăinat, în speranța de a reaprinde ce avuseseră cândva. Era teribil de romantic. Și extrem de convenabil.

Cu toate acestea, chiar dacă Lucy o asigurase pe mama lui Jackson că avea să scrie familiei ei, ceea ce și făcuse, Lucy nu avea nici o îndoială că, la un moment dat, Elizabeth Channing avea să îi scrie din nou dragii ei prietene, Pauline Merryweather. Această scrisoare avea să menționeze, cu siguranță, călătoriile lui Elizabeth alături de soțul ei și faptul că Lucy rămăsese în Anglia. La un moment dat, Pauline avea să își dea seama că nu știa cu certitudine unde se afla singura ei fiică sau ce făcea și atunci avea să se dezlănțuie iadul pe pământ. Oricât de frustrantă era viteza lentă a corespondenței și a transportului peste Atlantic în acest moment, Lucy se simțea recunoscătoare. După calculele ei, avea cel puțin o lună în care să facă ceea ce voia. Cu ceva noroc, urma să aibă chiar mai mult.

Nu își făcea însă iluzii că avea să poată bifa tot ce era pe lista mătușii ei, dar i se părea că efortul merita tot la fel de mult pe cât succesul. După aceea, Lucy habar nu avea ce urma să facă, dar cu siguranță viitorul ei nu trebuia să fie decis aici și acum. Avea timp, bani și libertate.

– Ești absolut sigură că vrei să faci asta? o întreabă Jackson.

– În afară de decizia de a nu mă mărita cu tine – Lucy zâmbi larg –, nu am fost niciodată mai sigură de ceva în viața mea.

– Mulțumesc din nou.

Ea râse. Avea să îl adore întotdeauna pe Jackson, dar ei își alegeau propriile căi pe care să le urmeze. Nu avea nici cea mai mică

îndoială că, într-o bună zi, el avea să meargă pe drumul lui alături de Lady Theodosia. Tocmai așa cum și trebuia să fie.

Drumul lui Lucy era ceva puțin mai clar. Ceea ce ar fi trebuit să o îngrijoreze, dar nu o făcea. Era tot atât de interesant pe cât era de dificil. În plus, când soarta îi întindea o mână, trebuia să fii nebun să nu o iei. La urma urmei, aventurile se aflau acolo unde le găseai, și nu era de dat cu piciorul la ocazii.

Ceea ce Jackson nu știa, ceea ce Lucy nu intenționa să dezvăluie nimănui niciodată era că mătușa ei nu fusese singura tânără care să fi făcut o listă cu lucrurile prostești sau necuviincioase pe care își dorea să le încerce în viața ei.

Lucinda Wilhelmina Merryweather avea de multă vreme o listă secretă cu propriile aventuri.

Viitoarele aventuri ale domnișoarei Lucinda Merryweather

- * Să-mi fac o prietenă neașteptată.
- * Să înot goală la lumina lunii.
- * Să călătoresc prin lume.
- * Să învăț să fac ceva neașteptat, interesant sau frivol.
- * Să port ceva șocant.
- * Să rezolv o enigmă.
- * Să merg călare pe un elefant.
- * Să îi înving pe bărbați la jocul lor. De preferat, pe mize foarte mari.
- * Să iau atitudine pentru lucrurile în care cred.
- * Să găsesc dragostea necondiționată – un câine ar merge. Și un papagal care vorbește.
- * Să zbor.
- * Să văd locul în care s-a născut mama, să aflu de ce nu vorbește niciodată despre familia ei.
- * Să dau buzna în bastionul sacru al unui club de gentlemen.
- * Să dansez cu un prinț.
- * Să apar într-o piesă de teatru.
- * Să am o aventură romantică cu cineva pe care nu am de gând să-l mai văd în viața mea.
- * Să călăresc bărbătește purtând pantaloni.
- * Să sărut un străin.

Moștenitoarea fugară

- * Să mă zbugui într-o fântână.
- * Să fiu pictată fără haine.
- * Să-mi găsesc un iubit.
- * Să mă asigur că lumea își amintește numele meu.

Capitolul 1



Cameron Effington, cel mai mic fiu al ducelui de Roxborough, se împotrivi dorinței de a strânge din dinți și, în schimb, adoptă cea mai cordială expresie și întâlnește privirea dezaprobată a tatălui său, aflat în capătul opus al mesei.

– Da, tată, munca mea este foarte satisfăcătoare. Mulțumesc de întrebare.

Ochii tatălui se îngustară.

– Ei bine, atât timp cât este satisfăcător...

– Tată, spuse fratele cel mare al lui Cam, Spencer, marchizul de Helmsley, pe un ton scăzut, de avertizare.

Ca următor duce, Spencer se vedea de multă vreme drept diplomatul familiei.

Tatăl lui fusese mai mult decât nemulțumit când Cam obținuse o poziție la *Cadwallender's Daily Messenger*, cu mai bine de un an în urmă. Dar, pe lângă comentariile ocazionale de nemulțumire, ducele se abținea de obicei să discute despre munca fiului său cel mic. În această seară însă, existau în cuvintele lui niște conotații care nu anunțau nimic bun.

Frații gemeni ai lui Cam, Simon și Thaddeus, făcură un schimb de priviri, dar își ținură cu înțelepciune gura. Nu era de bine dacă tatăl lor își îndrepta nemulțumirea spre ei, chiar dacă nu făcuseră nimic în ultima vreme care să îi atragă mânia. Cel puțin, nimic despre care să fie Cam la curent. Sora lui, Grace, Lady Watersfeld, rămasă văduvă, continuă să mănânce, ignorând posibilitatea unei ciondăneli în familie care plutea deasupra mesei împreună cu aroma de friptură de vită. Cu doi ani mai mare decât Cam, Grace descoperise cu mult timp în urmă înțelepciunea de a nu-l distra pe tatăl lor și, prin urmare, de a nu-i atrage atenția asupra propriilor fapte.

Desigur, în general formau un grup simpatic, cu excepția momentelor în care apărea subiectul alegerii profesiei lui Cam – de fapt, că alesese să aibă o profesie. Discuția se oprea adesea la faptul

că nici unul dintre ei nu era încă însurat, nici unul dintre ei nu avea vreun gând clar legat de căsătorie și nici unul dintre ei nu părea să facă vreun efort ca să schimbe situația. Alteori, se ridica problema indiscreției ocazionale și a scandalurilor ușoare în care putea fi implicat oricare dintre ei. Totuși, Cameron recunoștea meritele fraților lui, căci erau, de obicei, foarte discreți. În asemenea momente, ai fi putut să crezi că toată viața tatălui lor fusese de-a dreptul ireproșabilă, ceea ce era departe de adevăr. Chiar dacă odraslele lui erau de obicei suficient de înțelepte încât să nu aducă vorba despre purtarea mai puțin decât strălucită din tinerețea lui.

— Jonathon, spuse mama lui cu cea mai bună voce de ducesă de Roxborough, care semăna de mult timp frica în inima copiilor și a soțului ei. Este tot ce pot face ca să-i ademenesc pe copiii mei aici o dată pe săptămână. Nu am să-ți permit să strici seara.

Tatăl pufni.

— Niciodată n-aș...

— Am căzut de acord că o să fie o seară cordială, continuă mama.

Cordială sau nu, cina din fiecare joi de la reședința Effington, când frații lui Cam se aflau la Londra, era stăpânită de un aer de autoritate. În timp ce toți copiii familiei Effington își aveau propriile reședințe private, un izvor constant de supărare pentru duce, mama insistă ca toți copiii ei să participe la cină o dată pe săptămână. Motive legitime ale absenței de la acest ritual erau acceptate, dar vai de cel care rata mai mult de două mese consecutive. Și totuși, aceasta era prima dată, de mai bine de o lună, când toți copiii ducelui și ai ducesei stăteau la masă împreună.

Ochii tatălui său se făcură mari, cu un aer de inocență prefăcută.

— Eram cordial.

— Poate pentru moment. Ochii mamei se îngustară. Dar eu te cunosc, Jonathon Effington. Știu exact cum gândești și cu siguranță cunosc expresia aceea întipărită pe fața ta.

— Nu am nici o expresie întipărită pe față, spuse tatăl lor în barbă și străpunse o bucată de vită perfect gătită, cu mult mai multă dorință de răzbunare decât era nevoie. Nu știu ce este în neregulă la un tată care își întreabă fiul despre pasiunea lui.

— Cred că te referi la vocație, tată, spuse Grace înșelător de amabilă. Nimic nu îi plăcea mai mult lui Grace decât să arunce paie pe foc. Atâta timp cât era vorba despre focul altcuiva. O pasiune este o pasiune, o vocație este o profesie.

Fruntea tatălui lor se încruntă.

– Știu...

– Bunica nu ni se alătură în seara asta? întrebă Thad într-un efort de a schimba direcția conversației.

Cam îi aruncă o privire recunoscătoare. Și Thad se credea un pacificator.

– Mă tem că nu. Mama oftă. Urma să se retragă devreme, pentru că se simțea epuizată. Unele dintre prietenele ei au venit în după-amiaza asta și au petrecut mult timp în vizită.

– Făcând, fără îndoială, liste cu perechi eligibile, spuse Grace în șoaptă.

– Cred că toate planurile, intrigile și schemele lor le mențin tînere. Chiar se distrează pe cinste. Iar voi, voi toți – privirea tăioasă a mamei făcu turul mesei – ... ar trebui să le fiți foarte recunoscători pentru eforturile depuse. Nu știi niciodată unde poți găsi o pereche nu doar potrivită, ci perfectă. Mama îi zâmbi soțului ei. Nu ești de acord, Jonathon?

Bărbatul îi aruncă o privire care ar fi putut fi considerată necuviincioasă dacă, bineînțeles, nu ar fi fost, ei bine, vorba despre el.

– Săgeata lui Cupidon lovește fără să dea de veste atunci când te aștepți sau ți-o dorești cel mai puțin. Și, de cele mai multe ori, în moduri dintre cele mai neobișnuite.

Privirea îi zăbovi asupra soției lui, și o afecțiune sinceră îi străluci în ochi.

Nici unul dintre copiii familiei Effington nu cunoștea detaliile exacte ale poveștii mamei și a tatălui lor, cu excepția faptului că verișorul mamei era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui. Cam bănuia deja de multă vreme că erau mai multe de zis despre povestea lor, din moment ce era evident că se căsătoriseră din dragoste și tot la fel de evident că dragostea încă era la locul ei. Tatăl lui își dresе glasul.

– Mama voastră are dreptate. Eforturile bunicii voastre și ale tovarășelor ei nu trebuie respinse fără a fi luate în considerație, chiar dacă eforturile astea sunt băgăcioase și manipulative.

Bunica, ducesa văduvă și figura matriarhală a familiei Effington, împlinise de curând 90 ani. Deși, înainte de a ajunge la această vârstă venerabilă, spusese adesea că aștepta cu nerăbdare să i se alăture iubitului ei soț, Thomas, în viața următoare, era acum hotărâtă să se agațe de această viață până când împlinea 100 de ani sau până

își vedea toți nepoții căsătoriți și fericiți, oricare ar fi fost primul. Judecând după felul în care nora ei se angaja cu entuziasm în același demers, ai fi zis că mama era dornică să o vadă pe bătrână ducându-se în lumea celor drepti.

Din păcate, întrucât majoritatea verișorilor lui Cam erau mai mari și deja căsătoriți, iar bunica locuia cu singurul ei fiu și cu soția lui, eforturile ei de a găsi perechile perfecte se concentrau aproape în exclusivitate pe nepoții care erau acum așezați în jurul mesei.

Nu era ca și cum nu ar fi încercat. Spencer fusese logodit cu minunata Eleanora Matthew, fiica unui conte și extraordinar de potrivită pentru a fi o viitoare ducesă. Dar Eleanora fusese răpusă de rujeolă în urmă cu cinci ani, și lui Spencer îi luase ceva timp să își vadă mai departe de viață. Cam era sigur că nimeni altcineva din familie, cu excepția lui Simon, nu știa că și Thad fusese îndrăgostit de tânăra femeie. Inimile ambilor lui frați se frânseseră la moartea ei, chiar dacă Spencer putea să o deplângă public, iar suferința lui Thad era privată. Iată ce îi făcea dragostea unui om.

În ciuda exemplului dat de părinții lui, Cam era bucuros că nu cedase niciodată în fața acelei emoții viclene. Și nici nu-și dorea. Indiferent de cât de multe posibile mirese îi fluturau prin față bunica și prietenele ei, căsătoria nu îl atrăgea în mod deosebit. Din fericire, bunica își concentra majoritatea eforturilor pe frații și sora lui mai mari, dar Cam nu își făcea iluzii cum că nu era în vizorul ei.

Grace se măritase ascultătoare cu Henry, Lord Watersfeld, un tip destul de simpatic, care fusese plăcut și aprobat de familie și, cel mai important, de ducesa văduvă, care era extraordinar de greu de mulțumit când venea vorba despre posibile perechi, oricât de mult își dorea ca nepoții ei să se căsătorească. În timp ce lui Grace chiar părea să îi fi păsat de el, lui Cam i se părea totuși că ea se bucura mult mai mult că era văduvă decât că fusese soție. Grace evita majoritatea încercărilor de a i se găsi o nouă partidă, declarând că, din moment ce trecuseră doar trei ani de la moartea lui Henry, încă era în doliu, în vreme ce, la drept vorbind, își folosea libertatea pe care o avea ca văduvă independentă ca să-și urmărească propriile interese. Interese de natură artistică. Ceva ce mama și tatăl ei nu știau. Tatăl nu prea sprijinea eforturile artistice.

— Să fiu manipuloare și băgăcioasă este una dintre puținele bucurii care mi-au mai rămas.

Vocea bunicii răsună dinspre intrare.

– Mamă. Ducele și fiii lui săriră în picioare. Fiona spunea că te-ai retras.

– Așa făcusem, dar m-am răzgândit. Am voie să fac asta, să știi. În ciuda vârstei, vocea îi era puternică și hotărâtă, dar se sprijinea apăsător într-un baston sculptat, cu cap de fildeș. Se plângea adesea că mintea îi era ascuțită ca întotdeauna, dar restul corpului ei o lăsa. După un pui de somn foarte odihnitor, mi-am dat seama că aș prefera să mă aflu în sânul familiei decât în patul meu. În plus, îmi era foame și detest să mănânc singură în camerele mele. Mă face să mă simt și mai în vârstă decât sunt. Sprâncenele i se strânseseră împreună. Acum, o să mă faceți să stau aici toată noaptea sau vreunul dintre voi o să vină să mă ajute până la scaunul meu?

De îndată, frații se îndreptară spre ea, dar Simon ajunse primul și o ajută să se așeze pe un scaun, chiar în timp ce lachei excelent pregătiți îi aranjă locul.

– Nu trebuie să zâmbești așa larg, Simon. Bunica îi aruncă o privire aspră. N-ai câștigat nici un premiu, să știi.

– Oh, ba da, bunico. Zâmbetul lipsit de regret lui Simon doar se adânci. A te însoți la masă sau oriunde altundeva este o încântare și un privilegiu.

– Nu-ți irosi tot farmecul cu mine. Nu o să-ți aducă nimic bun, din moment ce eu sunt imună la el. Ești la fel ca bunicul tău. Și el era un crai fermecător. Bunica se așeză pe scaunul ei. Ai grijă cu asta, băiete. Este atât o binecuvântare, cât și un blestem.

– O să țin minte asta, bunico.

Simon chicoti și reveni la locul lui.

– Așa să faci. Privirea bunicii făcu turul mesei, și Cam se întrebă ce anume vedea ea când se uita la fiecare dintre ei. Sau poate pe cine vedea. Am de gând să trimit fiecăruia dintre voi mâine o listă lungă cu diferite variante de partide potrivite.

Grace tresări. Cam și frații lui schimbă priviri resemnate. Nu ar fi fost prima listă de acest fel și, probabil, nici ultima.

– Dacă o să continui să faci asemenea fețe, Grace, o să te trezești cu riduri înainte de vreme. Bunica îi făcu semn unui lacheu să îi umple paharul cu vinul de Xerex pe care îl prefera la cină. Un pahar care era păstrat cu discreție plin până când pleca de la masă. În plus, relațiile conjugale sunt excelente pentru a-ți păstra tinerețea și mintea ascuțită.

Mama tuși ca să ascundă un râset. Tatăl se înecă.

– Mamă!

– Doamne sfinte, Jonathon, când te-ai făcut așa pedant? Sigur nu erai așa când aveai vârsta lor. Bunica pufni. Mi-am câștigat dreptul de a spune exact ce vreau și nu am de gând să-mi pun lacăt la gură doar pentru că ai devenit un fel de nătâng.

– Eu n-am...

– În afară de asta... Ochii ei sclipiră în spatele ochelarilor. Unul dintre puținele lucruri care mi-au mai rămas în viață este să spun ceva șocant. Își ridică paharul. Dumnezeu știe că nu mai pot să fac nimic șocant.

– Sunt sigur că ai putea, dacă ai încerca, replică Thad.

– Ce lucru încântător de spus unei bătrâne. Tu, dragul meu băiat, ai devenit la fel de fermecător ca fratele tău, chiar dacă ești cu mult mai inteligent.

Indignat, Simon rămase fără suflu.

– Nu cu mult mai mult.

Bunica arcui o sprânceană.

– Prefer pur și simplu să-mi păstrez inteligența pentru mine, adăugă el cu un aer de superioritate.

– Și o faci atât de bine, spuse Grace în șoaptă.

– Inteligența cuplată cu farmecul reprezintă o combinație puternică. Bunica făcu semn cu capul spre Thad. Să o folosești cu înțelepciune. Cât despre dacă mai pot să fac ceva șocant la vârsta mea înaintată... Ea luă o gură de vin și se gândi o clipă. Nu putem decât să sperăm. Eu cu siguranță sunt dispusă să încerc.

Râsete se auziră în jurul mesei, mai puțin din partea tatălui lor, care pur și simplu își dădu ochii peste cap.

– Din păcate, șansele de a avea un comportament șocant devin mai rare pe măsură ce îmbătrânești. Bunica clătină din cap. Este chiar păcat.

– Slavă Domnului! mormăi tatăl lor.

– Iar acum... Bunica zâmbi încântată spre familia ei. Fiona nu reușește de foarte multe ori să vă aibă aici pe toți odată. Așa că să discutăm frumos despre nimic în mod deosebit, în timp ce ne bucurăm de mâncarea minunată. A auzit cineva vreo bârfă interesantă în ultima vreme?

Mama își înăbuși un zâmbet larg. Grace se înecă și luă repede o înghițitură de vin.

— Mamă. Tatăl scoase un oftat resemnat. Este oarecum nepotrivit, nu crezi?

— Absolut, Jonathon. Vocea bunicii răsună rece, dar un râset licărea în ochii ei. De asta este atât de amuzant. Bunica se întoarce spre nepotul ei cel mare. Spencer, te-aș întreba dacă ai auzit ceva interesant, dar tu ești mult prea discret.

Spencer ridică paharul și zâmbi.

— Mulțumesc, bunico.

— Nu a fost chiar un compliment. Ea îl studie o clipă. Cu toate astea, o calitate bună pentru un viitor duce. Mă tem că de la Grace o să aflăm mult mai multe decât ar trebui. Tu chiar pari să auzi tot felul de lucruri fascinante, draga mea. Probabil lucruri cel mai potrivit de discutat în absența domnilor. Nu ne-ar plăcea să le șocăm sensibilitățile fragile. Se aplecă spre nepoata ei. Poate după cină...

— Poate.

Zâmbetul lui Grace nu era la fel de inocent pe cât îi era tonul.

— Simon. Bunica zâmbi complice. Sigur tu ai auzit ceva ce merită împărtășit, nu?

— Bunico! Indignat, lui Simon i se tăie răsuflarea. Apoi, zâmbi larg. Ei bine, chiar am prins câte ceva la clubul meu azi-noapte. Se pare că un viconte, bine cunoscut pentru...

Simon se lansă într-o poveste nereușită despre intenții bune și romantice, care nu ar fi fost la fel de distractivă dacă ar fi spus-o altcineva. Simon era povestitor din fire, ceea ce îi era de folos adesea, din moment ce era fratele care avea nevoie cel mai mult să răstălmăcească un incident ca să se pună în cea mai bună lumină. Chiar dacă el și Thad erau imagini în oglindă ale celuilalt, cu excepția nevoii lui Thad de a purta ochelari, Simon era cel mai aventuros dintre gemeni și avea tendința de a merge pe muchia scandalului, în contrast cu fratele lui. Thad era intelectualul familiei, și, dacă el și Simon nu ar fi preluat administrarea celor mai multe dintre afacerile și investițiile familiei, ar fi putut foarte bine să devină un savant. Împreună, formau o echipă formidabilă, și tatăl era mulțumit.

Spencer o lua pe urmele tatălui, așa cum era de așteptat, și era implicat în toate, de la administrarea moșiilor familiei până la politică. Nu existase niciodată nici măcar o frântură de scandal în legătură cu Spencer, dar Cam se întreba deseori dacă, asemenea lui Thad și Grace, Spencer nu avea secrete pe care nu le știa nimeni altcineva. Dar tatăl era mulțumit și de el.

Din păcate, nu era la fel de fericit în privința celui mai mic fiu al său. Cam frecventase ascultător instituțiile onorabile de învățământ, apoi călătorise pe continent și rătăcise prin Egipt și India. Își încercase mâna la afaceri împreună cu frații lui, dar nu îi fusese pe plac. Cochetase cu studiul dreptului, dar i se păruse destul de plictisitor. Se gândise în treacăt la biserică, dar își dăduse seama aproape imediat că firea lui nu era potrivită pentru o viață de purtare ireproșabilă. Într-adevăr, timp de câțiva ani, el nu făcuse altceva decât să se bucure că era fiul cel mic al unui duce, fără responsabilități, fără așteptări și cu fonduri aproape nelimitate. Totuși, nu era ceva deosebit de satisfăcător, ceea ce era la fel de ciudat pe cât era de amuzant.

Înțelesese treptat că cea mai mare bucurie a lui în viață era să pună penița pe hârtie. Spre surprinderea lui, aflase că scrierea de povești era mult mai plăcută decât viața frivolă pe care o duse-se. Pentru prima dată în viața lui, Cam se gândise serios la viitorul lui și își dăduse seama că, dacă își dorea cu adevărat ca într-o bună zi să fie la fel de cunoscut ca domnul Dickens sau domnul Trollope, trebuia să aibă un plan serios. La urma urmei, el nu știa nimic despre viața reală, aflată dincolo de lumea rarefiată a primilor zece mii de aristocrați ai Angliei. Primul lui pas spre viitor fusese să accepte o poziție de jurnalist la *Daily Messenger*. Chiar dacă direcția editorială de la *Messenger* era în continuă evoluție și era, în mare parte, mai înclinată spre bârfe și întâmplări ușurele decât spre cauzele mai serioase de care se ocupau ziare precum *Times* sau *Gazette*, lui Cam i se păruse că i se potrivea. Nu că nu și-ar fi luat partea de crimă, haos și corupție. În anul de când începuse, fusese șocat și îngrozit, amuzat și uluit de nebuniile și ciudățeniile omului, și fiecare poveste pe care o scrisese devenise sursă de inspirație pentru ficțiunea lui. Pentru lucrările pe care avea să le scrie într-o bună zi.

Cam încă nu înțelegea de ce tatăl lui se opunea atât de tare alegerii lui în privința profesiei. La urma urmei, bunica scrisese o serie de povești pentru *Cadwallender's Weekly World Messenger* și continuase scriind peste zece romane romantice și de aventuri. Într-adevăr, familiile Cadwallender și Effington avuseseră o relație strânsă de atunci. Cu câțiva ani în urmă, doi dintre frații Cadwallender își creaseră propria editură, *Messenger Weekly World* devenise *Cadwallender's Weekly Ladies World*, iar

Cadwallender's Daily Messenger fusese lansat. Totuși, în efortul de a-și îmbuna tatăl și de a evita orice urmă nejustificată și orice sugestie de favoritism, Cam folosisese numele de fată al mamei lui, Fairchild, în loc de Effington. Chiar și James Cadwallender, editorul de la *Messenger*, îi spunea Fairchild. În cea mai mare parte a timpului, tatăl și fiul aveau un fel de armistițiu necunoscut și evitau pur și simplu orice discuție despre slujba lui Cam.

Până în această seară, când tatăl îl întrebase despre munca lui. În mod evident, ceva declanșase furia tatălui, iar Cam bănuia că se îndreptau spre o confruntare îndelung amânată.

După ce familia își încheie cina, mama lui trase adânc aer în piept.

– Cameron, tatăl tău are ceva ce vrea să discute cu tine.

Tatăl lui se încruntă.

– Plănuisem să am discuția asta între patru ochi.

– În nici un caz. Mama clătină din cap. N-am de gând să țin partea cuiva, dar nu am să stau pe margine.

– Nici eu, spuse bunica pe un ton înșelător de plăcut.

În mod evident, și ea știa despre ce era vorba.

– Foarte bine. Tonul tatălui răsună ascutit: Voi, toți ceilalți, pu-teți pleca.

– Cred că prefer să rămân, spuse Spencer cu blândețe.

Thad aruncă o privire spre Grace și Simon și încuviință din cap.

– La fel și noi.

– Cum vreți. Tatăl lor făcu o pauză, apoi privirea lui aspră o întâlnește pe a fiului său cel mai tânăr. O senzație de neliniște îl făcu pe Cam să simtă un gol în stomac. Eu n-am fost fericit de ruptura asta dintre noi. Astfel că, în urmă cu câteva zile, în spiritul armoniei sau poate chiar al compromisului, am citit pentru prima dată o ediție din *Daily Messenger*.

– Pentru prima dată? întrebă Cam încet.

– Doamne sfinte, tată! Grace îl privi lung. El scrie pentru ziarul ăsta de peste un an, și tu nu l-ai citit până acum?

– Nu, se răsti tatăl lor și aruncă o privire încruntată spre fiica lui. N-am citit.

– Nu crezi că ar fi trebuit să citești? întrebă Simon.

– Noi, restul, am citit, adăugă Thad.

Cam se uită lung la tată, simțindu-se cuprins de dezamăgire și de ceva care ar fi putut să fie durere.

– N-ai citit nimic din ce am scris?

– Eu am citit. Mama își înălță bărbia. Am citit fiecare număr de când Cam și-a început activitatea acolo.

– Și eu le-am citit pe majoritatea, spuse bunica.

– La fel și eu. Spencer făcu un gest spre frații lui. Cu toții am citit.

– Nu trebuie să vă uitați așa la mine, nici unul dintre voi. Tatăl le aruncă o privire încruntată. Am spus că nu am citit *Daily Messenger*. În realitate, am citit fiecare cuvânt pe care l-a scris Cameron. Tatăl lui aruncă spre mama lui o privire enervată. Ea refuză să îi întâlnească privirea. Mama ta a decupat fiecare poveste și fiecare articol pentru mine în ceea ce mi se pare acum a fi o încercare dintre cele mai viclene de a mă menține într-o stare de ignoranță nevinovată. Cu toate astea, în urmă cu trei zile am citit *Messenger* în întregime și acum înțeleg de ce a depus niște eforturi atât de mari pentru a împiedica asta. Ochii tatălui se îngustară. N-am citit niciodată ceva atât de plin de calomnii, de bârfe și de deformări obscene de fapte și evenimente. Ceva atât de scandalos și atât de... atât de liberal. Este înspăimântător și nu merită risipa de hârtie pe care sunt scrise.

– Nu cred că este mai rău decât orice alt ziar, tată, spuse Spencer.

– Familia Cadwallender este o familie onorabilă, și nu înțeleg cum poate publica asemenea mizerii.

– Desigur, poate se pune foarte mult accentul pe scandal, bârfe și senzațional, dar, din păcate, tată... Thad ridică din umeri. Asta vând ziarele. Este ceea ce vor să citească oamenii.

– Nu este ceea ce vreau să citesc eu, spuse tatăl lor hotărât. Nu este ceea ce membrii respectabili ai societății vor să citească.

– Atunci, poate că ai face bine să nu îl citești vreodată, spuse Cam cât reuși de calm.

– Munca lui Cam este de apreciat, tată. Thad trimise spre Cam un zâmbet de susținere. El este un jurnalist excelent.

– Știi asta, i-o întoarse tatăl lor. Dar ar trebui să-și folosească talentul în scopuri mai nobile.

– Și cam care ar fi astea, tată? Vocea lui Cam deveni aspră. Ar trebui să mă ocup de afacerile familiei alături de Simon și de Thad și să scriu rapoarte despre strategiile de investiții și reglementările de import? Ar trebui să lucrez cu Spencer și să scriu despre cele mai noi metode agricole pentru creșterea rentabilității moșiilor?

– Nu fi absurd. Tatăl lui îl luă în derâdere. Știi la fel de bine că nu ești potrivit pentru nimic din toate astea. Ai putea să scrii cărți. Este suficient de respectabil.

Maxilarul lui Cam se încordă.

– Nu te așezi pur și simplu și scrii o carte. Nu este atât de ușor.

– Aiurea! Tatăl îi ignoră comentariul cu o fluturare din mână. Bunica ta a făcut-o.

– Mulțumesc, dragă, spuse ducesa pe un ton ironic.

– Nu am despre ce să scriu. Cam trase adânc aer în piept ca să se liniștească. Am dus o viață de privilegiu și bunăstare. Am fost bine educat și am avut norocul de a avea mijloace ca să călătoresc. Toate astea în confortul cu care suntem obișnuiți. Cred că ar trebui să cunoști lumea în deplinătatea ei, a binelui și a răului, înainte de a încerca să creezi lumi proprii. Dar eu nu știu nimic despre lumea reală și despre oamenii reali din ea. Nu știu nimic despre viață.

– Am crezut că noi suntem oameni reali, murmură Grace.

– Spui prostii. Tatăl pufni. Bunica ta nu știa nimic despre viață, și totuși ea...

– Ea, spuse bunica sever, a avut o mamă care a murit când ea era destul de tânără și un tată care a jucat și a băut averea și onoarea familiei. Un tată pregătit să-și vândă fiicele celor care îi propuneau cele mai mari sume pentru a-și putea finanța viciile. Ea și surorile ei orfane locuiau într-o casă la țară care abia dacă se ținea în picioare altfel decât prin rugăciune și speranță. Ea știe ce înseamnă să ai puțin de mâncat, să n-ai zestre, nici o perspectivă de ameliorare și nici un viitor. Mă gândesc că asta ar trebui să-mi ofere o idee despre viața aflată dincolo de lumea privilegiată în care trăim acum.

– Iartă-mă, mamă. Tata făcu o grimasă. Uitasem de toate astea.

Cam privi lung și surprins. Aceasta era o poveste pe care nu o mai auzise – și, judecând după privirile de pe chipurile fraților lui, nici ei.

– Mai bine să dăm uitării astea, serios. Bunica ridică din umeri. A fost acum mult timp, și cea mai mare parte a vieții mele a fost foarte frumoasă. Dar zilele alea de la început m-au învățat foarte multe lucruri despre viață, pe care altfel nu le-aș fi știut niciodată. Ea se întoarse spre Cam. Fiecare experiență, fiecare om nou pe care îl întâlnești, fiecare situație nouă pe care o observi, toate sunt

un rezervor, Cameron. Muzele sunt deosebit de înfometate, dar, dacă le hrănești, o să te înece în inspirație.

– Mulțumesc, bunico.

Tatăl lui privi lung o clipă.

– Țsta este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Doamne, eu am scris când eram tânăr. Desigur, n-am publicat niciodată nimic...

– Se spune că unele talente sar câte o generație, dragă, spuse mama miosos.

– Nu contează, eu n-am avut nevoie de o muză.

Tatăl lui pufni.

– Ceea ce explică o grămadă, spuse bunica în șoaptă.

– Mulțumesc, mamă.

– Nu adopta tonul ăsta cu mine, Jonathon. Sunt o doamnă bătrână și merit măcar respect dacă altceva nu. Bunica îl fixă cu o privire hotărâtă. Eu spun nimic din ceea ce tu nu știi deja. Chiar dacă trebuie să admit că scrisul tău este mai bun decât poezia tatălui tău. Ea ridică din umeri. A simți nu este același lucru cu a scrie bine, chiar dacă a încercat, dragul de el. Și, în timp ce se prea poate ca tu să fi fost un scriitor groaznic, ai fost un duce excelent. Familia este puternică exact ca însăși Banca Angliei grație administrării tale – și financiar, și ca reputație. Și sunt extraordinar de mândră de tine.

Gura tatălui se deschise, și o expresie uimită îi traversă chipul.

– Nu cred să te mai fi auzit spunând asta vreodată.

– Nu fi absurd, Jonathon. Ea ridică vinul de Xerox. O spun tot timpul.

– Ei bine, atunci asta a fost, zise mama cu un zâmbet larg și dădu să se ridice, în același timp cu fiii ei. Cred că ar trebui să ne retragem cu toții...

– Luați loc, nu am terminat. Tatăl se uită urât la ei, iar ei își ocupă din nou locurile. Încă nu mi-am exprimat punctul de vedere.

– Am crezut că a exprimat mai multe puncte de vedere, spuse Grace într-o parte spre Simon, care era așezat lângă ea.

– Exact ce speram să evit. Mama oftă. Foarte bine atunci, continuă.

– Așa am de gând să fac, spuse tatăl lui tăios, apoi se întoarse spre Cam. Chiar dacă scrii sub pseudonim, articolele astea ale tale pentru volanta asta de proastă reputație sunt scandaloase, jenante

și ne pun familia în cea mai proastă lumină. Tonul tatălui se înăspri. Ai să-ți dai imediat demisia.

Mama gemu.

– Jonathon!

Cam se întări. Deci despre asta era vorba.

– Nu, tată. Mă tem că nu pot... nu o s-o fac... nimic de genul ăsta... El scutură din cap. Încă am foarte multe lucruri de învățat. Cu fiecare cuvânt pe care îl scriu, îmi șlefuiesc măiestria. Nu există profesor mai bun decât experiența.

– Cred că ai spus asta în repetate rânduri, tată, sublinie Spencer.

– Ei bine, în povestea asta în mod deosebit, se pare că m-am înșelat.

Cam se ridică.

– Îmi pare rău, tată, dar am 27 de ani. Te-ai plâns multă vreme de faptul că nu fac decât să plutesc în derivă prin viața mea. Acum, mi-am găsit chemarea – de fapt, pasiunea –, și o să vină într-adevăr o vreme când am să renunț la poziția asta și o să mă concentrez pe scrisul de romane, dar nu încă. Dacă nu poți să accepți asta... Cam întâlni direct privirea tatălui și se îndreptă de umeri. Atunci mă tem că suntem în impas.

– O, stai jos, Cameron, și încetează să mai fii exagerat de dramatic. Tatăl aruncă o privire enervată spre soția lui. Să știi că de la tine a luat asta.

– De la mine a luat tot felul de lucruri, spuse ea tăios. Însă tendința asta de exagerare a luat-o de la tine. Acum, stai jos, Cameron.

Cam se așază.

– Evident, nu sunt mulțumit, dar nici surprins de refuzul tău. Prin urmare, m-am gândit deja care ar fi răspunsul meu dacă decizi să ignori dorințele mele.

– Mie mi-a sunat mai mult a ordin, murmură Simon.

– Nu sunt pe cale să te dezmoștenesc, să te exilez din familie sau să-ți tai fiecare bănuț, spuse tata. În timp ce patru fii pot părea foarte mulți pentru cine nu are nici unul, n-am să-l las deoparte pe unul dintre ei pentru că și-a ales propria cale, chiar dacă nu sunt de acord cu calea asta. El făcu o pauză. Nu eram conștient că ai în minte un fel de plan pentru viața ta. La drept vorbind, m-am temut că ăsta este încă un lucru pe care să-ți încerci mâna și apoi să-l abandonezi.

– Am găsit, în sfârșit, ce vreau să fac cu viața mea, spuse Cam. Nu este un chef trecător.

Tatăl încuviință din cap.

– Să înțeleg din ceea ce ai spus că n-ai de gând să continui cu eforturile astea jurnalistice pentru totdeauna?

– Pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna, spuse Cam prudent.

– Și apoi, ai de gând să scrii cărți?

Cam încuviință din cap.

– Da.

– Iar eu am să fiu primul care cumpără prima ediție a primei tale cărți. Thad îl studie curios. Deci ai în gând să fii următorul Charles Dickens?

– O să scrii despre orfani, sărăcie și război cu eroi sau eroine care mor tragic la final? îl întreabă Grace.

– Nu. Cam clătină din cap. Poate n-am învățat mare lucru, dar ochii mei au fost deschiși la faptul că lumea este adesea un loc cumplit și îngrozitor, dincolo de porțile de la reședința Roxborough sau de zidurile caselor frumoase din Londra. Cred că ceea ce oamenii au nevoie în lumea asta – și ceea ce vreau să le ofer eu – este un răgaz de la necazurile lor zilnice. Nu am știut asta când am început, dar acum îmi dau seama că vreau să scriu despre ciudățeniile și absurditățile vieții. Vreau să îi fac pe oameni să râdă sau măcar să le aduc un zâmbet pe chip, chiar dacă doar pentru cât durează să citească o carte. Nu, n-am de gând să merg pe urmele lui Dickens, chiar dacă îi admir profund opera. El trase adânc aer în piept. Mai degrabă aș merge pe urmele lui Mark Twain.

– Vrei să fii umorist? Surpriza răsună în vocea lui Simon. Ar fi trebuit să mă gândesc. Mi s-a părut dintotdeauna că tu ești cel mai amuzant.

– Umorul domnului Twain este încântător, dar el este american, însă există asemenea scriitori englezi excelenți, spuse Grace. Unii dintre ei extrem de amuzanți. De exemplu, Shakespeare a scris câteva comedii minunate.

– Nu cred că își dorește să fie Shakespeare, Grace, spuse Thad, cu un zâmbet.

– Mie îmi place de el. De Twain, vreau să zic. Spencer încuviință din cap. Chiar foarte mult.

— Și mie. Tatăl îl studie pe Cam vreme îndelungată, urma unui zâmbet arcuindu-i ușor colțurile buzelor. Dar tu ai știut asta, nu-i așa?

— Ei bine, da.

Cam își amintea limpede că tatăl lui participase la un banchet dat în cinstea americanului în timpul vizitei sale în Anglia, pe vremea când Cam era copil.

— Îți dai seama că, dacă mi-ai fi destăinuit planurile tale de la bun început, am fi putut evita toate neplăcerile astea.

Cam se foi neliniștit pe scaunul lui.

— Posibil.

— Tot nu sunt mulțumit de poziția ta la *Messenger*. Dacă era *Times* poate, dar... Tatăl îl studie lung. O să fac un târg cu tine, Cameron. Tatăl lui se aplecă spre el. Dacă vrei să scrii cărți, atunci scrie o carte pentru mine. O carte care să-mi arate că ăsta este cu adevărat viitorul tău și nu vreo altă năzbâtie în care te aventurezi cu capul înainte. Am fost impresionat de scrisul tău până acum, dar un articol scurt în care faptele sunt expuse este departe de a fi o operă de ficțiune. Dovedește-mi că asta este pasiunea ta. Îți dau la dispoziție... Cât? El făcu o grimasă spre mama lui. O lună?

— Eu m-aș gândi la cel puțin două. Bunica îi aruncă lui Cam o privire plină de regret. Nu trebuie să fie lung, să știi.

— Și dacă nu pot? întrebă Cam.

— Dacă nu poți, îți dai demisia de la *Messenger*.

Zâmbetul tatălui era fără doar și poate arogant.

— Înțeleg. Cam se gândi o clipă. Încă nu încercase să scrie o carte. La drept vorbind, simplul gând îl descuraja. Cu toate astea, nu exista nici un motiv pentru care să nu o poată face. Și, dacă nu credea în sine, cum să se aștepte ca altcineva, mai ales tatăl lui, să o facă? Și când o să reușesc?

Tatăl lui zâmbi larg.

— Dacă reușești, nu o să mai spun nici un alt cuvânt denigrator despre *Messenger* și nici n-am să mai insist să-ți dai demisia. De fapt, o să-ți susțin cu dragă inimă eforturile oricum o să vrei tu.

— Și nici nu o să-i reproșezi asta dacă restul lumii va ajunge să descopere că Cameron Fairchild este de fapt Cameron Effington, fiul ducelui de Roxborough, adăugă mama. Dacă munca lui...

Cum ai spus tu? A, da... ne pune familia în cea mai proastă lumină, aducând rușine și umilință tuturor.

Tatăl lui șovăi, apoi oftă.

— O să fiu acord cu asta.

— Foarte bine atunci, tată. Cam adoptă cel mai încrezător ton.

Te-ai făcut cu un pariu.

— O, sunt dispus să pariez și eu pe asta, zise Simon zâmbind larg.

— Simon Effington, nu o să pariezi împotriva fratelui tău, mormăi mama.

— Nu aș face niciodată asta, mamă. În plus, cred că el o s-o scoată la capăt. Simon chicoti. Dar sunt dispus să pun pariu că tata nu poate să-și ducă la bun sfârșit partea lui de învoială.

— Serios? Fruntea tatălui se încreți. Și ești dispus să-ți pui banii la bătaie ca să susții asta?

— Aș fi dispus să pariez... zece lire pe asta.

O licărire răutăcioasă străluci în ochii lui Simon.

— La fel și eu, adăugă Thad.

— Și eu, zise Spencer.

— Dar tu, Grace? Tatăl lor aruncă o privire spre fiica lui. Și tu crezi tot la fel de puțin în capacitatea tatălui tău de a-și respecta cuvântul dat?

— O, tată, nu aș spune niciodată așa ceva. Grace chicoti, apoi zâmbi larg. Dar pare o ocazie prea bună ca să o ratez.

Bunica încuviință din cap.

— Exact la asta mă gândesc și eu.

— Și tu, mamă?

Bunica ridică din umeri.

— Iar tu, Fiona? Ducele se uită la soția lui. Ai de gând să te alături restului familiei mele trădătoare?

— Bineînțeles că nu, dragul meu. Am spus că nu o să țin partea nimănui. În plus... Mama zâmbi. Deja am de gând să fac ceva absolut frivol cu banii pe care ai să-i strângi de la copiii noștri.

— Mulțumesc. Tatăl clătină din cap cu un aer de resemnare. Este atât de îmbucurător să știu că am încrederea familiei mele.

Cam aruncă o privire în jurul mesei și zâmbi.

— Să știi că este, tată, să știi că este.

Chiar era bine să știe că familia lui se încredea în el, chiar dacă restul păreau mai încrezători decât el.

Pentru că, în timp ce nenumărate idei i se înghesuiau în min-
te, în clipa aceasta nu avea nici cea mai vagă idee despre ce avea
să scrie.

*... și chiar mi se pare că există nenumărați oameni interesați
în lume pe care nu mi se va permite niciodată să-i cunosc întru-
cât nu se încadrează în limitele stricte a ceea ce mama numește
cu atâta convingere genul nostru de oameni. Mi-ar plăcea foarte
mult să consolidez o prietenie cu cineva neașteptat. Cineva a că-
rui poziție socială este diferită de a mea. Mama ar fi îngrozită de
simplul gând, desigur, și fără îndoială, ar dezaproba, dar eu chiar
cred că o asemenea prietenie mi-ar aduce mie mai multe beneficii
decât celeilalte părți implicate. Poate într-o bună zi...*

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1804

Capitolul 2



– Sunt curioasă, domnișoară West. Lucy sorbi din ceai și își stu-
die noua însoțitoare peste marginea ceștii. Femeia era doar cu câți-
va ani mai mare decât Lucy. Era o mare ușurare. Cum stai când vine
vorba despre aventuri?

– Aventuri? Domnișoara West analiză întrebarea o clipă. Bănu-
iesc că depinde foarte mult de aventura în cauză.

– Excelent răspuns. Lucy zâmbi larg. Cred că o să ne înțelegem
foarte bine noi două.

Domnișoara Clara West sosise la reședința familiei lui Jackson
din Londra în acea dimineață, iar Lucy avusese timp doar cât să îi
fie prezentată femeii în forfota de activități provocate de plecare
lui Jackson și a părinților lui. Aveau de gând să călătorească îm-
preună pe continent, măcar pentru o perioadă. Jackson nu văzuse
nimic din Europa; de fapt, nu părăsise niciodată pământul american
până la sosirea lui în Anglia. Planurile lor erau incerte după aceea,
dar el și tatăl lui discutaseră să meargă în Turcia sau Persia, Arabia
sau Egipt. Tatăl lui Jackson, colonelul Channing, călătorise în mare
parte a lumii și era dornic să le arate soției și fiului său peisaje ciu-
date și minunate din locuri exotice și interesante. Avea să fie o mare

aventură, chiar dacă Lucy se întreba cum avea să facă față doamna Channing din moment ce nu păruse niciodată deosebit de înclinată spre aventură.

Mătușa și unchiul lui Jackson, Lord și Lady Briston, pleaseră în ziua aceea mai devreme. Aveau să-i însoțească pe verișoara lui Jackson, Lady Hargate, și pe logodnicul ei, domnul Russell, la New York, ca să întâlnească familia americanului. O alta dintre verișoarele lui Jackson, doamna Elliott, și soțul ei pleaseră cu o zi înainte din Londra într-o lună de miere mult amânată. Ceea ce însemna că, din familia nou regăsită a lui Jackson, singura rudă rămasă la Londra era fascinanta Beryl, Lady Dunwell.

Dacă lucrurile nu ar fi fost atât de agitate în această dimineată, când Jackson o cunoscuse în treacăt pe domnișoara West, se prea poate să se fi gândit mai bine dacă era alegerea potrivită ca însoțitoare pentru Lucy. Deși Jackson se ocupase de angajarea domnișoarei West, nu o întâlnise niciodată în persoană. Din expresia de pe chipul lui se vedea limpede că se aștepta la o doamnă mult mai în vârstă, cu o ținută aspră și o înfățișare severă, nu la o blondă înaltă și zveltă, cu niște ochi albaștri uluitori și cu o ținută elegantă. Tot la fel de evident era și că i se părea că era prea frumoasă pentru a fi însoțitoare. Dar ea sosise cu referințe excelente de la Lady Stillwell, soția vărului domnului Elliott. Indiferent de felul în care ajunsese să fie angajată, Lucy fusese hotărâtă ca însoțitoarea ei să fie responsabilitatea sa, nu a lui Jackson, și ca ea să fie cea care asigura salariul femeii. Nu avea de gând să fie însoțită de vreun spion plătit de bărbatul cu care nu mai voia să se căsătorească. El acceptase cu reticență, dar Lucy oricum nu îi dăduse de ales.

— Iar acum... Lucy aruncă spre domnișoara West cel mai strălucitor zâmbet al ei. De unde sugerezi să începem?

— Să începem? Prudența răsună în vocea domnișoarei West. Nu sunt sigură la ce te referi.

— Pur și simplu nu am mai avut niciodată o însoțitoare. Se aplecă spre ea complice. Sincer, nu am mai fost niciodată scăpată din vedere. Nu că purtarea mea ar fi justificat să fiu supravegheată. Ea se îndreptă de spate. Ceea ce înseamnă că habar nu am ce facem de acum încolo.

— O, Doamne. Este ciudat, domnișoară Merryweather. Domnișoara West își așează ceașca pe masă și își împreună mâinile în poală. Vezi tu, eu nu am mai fost niciodată însoțitoare.

Lucy o privi lung o clipă, apoi zâmbi larg.

– Atunci, este perfect. Absolut perfect.

Domnișoara West își arcui o sprânceană.

– Este?

– Oh, fără doar și poate. Tu nu ai nici o așteptare în mod deosebit, cum nici eu nu am nici una. M-am temut că Jackson, domnul Channing, o să angajeze pe cineva în genul unui câine de pază, ceea ce nu s-ar fi potrivit deloc cu scopurile mele. Aș fi fost obligată să te eliberez din funcție imediat ce aveam certitudinea că el pleca din țară. Acum, ne putem construi relația cum ni se pare de cuviință. Fără vreo definiție sau vreo regulă specială.

– Putem? întrebă domnișoara West cu precauție.

– Putem, cu siguranță. Lucy zâmbi încântată. Și, pentru început, insist să-mi spui Lucy. O să petrecem mult timp împreună, și nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să pierdem vremea cu domnișoara Merryweather și domnișoara Merryweather. Este greu de pronunțat, să știi. Iar eu am să-ți spun Clara, dacă este în regulă pentru tine.

Clara încuviință din cap, cu o expresie uimită pe chip.

– Minunat! O să fim prietene grozave. De fapt, o să fie ca și cum ai avea o soră. Semănăm întru câtva. De exemplu, părul și ochii noștri sunt aproape de aceeași culoare, chiar dacă tu ești atât de încântător de înaltă, iar eu, ei bine... Ea strâmbă din nas. Eu nu sunt. Chiar dacă am sperat dintotdeauna să fiu înaltă și elegantă. Dar, când ești scundă și blondă, ești descrisă de obicei ca fiind nostimă sau drăguță. Oamenii tind să se uite la tine cum se uită la un cățeluș – poate amuzant, dar nu o creatură de la care să ai mari așteptări. Ea ridică din umeri. În orice caz, unde eram?

– Nu sunt sigură.

Clara o privi prudent pe Lucy.

– A, da. Spuneam că o să fim, cu siguranță, prietene. Îndrăznesc să spun că o să am nevoie de o prietenă. În special una cu care să pot împărtăși confidențe și secrete. Presupun că asta este, ei bine, singura cerință reală, dacă vrei, pe care o am pentru tine. Am nevoie să-mi păstrezi destăinuirile, oricare ar fi acestea. Mi-aș dori să-mi promiți că ai să păstrezi secretele pe care ți le împărtășesc.

– Da, ei bine, desigur. Fruntea Clarei se încruntă. Ai multe secrete?

— Încă nu, dar am de gând să am, spuse ferm Lucy. Acasă, am nenumărați prieteni, dar nu am mai avut niciodată cu adevărat o prietenă bună căreia să-i spun secretele mele. Nici nu am vreo soră, dar mi-am dorit dintotdeauna una. Lucy știa că vorbea mult prea repede, dar avea tendința de a face asta atunci când era încântată, în ciuda celor mai bune eforturi ale mamei ei de a-i potoli entuziasmul. Polologhie, așa îi spunea mama ei. Dar mama nu era aici, și nu exista nimic mai încântător decât sentimentul de libertate care o cuprinsese în clipa în care ușile se închiseră în urma lui Jackson și a familiei sale. Am frați, patru chiar. Cu toții sunt foarte înalți și la fel de fermecători pe cât sunt de chipeși. Dar eu sunt cea mai mică din familie și singura fată, iar ei refuză să accepte că nu mai sunt un copil. Tu ai familie, Clara?

— Nu. Ea clătină din cap. Mama mea a murit când eram foarte mică, iar tatăl meu a murit în urmă cu câțiva ani. Mi-am pierdut și unicul frate tot în urmă cu câțiva ani.

— Îmi pare așa de rău pentru pierderea ta. Lucy îi aruncă o privire plină de compasiune. Eu nu știu ce m-aș face fără familia mea, chiar dacă poate fi peste măsură de enervantă, și sunt încântată că, măcar pentru moment, nu îl am pe nici un membru al familiei aici, suflându-mi în ceafă. Frații mei sunt foarte protectori, iar ei și părinții mei ar avea un fel de criză de apoplexie dacă și-ar da seama că mama domnului Channing nu mă mai însoțește.

— Nu ar trebui să le spui? întrebă Clara încet.

— O, le-am spus, mai mult sau mai puțin. Chiar le-am scris. Ea îi ignoră întrebarea cu o fluturare a mâinii. Recunosc, se prea poate să fi fost extrem de vagă și se prea poate ca ei să nu fi înțeles cu adevărat.

Ea zâmbi, cu un aer exagerat de inocent. Clara se uită lung.

— Vezi tu, există niște lucruri pe care îmi doresc să le fac, și nu le pot face sub ochii atenți ai familiei mele. Între părinții mei, frații mei și Jackson, bineînțeles, nu am avut niciodată ocazia să fac ceva măcar puțin... o... neașteptat. Nu am avut niciodată ocazia să fiu măcar un pic independentă. Viața mea a fost în detaliu planificată pentru mine, iar eu am fost întotdeauna prea cuviincioasă ca să protestez. Ani întregi s-a presupus că eu și Jackson o să ne căsătorim. Iar acum, Jackson s-a îndrăgostit de altcineva și a plecat să-și găsească propriile aventuri, iar eu... Încă o dată, se simți asaltată de sentimentul încântător al libertății. Sunt liberă.

— Înțeleg că nu ești foarte supărată că tu și domnul Channing nu vă mai căsătoriți.

— Doamne, nu, în nici un caz. De fapt, de-a lungul anilor, eu și Jackson am găsit tot felul de motive foarte temeinice pentru a amâna o logodnă oficială, lucru care se pare că nu prea a deranjat pe nimeni, chiar dacă, desigur, în ultimul an sau doi, mama mea a început să fie un pic cam țâfnoasă pe tema asta. La urma urmei, eu am aproape 24 de ani, iar majoritatea femeilor de vârsta mea pe care le cunosc s-au căsătorit deja și sunt ocupate să procreeze urmaș după urmaș. În ochii mamei, eu mă apropii periculos de a deveni fată bătrână, ceea ce pe ea o tulbură, dar pe mine nu mă deranjează deloc.

— Nu vrei să te măriți?

— Într-o bună zi, cu siguranță, dar nu văd acum nici o nevoie de a mă grăbi să intru în ceva ce o să dureze pentru tot restul vieții mele. Nu. Lucy clătină din cap. Sunt ușurată pentru amândoi și fericită că Jackson a găsit pe cineva de care să îi pese cu adevărat, chiar dacă, momentan, ei doi nu sunt împreună. Dar o să fie până la urmă. Nu mă îndoiesc de asta nici o secundă. Este, în mod evident, iubire adevărată, și nimic nu poate schimba asta, să știi.

— Și tu nu erai îndrăgostită de el?

— O, îl iubesc pe Jackson și o să-l iubesc mereu. Dar mai mult ca pe un prieten sau pe un frate și deloc în felul în care cred că ar trebui să îl iubești pe bărbatul cu care ai de gând să-ți petreci restul vieții. Ea făcu o pauză. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama de asta, chiar mult mai mult decât ar fi trebuit. Presupun că am bănuit întotdeauna acest lucru undeva în adâncul minții sau poate al inimii mele. Probabil acesta este motivul pentru care nu am insistat niciodată pentru o logodnă oficială. Dar am fost întotdeauna o fică ascultătoare și, după cum am spus, am făcut întotdeauna exact ce se aștepta de la mine. Căsătoria cu Jackson era ceea ce se aștepta de la mine. Mă consider destul de norocoasă că soarta ne-a dat o mână de ajutor și ne-a pus pe amândoi pe căi complet diferite. Ea se gândi o clipă. Jackson este singurul bărbat care m-a sărutat și a fost întotdeauna foarte drăguț, dar ar trebui să fie mai mult decât doar drăguț, nu crezi?

— Așa tind să cred.

— Cred cu adevărat că, atunci când o să mă sărute bărbatul potrivit, o să știu că el este bărbatul potrivit. Sau, cel puțin, sper să știu.

– Nu poți conta întotdeauna pe asta. Clara își alese cu grijă cuvințele. Eu am fost odată logodită cu un bărbat, pe care l-am crezut bărbatul potrivit, dar s-a dovedit a fi un crai cu reputație proastă, și am scăpat numai decît de el.

– Cât de îngrozitor! Lucy o studie curioasă pe cealaltă femeie. Nu cunoscuse niciodată pe cineva care să se mai fi logodit cu un crai. Cu siguranță, viața ei fusese foarte protejată până acum. Ți-a frânt inima? Erai îndrăgostită de el?

– Am crezut că sunt, spuse Clara încet. Dar, când am descoperit adevărata lui natură, am fost mai mult supărată decît rănită. Ea zâmbi mîhnită. Deci nu, nu mi-a frânt inima. Dar a făcut-o cu mult mai înțeleaptă.

– Atunci, mă bucur pentru tine. Mă tem că inima lui Jackson este un pic frîntă în clipa asta, dar, după cum spuneam, sunt sigură că până la urmă totul o să se aranjeze. Totuși, s-ar putea să dureze ceva timp. Lucy oftă. Tînăra în cauză este o femeie independentă, iar Jackson poate fi extrem de încăpățînat. Admir foarte mult asta. O, nu faptul că e el încăpățînat, ci ideea de femeie independentă. Mi se pare că tu ești o femeie independentă, Clara. Ești?

Clara își înăbuși un zîmbet.

– Nu sunt deloc sigură la ce te referi când vorbești despre o femeie independentă și nu am nici cea mai vagă idee de ce ai crede că sunt.

– Păi, printre altele, ținuta ta este extrem de încrezătoare și absolut deloc servilă. Și, din felul tău de a fi, este evident că ești inteligentă și educată. Hainele tale sunt de bună calitate și deloc uzate. Mă gîndesc că este posibil să nu ai deosebită nevoie de poziția asta. Lucy fu de îndată izbită de răspuns și tresări. Doamne sfinte, dacă nu cumva te-ai confruntat recent cu o situație dificilă? O, Doamne, trebuia să mă gîndesc la asta. Îmi pare foarte rău. Nu ar fi trebuit să...

Clara rîse.

– Nu, nu m-am confruntat cu nici o situație dificilă. Și recunosc, da, că nu am nevoie de poziția asta. Cu finanțele stau chiar foarte bine. Dar există puține poziții pentru femei care să nu implice îngrijirea copiilor sau instruirea lor, ceea ce nu mă atrage deloc. M-am gîndit că s-ar putea să fie foarte interesant să fiu însoțitoarea unei tinere americane. Eu am 29 de ani, iar posibilitatea de a mă mărita

scade tot mai mult cu fiecare zi. Aș prefera să fac ceva cu viața mea decât să stau să aștept un domn care să decidă să mă facă soția lui. Asta nu mi se potrivește deloc.

— Vezi? Lucy zâmbi încântată. Știam eu că ești o femeie independentă.

— Nu m-am gândit niciodată la mine în felul ăsta, dar presupun că sunt.

— O, o să ne înțelegem de minune, Clara. Sunt atât de încântată că ești aici. Nu-ți poți închipui ce gen de însoțitoare mă așteptam să găsească Jackson pentru mine.

Ea se înfioră la simplul gând.

— La un câine de pază pe care să-l fi putut elibera din funcție în clipa în care domnul Channing pleca din țară, spuse Clara cu un zâmbet pieziș.

— Exact. Lucy zâmbi larg. Sunt atât de bucuroasă că ai înțeles. Nu am de gând să-i permit nimănui să-mi spună ce pot sau nu să fac. Nu mai permit asta, spuse ea ferm. Sunt o persoană adultă, Clara, chiar dacă nimeni nu și-a dat seama de asta. Am propriile resurse, propriile ambiții și sunt cu mult mai inteligentă decât au impresia oamenii, până și familia mea, dar oricum nimeni nu bănuiește că în spatele amuzamentului meu se ascunde o minte foarte ascuțită.

— Presupun că nu.

— Crede-mă, nimeni nu se așteaptă ca niște bucle blonde și o fire veselă să ascundă altceva decât praf în ochi, aiureli și frivolitate. Ceea ce, de fapt, mi-a servit bine în trecut. Acum însă, mă aflu la o răscruce de drumuri în viața mea și mi se pare foarte interesant. Până și faptul că nu știu exact ce urmează să se întâmple este încântător, chiar dacă am ceva în genul unui plan. Dar o să ajungem la asta mai târziu. Lucy trimise spre cealaltă femeie cel mai fermecător zâmbet al ei. Ar trebui să-mi cer scuze. Eu am sporovăit la nesfârșit și nu ți-am oferit șansa să vorbești. Cu siguranță, ai câteva întrebări pentru mine. Despre poziție sau, ei bine, despre ceva?

— Ei bine... Clara se gândi o clipă. Mi s-a spus că poziția nu este permanentă, ci de cel mult câteva luni. Asta pentru că ai de gând să revii în țara ta?

— Nu plănuiesc să fac asta, dar mă tem că asta o să se întâmple. La un moment dat, familia mea o să-și dea seama că sunt aici singură și o să trimită pe cineva care să mă aducă acasă. Nu știu cât

timp am la dispoziție, dar ar trebui să fie cel puțin șase sau opt săptămâni, ba chiar mai mult, sper. Ea își strânse sprâncenele într-o încruntare. Nu sunt sigură ce o să se întâmple atunci. Nu am mai sfidat niciodată dorințele familiei mele și nu sunt sigură că am curajul să fac asta acum. Bănuiesc că totul depinde de ce o să se întâmple de acum și până atunci.

– La urma urmei, ești la răscruce de drumuri.

– Chiar sunt. Acum, pot să-mi văd de drum. Am fost de acord cu toate condițiile lui Jackson pentru ca el să nu îmi contacteze familia. Ea bifă punctele pe degete. Am angajat o însoțitoare. Am promis să-mi limitez activitățile la Anglia. Și am acceptat să o vizitez în mod regulat pe verișoara lui.

Clara își arcui o sprânceană.

– Un câine de pază?

– Nu, dacă mă iau după toate lucrurile pe care le-am auzit. Lucy izbucni în râs. De fapt, abia aștept să o cunosc mai bine. Cred că ea, dintre toți membrii familiei lui Jackson, ea ar putea să înțeleagă cu adevărat.

Clara încuviință din cap.

– Dorința ta de independență.

– Da, asta și... Lucy făcu o pauză. Alte lucruri.

– Ceea ce mă aduce la următoarea mea întrebare. Ai spus că un câine de pază nu s-ar potrivi deloc cu scopurile tale. Asta, alături de întrebarea ta despre părerea pe care o am despre aventuri și spusele tale că ai un fel de plan, și că acum poți să-ți vezi de drum... Ochii Clarei se îngustară. Ce pui la cale, domnișoară Merryweather?

– Lucy, spuse ea ferm.

– Foarte bine atunci, Lucy. Clara făcu o pauză. Știi, încrederea trebuie să meargă în ambele sensuri.

– Fără îndoială, spuse Lucy crispată. Eu am să mă duc cu secretele tale în mormânt.

– Iar eu ți-am dat cuvântul meu că am să le păstrez pe ale tale. Dacă este cu adevărat vorba despre a avea încredere una în cealaltă, atunci ar trebui să-mi spui exact ce ai de gând.

Lucy nu intenționase să-i spună noii ei însoțitoare despre planurile ei. Desigur, avusese de gând să scape de ea cu prima ocazie. Dar nu se așteptase la Clara. Și sigur nu se așteptase să o placă. Probabil simțise un suflet geamăn în femeia mai în vârstă, poate independentă, chiar dacă era mai probabil că Lucy să o fi plăcut imediat

pe Clara pentru că era atât de clar diferită de genul de însoțitoare pe care o avusese Jackson în minte.

De ce să nu-i spună? Dacă o judecase greșit pe Clara, cel mai bine era să afle asta acum. În plus, Clara putea fi de mare ajutor.

— Bine. Lucy încuviință ferm din cap. Atunci, trebuie să-ți arăt ceva. Trebuie să-l aduc din camera mea. Lucy se ridică și o luă spre camera ei. Mă întorc imediat.

Lucy se întoarse repede, se așează din nou pe scaunul ei și trase adânc aer în piept.

— Și eu sunt foarte stabilă financiar, Clara. Chiar mai mult decât stabilă. Am o avere considerabilă. În urmă cu câțiva ani, am primit o moștenire de la mătușa mea Lucinda. Eu am fost numită după ea, chiar dacă nu am fost niciodată îndrăgostită în mod special de numele Lucinda. Lucy strâmbă din nas. Dar Lucy pare să mi se potrivească. În orice caz, mi-am primit moștenirea când am împlinit 21 de ani. A fost însoțită de... un jurnal cu tot felul de lucruri scrise de mătușa mea. Nu este genul obișnuit de jurnal. Nu conține pasaje despre viața ei de zi cu zi, poezie prost scrisă sau ceva în felul lucrurilor pe care tind să le scrie tinerele atunci când își dezvăluie gândurile cele mai personale. De fapt, jurnalul este o listă cu lucrurile pe care și-a dorit să le facă în viața ei. Aventuri, să le spunem. Lucy îi întinse Clarei jurnalul. Fiecare pagină poartă numele unei aventuri diferite și conține câteva paragrafe explicative.

— Aventuri?

Clara răsfoi jurnalul.

— Ea era foarte tânără când l-a scris. Judecând după datele menționate, mătușa mea a făcut lista asta când avea între 15 și 18 ani. S-a căsătorit cu unchiul meu la 18 ani, și apoi, în mod evident, a lăsat jurnalul deoparte. Și, odată cu el, toate lucrurile pe care voia să le facă. După cum poți vedea, majoritatea sunt extrem de nevinovate. Unele sunt ușor ridicole. Altele ar putea fi chiar numite scandaloase sau poate puțin deplasate.

— Da, văd asta, spuse Clara în șoptă, continuând să dea paginile. Menționează săruturi și interludii romantice.

— Scrisoarea care a însoțit jurnalul spunea că, deși o începuse ca pe o listă cu lucrurile pe care își dorea să le facă, a devenit, în cele din urmă, o carte a regretelor ei. A lucrurilor pe care nu a reușit niciodată să le facă.

— Înțeleg, murmură Clara, fără a-și ridica privirea din jurnal.

– Când am primit jurnalul, m-am gândit că este îngrozitor de trist. Să ajungi la sfârșitul vieții, știi tu, și să ai lucruri pe care ți-ai fi dorit să le faci, chiar și lucruri prostești sau ușor de realizat, și să nu fi reușit să le faci... ei bine, mi s-a părut că este mare păcat. Dar la acea vreme nu puteam face nimic în sensul ăsta. La urma urmei, lumea se aștepta să mă mărit cu Jackson. Și, chiar dacă este cu adevărat un om bun, până de curând, el nu a avut niciodată o imaginație deosebit de bogată. Așa că am pus jurnalul deoparte, chiar dacă regretele mătușii Lucinda au rămas undeva în mintea mea. Lucy făcu o pauză. Când eram foarte tânără, aveam și eu o listă... chiar dacă lista mea era absolut absurdă, foarte trasă de păr și în cea mai mare parte mai degrabă ridicolă.

Clara aruncă o privire spre ea.

– Deci, nu erau lucruri ușor de realizat?

– Nu așa crede. Să fii iubita căpitanului unei nave de pirați, să pleci într-o expediție ca să găsești comoara pierdută în junglele Amazonului sau să călătorești prin ceruri pe o cometă sunt lucruri care se pot mai degrabă realiza în paginile unui roman de aventură decât în viața reală.

Clara râse.

– Aici cam ai dreptate.

– Totuși, întotdeauna mi s-a părut ideea de aventură, chiar și de aventura moderată, ca fiind ceva extrem de interesant. Eu nu am avut niciodată parte nici de cea mai mică aventură. Lucy se aplecă în față și atinse jurnalul cu degetul. Aventurile astea ale mătușii mele sunt destul de cuminți în comparație cu cele pe care le-am dorit eu în tinerețe, dar, spre deosebire de ale mele, ale ei sunt mai mult decât realizabile.

– Și?

– Și, cum nu am nici cea mai vagă idee ce vreau să fac cu noua mea libertate – cu viața mea – și nici o idee proprie de aventură care să nu fie complet absurdă, am de gând să onorez viața mătușii mele făcând lucrurile pe care ea nu le-a făcut niciodată. Bănuiesc că, dacă ar fi să fac acum propria listă, aş scrie pur și simplu să realizez ceva în viața mea. Să am un fel de scop. Lucy clătină din cap. Mă tot gândesc la cât de îngrozitor ar fi să ajungi la sfârșitul zilelor cu atât de multe lucruri pe care să nu le fi făcut.

– Dar când vine vorba despre asta... Clara închise jurnalul. Ele nu sunt aventurile tale. Și nu sunt nici regretele tale.

– Nu, dar, dacă nu le fac, o să fie.

Clara o studie mult timp.

– Nu ești chiar un cățeluș, nu-i așa?

– Doamne sfinte! Lucy râse. În mod cert, sper că nu.

Clara aruncă o privire spre jurnalul din mâna ei.

– Țsta este motivul pentru care nu ți-ai dorit un câine de pază.

Lucy încuviință din cap.

– Și de asta aveai de gând să concediezi o însoțitoare cât mai curând cu putință.

Lucy încuviință din nou din cap.

– Și... Clara rosti cuvintele încet. De asta ai fost atât de bucură să că nu am mai fost niciodată însoțitoare.

– Exact. O adevărată însoțitoare sau, mai degrabă, o însoțitoare cu experiență ar putea să fie șovăitoare în a-mi urma din toată inima demersul, ceea ce cred că o să fie o aventură în sine.

– Asta este o posibilitate cu o însoțitoare adevărată.

– Așa tind să cred. Lucy făcu o grimasă. De fapt, eu nu am planificat asta. În primul rând, încă nu sunt sigură de ce am adus jurnalul mătușii Lucinda în Anglia, dar sunt foarte sigură că totul are legătură cu destinul. Viața se desfășoară în moduri remarcabile și absolut neașteptate. Moduri care mie mi se par încântătoare. Vezi tu, până să vin în Anglia, chiar dacă i-am spus lui Jackson, înainte de a pleca din New York, că nu avea nici o obligație față de mine, tot exista posibilitatea să fim, până la urmă, împreună. Știu că asta este ce spera mama lui și ce aștepta a mea. Faptul că nu avea să se căsătorească cu Jackson era un alt lucru despre care vorbise foarte vag în scrisoarea trimisă acasă. După cum am spus, nu m-am împotrivit niciodată dorințelor familiei mele. Eu și Jackson am fi putut prea bine să ne amânăm logodna până când eram amândoi prea bătrâni ca să ne mai pese.

– Mă îndoiesc foarte mult de asta. În ciuda a ceea ce spui, nu mi se pare că ești genul de tânăra care să se mărite cu un bărbat cu care nu vrea să se mărite.

– Mulțumesc, Clara. Lucy zâmbi. Se poate ca ăsta să fie cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

– Deci dorința asta a ta de a compensa pentru regretele mătușii tale este relativ nouă.

Clara îi înapoie jurnalul.

– Da și nu. Privirea lui Lucy pluti spre jurnalul din mână ei, și vocea i se împlânzi. Mi-am dorit să fac asta încă din momentul în care am citit paginile jurnalului. Dar viața mea fusese perfect pusă la punct pentru mine, și am știut că era imposibil, așa că nu am făcut nimic în sensul ăsta. Privind înapoi, nu-mi văd viața decât ca pe o derivă de la o așteptare la alta. Dar acum sunt liberă să fac ce îmi doresc și sunt absolut decisă să fac fix asta. Lucy ridică privirea și întâlnește direct privirea celeilalte femei. Cu ajutorul tău, sper.

Clara făcu o pauză, apoi încuviință din cap.

– Nu văd de ce nu. Ea își întoarse atenția spre jurnal. După cum ai spus, unele dintre lucrurile astea sunt cu adevărat foarte simple. De ce crezi că nu a reușit niciodată să facă nimic din ce este acolo?

– Firește, era o perioadă diferită. Iar ea chiar s-a căsătorit la 18 ani, ceea ce nu părea o vârstă teribil de tânără când aveam eu 18 ani, dar acum mi se pare extrem de tânără. După aceea, probabil că viața ei a fost prea plină ca să se mai concentreze pe lucruri pe care un soț poate nu le-ar fi înțeles sau permis. Se gândi o clipă. Pe parcursul vieții ei, a traversat două războaie care s-au dat pe pământ american. Bănuiesc că, atunci când viața unui om se umple cu... ei bine... cu viața, dorințele din vremea tinereții sunt pur și simplu date uitării. Lucy făcu o pauză și își ținu răsufarea. O să mă ajuți, nu-i așa?

– Cum sunt în slujba ta și nu sunt o adevărată însoțitoare...

Lucy făcu o grimasă.

– Îndrăznesc să spun că nu pot să fac nimic altceva. În plus... Clara zâmbi. Cred că trebuie să fiu de acord cu tine. Nici eu nu doresc să ajung să am regrete la sfârșitul vieții mele. Și îmi place foarte mult ideea că, dacă ajung să las un jurnal plin de regrete în urma mea, o tânără bine intenționată ar vrea să compenseze pentru mine.

– Minunat. Lucy zâmbi larg. Dar am știut-o din clipa în care am început să vorbim. Doamne, deja simt că ne cunoaștem de o viață. Ciudat, nu-i așa?

– Nu ești chiar reticentă când vine vorba despre a dezvălui informații despre tine. Clara clătină din cap cu o uimire evidentă. Și nu am întâlnit niciodată pe nimeni care să fi aflat atât de multe despre mine într-un interval de timp atât de scurt.

Lucy râse.

– În orice caz... Expresia de pe chipul Clarei deveni serioasă. Chiar dacă se prea poate ca relația noastră să nu fie genul de interacțiune obișnuită între o însoțitoare și angajatoarea ei, cred că există unele îndatoriri inerente poziției.

Lucy se încruntă.

– Care sunt acestea?

– Nu am de gând să fiu câinele tău de pază, dar parte din responsabilitatea mea ar trebui să fie să mă port ca o însoțitoare. Ceea ce este mai degrabă o chestiune de siguranță și de aparențe decât de orice altceva.

Lucy încuviință din cap.

– Desigur.

– Bănuiesc că în Anglia lucrurile sunt făcute cu totul altfel decât în America. Eu înțeleg, ei bine, regulile de aici – în lipsa unui cuvânt mai bun –, iar tu nu. Noi putem fi destul de greu de înțeles, mai ales când vine vorba despre comportamentul în public. Ca însoțitoare, ca prietenă, nu-ți pot permite să faci nimic care să provoace daune irevocabile reputației sau persoanei tale. Dacă o să mi se pară că este cazul, o să fac tot ce îmi stă în putere ca să te opresc, chiar dacă asta ar însemna demiterea mea. Am nevoie să ai încredere că, în clipa aceea, acționez doar în interesul tău.

– Așa cum ar face orice prietenă bună. Lucy zâmbi. Mulțumesc, Clara.

– În afară de asta, am nevoie să mă asigur că o să ascuți de îndrumările mele în asemenea situații.

Lucy șovăi.

– Dacă nu poți să fii de acord cu asta, atunci eu nu pot, cu bună-știință, să rămân în slujba ta. Tonul Clarei se îndulci. Și aș regreta foarte mult asta, pentru că eu cred realmente că începi o adevărată aventură și ar fi imensa mea onoare să te însoțesc.

Condiția Clarei avea sens. În încântarea ei, Lucy putea prea bine să se arunce cu capul înainte prea repede. La urma urmei, chiar dacă ideea de a realiza lucrurile pe care mătușa ei își dorise să le facă era de mai mulți ani în mintea ei, nu se gândise niciodată exact cum să le ducă la bun sfârșit. Nici acum nu avea nimic clar în minte. În absența cuiva care să-i tempereze entuziasmul, ar putea intra în tot felul de probleme. În primul rând, ea gândea, inevitabil, de bine despre oameni până când aceștia îi dovedeau că se înșela. Și, chiar

dacă se considera rațională și absolut deloc impulsivă, avusese mult timp tendința de a ajunge la concluzii nefondate.

– Pot să fiu de acord cu asta.

– Excelent. Clara arcui o sprânceană. Presupun că vrei să începi imediat, nu?

– Absolut, mai ales că nu am nici cea mai vagă idee cât timp mai am la dispoziție. Lucy deschise jurnalul. De unde crezi că ar trebui să începem?

– Nu cred că ar trebui să respectăm ordinea de pe listă. Clara se gândi o clipă. Mai degrabă, am putea începe cu lucrurile mai ușor de realizat.

– Am copiat deja regretele pe propria mea listă... regretele îndreptate. Am de gând să le șterg pe măsură ce le duc la bun sfârșit. Nu sunt atât de naivă încât să cred că pot face tot ceea ce spera ea să facă, dar vreau să îndeplinesc totuși cât mai multe.

– Mi se pare că ai punctat deja una dintre dorințele mătușii tale. Clara umplu ambele cești din ceainic și îi întinse lui Lucy ceașca. Ți-ai făcut o prietenă neașteptată.

Lucy râse și ridică veselă ceașca în cinstea noii ei însoțitoare.

– Într-adevăr. Este un început mai mult decât promițător.

Bietul, dragul Jackson. Nu îi găsisese un câine de pază, ci o femeie independentă, o nouă prietenă, o confidentă și ceea ce Lucy era sigură că el nu se așteptase niciodată: un complice.

** Să-mi fac o prietenă neașteptată.*

Capitolul 3



– Hai, Phineas, sigur ai ceva ce aș putea folosi? Cam se uită cu speranță la vechiul lui prieten. Ceva ce pot scrie pentru *Messenger*, dar și extinde pentru o carte.

– Nimic la care să mă pot gândi. În plus... Phineas Chapman se sprijini pe scaunul din spatele noului lui birou. Un birou pe jumătate din dimensiunea biroului anterior, impus de faptul că acum mai exista încă un birou în colțul încăperii din față a apartamentului

său, camera care îi servea pe post de salon principal de zi, bibliotecă și birou. Știi prea bine că reputația mea se bazează pe discreția mea.

— Nu te rog să-mi spui ceva despre un client real. Cam pufni. Nu mi-aș dori niciodată să-ți pun în pericol afacerea. Se aplecă spre prietenul lui și coborî vocea: Dar amândoi știm că tu auzi tot felul de lucruri care nu au absolut nici o legătură cu cine îți plătește taxa în clipa asta.

— Ceea ce ți-a servit bine în trecut.

— Și lucru pentru care îți sunt mai mult decât recunoscător.

Nu era prima dată când Cam apela la Phineas pentru o idee.

Chiar dacă Phineas era cu câțiva ani mai mare, cei doi bărbați se împrieteniseră încă din zilele de școală. Amândoi erau fiii mai mici ai unor familii importante, ceea ce era probabil lucrul care îi adusese împreună, în primul rând. Și Phineas avusese o perioadă în care încercase să-și găsească locul în lume. Flirtase pentru o vreme cu perspectiva unei vieți dedicate cercetării științifice și, chiar dacă era, fără îndoială, cel mai inteligent om pe care îl întâlnise Cam vreodată, viața de academician i se păruse prea serioasă și plictisitoare pentru el. Din pură întâmplare, își îndreptase genialitatea spre investigații, spre descoperirea secretelor sau localizarea a ceea ce lipsea, fie că era vorba despre un om sau despre un obiect de valoare. Reputația lui Phineas era atât de bună, încât devenise investigatorul la care apela o mare parte a societății când timpul era scurt și era nevoie de discreție.

— Știi. Colțurile gurii lui Phineas se arcuira ușor în sus în zâmbetul de superioritate care făcea tot atâta parte din el pe cât făceau părul negru și ochii tăioși și verzi. Dar mă tem că nu-mi vine în minte nimic de interes în clipa asta, bătrâne. Tu ești scriitorul. Tu trebuie să te gândești la ceva.

— Dacă puteam să mă gândesc la ceva, nu mai veneam aici să te întreb. Cam se ridică de pe fotoliul tapițat, unul din cele două dispuse în fața biroului lui Phineas. Încerc. Chiar dacă am nenumărate idei, nici una dintre ele nu este suficient de dezvoltată pentru a-mi fi de vreun folos. Și nu am timp de pierdut cu gânduri nefolositoare.

— Nu, nu ne-am dori asta, murmură Phineas.

Cam își prinse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cameră.

— Nu ai cum să vii cu o idee din senin, să știi. Trebuie să fie ceva ce mocnește undeva în adâncul minții tale.

– Până când înflorește în genialitate literară?

– Ceva de genul. El își relua plimbarea. Nu am timp să creez o întreagă poveste din nimic. Tot ce îmi trebuie este un fapt sau două de la care să pot construi o operă de ficțiune. Oricât de puțin. Ceva ce să pot alimenta și... Cam se opri în mijlocul încăperii și se uită înapoi spre fotoliul în care fusese așezat. Privirea îi alunecă spre celălalt fotoliu. Corectează-mă dacă greșesc, dar fotoliile astea nu erau diferite și foarte uzate ultima dată când am fost aici? Iar piciorul unuia din ele nu fusese înlocuit cu un teanc de cărți?

Phineas scoase un suspin resemnat.

– Sunt noi.

– Ție nu-ți place prea mult noul, spuse Cam încet, aruncând o privire prin cameră și întrebându-se de ce nu observase până atunci schimbările.

Dar avusese alte lucruri în minte.

Nu trecuseră mai mult de câteva săptămâni de la ultima vizită a lui Cam, dar acum remarca o schimbare uluitoare în sanctuarul lui Phineas, dincolo de înlocuirea fotoliilor ponosite. Pereții erau încă acoperiți cu rafturi de sus până jos, dar, în timp ce de obicei acestea erau pline până la suprasaturare cu cărți, hârtii și orice altceva considera Phineas interesant pentru el sau pentru vreo anchetă, acum toate erau ordonate și bine organizate. Draperiile ponosite și decolorate din catifea de o nuanță greu de definit atârinate de mult timp la ferestrele înalte ale părții din față a camerei fuseseră înlocuite cu unele dintr-un material care avea culoarea bogată a vinului. Covorul de pe podea era nou sau fusese curățat cu minuțiozitate. Oricum ar fi fost, nu mai arăta la fel. De fapt, se vedea mult mai mult din podea, ceea ce, în sine, era un lucru șocant, căci materialele pe care le citea Phineas, cercetările și colecțiile care îi înflăcărau fanteziile, împreună cu orice alte obiecte pe care le avea, zăceau de obicei în teancuri dezordonate îngrămădite ici-colo. Deși Phineas avea o femeie – o anume doamnă Wiggins – care venea zilnic să curețe și să gătească, ei îi era interzis să atingă ceva din această zonă. Încăperea părușe dintotdeauna să fie exact ceea ce era... tărâmul unui burlac nestingherit, care era mai preocupat de confort decât de aparențe. Simplul fapt că acum Cam putea să pășească fără să se ferească de obstacole ar fi trebuit să îi atragă atenția că era ceva ieșit din comun, deși Cam era prea absorbit de propriile probleme ca să mai observe. Răspunsul îl izbi numaidecât.

– Și unde este frumoasa și fermecătoarea domnișoară West astăzi?

– Vrei să spui creatura băgăcioasă, enervantă și insistentă pe care am fost atât de nebun încât să o las să intre în viața mea? Phineas pufni. Am scăpat de ea, dar doar pentru moment.

– Mie nu mi se pare nici băgăcioasă, nici enervantă. Iar insistența poate fi o virtute.

– Așa s-ar putea crede, murmură Phineas.

– De asemenea, te-ai putea gândi că insistența este o calitate de apreciat la un partener.

– Ea nu este partenera mea, spuse Phineas puțin cam prea repede și mai ascuțit decât ar fi fost nevoie. Este mai degrabă ca un fel de... o, angajată, aș spune.

– O persoană care a investit în afacerea ta, care nu este plătită dacă nu ești și tu și care primește mai degrabă un procent din încasări decât un salariu fix îmi sună mie foarte mult a partener.

– Încă nu sunt sigur cum de s-a întâmplat una ca asta, spuse Phineas în șoaptă.

– Ai vrea să-ți reamintesc?

– Cum vina poate să-ți fie atribuită ție și numai ție, lucrul ăsta nu este nici necesar, nici dorit.

Cam își înăbuși un zâmbet. Se interesase de o poveste despre o presupusă casă bântuită și o întâlnise pe domnișoara West, prietenă a proprietarului clădirii în cauză. La sugestia lui Cam, ea apelase mai apoi la serviciile lui Phineas. În timp ce cei doi încăpățânați ajunseseră să se ciondănească, își descoperiseră și scopuri comune și o angrenare ciudată a intelctelor lor. De fapt, lucraseră surprinzător de bine împreună. Phineas spunea că domnișoara West avea una dintre cele mai strălucite minți pe care le întâlnise vreodată... la vreun bărbat sau la vreo femeie. Cam subliniasă că totul la ea era la fel de impresionant pe cât îi era mintea. Un detaliu pe care Phineas părea să-l ignore.

Cam nu era pe deplin sigur de ceea ce se întâmplase între ei, dar, următoarea dată când își vizitase bunul prieten, descoperise că biroul enorm, iubit și uzat al lui Phineas fusese înlocuit cu ceva mai potrivit proporțional cu încăperea, că un al doilea birou fusese instalat și că domnișoara Clara West examina și reexamina cu atenție arhivele haotice ale lui Phineas. Se părea că se pricepea de minune la cifre. Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă,

și părea că frumoasa și inteligenta domnișoară West i se dovedise utilă lui Phineas la fiecare investigație pe care el o întreprinsese de atunci. Nu avea decât să nege cât voia faptul că femeia în cauză îi era parteneră, dar ideea era că împreună făceau o echipă excelentă. Și Phineas o știa.

Acum, părea că ea se ocupase să pună în ordine nu doar încășările și arhivele lui, ci și încăperea în care se aflau și, probabil, tot restul vieții lui. Interesant, din moment ce lui Phineas nu îi plăcea schimbarea – și nu puteai să nu te întrebi cum de o permitea. În ciuda plângerilor lui legate de domnișoara West, dacă nu și-ar fi dorit-o prin preajmă, ea nu ar fi fost prin preajmă. Se prea putea ca vechiul lui prieten să fie îndrăgostit de minunata blondă, dar, cum Cam nu îl văzuse niciodată pe Phineas îndrăgostit de vreo femeie, era greu de spus. Era gata să parieze că nici Phineas nu avea nici cea mai vagă idee.

– Lucrează la un caz, nu?

– Nu chiar. Phineas scoase un suspin resemnat. De curând, am fost contactat de o clientă pentru care am lucrat în trecut, care a vrut să mă angajeze ca să stau cu ochii pe o moștenitoare americană nemăritată care se află singură, aici, la Londra. Supravegherea este una, dar treaba asta e cu totul altceva. Eu nu sunt dădăcă și nici n-am de gând să devin una. Cu toate astea, doamna care m-a abordat a fost o clientă excelentă în trecut și mi-a recomandat serviciile în repetate rânduri.

Cam zâmbi larg.

– Deci nu ai vrut să o jignești refuzându-i această însărcinare.

– Și, cum nu sunt vreun idiot, nu am refuzat. Phineas schiță un zâmbet galeș și arogant. Dar nici nu am acceptat.

Cam arcui o sprânceană.

– De fapt, clienta mea nu era deloc interesată să știe toate activitățile de zi cu zi ale americanei, ci voia doar să se asigure că femeia nu pățește nimic. I-am spus că o să pun câteva întrebări ca să văd dacă găsesc pe cineva dispus să preia misiunea.

– Și?

– Și se poate să-mi fi zburat din minte, pentru că, după cum s-a întâmplat, doamna a fost însărcinată să se ocupe și de găsirea unei însoțitoare. I-am povestit domnișoarei West despre asta și...

– Și ai transformat-o pe domnișoara West în însoțitoare a unei lady?

Cam îl privi lung.

– Pentru moment. Americana se așteaptă să mai rămână în Anglia doar câteva luni. Nu cunosc pe nimeni – cu siguranță, nu o femeie – în mâinile căreia să fie mai în siguranță decât în mâinile domnișoarei West. Este o femeie care își poate purta singură de grijă.

Phineas ridică din umeri.

– O?

În mod evident, Cam nu știa foarte multe despre vechiul lui prieten și despre noua lui parteneră.

Phineas îl ignoră.

– De fapt, a fost ideea domnișoarei West, iar mie mi s-a părut genială.

– Pentru că o îndepărtează din viața ta?

– Numai pentru scurt timp, dar da. Phineas trase adânc aer în piept. Simți mirosul ăsta?

– Am simțit o urmă vagă de usturoi pe coridor atunci când am venit, despre care am presupus că vine dintr-un alt apartament. Cam pufni. Dar nu, nu simt nici un miros ieșit din comun.

– ăsta, prietene, este mirosul libertății. Phineas zâmbi. Libertatea de amestecul femeii.

Cam își relua locul.

– Dacă ți se pare atât de deranjantă, cred că ai putea să pui punct asocierii voastre și să-i spui că serviciile ei nu mai sunt necesare.

– Nu am spus că este deranjantă. La drept vorbind, sunt momente când este destul de agreabilă. Știi, este impresionant de eficientă și are o minte excelentă.

– Da, ai menționat asta.

– S-a dovedit foarte utilă. A făcut ordine în toate registrele mele, a trimis facturi clienților pe care uitasem să-i facturez și a fost un ajutor surprinzător de important la fiecare caz pe care l-am avut de când mi-a invadat existența. Nu. Phineas clătină din cap. Este un avantaj de care aș fi nebun să mă dispensez. În orice caz... El zâmbi mulțumit. Și-a început de ieri slujba cu americana, iar eu mă simt de parcă aș fi în vacanță.

Cam chicoti.

– Pentru moment.

– Nu trebuie să fii în vacanță pentru totdeauna. Tind să cred că ar fi îngrozitor de plictisitor după o vreme.

– Da, presupun.

– Dar, deocamdată, am să savurez noua mea libertate și... El se îndreptă în fotoliu și se uită la Cam. Asta este. Asta este ideea ta.

– O vacanță fără sfârșit?

– Nu fi absurd. Am spus că ar fi ceva plictisitor.

– Atunci...

– Uneori, nu știu ce văd ele la tine. Phineas își dădu ochii peste cap. Mă refer la moștenitoare. Este perfectă pentru tine. Iar *Messenger* are să iubească povestea. Practic, totul o să se scrie de la sine.

– Nu cred că...

– Hai, Effington. Pot deja să văd titlul. Phineas își flutură mâna într-un gest grandios. *Adevăratele aventuri ale unei moștenitoare americane care a fugit la Londra.*

– Este foarte lung. Cam se încruntă. Nu ai spus că a fugit.

– Asta face totul mai interesant, nu-i așa?

– Da, bănuiesc.

– Cu toate astea, din câte știu, nu a făcut-o. Adică, nu a fugit. Phineas ridică din umeri. Dar ar fi putut să facă asta. Ar explica de ce este singură la Londra.

– Asta da. Cam se gândi o clipă. Phineas avea dreptate. Ce căuta o moștenitoare americană singură la Londra? Era un lucru cel puțin neobișnuit și merita analizat. Poate că ideea avea potențial. Poate că *aventuri* nu este cuvântul potrivit. Nu știm dacă are aventuri.

– O americană bogată, necăsătorită și singură la Londra? Cu siguranță, simpla ei prezență aici ar putea fi numită aventură. Phineas chicoti. Știu că imaginația mea creează deja o mulțime de scenarii. În primul rând, trebuie să ne întrebăm de ce este necăsătorită. Am observat că bogăția unei femei depășește multe alte defecte, precum vârsta sau înfățișarea.

– Bătrână și urâtă nu sunt însușiri care se caută de obicei la eroina unei povești.

– Aș putea să subliniez că încerci să scrii o operă de ficțiune, dar și ceva pentru ziarul tău. *Messenger* nu a fost niciodată prea preocupat de acuratețe.

– Asta așa este.

În timp ce Cam prefera pur și simplu să nu mintă, se puteau face multe cu insinuări și aluzii. El învățase cu mult timp în urmă diferența dintre a spune că o mulțime era formată din aproape

o sută de oameni și a spune că o mulțime nu era formată din nici măcar o sută de oameni. Ambele erau corecte, dar ofereau o imagine complet diferită. El ignora ușoara mustrare de conștiință care îl încerca în asemenea momente, dar lucra totuși pentru *Messenger*, nu pentru *Times* sau *Gazette*. În orice caz, el nu avea să eșueze în căutările lui jurnalistice cum nu avea să eșueze nici în scrierea unei cărți.

– Cu toate astea, nu vreau să folosesc cuvântul aventuri, spuse Cam gânditor. Ce zici de *Faptele adevărate ale unei...*

– Nu, nu. Adevărat este o greșeală, și nu ar fi trebuit să o sugerez. Eliminarea acestui cuvânt îți lasă foarte mult spațiu pentru... creativitate. Faptele unei moștenitoare americane fugare la Londra.

– *Faptele cutezătoare*, spuse Cam. Și mai bine... *Cutezătoarele isprăvi*. Îmi place, dar...

– *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare*. Phineas zâmbi larg. Trebuie să recunoști, este perfect.

– Are o rezonanță frumoasă. Totuși, nu știm că a fugit sau că are isprăvi, cutezanță sau altceva.

– Ai vrut o idee și ți-am dat una. Acum, depinde de tine. Ochii lui Phineas se îngustară ușor, așa cum i se întâmpla atunci când avea un soi de idee. Știu că te deranjează să scrii pentru *Messenger* povești care nu sunt complet adevărate.

– M-am obișnuit cu realitățile profesiei mele, spuse Cam crispat.

– Dar ziarul tău publică și romane în serie, nu-i așa?

Cam încuviință din cap.

– Au mare succes.

– Apoi, scrie *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare* ca roman în serie. Ca pură ficțiune. Phineas se aplecă peste birou și întâlnește direct privirea lui Cam. Nici măcar nu te prefacă că este real. Și folosește-o pe americana asta ca sursă de inspirație.

– Muza mea, murmură Cam. Era o idee bună. Trebuia pur și simplu să-l convingă pe domnul Cadwallender despre calitățile scriiturii lui Cam. Nu ar fi prima dată când ar încerca să facă acest lucru, dar editorul angajase deja mai mulți scriitori de ficțiune. Ar putea să meargă.

– Ar putea? Phineas pufni. Este genial și o știi bine. El zâmbi larg. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

– Chiar am să o fac. Așa că, spuse Cam încet, singurul lucru de care mai am nevoie acum este numele acestei moștenitoare cutezătoare.

Phineas râse.

– Asta nu pot să-ți spun.

– Ba sigur că poți. Nu este clienta ta.

– Nu, nu este. Totuși, mi se pare că am făcut destule. Ar trebui să depui și tu ceva efort.

– Așa am de gând. Numele ei este doar începutul.

De îndată ce îi afla numele, o putea localiza și îi putea urmări isprăvile, aventurile sau orice altceva mai făcea ea și el putea folosi ca sursă de inspirație.

– În plus... Phineas ridică din umeri. Nu îi știu numele. Este cu totul strădania domnișoarei West. Eu nu am nimic de-a face cu asta.

– Atunci, poate ar trebui să o întreb pe domnișoara West...

– Poți să o întrebi, dar pun pariu că nu o să primești nici o informație care să-ți fie de folos. Domnișoara West nu are încredere în tine.

Cam tresări.

– În mine? Vai, dar de ce? Eu sunt cel mai de încredere.

– Cu toate astea, nu este o admiratoare a articolelor tale sau a ziarului tău.

– Nu a făcut nici un secret din asta.

Într-adevăr, opinia domnișoarei West despre *Messenger* era asemănătoare cu a tatălui său.

– Dacă o să creadă că ești în căutarea unei povești, nu o să-ți spună nimic. Pentru o femeie, are un simț al onoarei foarte fin dezvoltat.

Phineas clătină din cap.

Un ciocănit ascuțit răsună în ușă, urmat imediat de sunetul înconfundabil al unei chei introduse în încuietore.

– Și iată că s-a întors.

Phineas își dădu ochii peste cap.

– Și gata cu vacanța ta.

– Chiar că gata, mormăi Phineas, apoi își coborî vocea într-o șoaptă confidențială. Modalitatea prin care să obții informații de la domnișoara West este să nu o întrebi direct nimic din ceea ce îți dorești să știi. Nu se știe niciodată ce poți afla dintr-o banală conversație.

Ușa se deschise, și domnișoara West intră în cameră. Ambii bărbați se ridicară dintr-odată, Phineas cu o oarecare reticență.

— Bună ziua, domnule Chapman. Privirea ei alunecă spre Cam. Și domnule Fairchild. A trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut.

Ea înclină din cap și se îndreptă spre biroul ei.

— Mult prea mult, domnișoară West.

Cam zâmbi.

— Voi doi păreți de parcă ați pune ceva la cale. Privirea ei alunecă de la Cam la Phineas. Asta faceți?

— De ce ești aici? întrebă Phineas.

Ea își scoase mânușile.

— Mie îmi merge foarte bine, mulțumesc. Dar ție?

— Nu asta am întrebat. Phineas pufni. Credeam că am fost de acord că nu mai vii aici cât timp te afli în slujba americanei.

— Nu prea îmi amintesc să fi acceptat asta și nici nu este ceva cu care am să fiu de acord. Ea se strecură în spatele biroului. Cu toate astea, am să fiu într-adevăr prea ocupată să o însoțesc pe domnișoara Merryweather pentru a-mi mai îndeplini responsabilitățile obișnuite aici.

Phineas aruncă spre Cam o privire piezișă. Nu era nevoie. Cam reținuse deja numele.

— Îți place noua poziție pe care o ai pe lângă americană? întrebă Cam politicos.

— Ți-a spus despre asta, nu-i așa?

— Firește, am întrebat unde ești, spuse Cam galant. Domnul Chapman mi-a spus că ai ocupat o poziție temporară ca însoțitoare a unei americane. El făcu o pauză. Îmi cer scuze dacă am sărit calul. Dacă poziția asta este de natură confidențială sau dacă activitățile tale sunt un fel de secret.

— Ba dimpotrivă, domnule Fairchild. Ea zâmbi zeflemitor. Este cea mai directă și mai puțin secretă aventură în care m-am angajat de când lucrez cu domnul Chapman.

Phineas scoase un oftat enervat.

Ea nu îl luă în seamă.

— Am început abia astăzi, deci rămâne de văzut dacă o să fie sau nu plăcut. Ea deschise un sertar și căută cu privirea în adâncul lui, scotocindu-i conținutul. Este o femeie minunată și dă impresia că este oarecum împrăștiată, deși bănuiesc că ascunde o minte extraordinară. Dar, da, domnule Fairchild, mă aștept să fie o slujbă dintre

cele mai plăcute. Mai degrabă ca o... Ea ridică privirea spre Phineas. Vacanță, aș zice.

Cam își înăbuși un hohot de râs.

Phineas miji ochii.

— O să fie foarte reconfortant să mă aflu în preajma cuiva care are o dispoziție plăcută.

Ea zâmbi și scoase o agendă din sertar. Phineas pufni.

— Pot să fiu plăcut.

— Știu că poți, dar pur și simplu alegi să nu fii. Ea închise sertarul și se ridică în picioare. Am venit doar să-mi iau agenda. Acum, că am făcut-o, eu o să-mi văd de drum.

— Te asigur că nu aveam de gând să o citesc cât erai tu plecată, spuse Phineas. Era perfect în siguranță în biroul tău.

Phineas se mândrea cu faptul că nu trebuia să scrie nimic. Nu uita niciodată nimic din ce voia să-și amintească.

— Iar acum este cu atât mai sigur.

Ea se îndreaptă spre ușă.

— Aș putea să te întreb unde o să stai cât timp o să fii angajată? întrebă Cam degajat.

— De ce, domnule Fairchild? Ea îl studie cu ochi reci. Ai de gând să mă vizitezi?

Cam șovăi, apoi încuviință din cap.

— M-am gândit la asta.

Ea îl privi o clipă, apoi izbucni în râs.

— Ba nu.

— Este mai deștept decât pare, spuse Phineas în șoaptă.

— Nu putem decât să sperăm. Ea îl examinează gânditoare pe Cam. Cum nu ai dat niciodată dovadă de nici măcar o fărâmbă de interes față de mine în sens personal, nu pot decât să consider că ai un motiv ascuns pentru asta.

— Doamne sfinte, Phineas. Cam se uită încruntat la prietenul lui. Ce i-ai făcut?

Phineas ridică din umeri, dar amuzamentul îi licări în ochi.

— Ceea ce mă face să trag concluzia că interesul tău se îndreaptă spre noua mea angajatoare. Ea miji ochii. Ai de gând să o faci subiectul uneia dintre poveștile tale scandaloase pentru ziarul acela al tău?

Cam făcu ochii mari, cu un aer surprins.

— Nicidecum. Își strânse mâna în dreptul inimii. Mă rănești profund, domnișoară West. De multă vreme vreau să te întreb dacă te pot vizita.

Phineas pufni.

— Scuzele mele, domnule Fairchild. Nu ar fi trebuit să sar la o asemenea concluzie. În ciuda cuvintelor ei și după privirea sa, era evident că nici nu credea așa ceva, nici nu avea încredere în el. N-am vrut să te jignesc.

— Nu-ți face griji, domnișoară West. Cam se opri. Dar poate, cum angajatoarea ta este oaspete în țara noastră, aş putea să-mi ofer serviciile ca... un fel de ghid?

— Domnișoara Merryweather are o listă foarte specifică de lucruri pe care ar dori să le vadă și să le facă în timpul șederii în Anglia. Deci, chiar dacă oferta ta este foarte amabilă, nu o să fie nevoie de serviciile tale. Sunt perfect în măsură să îi arăt unui vizitator orașul în care am trăit toată viața.

Ea zâmbi exagerat de mioros.

— Oferta rămâne valabilă dacă decizi că pot să fiu de ajutor.

Cam încercă să ascundă urma de dorință din vocea lui.

— Mulțumesc, domnule Fairchild, dar mă îndoiesc sincer că o să fac asta. Ea se îndreaptă spre ușă. O zi bună! La revedere, domnule Chapman!

— Domnișoară West, spuse brusc Phineas.

Ea se întoarse.

— Da?

— Te rog să ai grijă de tine și încearcă să nu faci nimic nebunesc.

Tonul lui răsună tăios, dar privirea lui o surprinse pe a domnișoarei West, și, pentru o clipă, se uitară lung unul la altul. Cam nu avea absolut nici o idee ce însemnau toate astea, dar, în mod evident, cei doi aveau secrete pe care Phineas nu le împărtășise cu el.

Privirea ei se împlânzi.

— Îți mulțumesc pentru grijă, domnule Chapman. O să fiu bine.

— Să te asiguri că este așa. Phineas mută materialele de pe biroul lui. Nu mi-aș dori să fiu nevoit să pregătesc pe altcineva să-ți ia locul.

Un zâmbet ușor răsări pe buzele ei, și domnișoara West deschise ușa, apoi se opri și privi înapoi.

– O, încă un lucru. Are vreunul din voi idee de unde aş putea să cumpăr un câine? Şi, eventual, şi un papagal?

... Şi, de fiecare dată când o întreb, cea mai hotărâtă şi încăpăţânată expresie apare pe chipul ei şi schimbă numaidecât subiectul. Totuşi, eu cred că este fascinant faptul că mama s-a născut într-o altă ţară şi mi-ar plăcea foarte mult să văd Anglia într-o bună zi. Mi-aş dori să ştiu şi de ce până şi cea mai mică menţiune despre familia mamei mele este practic interzisă. Chiar pare să fie un mare mister. Am crezut dintotdeauna că voi fi extraordinară la elucidat mistere. Sunt foarte bună la puzzle-uri.

Elucidarea misterului ar trebui să se regăsească pe lista mea. Un furt, poate al unui obiect foarte valoros. Bijuteriile coroanei sau ceva de genul ăsta. Sau, chiar mai bine, o crimă. Mi-ar plăcea teribil să descopăr un criminal şi să îl aduc în faţa justiţiei. Deşi lucrul ăsta pare destul de dificil...

Din jurnalul domnişoarei Lucinda Merryweather, 1805

Capitolul 4



– Clara. Lucy se aplecă mai aproape de cealaltă femeie şi coborî vocea. Detesta să pară ca o şcolăriţă înfricoşată şi, de fapt, nu era nici măcar puţin speriată. Dimpotrivă, i se părea foarte palpitant. Totuşi, era de părere că Clara trebuia să ştie. N-am vrut să-ţi spun nimic înainte, dar acum sunt sigură că un domn extrem de atrăgător pare să ne urmărească.

Clara se îndreptă de spate şi scrută strada.

– Unde?

– Nu-l văd acum. Lucy aruncă o privire în jur. Nenumăraţi oameni treceau pe lângă ele, dar nu recunoştea pe nimeni. L-am observat ieri şi cu o zi înainte, dar este foarte bun. De fiecare dată când mă uit în direcţia lui, se ascunde în spatele unei trăsurii sau în vreun intrând.

– Data viitoare când îl vezi, anunţă-mă imediat. Tonul Clarei răsună ferm. O apucă de braţ pe Lucy, şi o luă din loc, într-un

ritm ceva mai alert decât înainte. Hai, Lucy. Este prea frig ca să mai pierdem vremea.

Era într-adevăr mult mai rece decât crezuse Lucy atunci când plecaseră de la reședința Channing. Dar destinația lor nu se afla la mai mult de zece minute de mers, și ambele femei conveniseră că nu era necesară o trăsură. Lucy își îndesă mâinile mai adânc în manșonul ei de blană, poșetuța legănându-i-se la încheietura mâinii.

Își petrecuseră ultimele trei zile stabilind un plan de acțiune ca să realizeze cât mai multe dintre aventurile mătușii Lucinda. Fi-rește, mai puțin când fuseseră ocupate să se acomodeze cu Albert, micul terier de Yorkshire pe care Clara îl adusese acasă. Fusesse foarte frumos din partea ei și încă un lucru ce putea să fie șters de pe lista Lucindei. Clara spusese că se întâlnise cu o cunoștință și descoperise, în cadrul conversației lor, că persoana respectivă știa de un câine bine dresat care avea nevoie de o nouă casă. Dacă ar fi avut de ales, Lucy ar fi preferat un câine ceva mai zdravăn. Albert era extrem de mic, cântărea mai puțin de cinci kilograme și nu îi ajungea nici măcar până la genunchi. Cu toate acestea, fusese dragoste la prima vedere de toate părțile. Era într-adevăr un mititel isteț și refuza să plece de lângă Lucy, de parcă ar fi știut că ea era noua lui stăpână. În acea zi, Albert fusese foarte indignat când ele îl lăsaseră acasă.

— Nu-mi place asta, spuse Clara în șoaptă. Nu-mi place deloc asta.

Lucy ridică privirea surprinsă.

— Sigur nu suntem în pericol. La urma urmei, este miezul zilei și suntem în Mayfair. Ce ni s-ar putea întâmpla aici?

— Nu se știe niciodată, spuse Clara sumbru. Lucy începea să creadă că Clara era mult mai versată decât părea. Tâlhărie, răpire, seducție, crimă...

— Gata. Lucy râse. Te-ai făcut înțeleasă. Totuși, nu părea cineva care să vrea să ne facă rău. Am menționat că era extraordinar de atrăgător?

— Doamne, Lucy! Clara clătină din cap. Un bărbat nu trebuie neapărat să arate ca un tâlhar pentru a fi unul. Pun pariu că cei mai buni dintre ei nu arată cum sunt ei cu adevărat. Viața ar fi mult mai ușoară dacă ar face asta.

— Totuși, este păcat...

Clara îi aruncă un zâmbet crispat.

– Pentru că era extraordinar de atrăgător?

– Ei bine... Lucy zâmbi larg. Da.

Lucy nu era obișnuită să se gândească la bărbați ca fiind extraordinar de atrăgători decât detașat și obiectiv. La urma urmei, se așteptase să se căsătorească cu Jackson, și chiar nu prea contase dacă un bărbat i se păruse chipeș și impetuos. Acum însă era liberă. Și el, indiferent cine ar fi fost, era înalt, cu părul negru și umerii lați, iar atunci când nu se ascundea avea un mers care spunea că era un bărbat hotărât. Ea nu surprinsese mai mult decât o străfulgerare a chipului său – era prea inteligent ca să se apropie prea mult –, dar bănuia că era foarte chipeș. Sau poate că pur și simplu spera să fie. Până la urmă, un bărbat învăluit în mister trebuia să fie chipeș și impetuos. Bărbatul care le urmărea era cu siguranță suficient de misterios, chiar dacă ea era foarte sigură că știa exact cine – sau mai degrabă ce – anume era. Clara nu avea de ce să-și facă griji.

– Am ajuns. Clara se opri în fața aleii care ducea spre o casă prea mică pentru a fi numită grandioasă, dar cu mult prea formidabilă pentru a fi numită oricum altfel. Reședința lui James Rutledge, vizcondele de Northrup.

– Aici s-a născut mama Lucindei, străbunica mea. În mintea ei, Lucy bifă și „Să vizitez locul în care s-a născut mama“. Intrăm?

– Chiar crezi că este o idee bună?

– Nu se știe niciodată cum o să întâmpine oamenii rude de mult pierdute. Cu toate astea... Lucy se îndreptă de spate. Este pe listă.

Apoi, încuviință din cap, urcă treptele spre ușă, ridică inelul de aramă și lovi repede în placa din spate.

Ușa se deschise aproape imediat și un majordom se uită de sus la ea.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

– Sper că da. Schiță spre el cel mai fermecător zâmbet de care era în stare. Am venit să-l văd pe Lord Northrup. Ea îi prezentă cartea de vizită. Și aceasta este prietena mea, domnișoara West.

– Vă așteaptă? Majordomul aruncă o privire spre carte. Domnișoară Merryweather?

– Nu ar avea cum, pentru că nici eu nu mă așteptam să fiu aici. Ea zâmbi din nou.

Clara făcu un pas în față.

— Domnișoara Merryweather a sosit recent din New York și, întrucât nu era sigură în privința duratei șederii ei, nu a crezut că o să aibă timp să îi facă o vizită Excelenței Sale. Dacă ar fi crezut, cu siguranță ar fi aranjat totul din timp. Din fericire, planurile ei s-au schimbat, și nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i transmită complimente Excelenței Sale, *vărul ei*.

— Nu știam că Excelența Sa are vreo rudă americană, spuse majordomul cu răceală.

— Atunci, aceasta este o surpriză minunată pentru dumneavoastră. Lucy zâmbi fermecător. De curând, descoperise plăcerea de a spune exact ce gândeai și de a le permite oamenilor să creadă că habar nu aveai ce tocmai spuseși. Pentru că erai scundă, blondă și nostimă. Dragul meu domn...?

— Clarkson.

— Domnule Clarkson. Lucy se aplecă spre el, cu un aer compli-ce. Ați prefera să ne lăsați să intrăm pentru a ne feri de frig și să constatați că aveți dreptate atunci când se confirmă suspiciunile dumneavoastră că nu suntem cine spunem că suntem sau să nu ne lăsați să intrăm și să vă înșelați? Ea clătină din cap cu părere de rău. Nu pot să-mi închipui că Excelența Sa s-ar bucura de asta.

Majordomul le cercetă cu privirea, examinând fără îndoială, calitatea hainelor și a aspectului lor general. Aparent, trecură inspecția.

— Aveți dreptate, domnișoară. Deschise ușa mai larg și le făcu semn să intre. Dacă ați dori să așteptați aici.

— Mulțumesc, domnule Clarkson, spuse Lucy agreabil.

Majordomul încuviință din cap și le lăsă în foaiier sub supravegherea atentă a unui tânăr lacheu care părea mai curând curios decât vigilent.

— M-am luptat întotdeauna să mi se recunoască inteligența, spuse Clara pe un ton scăzut pentru ca doar Lucy să o audă. Poate că ar fi mai bine să mă bazez pe un zâmbet strălucitor și o atitudine plăcută.

— O, eu sunt cu statornicie plăcută. Lucy încercă, dar nu reuși să nu imprime o notă arogantă vocii ei. Merge destul de bine.

Un minut mai târziu, majordomul se întoarce și le invită într-un salon. Decorată cu mobilier dintr-o altă epocă, încăperea avea un aer uzat și vag obosit. Lumina slabă a soarelui de iarnă care se strecura prin ferestrele înalte nu reușea să risipească senzația că acest salon văzuse și zile mai bune. Un gentleman cu aspect distins,

care părea puțin mai în vârstă decât tatăl ei, stătea lângă poliță. O doamnă, în mod evident soția lui, care trebuia să fi fost foarte frumoasă în tinerețe, stătea pe o canapea aflată în apropiere. Păreau mai degrabă intrigati decât neprimitori, și Lucy se simți traversată de un sentiment de ușurare.

— Ca să vezi, spuse Lord Northrup cu un zâmbet. Clarkson ne informează că am o verișoară despre care nu știu. Privirea lui se mută de la Lucy la Clara. Care dintre voi...

— Eu sunt Lucy Merryweather și aceasta este prietena mea, domnișoara West. Lucy zâmbi. Sora bunicului tău a fost străbunica mea.

— Sora bunicului meu...

Bătrânul se încruntă, gânditor.

— Asta a fost acum foarte mult timp, adăugă Lucy.

— Desigur, spuse Lady Northrup. Ți amintești, dragul meu? Spuneai că bunicul tău obișnuia să vorbească despre sora lui. Că se căsătorise și plecase în America?

Lord Northrup încuviință încet din cap.

— Priscilla cred că era numele ei. El o studie curios pe Lucy. Străbunica ta, zici?

Lucy încuviință din cap.

— Știu că asta trebuie să vi se pară foarte ciudat, dar mătușa mea Lucinda, una dintre fiicele Priscillei, și-a dorit întotdeauna să știe de ce mama ei nu vorbea niciodată despre familia ei. Când a murit, ea mi-a lăsat... ei bine, un fel de jurnal, și unul dintre lucrurile pe care le-a regretat în viață a fost să nu știe ce s-a întâmplat între mama ei și familia acesteia. Și, cum mă aflam la Londra, m-am gândit să încerc să afl. Spunând asta cu voce tare, suna ușor protest, chiar dacă era adevărul. Speram să mă poți ajuta.

— După cum ai spus, asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, zise Lord Northrup încet. Poate că ar trebui să mă urmezi în bibliotecă.

Lady Northrup se ridică.

— Există ceva ce cred că ți-ar plăcea să vezi.

Lucy și Clara făcură un schimb de priviri, apoi o luară pe urmele cuplului până într-o cameră căptușită de sus până jos cu rafturi de cărți, despărțite de panouri din lemn masiv închis la culoare. Portrete și picturi, peisaje și scene campestre acopereau fiecare spațiu din perete, iar impresia de ansamblu era a unei încăperi gata să plesnească de atâtea cărți și amintiri. Mirosea a tutun dulce de pipă

și a muzezeala aceea minunată care nu putea veni decât de la cărțile foarte vechi, mai mult iubite de-a lungul anilor decât îngrijite. Spre deosebire de salon, această cameră părea mai curând confortabilă decât pur și simplu ponosită.

– Am fost întotdeauna de acord cu zicala aceea veche care zice că o imagine spune mai bine o poveste decât niște simple cuvinte.

Lord Northrup chicoti. El și soția lui se opriră în fața unui portret mare al unei familii, cu vopseaua crăpată de vreme, cu cadrul aurit ciobit în colțuri de parcă ar fi fost mișcat și atârnat de prea multe ori de-a lungul anilor.

– Băiatul mai scund, care arată ca și cum ar prefera să fie oriunde altundeva numai să pozeze pentru un tablou nu, este bunicul meu. Băiatul mai înalt este fratele lui mai mare. Observați cum artistul a surprins licărirea aceea în ochii lui. Ca și cum abia așteaptă să se ivească aventura.

Lucy încuviință din cap și studie tabloul. Există într-adevăr un soi de entuziasm reținut în figura băiatului mai mare, de parcă, cu foarte puțin efort, ar fi putut să sară din tablou și să profite de orice ocazie.

– Chiar dacă nu este neapărat de dorit ca moștenitorul unui titlu să fie temperamental, sublinie Excelența Sa. Domnul care arată ca și cum eșarfa lui ar fi legată mult prea strâns este străbunicul meu, cel de-al treilea viconte de Northrup, și doamna a cărei expresie dă de înțeles că tocmai a mâncat ceva acru...

– Gata, gata, dragul meu, murmură Lady Northrup.

– Ei bine, așa arată. El zâmbi larg spre Lucy. Am crezut asta încă de când eram copil și cred același lucru de fiecare dată când mă uit la ea. Întotdeauna mi-am dorit să chem un pictor care să-i schimbe expresia un pic, dar se pare că artistul original era foarte priceput, chiar dacă nimeni nu-și mai amintește de el acum, iar soția mea insistă că alterarea operei lui ar fi un lucru greșit.

Buzele lui Lady Northrup se arcuiră într-un zâmbet tolerant.

– Dar, după cum spuneam, aceasta este străbunica mea, și fițița blondă... El aruncă o privire spre Lucy. Era Priscilla.

– Este minunată, murmură Clara.

– Într-adevăr, era. Excelența Sa încuviință din cap. Și tot la fel de minunată a fost și după ce a crescut. Dar a făcut greșeala de a se îndrăgosti de un american.

Lucy se încruntă.

– Greșeala?

– După spusele bunicului meu, a fost mai mult decât o simplă greșeală – a fost cel mai grav dintre păcate.

– Doar pentru că el era american? Lucy se încruntă, în semn de indignare patriotică. A fost foarte nedrept din partea lui.

– Lui nu i s-a părut așa. Lord Northrup clătină din cap. Nu trebuie să ignori vremurile în care au trăit. El a văzut alegerea Priscillei ca pe o trădare a familiei și a țării ei. De înțeles, dacă stai te gândești. El făcu un semn din cap spre portret. Băiatul mai mare, Robert, era moștenitorul titlului. Desigur, el a fost instruit pentru poziția lui de viitor viconte și, din ce mi s-a spus, s-a bucurat de succes. Se spune că avea o minte strălucită când venea vorba despre gestionarea finanțelor. Ceva care ne-a scăpat mie, tatălui și bunicului meu. Cu toții am fost nevoiți să ne căsătorim bine pentru a întări visteria familiei. El aruncă o privire afectuoasă spre soția lui. Nu-i așa, draga mea?

– Este un fel de tradiție familială.

În ciuda încuviințării ei, sclipirea din ochii lui Lady Northrup spunea că mariajul lor se baza pe mult mai mult decât zestrea ei.

– O tradiție care, din păcate, trebuie să continue. Așa este viața în zilele astea. El scoase un suspin resemnat. Dar divaghez. După cum spuneam, simțul aventurii din Robert l-a determinat să cumpere un brevet pentru armată, împotriva obiecțiilor tatălui lui. Știți voi, bărbații tineri nu se cred vulnerabili.

Lucy și Clara încuviințară din cap.

– Cred că a fost ucis în timpul Războiului de Independență, într-una dintre Caroline. Bunicul meu a spus că tatăl lui nu și-a mai revenit niciodată din asta. El a dezmoștenit-o pe Priscilla și nu a iertat-o niciodată. Excelența Sa clătină din cap. Bunicul meu nu s-a iertat niciodată pentru că nu a ținut partea surorii lui. Pentru că i-a permis să plece. El se opri gânditor. Nu știu dacă i-a scris vreodată sau dacă a încercat să dea de ea. Știu sigur că nu a mai văzut-o niciodată și asta a fost unul dintre marile regrete ale vieții lui.

– Cât de trist, spuse Lucy încet.

– Este întotdeauna trist când familiile trec prin rupturi ireconciliabile.

Lady Northrup oftă.

– Cred că Lucinda ta ți-ar fi apreciat eforturile de a îndrepta acest regret al ei. Excelența Sa îi adresă lui Lucy un zâmbet sincer.

Și trebuie să spun că sunt încântat că am reunit, în sfârșit, două jumătăți ale familiei mele.

Lucy se uită lung la fetița din tablou.

— Este mare păcat că nu s-a putut întâmpla asta când erau încă în viață.

— Din păcate, ce a fost a fost. Lord Northrup ridică din umeri. Nu poți schimba trecutul, ci doar să te împaci cu el.

— Ei, este aproape ora ceaiului. Sper că rămâneți cu noi. Lady Northrup o apucă de braț pe Lucy și conduse grupul înapoi în salon. Știu că amândoi ne întrebăm cum i-a fost Priscillei în America și suntem curioși și de restul familiei tale. Nu se întâmplă prea des să descoperi o întreagă ramură a familiei despre care nici nu știai.

— Nu știi dacă ceaiul o să ne ajungă, spuse Excelența Sa cu o grimasă. La urma urmei, au trecut vreo 100 de ani sau așa ceva.

— Va trebui pur și simplu să ne dăm silința, replică Lucy cu un zâmbet.

Până acum, Lucy nu se gândise cu adevărat că, găsind răspunsul la întrebarea Lucindei despre familia mamei ei, avea să găsească o familie cu totul nouă și pentru ea. Era în egală măsură ciudat și emoționant.

În următoarea oră, Lucy și noile ei rude făcură schimb de informații despre legăturile de familie, cine avea legătură cu cine, povești de familie și chiar un scandal sau două. Cuplul mai în vârstă era cald și primitor, iar Lucy nici nu ar fi putut să fie mai încântată de cum fusese primită. În ciuda diferențelor culturale, Lord Northrup și tatăl ei aveau foarte multe în comun. Ea bănuia că Harold Merryweather și Lord Northrup ar putea chiar să devină prieteni într-o bună zi. Se întrebă ce anume avea să menționeze în următoarea scrisoare de trimis acasă fără să dezvăluie mai mult decât își dorea ca părinții ei să știe.

— Clarkson tocmai mi-a spus că avem rude din America, necunoscute până acum, care ne vizitează. Un bărbat înalt, impunător, cu părul blond intră în cameră, apoi se opri brusc. Dar nu a menționat că sunt încă aici. El schiță un zâmbet contagios. Sau că sunt atât de frumoase.

— Alfred. Lady Northrup se încruntă. Te rog încearcă să nu intri într-o încăpere de parcă ai fi o armată invadatoare dornică de cuceriri.

— Îmi pare rău, mamă. Alfred se apropie de ea și își apăsă buzele pe obrazul ei întins. Nu aflu în fiecare zi de sânge proaspăt în familie.

Lady Northrup făcu o grimasă. Soțul ei chicoti.

— Permite-mi să ți le prezint pe verișoara ta îndepărtată, domnișoara Lucy Merryweather, și pe prietena ei, domnișoara West. Acesta este fiul meu, Alfred.

— Domnișoară Merryweather. Alfred se duse spre ea, se aplecă și o luă de mână. Privirea lui o întâlni pe a ei. Nici nu pot să-ți spun ce plăcere sinceră e să te cunosc.

Lucy privi lung în ochii lui albaștri, care îi păreau vag familiari. Dintr-odată, își dădu seama că ochii lui Alfred aveau aceeași formă și culoare ca ai ei, ai tatălui și ai fraților ei.

— Lucy este de ajuns.

— Iar tu trebuie să-mi spui Freddy. Se aplecă mai aproape și coborî vocea: Tata mi se adresează cu Alfred doar la ocazii formale sau când am făcut ceva ce el consideră nepotrivit. Totuși, mama îmi spune de obicei Alfred. Ea crede că Freddy este prea frivol pentru un viitor conte. Eu cred că mi se potrivește. Tu ce părere ai?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Ea îl studie, apoi zâmbi larg. Dar cred că ai dreptate. Chiar arăți mai mult a Freddy decât a Alfred.

El râse, îi eliberă mâna și se întoarse spre Clara, luându-i și ei mâna și uitându-se lung la ea de parcă tocmai ar fi descoperit un dulce de care nu își dăduse seama că fusese lipsit.

— Domnișoară West, îmi pare bine să te cunosc.

— Domnule Rutledge.

Clara înclină politicos din cap.

El miji ochii.

— Nu ești americană.

— Nu, nu sunt.

— Domnișoara West este însoțitoarea mea în călătorie și draga mea prietenă, spuse Lucy. Familia... mea a crezut că este mai bine să nu călătoresc neînsoțită.

— Pe bună dreptate.

Lord Northrup încuviință din cap.

— Așa ceva ar fi teribil de necuviincios, adăugă Lady Northrup.

— Înțeleg. Freddy aruncă o ultimă privire plină de apreciere spre Clara, apoi își întoarse atenția spre Lucy. Este prima ta călătorie în Anglia?

— Da. Lucy încuviință din cap cu entuziasm. Mi se pare fascinant. Știi, noi nu avem castele sau ruine antice. Aici, totul este atât de teribil de istoric și de vechi.

— Suntem, fără doar și poate, bătrâni.

Freddy chicoti.

— Trebuie să-i permiți lui Alfred să-ți arate obiectivele londoneze, spuse Lady Northrup.

— Eram pe punctul de a sugera același lucru. Freddy zâmbi larg. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să însoțesc două asemenea doamne minunate prin orașul meu frumos.

— Ce idee minunată, Freddy. Lucy zâmbi. Ar fi încântător.

Privirea din ochii Clarei spunea limpede că nu era complet de acord. Nu era limpede dacă Clara se opunea dorinței lui Freddy de a se oferi ca ghid sau interesului său evident pentru ea.

Se stabili ca Freddy să le facă o vizită în următoarele zile, la care se adăugară promisiuni ca Lucy să vină la cină înainte de a pleca în America. Lucy refuză atât oferta ca o trăsură a familiei Northrup să le ducă înapoi la reședința Channing, cât și sugestia lui Freddy de a le însoți, insistând că era un deranj prea mare, că ei fuseseră deja mai mult decât amabili și că, în plus, ea se bucura mereu să facă o plimbare pe jos. Ea și Clara își luară rămas-bun, iar Lucy fu surprinsă să descopere că era mult mai târziu decât își închipuise și că se înserase.

— Nu ți-a plăcut el, nu-i așa? spuse Lucy în clipa în care ușa se închise în urma lor.

— Dimpotrivă. Excelența Sa mi s-a părut mai mult decât fermecător. El și Lady Northrup au fost mult mai amabili și mai primitivi decât mă așteptam. La urma urmei, sosirea ta chiar a fost o mare surpriză.

— Nu la asta mă refeream, și știi.

— Într-adevăr, știu.

Clara zâmbi crispată.

— De ce nu ți-a plăcut de el? De Freddy, adică. Mie mi s-a părut fermecător și foarte isteț. Lucy făcu o pauză. Și chiar părea să te placă.

— Posibil.

Clara schimbă ritmul de mers, iar Lucy fu nevoită să se grăbească pentru a ține pasul cu mersul rapid al femeii mai înalte.

– E foarte chipeș, serios. Mi-a amintit foarte mult de frații mei. Și, pe deasupra, e înalt. Mai înalt decât tine, și tind să cred că acest aspect ar fi cel mai atrăgător...

– Lucy. Clara se opri fără să o avertizeze și se uită fix la ea. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că încerci să-mi găsești pereche.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea sub efectul unei indignări prefăcute.

– Vai, nu m-aș gândi niciodată la așa ceva. Chiar dacă se gândise exact la așa ceva. Dar acum că aduci în discuție ideea...

– Acum, că am adus-o, putem să o lăsăm în urma noastră și să ne vedem de drum. Clara încuviință din cap și o porni din nou din loc. Nu-mi caut un soț, îți mulțumesc frumos.

– Dar nu te opui ideii unui soț, nu-i așa?

– Nu, în principiu.

– Freddy chiar pare un tip de nădejde. În plus, era evident, din ce spunea tatăl lui și după starea vag deteriorată a casei, că o să fie nevoit să facă o partidă bună. Tu ai avere, iar el are nevoie de una și...

– Lucy! Clara se opri brusc și râse. Situația mea financiară este destul de solidă, dar nu sunt îndeajuns de bună încât să fiu o partidă potrivită pentru unele persoane.

– Dar...

– Nu știu cum se fac lucrurile de genul ăsta în țara ta, dar, în Anglia, fiicele negustorilor, oricât ar fi de bogate, nu se mărită cu viitori lorzi. Pur și simplu, lucrurile nu se fac așa aici.

– Este o prostie. Lucy pufni. Doamne, suntem în anul 1888. Ne apropiem de secolul XX. La urma urmei, nu este Evul Mediu. Mie mi se pare că, dacă doi oameni țin unul la celălalt, nu ar trebui să conteze cine sunt sau ce are unul sau nu.

– Oricum ar fi, contează. Toată istoria asta pe care tu o admiri atât de mult vine aici cu un preț. Așa a fost întotdeauna și așa o să fie întotdeauna. În plus... Ea reîncepu să meargă și îi aruncă lui Lucy o privire acuzatoare. Abia l-am întâlnit pe acel om și nu sunt deloc sigură că este pe placul meu.

– Ce fel de bărbat ți-ar plăcea? Lucy adoptă un ton relaxat. Eu am frați și...

– Voi faceți lucrurile astea la New York?

Lucy își arcui confuză sprâncenele.

– Ce fel de lucruri?

– Să încercați să aranjați o partidă bună.

— Ei bine, nu, din câte îmi amintesc. Doar că păruse o ocazie atât de bună, din moment ce Freddy fusese atât de evident fascinat de Clara. Totuși, probabil că era momentul să schimbe subiectul. Cred că totul a mers bine. Mi-a plăcut mult vizita.

Clara schiță spre ea un zâmbet cunoscător.

— A fost foarte plăcut. Pe deasupra, acum ai răspunsul la curiozitatea mătușii tale legată de ruptura dintre mama ei și familia sa. Și ai văzut unde s-a născut. Clara încuviință din cap. Poți să tai asta de pe listă.

— În plus, am rezolvat un soi de enigmă. Încă un lucru pe care Lucinda voia să-l facă. Lucy se gândi o clipă. Deși nu a fost chiar meritul meu. Chiar dacă bănuiesc că Lucinda se gândea la o enigmă mai aventuroasă decât descoperirea faptului că...

Fără vreun semn de avertizare, un bărbat trecu pe lângă ele și le îmbrânci, apoi o luă la fugă.

Clara pufni.

— Trebuie să spun că asta a fost...

— Mi-a luat geanta! Mi-a smuls-o de pe braț! Lucy o porni după el. Întoarce-te aici, nemernicule!

— Lucy. Clara o apucă de braț. Nu poți să te duci după el.

— Ba bineînțeles că... Ea pufni. Nu, sigur că nu pot. Nu în pantofii ăștia. Și presupun că ar fi neobișnuit să o iau la fugă pe stradă.

— Și nehibzuit. Ar putea să fie extrem de periculos.

— La naiba, dacă eram bărbat, mă duceam după el fără a mai șovăi nici măcar o clipă.

— Nu am nici o îndoială. Clara o luă de braț și aproape că o trase după ea spre destinația lor. Dar nu ești bărbat și nu poți face nimic altceva decât să te întorci cât mai repede la reședința Channing.

— Mi-a luat geanta. Lucy pufni, privind în continuare în direcția în care se dusesse hoțul. Bestia.

— Mai ai altele.

— Ei bine, sper să simtă că furtul lui a meritat atunci când nu o să găsească nimic de valoare în afară de cea de-a doua mea pereche de mănuși preferate din piele de căprioară și câțiva șilingi.

— Da, asta o să-i fie o lecție, spuse Clara crispată.

— Mi-ar plăcea să-l învăț o lecție, murmură Lucy.

Nu i se mai furase niciodată nimic. Era... Probabil că trebuia să fie înspăimântată, dar, în schimb, indignarea o cuprinse în paralel cu o furie deplină. Cum îndrăznise?

Pașii Clarei erau chiar mai rapizi decât înainte, dacă așa ceva era posibil, și în mai puțin de câteva minute ajunseră la intrarea din față a reședinței Channing. Totuși, trecuse suficient de mult timp pentru ca furia lui Lucy să se estompeze, înlocuită de un sentiment îngrozitor de neputință și, da, mai mult decât o urmă de teamă. Doamne sfinte, Clara avea dreptate. Ar fi putut să fie într-un mare pericol.

– Domnișoară?

O voce de bărbat răsună din spatele lor, și ambele femei se întoarseră. Străinul misterios pe care îl văzuse urmându-le se grăbea acum spre ele.

– Doamne sfinte, murmură Clara.

– Da?

Lucy îl privi lung. Avea dreptate. Era chipeș, cu un maxilar pătrășos, cu buze ușor prea pline pentru un bărbat, dar totuși ademenitoare. Nasul lui era un pic prea drept și prea în stil roman pentru gustul ei, dar i se potrivea, iar ochii lui aveau cea mai întunecată și catifelată nuanță de căprui pe care o văzuse vreodată. O senzație stranie îi străbătu stomacul. Cum putuse el să permită să se întâmple așa ceva? Enervarea ei reveni.

– Cred că asta îți aparține.

El îi întinse poșeta.

Clara arcui o sprânceană.

– Te-ai dus după tâlharul ăla? Tu?

– Mi s-a părut că măcar atât puteam să fac.

El zâmbi larg, și Lucy simți din nou un gol în stomac. Ea ignoră senzația și își recuperează gentuța.

– Într-adevăr. În primul rând, nu-mi vine să cred că ai permis să se întâmple așa ceva. Nu ești foarte atent, nu-i așa?

– Chiar încerc, spuse el încet.

– Pe viitor, va trebui să încerci mai mult. Mai ales dată fiind suma exorbitantă cu care probabil ești plătit.

– Lucy. Clara o privi încurcată. Despre ce Dumnezeu vorbești?

– Vorbesc despre domnul... Cum te numești?

— Fairchild, domnișoară. Domnul Cameron Fairchild. El făcu o plecăciune exagerat de dramatică. Și sunt la dispoziția ta.

— Bineînțeles că ești. Ea pufni. Am știut-o din clipa în care te-am văzut.

— Ce ai știut?

Prudența răsună în vocea Clarei.

— Acesta este omul care ne-a urmărit. Ea își încrucișă brațele la piept. Vezi tu, Clara, domnul Fairchild este un investigator privat. Ea își miji ochii. Un câine de pază.

** Să văd locul în care s-a născut mama, să aflu de ce nu vorbește niciodată despre familia ei.*

** Să rezolv o enigmă.*

... Și totuși, este liniștitor să știi că nu sunt singura dintre prietenele mele apropiate care nu a fost niciodată sărutată. Chiar dacă avem tendința de a discuta foarte mult despre săruturi. Suntem de acord că primul sărut trebuie să fie special, deși mamele noastre ar spune că orice sărut trebuie păstrat pentru bărbatul cu care ne vom mărita. Nouă ni se pare groaznic de învechită ideea asta, dar majoritatea regulilor de bună-cuviință ni se par deopotrivă învechite și absurde. Nu poți decât să sperii că se vor schimba odată cu trecerea timpului, dar este îndoielnic. Pare că nimic nu se schimbă niciodată.

Pare încântător să fii sărutată de cineva cu care nu ai de gând să te măriți. Un străin impetuos și misterios care să-ți facă inima să tresalte și să-ți trezească fluturi în stomac. Desigur, nu ai fi niciodată nevoită să te măriți cu un asemenea bărbat. Dar mi-ar plăcea foarte mult să sărut un străin, un bărbat pe care nu l-am cunoscut înainte și pe care foarte probabil să nu-l mai văd niciodată. Doar o singură dată, din moment ce nu vrei să faci o obișnuință dintr-o purtare atât de strigătoare la cer, căci sigur ar duce la scandal și compromitere.

Dar o singură dată ar fi teribil de romantic și, da, o adevărată aventură...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1806

Capitolul 5



Cam se uită lung la pachetul micuț de indignare frumoasă și blondă.

– Eu sunt ce?

– El este ce? Întrebă și domnișoara West în același timp.

– Mie mi se pare evident că a fost angajat de Jackson pentru a sta cu ochii pe mine. Ca să se asigure că rămân în afara oricărui pericol. Ca să mă împiedice să fac orice ar putea să fie considerat scandalos. Sau interesant. Domnișoara Merryweather pufni. Nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care să ne urmărească.

– Da, într-adevăr, pentru ce alt motiv?

Domnișoara West îi aruncă o privire nimicitoare.

– Spune-mi, domnule Fairchild... Domnișoara Merryweather se uită urât la el. Mă înșel? Pentru că, dacă mă înșel, vreau să știu chiar în clipa asta de ce ne-ai tot dat târcoale în ultimele câteva zile. Urmărindu-ne peste tot pe unde am fost. Și cred că și poliția și-ar dori să știe. Ea îl înghionti cu un deget îndreptat spre el. Hai, spune. Ce pui la cale?

– Te asigur că intențiile mele nu sunt dezonorante.

Fu primul lucru care îi veni în minte – și, în realitate, era chiar adevărul.

– Și ai fost angajat să-mi urmărești fiecare mișcare?

– Eu... hmm... ei bine...

Se strădui să găsească iute cuvintele potrivite. Acuzația ei, precum și înfățișarea ei aproape că îl lăsaseră fără cuvinte. Încă nu fusese destul de aproape ca să arunce o privire atentă chipului ei; domnișoara Merryweather nu era nici bătrână, nici urâtă, ci foarte frumoasă. Trăsăturile îi erau delicate, pielea catifelată îi era accentuată de o îmbujorare de enervare, câțiva pistrui încântători erau împrăștiați pe un năsuc obraznic și poate că avea cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse vreodată. De fapt, delicioasă era adjectivul care îi venea în minte.

– Nu reușesc să-mi dau seama.

– Nu, bineînțeles că nu reușești. Ea îi aruncă o privire dezgustată și dădu să se îndrepte spre ușă. Secretomania este un principiu în profesia ta, nu-i așa?

Cam încuviință încet din cap. Încă nu era sigur ce ar fi trebuit să spună, dar absolut nimic nu părea o idee bună în clipa aceea.

— Jackson m-a amenințat că o să facă asta. Și se pare că, în ciuda obiecțiilor mele, este exact ce a făcut. Mi-a spus că nu-i place să plece și să știe că nu este nimeni care să vegheze asupra mea. Iată câtă încredere are el în capacitățile mele. Ușa se deschise, și ea intră. Ea se uită înapoi spre el. Intră, domnule Fairchild. Încă nu am terminat cu tine.

— Nici eu, zise domnișoara West în șoaptă.

Cam le urmă pe cele două femei în casă. Cu siguranță, aceasta nu era ideea de la care pornise, dar se putea prea bine să îi folosească.

— Trebuia să știu eu mai bine decât să cred, chiar și pentru o clipă, că Jackson o să-mi accepte dorințele. A cedat mult prea repede. Domnișoara Merryweather făcu un semn din cap spre lacheul care deschisese ușa și continuă fără să facă vreo pauză într-o manifestare impresionantă de furie îndreptățită și presupozitie greșită. Sentimentul lui de datorie a fost întotdeauna extrem de enervant. Și refuză să accepte că eu nu mai sunt responsabilitatea lui. Ea își scoase pălăria și pelerina și i le întinse lacheului, apoi se răsuci pe călcâie și se uită încruntată la Cam. Spune-mi, domnule Fairchild, ți s-a dat o listă de lucruri pe care trebuie să le supraveghezi?

— Eu... nu pot să spun asta, domnișoară.

— Situația asta devine enervantă într-un ritm rapid, domnule Fairchild, spuse ea tăios, apoi trase adânc aer în piept și se îndreptă spre domnișoara West. Clara, fii bună și așteaptă până când domnul Fairchild își scoate haina și pălăria, apoi te rog să-l însoțești în salon. Privirea furioasă a domnișoarei Merryweather o întâlni pe a lui. Am nevoie de un moment singură.

Ea încuviință din cap, ridică bărbia și se îndepărtă magnific. Era absolut impresionant, mai ales având în vedere cât de mult se înșela.

O clipă mai târziu, un mic terier apărură valvârtej la intrare și se opri brusc pe podeaua lustruită din marmură. Capul lui micuț se mișcă în stânga și în dreapta de parcă ar fi căutat ceva. În sfârșit, privirea lui poposi asupra lui Cam, studiindu-l cu suspiciune.

— În salon, spuse ferm domnișoara West.

Micuța bestie se uită la ea, hotărând dacă era sau nu de încredere, apoi o luă ascultător la goană după domnișoara Merryweather.

Cam și domnișoara West își întinseră spre lacheu hainele de exterior, apoi ea îl conduse în direcția în care o luase domnișoara Merryweather. De îndată ce se aflară departe de urechile curioase ale oricărui slujitor, ea veni aproape și vorbi pe un ton scăzut:

– Ce cauți aici, domnule Fairchild?

– Vai, scriu o poveste, firește. O serie de povești, de fapt. *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare*. Sună foarte captivant, nu crezi?

Ea îl privi fix.

– Ești nebun?

– Probabil. El chicoti. Se spune că există o linie fină între nebulie și genialitate.

– Cine spune asta este un idiot. Maxilarul ei se încordă. Îți dai seama de răul ireparabil pe care l-ai putea face dacă o expui public în volanta aia a ta de scandal? Doamne, simplul fapt că este aici neînsoțită este cât se poate de necuviincios.

– Nu sunt un nemernic, domnișoară West. Nu am nici o dorință de a-i face rău domnișoarei Merryweather. Sunt pe deplin conștient de daunele care le poți aduce reputației unei femei printr-un cuvânt nepotrivit. Tocmai de aceea lucrările mele o să fie fictive. Nimic mai mult decât un produs al imaginației mele. O observ pur și simplu pe domnișoara Merryweather pentru... inspirație. Te asigur, nimeni nu o să facă vreodată legătura cu opera mea. Spune-mi, domnișoară West. El se aplecă mai aproape. Știu că pune ceva la cale. Despre ce este vorba?

Ochii domnișoarei West se îngustară.

– Ieși chiar acum, domnule Fairchild.

– Dacă nu, ce se întâmplă, domnișoară West? El o prinsese la cotitură, și o știa. Și într-o clipă, avea să știe și ea. O să-i spui cine sunt? Că nu sunt un investigator privat angajat să stea cu ochii pe ea?

Acea simplă idee putea să fie baza primei lui povești.

– Exact.

Ea aproape își scuipă cuvântul spre el.

– Asta ar fi foarte supărător. El clătină din cap cu mâhnire. Pentru că, dacă ar fi să-mi dezvălui secretul, m-aș vedea obligat să-l dezvălui și eu pe al tău.

Ea miji ochii.

– Deși ar putea să fie enervată de mica mea mascaradă – una inițiată în totalitate de ea, aş putea să adaug –, abia mă cunoaște. Ar fi un moment de indignare, nimic mai mult. În timp ce, în mod evident, voi ați devenit foarte apropiate, *Clara*. Dacă ar ști că ești asociată – de fapt, partenera unui investigator...

– Ți-ai exprimat deja ideea, domnule Fairchild. Furia scânteie în ochii minunați ai domnișoarei West. Dar te avertizez chiar acum: dacă poveștile astea ale tale o să-i facă rău în vreun fel, o să răspunzi în fața mea.

El îi întâlnește privirea direct și își dădu seama că Clara West putea fi un inamic formidabil dacă se supăra.

– Domnișoara Merryweather nu are de ce să se teamă de mine, domnișoară West. Îți dau cuvântul meu.

Ea îl studie îndeaproape, apoi încuviință din cap.

– Să sperăm că este de ajuns.

Ea deschise ușa salonului și îi făcu semn să o ia în fața ei, apoi închise ușa în urma lor.

Domnișoara Merryweather stătea în picioare și se uita pe ferăstră la cerul tot mai întunecat de afară, cu cățelul în brațe și o expresie gânditoare pe chip. Domnișoara West își dresе glasul.

– Lucy?

– Mi-am dat seama... ei bine, de ceva, Clara. Și am luat și o decizie.

Ea lăsa câinele pe podea. El se așeză imediat și ridică alert privirea spre ea.

– Da?

Prudența răsună în vocea domnișoarei West.

– În ciuda faptului că Jackson... Ea aruncă o privire spre Cam. Domnul Channing, angajatorul tău...

Cam înclină din cap. „Cine?” Numele îi era vag cunoscut... Desigur. Jackson Channing era recent regăsitul moștenitor american al contelui de Briston. Toată lumea din Londra vorbise despre asta. Întrebarea era care era legătura dintre acel american și această americană. Deși aveau probabil o relație apropiată dacă ea stătea aici, la reședința Channing.

– ... Te-a angajat fără ca eu să știu și împotriva dorințelor mele... Domnișoara Merryweather afișă un zâmbet deosebit de înfumurat. M-am decis să-ți fac treaba mai ușoară, domnule Fairchild.

– Ce vrei să spui?

Suspiciunea răsună în vocea domnișoarei West.

– Acum, că știm cine este străinul nostru misterios și ce pune la cale, mi s-ar părea mare păcat să-l irosim. Ea aruncă o privire spre domnișoara West. Nu ești de acord?

– Nu sunt sigură, spuse încet domnișoara West.

– Având în vedere incidentul de azi legat de furtul poșetei, mi se pare că n-ar fi rău ca de acum înainte să fim însoțite de un domn. La urma urmei, după cum am aflat azi, două doamne singure devin o țintă pentru orice tâlhar cu care se întâmplă să se intersecteze.

– Oricum ar fi, încep domnișoara West, nu cred...

– Chiar tu ai vorbit despre pericolele care sunt la tot pasul pe străzile Londrei. Oricum, el o să ne urmărească fiecare pas, indiferent de ce am face. Ne-am putea la fel de bine folosi de el. Domnișoara Merryweather îl studie cu răceală. Ce spui, domnule Fairchild? O să ieși din umbră și o să ne însoțești la lumină sau preferi să te ascunzi prin întrânduri, în frig?

– Nu mi-au plăcut niciodată prea tare întrândurile și este extraordinar de frig afară, spuse el cu un zâmbet.

Era perfect, absolut perfect. Domnișoara Merryweather avea să îi facă treaba și viața cu mult mai ușoare.

– Bun. Ea încuviință din cap. Clara, ne-ai putea lăsa o clipă singuri? Poate reușești să te ocupi de biletul despre care am discutat mai devreme azi. Țiți amintești, către domnul care...

– Da, desigur, spuse repede domnișoara West, apoi aruncă o privire spre el și se încruntă. Ești sigură că este un lucru înțelept?

– O, sunt convinsă că o să fie în regulă. La urma urmei, treaba lui este să aibă grijă că sunt în siguranță. Ochii domnișoarei Merryweather se îngustă. Nu-i așa, domnule Fairchild?

El încuviință din cap. Cu cât spunea mai puține cu voce tare, cu atât era mai bine.

– Foarte bine, dar nu o să lipsesc mai mult de câteva minute.

Un avertisment răsună în vocea domnișoarei West.

– Mă îndoiesc că o să avem nevoie de mult mai mult de câteva minute. Privirea domnișoarei Merryweather se fixă într-a lui. Cu toate astea, eu și domnul Fairchild avem câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Domnișoara West îi trimise o privire severă și părăsi cu reticență încăperea.

— Știi că probabil ascultă la ușă, spuse domnișoara Merryweather. Eu așa aş face.

Ea traversă camera, cu câinele după ea, și se așează pe o canapea. Terierul sări imediat lângă ea, își odihni capul în poala ei, dar își păstră privirea ațintită spre Cam. Mic sau nu, Cam bănuia că nu trebuia să aibă încredere în câine.

Domnișoara Merryweather arată spre un scaun din apropiere.

— Ia loc, domnule Fairchild.

El se așează.

— În primul rând, în ciuda credinței domnului Channing că am nevoie de un... Maxilarul i se încleștă. De un câine de pază.... Terierul mârâi încet, și ea îi mângâie absentă capul. Te pot asigura că nu sunt nici neputincioasă, nici proastă.

— Nici nu am gândit vreodată altceva.

— În mod evident, angajatorul tău a făcut-o. Ea îl studie vreme îndelungată, și el rezistă dorinței de a se agita sub examinarea ei. Părea, cel puțin pentru el, că ea era cu mult mai inteligentă decât lăsa să se înțeleagă înfățișarea ei încântătoare. Din moment că supravegherea ta asupra activităților mele nu mai este clandestină, mă întrebam dacă poți lua în calcul să ieși din serviciul domnului Channing ca să lucrezi direct pentru mine. Recuperarea poșetei mele de azi a fost peste măsură de impresionantă. O să îți dau aceeași sumă pe care ți-o plătește domnul Channing, adăugă ea.

El se uită lung.

— Mă tem că nu pot să fac asta, domnișoară.

Ea scoase un oftat enervat.

— Nu, nu mă gândeam că ai putea. Codul onoarei printre tâlhari și toate cele. Ea se gândi o clipă. Exact cât de multe ți-a spus domnul Channing despre planurile mele?

— Eu...

— Dacă o să-mi zici din nou că nu poți să-mi spui, poți la fel de bine să-ți ții gura, zise ea tăioasă, iar câinele mârâi din nou. Este vorba despre un amestec în viața mea, și nu-mi place că nu am răspuns la întrebările mele.

— Pot să înțeleg asta.

Ea își arcui o sprânceană.

— Chiar poți?

— Mă gândesc că ar fi foarte supărător.

Ea pufni.

– Nici nu ai idee. Ea se ridică, făcu un gest pentru ca el să rămână așezat, apoi începu să se plimbe prin cameră. Câinele începu să alerge pe lângă ea. Urma să îi trimiți raportul? Despre activitățile mele?

Ce îi spusese Phineas despre doamna care își dorise să-l angajeze ca să o urmărească pe domnișoara Merryweather? A, da.

– Nu. Sarcina mea a fost să mă asigur pur și simplu că nu ți se întâmplă nimic rău.

– Bănuiesc că este ceva. Ea începu să se plimbe din nou, cu sprâncenele încruntate gânditor. El aproape putea să vadă cum se mișcau roțițele minții ei, ca la un orologiu frumos. Indiferent de ce pune la cale, era vorba despre mult mai mult decât obiective turistice. Tot ce se întâmpla era mult mai interesant decât se așteptase. Poate că, la urma urmei, ea chiar avea aventuri. După câteva clipe de tăcere, ea încuviință din cap de parcă ar fi luat o decizie și se întoarse spre el. Se pare că, dacă vreau să fac ceea ce vreau să fac, trebuie să am încredere în tine. Pot să am?

Ce Dumnezeu voia să facă?

– Am fost dintotdeauna de cea mai mare încredere.

– Deși, serios vorbind, nu prea am de ales. Pot să mă încred în tine și să sper că nu este o greșeală. Sau pot să-ți permit să umbli după noi, sperând că ne aperi de tâlhari și de nemernici, și să te las să trageți propriile concluzii. Ceea ce probabil ar fi tot o greșeală. Ea clătină din cap. Nu mi-a plăcut niciodată să aleg răul cel mai mic dintre două rele.

El așteptă.

– Foarte bine atunci. Să trecem peste asta. Ea se duse la o masă laterală, deschise un sertar și scoase o foaie de hârtie. Se așază din nou pe canapea, câinele reluându-și poziția de mai devreme. Averea mea este moștenirea mătușii mele Lucinda. Când era mică, înainte de a se mărita, a făcut lista asta cu lucrurile pe care voia să le realizeze în viață – *aventuri* le-a numit ea. Nu a reușit niciodată să le realizeze, și, în schimb, aceasta a devenit o listă a regretelor ei. Ea îi întinse hârtia lui Cam. Vreau să îndeplinesc eu cât mai multe dintre ele.

– Înțeleg. Cam scrută hârtia. Majoritatea lucrurilor erau exact genul de lucruri inofensive pe care și le putea dori o tânără. Câteva erau profunde, și, într-adevăr, dacă el ar fi avut o listă proprie, unele dintre acele lucruri ar fi fost trecute acolo. Și vreo câteva erau absolut scandaloase. Nu era de mirare că domnul Channing

sau clienta lui Phineas voiau să stea cineva cu ochii pe domnișoara Merryweather. Îți dai seama că unele dintre lucrurile astea o să fie extrem de dificile, dacă nu chiar imposibile?

— Asta este provocarea, nu-i așa? O licărire malițioasă apăru în ochii ei, și, pentru prima dată, ea îi trimise un zâmbet sincer. Îi luminează fața, și se întâmplă ceva ciudat în adâncul stomacului lui. Doamne sfinte, în ce se băgase? Și distracția.

— Distracția? El înghiți în sec, încercând să-și scoată din minte chestii precum interludii romantice, să-și facă un iubit sau să fie pictată nud. Da, înțeleg.

— Crezi că este o prostie? Dorința mea de a realiza lucrurile pe care mătușa mea nu a reușit să le facă niciodată?

— Nu eu trebuie să-mi dau cu părerea, dar nu. Nu cred. Unele dintre lucrurile astea ar putea fi destul de nebunești, dar mi se pare că efortul tău este un soi de restituire a unei datorii. Este chiar foarte onorabil.

— Mulțumesc, domnule Fairchild.

El își dresese glasul, dar ideea unei seducătoare domnișoare Merryweather care poza nud pentru un portret refuză să dispară din mintea lui.

— Aș putea să întreb ce crede familia ta despre această dorință a ta?

— De fapt, membrii familiei mele nu știu. Ea ridică din umeri, de parcă întrebarea n-ar fi avut nici o importanță, dar el putea să pună pariu că avea. Poate că, la urma urmei, ea chiar era o moștenitoare fugară. Mi s-a părut cel mai bine așa. Părinții și frații mei nu mi-ar împărtăși părerea legată de natura onorabilă a eforturilor mele.

— Înțeleg. El îi înapoie hârtia. Ce înseamnă notițele din dreptul fiecărui lucru?

— Eu și domnișoara West le-am notat în funcție la gradul lor de dificultate – și cel puțin unul, călătoritul prin lume, trebuie să aștepte. Dar mai multe pot fi combinate și realizate în același timp. De exemplu, chiar azi am văzut casa în care s-a născut mama Lucindei și am descoperit cauza înstrăinării de familia ei, ceea ce a elucidat și o enigmă.

El încuviință din cap.

— Pe altele o să le putem tăia de pe listă cu foarte puțin efort. După cum vezi, mi-am luat deja un câine. Apropo, el este Albert.

Albert înălță capul din poala ei la auzul numelui său și îi oferi o privire plină de adorare.

— Este o plăcere să te cunosc, Albert, spuse Cam politico.

Albert îi aruncă lui Cam ceea ce putea fi numită o privire de dezgust și scoase din nou un mârâit scăzut.

— Nu-ți face griji în privința lui Albert. Mângâie câinele cu drag. Este surprinzător de protector, dat fiind că ne cunoaștem doar de câteva zile.

— Poate că, până la urmă, nu ai nevoie de ajutorul meu.

— Chiar mi-aș fi dorit să nu am. Ea făcu o pauză. Dar azi a fost... ei bine, a fost înspăimântător, și aș prefera să nu mai experimentez asta vreodată.

— Nu mi se pare că ai fi o femeie care să se teamă de ceva.

— Nu? Surpriza îi făcu ochii mari. Nici măcar puțin?

— Numai un nebun nu s-ar fi speriat de ce s-a întâmplat azi. El ridică din umeri. În afară de asta, nu, nici măcar puțin.

— Ce lucru minunat de spus, domnule Fairchild. Îmi închipui că tot acest farmec al tău îți este de mare folos în profesia ta.

El zâmbi.

— Da.

— Trebuie să fie foarte interesant. Să fii investigator, vreau să zic. Mă gândesc că te-ai regăsit în situații înspăimântătoare de ne-numărate ori.

— Din când în când, spuse el cu precauție.

— Ha! Ea pufni. Nu pot să cred că nu ai fost implicat în incidente cu mult mai încântătoare decât să urmărești două femei prin Londra.

El adoptă un ton profesionist.

— Supravegherea este mare parte din ceea ce facem.

— Atunci, trebuie să fi fost martor la o grămadă de lucruri fascinante și scandaloase. Spune-mi, domnule Fairchild. Se aplecă spre el, cu ochii licărind de curiozitate. Care este cel mai interesant lucru pe care l-ai observat?

— Chiar nu aș putea...

— Nu, nu-ți cer nume. Sigur poți să-mi spui ceva amuzant, nu?

Cam își stoarse creierii. Phineas îi povestise despre cazurile lui anterioare, dar detaliile îi scăpau în clipa asta.

— Adesea, clientul meu vrea să știe dacă partenerul îi este infidel. Ceea ce presupune observarea discretă a partenerului respectiv. Dar supravegherea mea se termină, de obicei, la o ușă.

— Asta este cam plictisitor.

— A spune altceva ar fi foarte nepotrivit, zise el cu un aer distins.

— Doamne sfinte, domnule Fairchild. Ea râse. Eu ador pur și simplu ce este foarte nepotrivit.

— Foarte bine atunci. Dacă nu reușea să-și amintească nimic din poveștile lui Phineas, sigur putea să inventeze ceva. Îmi amintesc o dată când mi s-a întâmplat să o urmăresc pe soția unui domn important. „Prietenul” ei reușise să ajungă în ceea ce am presupus că era dormitorul ei pe o scară aflată pe peretele exterior. Din păcate pentru el, soțul ei s-a întors acasă pe neașteptate.

Ea făcu ochii mari.

— Și apoi?

— Apoi... El rosti cuvântul în maniera unui povestitor talentat, pentru efect și pentru a-și da timp să se gândească. Atunci, s-au auzit focuri de armă, domnișoară Merryweather.

— Focuri de armă? Ea îl privi lung. Domnul important l-a împușcat pe prieten?

— Nu, de fapt, a ratat. Cam clătină din cap. Domnul în cauză nu avea o țintă foarte bună, plus că era absolut scandalizat, ceea ce tinde să afecteze capacitatea cuiva de a ținti.

— Așa aș crede. Ea încuviință din cap. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu are rost să mai spun că prietenul era dornic să-și ia tălpășița.

Cu fiecare cuvânt, povestea evolua în mintea lui.

— Desigur.

— Așa că el... a ieșit pe fereastră.

— Serios?

— Chiar așa. Și, din păcate, a dat cu piciorul în scară. O, era bine. Ceea ce l-a făcut să rămână atârnat la fereastră.

— Doamne sfinte, nu a avut deloc noroc, nu-i așa?

— Lucrurile se complică și mai mult, spuse Cam solemn.

Nu era nimic mai bun decât atunci când o poveste începea să-ți vină în minte de parcă ar fi avut o viață a ei. Trebuia să-și amintească să o scrie pe aceasta.

— O... Ea zâmbi larg. Bun. Cât de mult?

– Ei bine, vezi tu, „prietenu” era îmbrăcat... El coborî vocea cu un aer complice. Doar în cămașă și în crunta lui groază.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Așa că iată-l acolo, legănându-se la fereastră, expus astfel încât toată lumea să-l vadă. Cu pielea lui albă strălucind în lumina lunii...

– În lumina lunii? Ea își arcui o sprânceană. Deci s-a întâmplat noaptea? Nu ai menționat asta.

– Scuzele mele. Da, într-adevăr, era noapte. El încuviință din cap. O noapte foarte întunecată și foarte furtunoasă.

Ea se încruntă.

– Dar luna strălucea.

– Printre nori, spuse el repede. Norii s-au despărțit, și sclipirile razelor lunii au luminat... ei bine, părți pe care un domn ar prefera să nu le expună la lumină.

– Doamne, Doamne! Ea îl studie o clipă. Și ce s-a întâmplat în continuare?

– A aterizat în niște arbuști, apoi a fugit mâncând pământul. Cam ridică din umeri. Nu a mai fost văzut niciodată.

– Niciodată?

– Ei, eu nu l-am mai văzut niciodată. El zâmbi larg. Și nici nu-mi doresc pentru că am văzut deja prea multe.

Ea râse.

– Asta fost încântător, domnule Fairchild. Ești un povestitor excelent.

– Da, ei bine...

El încercă și nu reuși să se poarte cu modestie.

– Abia aștept să aflu mai multe despre isprăvile tale de investigator.

– Mai multe? spuse el încet.

– O, Doamne, da. Asta a fost foarte distractiv. Și o să petrecem o grămadă de timp împreună. Eu, tu și domnișoara West, vreau să spun. Ea se ridică. Cu toate astea, cum eu și domnișoara West nu avem în plan să mai plecăm de acasă pentru restul zilei, te poți re-trage. Desigur, asta doar dacă nu cumva nu ai încredere în mine.

El se ridică.

– Mi-ai destăinuit planurile tale, domnișoară Merryweather, ceea ce îmi dovedește că te încrezi în mine. Nu pot să fac altceva decât să am încredere în tine.

— Atunci, o să ne înțelegem foarte bine. Ea zâmbi. Totuși, oricât de mult mi-ar plăcea să am încredere în tine și cum oricum nu prea am de ales, când o să revii mâine, mi-aș dori să văd ceva referințe. Chiar dacă sunt sigură că domnul Channing nu te-ar fi angajat dacă nu aveai recomandări foarte bune, aș dori ceva care să mă asigure — și pe domnișoara West, întrucât ea este foarte protectoare...

— Da, am observat.

— Că ești cine spui că ești.

Phineas sigur avea să îi scrie o scrisoare de recomandare, la fel și oricare dintre frații lui. Și avea să o facă pe o hârtie deosebit de impresionantă, împodobită cu blazonul Roxborough. El încuviință din cap.

— Foarte prudent din partea ta.

— Ei bine, chiar dacă mi-ai recuperat poșeta, rămâi un străin...

Ea făcu ochii mari.

— Domnișoară Merryweather, spuse el cu precauție.

Ea se uită lung la el și zise:

— Nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum.

— Nu, nu ne-am mai întâlnit.

— Nu ar trebui să pierdem niciodată o ocazie atunci când ni se prezintă, domnule Fairchild. Ea se îndreptă de spate. Nu ești de acord?

— Da, presupun.

El nu era deloc sigur că îi plăcea privirea ei.

— Presupun că nu avem ce face.

Ea se apropie de el, îl apucă de reverele hainei, se ridică pe vârfuri și își apăsă gura pe a lui într-un sărut hotărât și șocant.

Buzele ei erau calde și catifelate, și parfumul cel mai ademenitor a ceva nedefinit, dar care amintea de vară îl învălui și se cuibări undeva în adâncul lui. Fără vreun avertisment, ea se retrase.

— Gata. Vocea ei răsună fermecător de gătuită. Ochii îi erau strălucitori și o îmbujorare tot mai accentuată îi coloră obraji. Ea făcu un pas înapoi. Pot să șterg asta de pe listă.

— Eu... El râse. Da, cred că poți.

Colțurile gurii ei se arcuiră în sus, iar el nu își mai dori nimic altceva decât să o sărute din nou.

— Ți se pare amuzant, domnule Fairchild?

— Dimpotrivă, domnișoară Merryweather. Mi s-a părut... El zâmbi larg. Absolut încântător.

– Da? Ea își arcui o sprânceană. O, asta este straniu.

– Straniu?

– Ei bine, mie mi s-a părut superficial, în cel mai bun caz. Cât despre sărut, chiar nu cred că a fost excepțional.

– Nu crezi. El se încruntă. Trebuie să spun, domnișoară Merryweather, că nu am mai avut nici o plângere până acum.

– Nu, nu cred că ai avut. Ea făcu o grimasă. Doamnele sunt, în general, politicoase în privința acestor lucruri.

– Dar nu tu?

– Eu am fost sinceră, domnule Fairchild. Ea ridică din umeri. La urma urmei, nu este ca și cum afecțiunea ta ar fi fost implicată în acest caz. Ca și cum sărutul ăsta ar fi însemnat ceva. Chiar dacă, firește... Ea oftă. Nu am o experiență prea vastă. Dar cred că am fost sărutată destul încât să recunosc un sărut care nu este deloc ieșit din comun. De fapt, aș spune că sunt foarte familiarizată cu săruturile care nu sunt deloc ieșite din comun.

– Este un mare păcat, domnișoară Merryweather.

– Și eu am crezut mereu asta, murmură ea. Dar mă gândesc că, atunci când experimentezi un sărut excepțional, îl recunoști fără doar și poate.

– Și sărutul ăsta nu a fost excepțional?

– Nu. Ea clătină din cap. Chiar mare păcat. Ai spera că sărutul unui străin ar trebui să fie mai degrabă extrem de captivant decât... destul de drăguț.

– Destul de drăguț? El o privi lung și indignat, apoi râse. Mă tem că trebuie să fiu de acord, domnișoară Merryweather. A fost adecvat, nimic mai mult. Te pot asigura, dacă nu aș fi fost luat prin surprindere, sărutul ar fi fost cu mult mai mult decât adecvat.

– Deci, ai nevoie să fi anunțat?

– Nu am nevoie, dar, cum habar nu aveam că voiai să mă săruți, am fost nepregătit.

– Înțeleg. Ea îl studie curioasă. Și, dacă te-aș fi anunțat, sărutul ar fi devenit mai mult decât adecvat?

– Nu... El se încruntă. Uite cum stau lucrurile, domnișoară Merryweather, ăsta nu este genul de discuție pe care obișnuiesc să o am cu o lady.

Ea râse.

— Nu este nici genul de discuție pe care eu să-l fi avut vreodată cu un gentleman. Ea făcu o pauză. Totuși, probabil că ar trebui să-mi cer scuze.

— Pentru critica la adresa sărutului meu?

— Nicidecum. După cum spuneam, am fost pur și simplu sinceră. Dar mi se pare că vina pentru natura deloc excepțională a sărutului îmi aparține mie. Eu doar am profitat de ocazia prezentată. Sprâncenele ei se apropiară. Bănuiesc că Lucinda nu a avut deloc în minte asta când și-a dorit să sărute un străin. La urma urmei, sărutarea unui străin într-o grădină luminată de razele lunii sau pe o terasă cufundată în întuneric în afara unei săli de bal ar fi ceva mult mai palpitant decât un sărut într-un salon, dat din dorința de a tăia un lucru de pe listă. Nu ești de acord?

— Da, aș zice că da.

— Deși ce s-a întâmplat acum a fost mult mai sigur, spuse ea gânditoare.

— Sigur și deloc excepțional sunt exact comentariile pe care un bărbat își dorește să le audă după un sărut, spuse el crispat.

— O, Doamne, sper că nu te-am jignit.

— Nicidecum, zise el galant, dar era timpul să schimbe subiectul discuției. Pot să te întreb ce planuri aveți pentru mâine?

Ea șovăi.

— Sunt încă incerte, dar nu cred că o să facem ceva în prima parte a dimineții.

— Atunci, o să revin mâine, domnișoară Merryweather.

El încuviință din cap și o porni spre ușă.

— Și, domnule Fairchild?

— Da?

— Mă aștept să vii la ușă, nu să te ascunzi în spatele trăsurilor de pe stradă mâine.

El chicoti.

— Te asigur, o să mă prezint la ușa din față.

— Știi, domnule Fairchild. Ea înclină capul și îi zâmbi. Azi ai fost un fel de erou.

— N-am făcut decât să recuperez poșeta.

— Și modest, pe deasupra. Foarte potrivit pentru un erou.

El zâmbi larg.

— Sunt în slujba ta, domnișoară Merryweather.

– Excelent, domnule Fairchild. Ea îi zâmbi încântată. Asta o să fie o aventură.

– Nu am nici o îndoială în privința asta.

El zâmbi, încuviințând din nou din cap și își luă rămas-bun, reușind să ajungă la ușa din față și pe stradă fără să o mai întâlnească pe domnișoara West.

Totul mersese cu mult mai bine decât sperase. Chiar dacă nu se așteptase ca domnișoara Merryweather să fi remarcat supravegherea lui. Și cu siguranță nu se așteptase niciodată să fie nevoit să-i recupereze poșeta. Nici nu se așteptase ca minunata domnișoara Merryweather să fie minunată. Per total, nu se așteptase la ea. Dar ea avea să devină o poveste extraordinară.

El ignoră mustrarea de conștiință pe care i-o trezi gândul acela. La urma urmei, nu avea să-i folosească numele. Totul avea să fie pură ficțiune. Ea era pur și simplu sursa lui de inspirație, muza lui, la drept vorbind. Povestea începuse deja să prindă contur în mintea lui. Astă-seară avea să înceapă să scrie.

Cu toate acestea, mai existau lucruri pe care el încă trebuia să le descopere. Relația ei cu americanul, cu Channing, în primul rând. De ce nu voia ca familia ei să știe ce făcea, în al doilea rând. Și chiar mai interesant: cât de departe era dispusă domnișoara Merryweather să meargă cu eforturile ca să recompenseze pentru regretele rudei ei?

În orice caz, în ciuda propriilor lui scopuri, ea credea că el fusese angajat să se asigure că era în siguranță, iar singurul lucru onorabil de făcut era ca el să facă întocmai. Putea prea bine să înțeleagă de ce Channing și clienta lui Phineas credeau că trebuia supravegheată. Dar ea nu era nicidecum vreo proastă. El își dăduse seama de asta aproape imediat. Poate că era ușor naivă, chiar dacă era înțelept din partea ei să îi ceară referințe.

Nu, el avea să îi permită moștenitoarei lui americane fictive să intre în tot felul de probleme, în timp ce se asigura că domnișoara Merryweather rămânea cât mai în siguranță. Ea avea dreptate. Avea să fie o aventură.

Și, data viitoare când avea să o sărute, „deloc excepțional” urma să fie cel mai îndepărtat lucru din mintea ei.

Și nu era interesant? Lucy se așeză pe canapeaua din salon, mângâind un Albert mulțumit, încolăcit lângă ea.

– Ei bine?

Clara intră în salon și închise ușile în urma ei.

– Ei bine ce? întrebă Lucy cu un aer nevinovat.

– Știi bine ce. Clara se lăsă pe canapea lângă ea. Ce s-a întâmplat cu domnul Fairchild? L-am văzut plecând – mult mai târziu decât mă așteptam.

– Oh, am avut o discuție minunată.

Clara miji ochii.

– Despre?

– Despre tot felul de lucruri. El este extrem de interesant. Mi-a spus cea mai amuzantă poveste despre una dintre experiențele lui de investigator.

Clara arcui o sprânceană.

– Chiar așa?

– Este foarte reticent să vorbească despre munca lui, dar sunt sigură că are o grămadă de povești fascinante.

– Sunt sigură că are o grămadă, spuse Clara în șoaptă.

– Și i-am povestit despre lista Lucindei.

Clara se uită lung la ea.

– Crezi că este înțelept?

– Înțelept sau nu, părea lucrul pragmatic ce trebuia făcut. Ea ridică din umeri. Mi-ar plăcea ca el să tragă propriile concluzii atunci când îmi observă activitățile, apoi să se simtă obligat să îi raporteze lui Jackson.

– Chiar și așa...

– În plus, cred că o să fie bine să fim însoțite de un gentleman. Mai ales de unul atât de impunător și de chipeș ca domnul Fairchild.

– Pentru că impunător și chipeș funcționează la fel de bine ca un zâmbet strălucitor și o purtare agreabilă? spuse Clara încet.

– Exact. Lucy zâmbi larg. Și aș prefera ca avantajul ăsta să lucreze pentru noi, nu împotriva noastră.

– S-ar putea să fie înțelept până la urmă.

– I-am cerut să-mi aducă referințe când se întoarce mâine.

Clara încuviință din cap.

– Foarte bine. Trebuia să mă gândesc și eu la asta.

– Totuși, i-am acordat o atenție foarte mare domnului nostru Fairchild. Lucy își miji ochii. Sunt convinsă că este mai mult de capul lui decât pare.

– Ce vrei să spui?

Prudența răsună în vocea Clarei.

– Nu sunt în Anglia de mult timp, dar de suficient încât să-mi dau seama de diferența dintre accentul cuiva care lucrează pentru a se întreține și al unei persoane educate și de familie bună.

– Asta este foarte bine. Admirația licări în ochii Clarei. Eu nu am observat.

– Bănuiesc că le-am observat doar pentru că toate lucrurile astea sunt noi pentru mine. Dincolo de asta, i-ai observat hainele?

– Nu chiar.

– Erau de o calitate excelentă, Clara. Nu uita că am patru frați, și fiecare dintre ei se mândrește cu felul în care arată. Ea zâmbi. Pot să identific de la o poștă un costum făcut pe comandă.

– Ce talent neobișnuit, spuse Clara încet.

– Fiecare se folosește de ce are. Nu, Clara. Ea își miji ușor ochii. Domnul nostru Fairchild nu este bărbatul care pare a fi.

– Atunci, am face bine să scăpăm de el.

– Aiurea. Motivele noastre ca să-l ținem aproape nu sunt mai puțin valabile doar pentru că ascunde ceva. Mă aștept să fie foarte util în realizarea unora dintre lucrurile de pe lista Lucindei. În plus... Lucy zâmbi. Bărbatul este o enigmă, Clara. Una care o să fie amuzant de elucidat.

– Dar ai elucidat deja o enigmă.

– Aceea a fost mult prea ușoară și nu ar trebui să conteze. Practic, a fost înșelăciune, într-adevăr. Și deloc în spiritul căutării. Ea pufni. Nu, elucidarea enigmei domnului Fairchild o să fie cu mult mai satisfăcătoare. Pe deasupra... Ea surâse malițios. Fiecare aventură are nevoie de un erou.

** Să sărut un străin.*

** Să găsesc dragostea necondiționată – un câine ar merge.*

** Să rezolv o enigmă.*

... Culorile atât de vii, mâna artistului atât de exactă, încât părea că elefantul și minunata doamnă care mergea călare pe el stăteau să iasă din rama aurită direct în galerie, împrăștiind doamnele manierate și pe soții lor dezaprobatori. Simpla idee mă face să râd, căci erau cu toții atât de bine-crescuți și de cuviincioși. Nimeni dintre cei prezenți la expoziție nu s-ar fi încumetat

să facă așa ceva și cu siguranță ar fi fost revoltați de vestimentația scandalooasă a doamnei de pe spina elefantului. Eram eu singura care se uita la pictură și se întreba cum o fi să fii o prințesă exotică mergând călare pe un animal nobil și având toată lumea la picioare? Fantezistă idee, recunosc, dar mi se pare minunat să te gândești la ea.

Sunt hotărâtă să merg călare pe un elefant într-o bună zi. Cred că ar fi o distracție pe cinste, o aventură pe care să nu o uiți niciodată. Merg foarte bine călare pe cal și sunt tentată să cred că pe un elefant nu ar trebui să fie atât de dificil. Chiar dacă și numai a te urca pe el se poate dovedi complicat. Ceva asemănător cu a urca pe un acoperiș, îmi închipui...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1805

Capitolul 6



– Deci? Lucy făcu o piruetă, delectându-se cu senzația de mătase răcoroasă care se învoldura în jurul ei. Ce zici, domnule Fairchild?

Domnul Fairchild o privi lung, cu gura ușor deschisă, cu ochii căprui mari de șoc sau... Nu, era cu siguranță șoc. Lucy își înăbuși din nou un zâmbet satisfăcut. Nu mai șocase niciodată un domn chipeș și impetuos; la drept vorbind, ea nu mai șocase niciodată pe nimeni, dar, dată fiind reacția lui, sigur avea să o facă din nou.

– Cred că este cel mai minunat lucru pe care l-am purtat vreodată. Ea se învârti din nou, învăluită în râuri de mătase de un albastru bogat cu broderie cu fir de aur. N-am mai purtat niciodată nimic atât de ușor, cu adevărat diafan. Cu excepția cămășilor de noapte, desigur, dar cu siguranță nu aş apărea niciodată în public în cămașă de noapte. Doamne, asta ar fi scandalos.

Domnul Fairchild mormăi ceva, rămânând în mod vizibil fără grai. Nu era sigură că mai văzuse vreodată pe cineva atât de tânăr ca domnul Fairchild mormăind. Desigur, tatăl ei mormăia foarte mult, de obicei despre politică sau antichitățile unuia dintre frații ei. Însă nimeni nu mai mormăise vreodată despre ceva ce făcuse ea. Cel mai ciudat sentiment de putere se dezlănțui înăuntrul ei. Mormăiala domnului Fairchild era încântătoare.

– Se numește sari și chiar nu este mai mult decât bluza asta fermecătoare, cu mâneci scurte și metri peste metri de țesătură înfășurate în jurul tău. Ca un soi de mumie. Coborî privirea spre veșmintele ei. Ai putea crede că este greu să te deplasezi cu toate astea înfășurate în jurul tău, dar este chiar foarte ușor. Și extraordinar de confortabil.

– Brațele tale... brațele sunt descoperite!

O notă uluită îi răsună în glas.

– Doamne, domnule Fairchild. Ea pufni. Am purtat rochii de bal mult mai revelatoare decât asta. Și sunt doar brațe, până la urmă. Dacă stai să te gândești, rochia asta este chiar foarte modestă.

– Dar fața, pielea și părul tău! El se uită lung la ea. Dumnezeuule, părul tău!

– Știu. Își trecu mâna peste părul acum negru. Este o perucă. Nu că este minunată? Niciodată nu mi-am imaginat măcar să am părul întunecat și să-mi placă. Cât despre brațele și fața mea... Ea își întinse brațele în față și își scutură mâinile, admirând felul în care arătau numeroaselor brățări rigide de pe încheieturi. Clara a făcut asta. Este foarte inteligentă. Nu știu exact ce a folosit. Era ceva extrem de aromat, dar se pare că a mai folosit așa ceva, chiar dacă ai putea să te întrebi de ce...

El pufni.

Ea îl ignoră.

– ... Și m-a asigurat că o să se ia după o baie, două sau, în cel mai rău caz, mai multe. Nu era foarte sigură.

– I-ai permis să-ți coloreze pielea?

Neîncrederea îi răsună în glas. Lucy nu era sigură dacă era pentru că prietena ei îi colorase pielea sau pentru că o vopsise. Din motive necunoscute, el și Clara nu se înghiteau unul pe altul.

– Nu i-am permis; am insistat să o facă.

Apoi, el începu să mormăie din nou.

– Cu părul blond și tenul deschis la culoare, aș fi arătat absurd. Doamne, chestia asta are cu adevărat sens.

– Are sens? Nu are nici un sens și se poate să fie cel mai absurd...

– Hai, domnule Fairchild. Sigur ai înțeles că realizarea unora dintre lucrurile de pe lista mătușii impune o oarecare deghizare și chiar subterfugiu, nu?

– Nu prea m-am gândit că o să-ți colorezi fața și că o să porți ceva atât de... atât de...

– Fermecător?

– Provocator! Șocul din vocea lui se transformase în indignare. Doamne, ți se poate vedea fiecare formă și fiecare... Este scandalos, domnișoară Merryweather. Absolut scandalos.

– Și totuși, milioane de femei din India poartă același tip de ha-ină în fiecare zi.

– Aici, nu suntem în India. Indignarea îl făcu să se îndrepte de spate. Aici suntem în Anglia!

În mod evident, Lucy se înșela, dar părea că *God Save the Queen* sau un alt imn patriotic britanic se auzea undeva în depărtare. Ea se împotrivi dorinței de a râde – el era atât de fermecător de britanic.

– Dar face parte din imperiul vostru, nu?

– Ei bine, da, dar...

– Iar eu nu.

Ea zâmbi.

El miji ochii.

– Unde este domnișoara West?

– S-a dus să cheme o trăsură. Ea îi aruncă o privire aspră. Serios, domnule Fairchild, trebuie să încerci să fii mai punctual. Când am spus „nu în prima parte a dimineții“, m-am așteptat să fii aici cel târziu la mijlocul dimineții. Deși presupun că trebuie să fii mai specifică. Însă, dacă mai întârzieai câteva minute, ne ratai cu totul și atunci ai fi crezut că încercăm să te evităm. Ea clătină din cap. N-ar fi fost cel mai bun mod de a ne începe călătoria împreună. Și ar fi fost mai mult decât neprofesionist.

– Scuzele mele, spuse el tăios. O să-mi dau mai mult silința.

– Să te asiguri că faci asta.

Ea se întoarse spre ușă.

– Domnișoară Merryweather!

– Da?

– Să înțeleg că o să ieși din casă în... costumul ăsta?

– Altfel n-ar avea rost. Ea zâmbi. Și este mai mult decât potrivit, serios. Cel puțin, pentru azi.

– Dar dacă te vede cineva?

– Spune-mi, domnule Fairchild, dacă ai fi trecut pe lângă mine pe stradă, m-ai fi recunoscut?

– Nu cred, dar poate te-aș fi recunoscut.

– Da, dar noi doi am făcut cunoștință. Cum nu cunosc pe nimeni altcineva la Londra, nu există nimeni care să mă recunoască.

Ea încuviință din cap și o porni spre ușă.

– Cu toate astea, domnișoară Merryweather...

Ea oftă și se întoarse spre el.

– Ba, mai mult, dacă m-ai cunoaște azi și apoi m-ai întâlni peste câteva zile arătând așa cum arăt de obicei, m-ai recunoaște?

– Ochii tăi sunt cei mai distinctivi, spuse el neclintit.

– Am să iau spusele tale ca pe un compliment și ca pe un nu. Acum, dacă nu ne grăbim, o să întârziem și așa ceva nu se poate. Nerăbdarea se involbură înăuntrul ei. Clara și trăsura ne așteaptă, foarte probabil. Ea ajunsese la ușă, apoi aruncă o privire peste umăr. Vii?

– Unde?

Suspiciunea îi însoți cuvintele.

– Unde crezi că m-aș duce îmbrăcată așa? Ea pufni și o porni spre intrare. Hai, domnule Fairchild! Nu ai nici un pic imaginație?

– Am o imaginație excelentă! strigă el după ea.

– O ascunzi bine.

– Stai, domnișoară Merryweather! Vocea lui enervată răsună pe coridor. Încă un moment, te rog.

– Foarte bine! Ea scoase un suspin resemnat și se întoarse spre el. Ce mai este acum?

– Ar fi cu mult mai ușor dacă mi-ai spune pur și simplu ce ai plănuțit și unde mergem.

– Mă gândeam să te las să-ți folosești capacitatea de deducție. Trebuie să spun că sunt dezamăgită.

– Puterea de deducție?

– Asta nu este parte din ceea ce faci?

Maxilarul lui se încleștă.

– Cum vrei. El o studie îndeaproape. Dată fiind ora din zi, nu te duci la un bal mascat. De altfel, n-am cunoscut niciodată o femeie care să ajungă la asemenea extreme în deghizare doar pentru un bal. Ești îmbrăcat în stilul unei indience...

– Al unei prințese, spuse ea apăsător. Se presupune că sunt o prințesă indiană, chiar dacă, firește, nu sunt pe deplin autentică... dar, pentru scopurile mele, probabil nu contează.

El încuviință din cap.

– O prințesă indiană atunci. Ochii lui se luminau. Porți ceva șocant, cel puțin pentru Londra, iar acest lucru apare menționat

pe lista ta. Și... El se opri, un zâmbet triumfător arcuindu-i buzele. Și ai de gând să mergi călare pe un elefant. Indian, bănuiesc.

— Foarte bine, domnule Fairchild, deși nu mă așteptam la nimic mai puțin din partea ta. Ea zâmbi. Ai memorat lista, nu-i așa?

El surâse, dar nu spuse nimic.

— Excelent. Acum, sunt impresionată. Mergem?

— Încă nu mi-ai spus exact unde mergem.

— Dumnezeule, domnule Fairchild. Am crezut că ți-ai dat seama până acum. Ea îi aruncă un zâmbet încântat. Mergem la circ.

Domnișoara Merryweather chiar reprezenta regalitatea indiană în persoană de la înălțimea scaunului ei de pe spinarea unuia dintre cei mai mari elefanți pe care Cam îi văzuse vreodată. Sau poate că doar i se părea lui mare, chiar dacă probabil ea nu era în vreun pericol real, atât timp cât rămânea pe scaunul ei și nu se întâmpla nimic care să neliniștească uriașul animal. De fapt, ea zâmbea cu seninătate și făcea cu mâna spre publicul înghesuit pe scaunele care înconjurau scena din Amfiteatrul Astley, de parcă ar fi făcut asta toată viața ei. Cu toate acestea, ea nu o făcuse, iar el observase un aer de reținere atunci când fusese ajutată să se urce. Dacă încă nu se simțea în largul ei, o ascundea bine.

Cam se îndoia să mai fi întâlnit vreodată o femeie care să seme-ne cu domnișoara Lucy Merryweather, ceea ce probabil era, în mai multe moduri decât putea să enumere, un lucru foarte bun. Puține persoane – cu atât mai puțin de sex feminin – dintre cunoștințele lui ar fi apelat la asemenea extreme ca să compenseze regretele unei rude care murise de multă vreme. La urma urmei, ea nu era obligată să facă asta. Moștenirea ei nu depindea de asta și nici nu îi făcuse vreo promisiune mătușii ei. El avusese dreptate când o numise o datorie de onoare, deși se îndoia că majoritatea oamenilor ar fi văzut-o așa. Faptul că domnișoara Merryweather – începuse să se gândească la ea ca la Lucy – vedea așa lucrurile vorbea frumos despre ea.

Faptul că Lucy și domnișoara West reușiseră să-și aranjeze participarea la spectacolul de circ de azi era, în egală măsură, impresionant și de neînțeles. Cu toată încrederea nerostită pe care Phineas o avea când venea vorba despre ea, nimic în care să fi fost implicată domnișoara West nu ar fi trebuit să-l mai surprindă pe Cam. El și însoțitoarea surogat urmăreau acum parada elefanților, a îngrijitorilor în costume luminoase și a minunaților călăreți

care făceau înconjurul scenei. Elefanții făceau parte dintr-un mic circ cu valențe internaționale. Fuseseră deja precedați de o paradă cu cămile egiptene, dansatoare arabe, jongleri români și acrobați chinezi. Ar fi fost foarte agreabil și extrem de distractiv dacă ar fi fost absolut sigur că Lucy nu avea să facă ceva neașteptat și avea să cadă de pe elefant, urmând a fi călcată în picioare de pachiderme de neîncredere.

El înclină capul spre domnișoara West, aflată lângă el, dar nu își întoarse privirea de la Lucy. Poate că ea lua totul cu nonșalanță, dar el avea să își simtă inima în gât până când ea revenea pe pământ solid.

— Cum ai aranjat asta?

— Există foarte puține locuri în care găsești elefanți în Londra, domnule Fairchild. Domnișoara West ridică din umeri. Era evident că ne trebuia un circ.

— Și au acceptat pur și simplu să îi permită să ia parte la așa ceva?

— Pentru un preț. Făcu o pauză. Ea are o grămadă de bani.

— Și o doză pe măsură de curaj.

Cam se plimbase într-una dintre trăsurile legate pe spinarea unui elefant când călătorise în India. Încă își amintea cum se lega-na la fiecare pas pe care îl făcea animalul. Era deconcertant și peste măsură de înspăimântător. Și la foarte mare înălțime.

— Ea știe că nu ești cine spui că ești, zise brusc domnișoara West.

— Tu i-ai...

— Nu am spus nici un cuvânt. Dar ar trebui să fii atent.

— Mulțumesc pentru avertisment, domnișoară West.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Eu nu-mi doresc mai mult decât tine ca adevărul să fie dezvăluit. Ea clătină din cap. Nu o subestima, domnule Fairchild. Este mult mai inteligentă decât ai crede. Și este foarte bună. Nu-mi doresc ca nici unul din noi să o rănească.

— Asta nu este intenția mea. El urmări cum domnișoara Merryweather tresări din cauza unei mișcări neașteptate a elefantului ei, apoi cum își recapătă sângele rece aproape imediat. Este absolut remarcabilă, nu-i așa? Nu am întâlnit pe nimeni ca ea.

Poate că era ceva în tonul lui, dar domnișoara West îi aruncă o privire dură.

— Să nu-ți vină vreo idee necurată în minte.

— Idee?

Chiar și de la depărtare, își dădea seama că Lucy se simțea minunat.

— Sunt conștientă de reputația ta cu femeile, și, chiar dacă se poate să nu fiu o însoțitoare cu experiență, n-am să-ți permit să profiți de ea.

— Să profit de ea? Atenția lui reveni spre domnișoara West. Te asigur, intențiile mele sunt strict onorabile. De fapt, gândul nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

— Minți, domnule Fairchild. Îmi dau seama de asta din felul în care te uiți la ea. Privirea ei se întoarse spre paradă. Chiar dacă tu nu-ți dai seama.

Desigur, sărutul mai puțin decât remarcabil pe care îl împărtășiseră îi rămăsese în minte. Chiar dacă lui i se păruse că senzația buzelor ei pe ale lui, căldura respirației ei și apropierea corpului ei fuseseră foarte aproape de a fi remarcabile. Și, da, chiar avea de gând să o sărute din nou. Și poate că, atunci când scrisese prima poveste, cu o seară înainte, inclusese un sărut mult mai pasional și mai satisfăcător, care era oricum numai nu deloc remarcabil.

— Nu fi absurdă, domnișoară West. Nu am nici un fel de plan referitor la afecțiunea și virtutea domnișoarei Merryweather. Și, în ciuda a ceea ce ți-a spus domnul Chapman, reputația mea cu femeile nu este mai rea decât a oricărui alt gentleman.

Ea pufni.

— O, este o subliniere reconfortantă.

— Nu crezi că iei cam prea în serios mascarada asta a ta de însoțitoare protectoare? Domnișoara Merryweather este totuși majoră. Cu siguranță, știe ce vrea, și suntem amândoi de acord că este o femeie inteligentă.

— Nu este o mascaradă. Pentru o vreme, eu sunt însoțitoare ei. Tonul ei deveni aspru. Ea are încredere în mine, iar eu iau asta și poziția mea actuală foarte în serios. Nu o să permit ca încrederea să îi fie înșelată.

— O atitudine excelentă, domnișoară West. Cu toate astea... El aruncă o privire spre ea. Nu ai încredere în mine.

— Absolut deloc. Ea pufni. Ai sărutat-o.

— Dimpotrivă, ea m-a sărutat pe mine.

— Nu o să se mai întâmple, spuse ea ferm.

— Va trebui să vorbești cu domnișoara Merryweather despre asta.

– Am vorbit.

– Și?

– Și nu este treaba ta.

Și nu era interesant? El rezistă dorinței de a zâmbi larg și cu satisfacție. Nu avea rost să continue să o enerveze pe domnișoara West. De altfel, Lucy și elefantul ei ieșeau de pe scenă. Parada avea să fie urmată în scurt timp de numere individuale. I se ivi în minte gândul că unele dintre numere aveau să presupună acrobații la înălțime pe sârmă și la trapez. Se cutremură la gândul că Lucy și-ar putea dori să îndeplinească dorința mătusei ei de a zbură prin a face câteva acrobații aeriene. Chiar spera că nu i se fi năzărit așa ceva.

Își croiră drum prin mulțime înapoi spre culise, un spațiu în aer liber acoperit de o prelată atașată de clădiri. Animale sălbatice exotice se înghionteau cu supraveghetorii, asistenții de circ și acrobații de toate felurile, iar terenul bătătorit era acoperit cu rumeguș și fân. Lucy coborâse deja de pe elefant și era prinsă într-o discuție animată cu bărbatul care îi fusese prezentat anterior ca fiind șeful circuitului. Se părea că ajungeau la un fel de acord. Lucy strânse mâna bărbatului, apoi îi zări pe Cam și pe domnișoara West și o porni spre ei, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

– Trebuie să vă spun că nu mi-a plăcut felul în care supraveghetorul tot certa elefantul. De fiecare dată când lovea biata creatură, animalul se cutremura de teamă sau de disperare – nu sunt deloc sigură care din ele.

– Elefanții simt disperare? Întrebă Cam pe un ton blând.

– Nu-mi imaginez că nu. Ea se uită înapoi la elefantul pe care mersese călare. Poți să vezi asta în ochii lui, dragul de el. Numele lui este Hannibal, apropo. Dar este bătrân, vedeți voi, și nu mai răspunde la fel de repede la comenzi pe cât o făcea cândva, conform spuselor supraveghetorului său. Expresia de pe chipul lui Lucy deveni severă. Am simțit o aversiune instantanee față de el... față de supraveghetor, nu față de elefant. Cred că merită ceva mai bun.

– Elefantul sau supraveghetorul?

Domnișoara West se încruntă confuză.

– Hannibal, desigur. Așa. Lucy trase adânc aer în piept. Am aranjat să-l cumpăr.

– Ce ai de gând să faci cu un elefant?

Cam o privi lung.

– M-am gândit să-l trimit înapoi în țara lui natală, dar mă tem că este mult prea domesticit pentru asta. Am fost asigurată că nu o să poată călători prea bine.

– De oamenii care l-au vândut, fără îndoială.

Cam nu prea reuși să-și înăbușe nota sarcastică din voce.

– Unde o să-l punem? murmură domnișoara West.

– Domnișoară Merryweather, nu este un câine. Sau un papagal. Cam oftă. Dorința matusii tale a fost să meargă călare pe un elefant, nu să-l țină în grajdul amenajat în grădina din spate.

– Nu am de gând să-l păstrez, domnule Fairchild. Ea îi aruncă o privire care spunea limpede că el era cel a cărui sănătate mintală era de pus în discuție. Vreau pur și simplu ca el să fie bine îngrijit și prețuit. Chiar este un amic afectuos, și nu vreau să mai fie folosit în spectacole. Merită mai mult de atât. Poate la o... Ea aruncă o privire spre domnișoara West. O grădină zoologică?

– Grădinile zoologice. Domnișoara West încuviință din cap. Da, le-ar plăcea asta. Cum, fără îndoială, i-ar plăcea și lui Hannibal. Ea zâmbi. Ce idee excelentă!

– M-am gândit eu. Lucy încuviință din cap. Trebuie să ne ocupăm de transportul lui și să contactăm grădinile zoologice. Proprietarul circuitului a fost de acord să-l îngrijească în continuare până când îl putem muta în noua lui casă – contra unei taxe, desigur.

– Firește, spuse Cam.

Lucy îl ignoră.

– Clara...

– O să mă ocup de detaliile de aici și fac aranjamentele necesare în după-amiaza asta.

Îi întinse pelerina lui Lucy, înclină din cap și o porni după proprietarul circuitului.

– Este excepțional de eficientă. Privirea lui Lucy o urmări. Am fost foarte norocoasă că am găsit-o. Chiar dacă presupun că nu am găsit-o...

– Vai, domnișoară Merryweather, spuse el tăios. În mod evident, avea nevoie de cineva care să-i păstreze în siguranță finanțele, dar și pe ea. Și, la fel de evident, domnișoara West nu avea să fie de mare ajutor. De ce ți s-a părut necesar să cheltuiești o sumă mare de bani ca să cumperi un elefant doar pentru a-l dona mai apoi unei grădini zoologice?

— De ce nu? Ea făcu ochii mari, surprinsă. În primul rând, dacă nu pot să fac ceva bun cu banii mei, chiar nu merită să-i am. Nu suntem mai buni decât prin felul în care îi tratăm pe cei mai puțin norocoși dintre noi, domnule Fairchild. Acest sărman animal și-a petrecut mare parte din viață în captivitate, iar acum, când este bătrân, zilele cât mai este util îi sunt limitate. Cred că este teribil de trist ca un asemenea animal nobil să fie pus într-o asemenea situație.

— De acord, dar nu poți să cumperi toți elefanții din toate circurile. El scutură din cap. Nu poți salva toate animalele.

— Nu, dar îl pot salva pe el. Ea îi întâlni privirea. Cred că ăsta a fost lucrul corect de făcut și chiar trebuia făcut. Nu mi-am dorit ca faptul că nu am făcut asta să devină unul dintre regretele mele într-o bună zi.

El se uită lung la ea.

— Presupun că nu ai cum să te opui unei asemenea idei.

— Mă gândeam eu, spuse ea ferm și îi întinse pelerina, apoi se întoarse spre el ca să o ajute. Crezi că a fost o risipă frivolă de bani, nu-i așa, domnule Fairchild?

— Da, cred. El o ajută să-și pună pelerina, rezistând impulsului de a-și lăsa mâinile să zăbovească pe umerii ei. Sau mai degrabă am crezut. Nu, încă mai cred, dar...

— Dar? Ea se întoarse și îi zâmbi. Pari derutat.

— Ești cea mai derutantă femeie. El privi în ochii ei albaștri, adânci și nemărginiți, colorați de cerul de vară și plini de viață. Vara fusese întotdeauna anotimpul lui preferat. Da, cred că a cheltui bani pe un elefant de care nu ai cum să te folosești este o nebunie. El trase adânc aer în piept. Dar ești la fel de bună pe cât ești de deșteaptă. Nu pot găsi pricină motivelor tale. Sau inimii tale.

— Mulțumesc, domnule Fairchild.

Ea îi zâmbi, cu ochii ațintiți în ai lui.

Sunetele din amfiteatru se estompară, de parcă lumea însăși s-ar fi estompat, lăsând să mai rămână doar ei doi. Inima lui bătea ciudat în piept. Cu foarte puțin efort, își putea lipi buzele de ale ei.

— Ai o inimă foarte mare, domnișoară Merryweather.

— Lucy. Ea își ridică fața spre a lui și se aplecă ușor înainte. Ar trebui să-mi spui Lucy.

— Asta ar fi foarte nepotrivit, murmură el, coborând buzele spre ale ei.

O voce de undeva din străfundurile minții lui urlă că și ceea ce făceau era foarte nepotrivit. El o ignoră.

– Ai de gând să mă săruți, domnule Fairchild?

Buzele ei erau la un centimetru distanță de ale lui.

– Da, cred că o să te sărut.

– Deci, ești pregătit?

– Cred că sunt.

– Bine, domnule Fairchild... Cameron... eu... Brusc, ea se retrase, își acoperi gura cu mâinile și strănută. Un al doilea strănut îl urmă imediat pe primul, și apoi încă unul. Îmi pare foarte rău.

Ea îi aruncă o privire neputincioasă.

– Și mie, spuse el în șoptă, chiar dacă probabil era mai bine așa.

– Mă mănâncă teribil nasul. Ea își frecă nasul și ridică mâna. Ai cumva... El își scoase imediat o batistă și i-o întinse. Mulțumesc. Ea trase aer pe nas, și ochii începură să îi lăcrimeze. Nu strănut aproape niciodată – nici măcar când sunt bolnavă.

Ea își frecă brațele.

– Ești bine?

Domnișoara West se grăbi să li se alăture.

– Sunt bine. Ea îi zâmbi lui Cam, și el reuși să vadă în ochii ei că și ea regreta faptul că fuseseră întrerupți de un strănut. Doar o reacție de moment, cred, de la tot praful din aer.

– Este foarte mult praf aici, se plânse domnișoara West. Abia mai pot să respir.

– Cred că trebuie să vă scot imediat pe amândouă de aici, la aer curat. El apucă brațul fiecărei femei și le trase pe amândouă spre ieșire. Spune-mi, domnișoară Merryweather. O schimbare de subiect avea să distragă atenția lui Lucy de la nasul și ochii ei. El nu era sigur, dar fața ei devenea, oare, mai umflată? Te-ai simțit în largul tău? Pe elefant?

– Deloc, domnule Fairchild. Am fost îngrozită. Eram mult mai la înălțime decât am anticipat și mi se părea totul foarte instabil. Habar n-aveam că a merge călare pe un animal atât de mare seamănă foarte mult cu a te afla pe o navă pe mările involburate. Dar groaza a fost probabil motivul pentru care mi s-a părut atât de plăcut. Ea îi zâmbi curajoasă în ciuda expresiei de neliniște care îi traversa chipul. Cred însă că acum trebuie să ne întoarcem acasă. Și cât mai repede. Mă tem că ajung la capătul rezistenței mele. A fost o aventură pe cinste, și sunt sigură că Lucindei i-ar fi plăcut. Dar...

Ea aruncă o privire spre domnișoara West și făcu o grimasă. Orice am fi folosit ca să-mi colorez pielea – ea își mușcă buza de jos și continuă să lăcrimeze – începe să mă mănânce.

** Să merg călare un elefant.*

** Să port ceva șocant.*

... Și cu siguranță nu înțeleg de ce educația mea pare să consistă din broderie, caligrafie, gestionarea căminului și franceză. O, da, și a cânta la un instrument adecvat. Când îndrăznesc să mă plâng de inechitatea dintre ce se așteaptă să învăț eu în comparație cu ce învață frații mei, mi se spune că nu i se cade unei lady să învețe lucruri pe care le învață bărbații. Doamnele ar trebui să studieze ceea ce se dovedește a le fi de folos pe viitor. Desigur, este o prostie, dar se pare că eu sunt singura care crede asta.

Mi-ar plăcea foarte mult să studiez stelele, civilizațiile antice sau orice altceva ce nu se consideră a-mi fi de folos pe viitor. Ceva complet frivol, absolut neașteptat sau măcar interesant...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1804

Capitolul 7



Lucy nu se simțise bine.

Chiar dacă nu putea da vina pe Cam – într-adevăr, el ar fi oprit totul dacă ar fi putut –, nu avea cum să se abțină să nu-i pară rău pentru ea. Lucy se simți jalnic, cel puțin la început, și apoi oarecum îngrozită. Nici măcar certitudinea că avea dreptate cu privire la nebunia poveștii, iar ea și domnișoara West se înșelaseră și, chiar mai bine, își dăduseră seama de asta, nu îi oferea lui Cam nici o satisfacție.

În săptămâna ce trecuse, Lucy fusese nevoită să rămână la reședința Channing, la insistența unui medic foarte dezaprobator și ca urmare a propriei ei stânjeneli. Chiar simțea un soi de ușurare. Dacă sarcina lui era să aibă grijă de siguranța lui Lucy, ea nu era nicăieri mai în siguranță decât la reședința Channing și, în mod cert,

nu avea să pună piciorul afară. Foarte puține dintre aventurile mătușii ei se petreceau într-o casă din Londra. Ce avea să se întâmple cu Lucy acolo?

Cam venise în fiecare zi, dar rareori rămăsese mai mult de o jumătate de oră. Nu se putea gândi la nici un motiv legitim ca să zăbovească prea mult, chiar dacă și-ar fi dorit. Aștepta cu o nerăbdare crescândă să o vadă în fiecare zi și de fiecare dată se simțea reticent să plece. Fiecare minut cu Lucy era o revelație și o încântare.

Era absolut fascinantă prin sinceritatea ei și prin felul în care vedea lumea și locul ei în cadrul acesteia. Ori de câte ori se puteau dispensa de prezența domnișoarei West, vorbeau despre tot felul de lucruri. El aflase că ea avea patru frați, toți implicați în diverse afaceri, că tatăl ei era director de bancă și că mama ei părea cam prea axată pe purtarea cuviincioasă pentru a fi făcut o fată ca Lucy. Dacă stăteai să te gândești mai bine, poate doar o mamă foarte cuviincioasă putea să dea naștere unei fiice atât de încântătoare. Dar ea nu îi dezvăluise niciodată natura legăturii cu Jackson Channing și, desigur, nu era ceva ce putea să întrebe. Ea era extraordinar de curioasă în legătură cu detaliile presupusei lui profesii și el inventa poveste după poveste despre aventurile periculoase ale unui investigator privat, fiecare mai îndrăzneță decât anterioara, asigurându-se că imediat după vizita lui scria orice poveste născocă. Interesul ei funcționa în beneficiul lui, iar el reuși să evite să spună ceva care să-i fi dezvăluit adevărata identitate, chiar dacă îi mărturisise că și el avea frați mai mari și o soră. Dar, cu fiecare cuvânt rostit, el se simțea tot mai incomod cu minciuna lui.

Ba, mai rău, nu mai era în întregime un rol de jucat. El nu era sigur când șiretlicul lui devenise un fel de poziție legitimă, dar așa se întâmplase. Când devenise atât de important pentru el să se asigure că ea era în siguranță? Cu certitudine, el nu își dorea să-i trezească mai multe suspiciuni fiind altceva decât anchetatorul eficient pe care îl credea ea. În afară de asta, ea își pusese încrederea în el, și el se simțea obligat de onoare să se asigure că ei nu avea să i se întâmple nimic rău. Nu se așteptase la una ca asta. Nu mai fusese exagerat de onorabil de ceva timp. Cel puțin, nu când venea vorba despre femei, chiar dacă nu era mai rău decât oricare alt bărbat. Se cutremură la amintirea replicii date de domnișoara West la asta.

Pentru ca lucrurile să fie mai confuze, într-un moment oarecare din ultima săptămână, poate când culoarea pielii ei căpătase

o nuanță intrigantă de lavandă, el ajunsese la concluzia inevitabilă că îi plăcea de ea. Destul de mult. Era un fel de șoc. Nu era deloc obișnuit să îi placă o femeie. O, desigur, îi plăceau femeile, foarte mult, dar în afară de sora lui și de numeroasele verișoare, nu era deloc obișnuit să se gândească la o femeie ca la o persoană care să-i placă și pe care să o și dorească. Era o idee la fel de ciudată și de neli-niștitoare pe cât era de incitantă. La urma urmei, nimic nu putea să iasă din toată povestea asta. Ea era, ei bine, muza lui, și, dacă avea să descopere vreodată adevărul, nu avea să-l ierte niciodată. Experiențele lui cu femeile, pe lângă observarea eșecurilor romantice ale fraților lui, erau dovezi în acest sens.

Țintuirea lui Lucy în casă se dovedise a fi foarte benefică. În primul rând, ea nu era în măsură să verifice referințele pe care i le lăsase. Una era scrisă de Chapman, a doua de Simon, care fusese curios, dar care avea destule secrete proprii – pe care fratele lui mai mic le păstrase de-a lungul anilor – ca să se abțină de la un interogatoriu complet. În al doilea rând, Cam reușise să scrie primele patru numere din *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare* și jumătate din al cincilea, declarându-se mulțumit de ele. Erau pline de umor, dar și de aventuri. Două apăruseră deja în *Messenger* săptămâna aceasta sub pseudonimul I.F. Aldrich. Ceea ce chiar părea înțelept dacă se întâmpla ca Lucy să descopere poveștile. Nu că ar fi contat cu adevărat. Deși împrumutase nestingherit de la ea misiunea și lista de aventuri, era încrezător că eroina lui semăna prea puțin cu Lucy.

În afară de muștrările enervante de conștiință, toate lucrurile mergeau foarte bine. De altfel, până și câinele acela blestemat începea să-l tolereze. Da, într-adevăr, lucrurile mergeau bine. Gândul sădi în el un sentiment liniștitor de bunăstare.

– Bună ziua, domnule, îl salută majordomul.

– Bună ziua, Clement. Cam îi întinse majordomului haina. Cum se simte azi domnișoara Merryweather?

– Foarte bine, domnule. Aproape a revenit la culoarea ei naturală. Expresia de pe chipul majordomului rămase absolut neschimbată, chiar dacă în ochii lui se întrezări o urmă evidentă de dezaprobare. Și inflamația aproape a dispărut.

Cam făcu o grimasă. Culoarea lui Lucy trecuse de la maro la o nuanță ciudată de violet, apoi, în cele din urmă, se estompase într-un roșu aprins, fără îndoială, atât din cauza spălatului intens

care să îndepărteze toate urmele de colorant, cât și a fierturii în sine. Domnișoara West se învinovățise, chiar dacă Lucy nu o făcuse. „Astfel de lucruri se întâmplă“, îi spusese Lucy. În mod evident, agentul de colorare nu se înțeleșese cu ea, dar nimeni nu ar fi putut prezice așa ceva. Totuși, domnișoara West era copleșită de vinovăție și de remușcare.

– Este în bucătărie, domnule.

Din nou, o licărire discretă de dezaprobare îi străluci în ochi.

– În bucătărie? Cam arcui o sprânceană. Pot să întreb de ce?

– Nu trebuie să spun, domnule, zise ferm servitorul. Dar m-a pus să ofer personalului de la bucătărie o jumătate de zi liberă.

Cam bănuia că existau mult mai multe lucruri de zis decât voia să spună majordomul. Neliniștea îl traversă și starea lui de bine se risipi.

Clement îi ceru unui lacheu să îl însoțească pe Cam prin labirintul de sub scări, până la bucătărie. Încăperea era mai mare decât se așteptase, cu cuptoare și plite aliniate de-a lungul unui perete împreună cu un șemineu masiv, dulapuri, mese și rafturi de-a lungul celorlalți. Forme de cupru erau atârinate pe pereți, vase și tigăi agățate în cârlige sub rafturi încărcate cu diferite piese de gătit. O masă de lucru lungă se întindea pe toată lungimea încăperii. Feres-trele din apropierea tavanului permiteau luminii soarelui de iarnă să se strecoare înăuntru. Cam fusese din când în când în bucătăriile familiei, dar aceasta i se părea surprinzător de spațioasă și foarte bine echipată. Intră și se opri brusc.

Lucy era așezată pe un scăunel la masa din centru, cu coatele pe tăblie și cu bărbia sprijinită în mâini, și se uita la un bărbat care stătea în colțul opus, purtând o tunică de bucătar. Bucătarul i se adresa cu însuflețire, gesticulând energic. Evident, nu era britanic.

Cam avea de obicei tendința să observe înfățișarea altui bărbat, dar în acest caz era greu să nu o faci. „Zeu grec“ era primul lucru care îi venea în minte, și, având în vedere că modul în care Lucy îl privea putea fi descris ca *fermecat*, și ea credea același lucru. Bucătarul luă cu o lingură ceva dintr-un castron de pe masă și întinse lingura spre ea. Ea deschise gura și gustă, cu un oftat mulțumit. Ceva care ar fi putut să fie gelozie îl străfulgeră pe Cam, iar el înăbuși sentimentul. Dacă treaba lui era să o protejeze, atunci, pentru numele Domnului, avea să o protejeze. Mai ales de zeii greci.

Își drese glasul.

Lucy aruncă o privire spre el și zâmbi în semn de bun venit.

– Bună ziua, domnule Fairchild.

– Domnișoară Merryweather. El se îndreaptă spre ea. Am auzit că te simți mult mai bine azi.

– Într-adevăr, așa mă simt. Își întoarse fața dintr-o parte în alta. Aproape am revenit la culoarea mea normală.

– Da, pot să văd asta. Mai avea totuși o nuanță rozalie, care putea prea bine să fie de la căldura din bucătărie, dar și o rămășiță a vopselei folosite. El aruncă o privire spre bucătar. Și ce pui la cale azi?

– O, îmi pare rău. Unde îmi sunt bunele maniere? Ea sări de pe scăunel. Domnule Fairchild, permite-mi să ți-l prezint pe domnul François Vadeboncoeur.

Francez? Cam ar fi trebuit să-și dea seama.

O expresie îndurerată traversă chipul francezului.

– Se pronunță Vad-eh-bon-kehr, *mademoiselle*.

– Da, desigur, îmi pare rău. Ea zâmbi larg. François...

„François?”

– ... Acesta este domnul Fairchild. Este... Ea se încruntă. Doamne, nu sunt sigură cum să-ți spun. Nu am mai fost niciodată nevoită să te prezint. Ce ești, domnule Fairchild?

– Orice ai vrea să fii, domnișoară Merryweather, spuse Cam cu cel mai galant aer, apoi întâlni direct privirea lui Vadeboncoeur. Întrucât este datoria mea să mă asigur că nu o să ți se întâmple nici un rău, cred că gardian este un cuvânt la fel de bun ca oricare altul.

– O? Vadeboncoeur arcui o sprânceană. Nu te-aș fi crezut atât de plăpândă încât să ai nevoie de un gardian, domnișoară.

– Domnul Fairchild se află aici pentru protecția mea, François. S-ar putea chiar să-l numim... un soi de paznic.

– Ce treabă minunată. Să păzești persoana fermecătoarei *mademoiselle* Lucy.

Lucy zâmbi.

– Da, ei bine, are momentele ei, spuse Cam cu un aer încordat, potrivit unui investigator privat, apoi se aplecă aproape de Lucy și coborî vocea. Putem vorbi puțin, domnișoară Merryweather, în privat, te rog?

– Desigur. Ea îi zâmbi bucătarului, apoi ieși pe ușă în coridor, făcând o pauză lângă scările care duceau la parter. Aici este bine sau ai prefera să urcăm? Mă îndoiesc dacă François ne poate auzi aici.

– Chiar nu-mi pasă dacă ne poate auzi sau nu. Pur și simplu, m-am gândit că cel mai bine este să discutăm această problemă între patru ochi, ca să nu te simți stânjenită.

– Ce atent din partea ta. Ea se uită lung la el. Își pusese un șorț de bucătărie și, chiar dacă el nu se gândise niciodată că un lucru atât de nepotrivit ar putea să fie atrăgător, ea arăta foarte ademenitor și aproape irezistibil. Fără îndoială că francezul observase. Chiar dacă nu-mi imaginez ceva ce ai de spus care să mă stânjenească. Cu toate astea, acum ai toată atenția mea.

– Unde este domnișoara West?

– Doamne, asta nu a fost deloc stânjenitor, domnule Fairchild. Ea scoase un oftat plin de năduf. Mă așteptam la mult mai mult de la tine.

La naiba, ea chiar putea să fie enervantă.

Maxilarul lui se încleștă.

– Domnișoara West?

– Am insistat să-și ia o zi liberă. Lucy clătină din cap. Biata și draga de ea a avut și ea parte de momente grele. Chiar mai rău decât mine, de fapt, din moment ce s-a tot învinovățit.

– Înțeleg. El se încruntă. Și, în lipsa ei, ai crezut că este înțelept să flirtezi în vreme ce erai singură cu un francez în bucătărie?

– Să flirtez? Ochii ei se făcură mari. Nu făceam așa ceva.

– Atunci, ce făceai?

– Ce crezi că făceam?

– Nu am de gând să mă joc de-a ghicitul cu tine de fiecare dată când ajung aici, spuse el tăios. Nu există absolut nimic pe lista mătușii tale care să impună prezența unui bucătar francez sau a unui francez pur și simplu... Conștientizarea acestui lucru îl izbi din plin, și el făcu o grimasă. Dacă nu cumva ai de gând să-ți iei un iubit sau să ai o aventură romantică!

Ea îl privi lung într-o tăcere uluită, apoi izbucni în râs.

Indignarea îl făcu să ridice vocea:

– Nu este amuzant, domnișoară Merryweather.

– Doamne sfinte, Cameron, bineînțeles că este. Se poate să fie unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am auzit vreodată. Ea trase adânc aer în piept și se șterse la ochi. În timp ce a-mi lua un iubit sau a avea o aventură romantică se află pe lista mătușii mele, mi-am învățat lecția după sărutatul unui străin. Ea clătină din cap.

Amândoi am căzut de acord că probabil ăsta nu a fost exact lucrul la care s-a gândit Lucinda.

— Cu toate astea... El se încruntă din nou. Cum adică ți-ai învățat lecția?

— Adică, atunci când vine vorba despre chestii de această natură de pe listă... lucruri precum sărutatul cu un străin, a-mi lua un iubit sau a avea o aventură romantică, nu poți pur și simplu să te arunci la primul care îți iese în cale. Nu, lucrurile astea au nevoie de ceva mai multă gândire și pregătire.

— Pregătire? El pufni. Mi s-a părut că exista deja o pregătire te-meinică atunci când am intrat.

— Dimpotrivă, nu exista nici o pregătire. În plus, nu aș angaja pe cineva să-mi fie iubit. Nici nu l-aș ascunde în bucătărie. Asta ar fi extrem de lipsit de bun-gust, de josnic și de... Ea miji ochii și își încrucișă brațele la piept. Simpla idee că ai crede că aș face așa ceva este insultătoare.

Avea dreptate. Totuși, pentru ce alt motiv să aibă un francez chipeș în casă?

— Cred că trebuie să-ți ceri scuze, nu-i așa?

— Nu până nu-mi explici ce caută omul ăsta aici.

— Cu siguranță, Jackson te-a ales bine când te-a angajat. Îl studie o clipă, apoi oftă. Nu cred că îți datorez nici o explicație, dar nu vād nici un rău în a-ți spune că François este aici ca să mă învețe cum să fac ceva ce nu am mai făcut până acum.

— Exact!

— Chiar ai o minte prea bănuitoare, domnule Fairchild. Fără îndoială, o consecință a profesiei tale. Ea se uită lung la el. S-ar putea chiar crede că ești gelos.

— Gelos? El pufni și ignoră vocea din mintea lui care îi spunea că se putea ca ea să aibă dreptate. Nu fi absurdă. Treaba mea este să te apăr de rele, și pot să spun doar uitându-mă la el că Vadeboncoeur nu este de încredere.

— Chiar așa? Ea se aplecă într-o parte și se uită pe după el în bucătărie. Cum? Mie îmi pare absolut inofensiv.

— Crede-mă, domnișoară Merryweather, cunosc genul ăsta de bărbat.

— Este șocant de chipeș, murmură ea.

— Și el o știe. Cam încuviință din cap. Nu-și risipește tot farmecul ăla de galez pe tine fără un scop. Bărbatul este periculos, probabil

pentru fiecare femeie pe care o întâlnește, dar mai ales pentru cineva atât de neexperimentat ca tine.

– Nu sunt un copil, să știi. Ea ridică din umeri. Și nici nu-mi fac griji în mod special.

– Tocmai ideea mea. Doamne, chiar înainte să apuci să strigi după ajutor, o să te ia în brațe și o să te ducă pe sus.

– Chiar crezi asta? spuse ea, studiindu-l în continuare pe Vadeboncoeur.

– Știu. Domnișoară Merryweather! spuse el tăios. Nu te mai uita așa lung la el.

– Nu mă uitam lung. Negarea ei ar fi putut să aibă mai multă greutate dacă nu ar fi continuat să-l studieze pe francez cu o expresie gânditoare. Chiar nu m-am gândit la posibilitatea unei aventuri romantice cu François, dar am auzit întotdeauna că francezii înțeleg lucrurile astea altfel decât noi. S-ar putea să se preteze la ideea asta. Mulțumesc, domnule Fairchild, ai un punct de vedere excelent.

– Nu aveam de gând să am nici un punct de vedere excelent!

– Nu, nici nu am crezut asta. Cu reticență, ea reveni cu privirea de la bucătar la Cam. François este aici să mă învețe să fac o prăjitură.

– Îi poți spune cum vrei!

Ea pufni în râs.

– Îi spun a face prăjitură. Îl privi cu amuzament. Știi, se amestecă făină, zahăr și, aparent, tot felul de alte lucruri și se coace în cuptor.

– Știu ce este o prăjitură, se răsti Cam, chiar dacă își dădu seama că sărise la o concluzie aproape de neiertat. Totuși, situația arătase prost. De ce?

– Pentru că nu am habar să fac ceva în bucătărie și, întrucât încă nu sunt suficient de pregătită să mă aventurez în afara casei, m-am gândit că să învăț să fac o prăjitură ar fi interesant, neașteptat și cu siguranță frivol. Niciodată nu o să fie nevoie să gătesc pentru mine sau pentru familia mea. De fapt, mama nu pune piciorul într-o bucătărie decât dacă trebuie să îi spună doamnei Helstrom... bucătăreasa noastră... meniul pentru cină. Și se presupune că trebuie să învăț ceva neașteptat. În plus... Ea zâmbi larg. Îmi plac prăjiturile.

– Nu există aici un bucătar în reședință care să te învețe să faci o prăjitură?

– Ba da, presupun. Se uită din nou pe după el. Dar m-am gândit că angajarea unui bucătar o să fie mult mai distractivă. El vine cu foarte multe recomandări.

– Fără îndoială. El pufni. Foarte bine atunci, ai scuzele mele pentru că am gândit... ei bine, ce am gândit.

– Nu sunt sigură dacă vreau sau nu să le accept. Ea se încruntă supărată. Ideea că ar trebui să angajez pe cineva ca să-mi devină iubit nu este doar nepoliticoasă, ci și jignitoare și foarte dureroasă. Am crezut că am ajuns să ne cunoaștem mai bine de atât. Cu siguranță, eu n-aș sări niciodată la o concluzie care să te înfățișeze într-o lumină atât de proastă. Faptul că pare că nu ai nici un fel de dificultate să gândești ce este mai rău despre mine este foarte deranjant.

– Chiar nu am vrut...

– Oh, dar ai făcut-o. Ea se apropie și se uită lung la el. Crezi că sunt atât de respingătoare încât ar trebui să plătesc un bărbat ca să mă ducă în patul lui?

– Nu, sigur că nu. El făcu o grimasă. Nu am vrut să spun... nu mă gândeam... El trase adânc aer în piept. Ești excepțional de frumoasă, domnișoară Merryweather.

– Atunci, crezi că firea mea este cea pe care bărbații ar trebui să fie plătiți să o treacă cu vederea?

– Absolut deloc, spuse el crispat. Ești foarte inteligentă și extrem de interesantă. Ești amabilă, înțeleaptă și ai un simț acut al onoarei pe care l-am întâlnit foarte rar la o femeie – sau la un bărbat, dacă tot vine vorba.

– Atunci, vina nu este la mine, ci la tine?

– La mine? El făcu o pauză, apoi inspiră resemnat. Sunt un idiot, domnișoară Merryweather, spuse el încet.

– Nimeni nu este perfect, domnule Fairchild. Este important să ne recunoaștem propriile defecte, astfel încât să ne străduim să le depășim. Trebuie să lucrezi la asta. Ea îl studie o clipă, ca și cum ar fi evaluat fiecare defect al lui și i s-ar fi părut deopotrivă numeroase și iremediabile. Scuzele îți sunt acceptate. Ea încuviință hotărâtă din cap. Gata cu asta. François insistă să mă instruiască în principiile de bază înainte de a începe să fac efectiv prăjituri și încep să bănuiesc că o să dureze mare parte din zi. Se pare că este mult mai complicat decât mă așteptam. Dar, cum am spus... Un ușor zâmbet malițios îi arcui buzele. O să fie distractiv.

Nu dacă avea și el un cuvânt de spus în toată povestea.

– Chiar dacă coacerea unei prăjituri pare ceva destul de inofensiv... El se uită peste umăr la francezul din bucătărie. La naiba! A coace cu Vadeboncoeur putea fi oricum altcumva decât nevinovat. Nu aveai cum să te înșeli în privința felului în care bărbatul o privea pe Lucy. Prăjitura nu era singurul lucru din mintea bucătarului. Cu siguranță, există altceva ce ai putea să înveți să faci, ca să poți bifa lucrul ăsta pe lista ta, nu?

– Nimic la care să mă fi putut gândi. Ea ridică din umeri. Cel puțin nimic din ce aș putea să învăț în timp util. Majoritatea abilităților necesită mult timp pentru a fi stăpânite, să știi.

– Poate, dar... El își stoarse creierii încercând să se gândească la ceva. Ce putea să învețe? De exemplu, ai putea să înveți o limbă străină. Sau cel puțin câteva fraze.

– Cred că François m-ar putea ajuta și cu asta. Ea îi aruncă lui Cam un zâmbet nevinovat. Cu toate astea, fiecare femeie bine-crescută pe care o cunosc este de așteptat să vorbească cel puțin o brumă de franceză și italiană, așa că învățarea unei limbi străine nu este deloc ceva neașteptat, fiind mai degrabă practică decât frivolă. De altfel, nenumărați instructori bine intenționați au încercat să mă învețe atât franceză, cât și italiană, și, ei bine, mintea mea pur și simplu nu funcționează în mai multe limbi.

– Ai putea să înveți să joci tenis. Tenisul era, cu siguranță, potrivit. Sau să fii instruită în vâslit sau scrimă.

– Fac deja tenis și, sincer, aș prefera să fiu vâslită decât să vâslesc. Și foarte multe domnișoare dintre cunoștințele mele fac scrimă. După cum este și cazul meu. Ea zâmbi. Mă descurc chiar foarte bine.

– Ai putea să...

– Aș putea face nenumărate lucruri, presupun, domnule Fairchild. Ea oftă. Dar asta mi-a venit în minte și asta am de gând să învăț. François este aici și este pregătit să mă învețe, așa că, dacă nu ai obiecții suplimentare, îți sugerez să continuăm. Îl studie o clipă. Sunt chiar foarte surprinsă, domnule Fairchild, având în vedere că există atât de multe alte lucruri pe care aș fi putut să le învăț care sunt mult mai dificile, dacă nu chiar periculoase și scandaloase. A face o prăjitură este absolut inofensiv în comparație cu unele dintre lucrurile care mi-au trecut prin minte. O notă nevinovată îi răsună

în voce, dar în ochi îi scânteie un amuzament malițios. Ai vrea să auzi despre lucrurile astea?

Fără nici un avertisment, gândul i se ivi în minte: și-ar fi dorit să o învețe și el nenumărate lucruri. El îndepărtă fără milă gândul acela.

— În nici un caz!

— Bine, pentru că îmi plac prăjiturile. Ea se întoarse spre bucătărie. Acum, cu permisiunea ta...

— Nu am nici o intenție să plec, domnișoară Merryweather.

— Ei bine, eu nu am de gând să-ți permit să pierzi vremea în bucătărie, uitându-te la François.

— Se pare că suntem într-un impas, atunci.

El nu reuși să reziste unui zâmbet satisfăcut.

— Da, nu-i așa? Ea veni mai aproape, adresându-i o privire hotărâtă. Domnule Fairchild, am fost deja de acord că te pot da afară în orice moment, ceea ce o să-ți facă treaba mult mai dificilă și mai neplăcută, căci nu pot să cred că-ți place să stai în frig. Ți-am permis să te alături micului nostru grup doar pentru că acum este înțelept să avem cu noi un domn, în scopuri de siguranță.

— Amândoi știm că nu o să mă dai afară. El îi aruncă un zâmbet încrezător. Am ajuns prea departe pentru asta.

— Da, bănuiesc. Vocea ei deveni aspră. Cu toate astea, nu am nici cea mai mică dorință ca privirea ta dezaprobatoare să-mi urmeze fiecare mișcare și nici nu am de gând să-ți permit să-l intimidezi pe bietul și dragul François.

— Când a devenit bietul și dragul François?

El încercă, dar nu reuși să ascundă nota de indignare din vocea lui, ignorând faptul că ea le spusese la fel și domnișoarei West, și elefantului. Era pur și simplu o sintagmă pe care o folosea. Totuși, când o folosea ca să vorbească despre francez, lui i se strepezeau dinții.

— Când ai devenit tu un tiran insuportabil și irațional. Și un idiot.

— Eu nu sunt... El oftă. Mi-am cerut scuze.

— Foarte bine. Ea păși pe după el, deschise un dulap înalt, apucă o pânză albă împăturită și i-o întinse. Dacă insiști să rămâi, trebuie să-ți pui asta.

O privi cu suspiciune.

— Ce este?

— Un șorț. Nu vrem să fii acoperit cu făină.

El pufni.

– Nu o să port șorț.

– Cum vrei. Dar, dacă rămâi aici, trebuie să înveți să faci o prăjitură.

El pufni.

– Nu cred.

– Desigur, dacă nu crezi că te-ai descurca...

Ea ridică din umeri.

– Cei mai mari bucătari din lume au fost întotdeauna bărbați, murmură el și îi smulse șorțul din mână. Nu-mi imaginez că o să fie atât de greu.

– O să vedem.

Ea zâmbi arogant. El se uită lung la ea.

– Nu crezi că pot să fac asta, nu-i așa?

– Poți?

El despături șorțul.

– O să mă înnebunești de-a binelea, domnișoară Merryweather.

– Nici nu pot să-ți spun cât de încântător mi se pare asta, domnule Fairchild. Ea întinse mâna. Dă-mi haina ta.

El miji bănuitor ochii.

– De ce?

– Pentru că șorțul nu o să meargă peste haină. Ea își dădu ochii peste cap. Probabil te-ai simți foarte incomod, ceea ce te-ar face cu atât mai enervant decât se pare că ești hotărât să fii azi.

– Bine! se răsti el, își scoase haina, i-o întinse și se chinui să-și pună șorțul.

– Hai să mergem! Ea încuviință din cap și intră înapoi în bucătărie, îi aruncă haina pe un scaun de lângă ușă și se așeză la locul ei. François, clasa ta a crescut la doi învățăcei acum. Domnul Fairchild ni se alătură.

– Excelent, *mademoiselle*. Vadeboncoeur îi aruncă o privire arogantă, apoi își întoarse atenția spre Lucy. Dar ești sigură că vrei să faci o prăjitură? O prăjitură nu este nimic special. Privirea lui o întâlnește pe a lui Lucy. Dar un *soufflé*... Vocea lui era scăzută și ispititoare, de parcă ar fi vorbit despre ceva mult mai gustos decât un *soufflé*. A face un *soufflé* este o abilitate de dorit.

Lucy îl privi ca fascinată.

– Da, îmi dau seama.

– Cu ciocolată, poate.

Lucy scoase un soi de geamăt ciudat.

– Îmi place atât de mult ciocolata.

Cam se uită lung la ea.

Ce Dumnezeu?

– Prima bucată care se topește în gură...

– O, da, da...

Ea aproape că își oftă cuvintele.

– Ușoară ca aerul pe care îl respiri, un gust al zeilor înșiși...

– Mmm...

– Intens și totuși eteric.

– O...

Lucy se aplecă înainte, cu ochii ușor închiși.

Doamne, Dumnezeule! Cam avea dreptate. Nemernicul de francez o seducea cu cuvinte despre mâncare! Gata cu toată nebunia.

– Domnișoara Merryweather vrea să facă o prăjitură, și prăjitură o să fie, spuse Cam încordat.

Lucy ieși brusc din vraja culinară pe care Vadeboncoeur o aruncase asupra ei și scoase un suspin resemnat.

– Chiar îmi plac prăjiturile.

– Atunci, să continuăm, nu? Cam își scoase butonii, îi așeză pe masă, apoi își suflecă mânecile și își lipi pe buze un zâmbet agreabil. Cum începem?

Ochii lui Vadeboncoeur se îngustară ușor.

– Cu începutul, desigur, *monsieur*.

El aruncă o privire plină de regret spre Lucy, apoi se lansă într-o explicație puternic accentuată despre ouă, făină și Cam nu mai știa ce altceva. Lucy părea încă interesată, dar nu mai era încântată.

Bun.

Stilul plin de flirturi al lui Vadeboncoeur părea să se atenueze, dar doar un pic, iar Cam rămase atent cu ochii pe el. Nu era o sarcină ușoară, căci tot demersul de a face o prăjitură era mult mai complicat decât își imaginase Cam. Desigur, el nu acordase niciodată atenție lucrurilor care se petreceau într-o bucătărie, ci doar rezultatelor. Numai separarea gălbenușurilor de albușuri se dovedise o sarcină mult mai complicată decât s-ar fi zis, iar el și Lucy stricaseră uimitor de multe ouă înainte de a înțelege corect tehnica. Deși Cam punea la îndoială *tehnica* lui Vadeboncoeur.

Și, chiar înainte ca bucătarul să-i întindă un bol plin cu albușuri și un instrument cu aspect medieval cu care să le bată, fu lovit de un gând neliniștitor.

Bunicii lui i-ar fi plăcut, cu siguranță, de Lucy.

— Domnule Fairchild. Lucy se aplecă mai aproape de Cam și vorbi cu voce scăzută. François, în colțul opus al bucătăriei, stătea cu spatele la ei, verificând cuptoarele. Cred că ar trebui să le bați până obții consistență ușoară și spumoasă, nu să le agiți ca și cum ai încerca să te calmezi.

El bătu mai repede.

— Doamne, Cameron. Ea pufni cu exasperare. François ți-a arătat cum să faci asta.

Aparent, orice lucru din bucătărie depășea la fel de mult abilitățile lui Cameron pe cât le depășeau limbile străine pe ale lui Lucy. Desigur, chiar părea a se strădui în rarele momente în care el și François nu făceau schimb de insulte prea puțin voalate. Lucy credea că era o minune că nici unul nu se lăsase pradă impulsului de a azvârli cu mâncare unul în altul, chiar dacă era limpede că ambii bărbați erau ispitiți să o facă. Dar era încă devreme. Amândoi se purtau ca niște școlari. Sau ca niște rivali. Când François venise în spatele ei și își pusese brațele în jurul ei ca să îi arate cum trebuia să separe ouăle, mușchiul din maxilarul lui Cameron se încordase și ea întrebese dacă nu cumva dinții lui stăteau să se spargă, având în vedere cât de tare îi strângea. Avea toate meritele pentru stăpânirea de sine și pentru că nu făcuse ceva stupid, ci îl rugase, în schimb, pe François să-i arate și lui cum se făcea. Totul era foarte amuzant, chiar dacă ea se îndoia că vreunul din cei doi bărbați ar fi fost de acord. Lui Lucy nu i se mai întâmplase niciodată ca bărbații să se certe pentru ea și era ceva deopotrivă plăcut și enervant.

Cu toate acestea, a petrece câteva ore învățând să facă ceva ce nu îl interesa și nu avea să îl intereseze deloc, precum și a sta în preajma unui bărbat pe care, în mod atât de evident, nu-l plăcea, era prețul pe care Cameron trebuia să îl plătească pentru... idioteția lui. Să-și închipuie numai și pentru un moment că ea îl angajase pe François ca să îi fie iubit. Simplul gând chiar îi făcea obraji să îi ardă de rușine.

— Pur și simplu trebuie să îți folosești mai mult încheietura. Ea ridică din umeri. Nu este extrem de greu.

– Ca să bați ouăle într-un amestec ușor și pufos precum zece nori pe cer este nevoie de o mână fină, *mademoiselle*, spuse el în cea mai bună sau, cel mai probabil, cea mai rea imitație de accent franțuzesc. Trebuie să folosești încheietura și inima.

– Domnule Fairchild! Ea răsuflă indignată și încercă din răspuneri să nu-l lase să vadă nici cea mai mică urmă de amuzament. Asta a fost extraordinar de nepolitic.

El îi aruncă un zâmbet fără vreo urmă de regret.

– Dar amuzant. Trebuie să recunoști că a fost amuzant.

– Nu a fost deloc amuzant, spuse ea cu hotărâre și se întoarse, de teamă că el avea să vadă amuzamentul în ochii ei.

Nu era vorba despre felul atât de amuzant în care îl imita pe bucătar, ci mai degrabă despre faptul că își dădea silința. Accentul lui era atroce, ceea ce făcea totul cu atât mai comic.

Dar, oricum, i se părea din ce în ce mai amuzant. Venise la ea în fiecare zi în timpul izolării ei nefericite și niciodată nu îi amin-tise că o avertizase că era o idee proastă să își coloreze pielea. Era de apreciat.

Dacă el nu ar fi atât de extraordinar de amuzant și de impetuos și, când își dorea, de fermecător, poate că nu ar fi meritat efortul de a-l păstra prin preajmă. Dar fusese mult mai înspăimântată de incidentul cu poșeta decât o lăsase până și pe Clara să vadă. Furtul îi adusese în minte tot felul de situații înspăimântătoare și îngrozitoare în care se puteau trezi două femei singure, iar să aibă un domn pe aproape părea o idee excelentă. Totuși, chiar dacă și-ar fi dorit să scape de el, el fusese angajat să o supravegheze și era hotărât să o supravegheze. De altfel, începea să țină destul de mult la el. Nu, de fapt, îi plăcea de el. Tot mai mult în fiecare zi. Și chiar cu o noapte în urmă îi apăruse în vis, ceea ce fusese atât deconcertant, cât și captivant.

Și chiar îi plăceau poveștile lui despre activitatea de investigator privat. Lucy era înnebunită după o poveste bună. Păcat că nu credea nici măcar un cuvânt.

Experiența avută în viața reală nu era niciodată atât de distractivă pe cât ceva născocit. Iar poveștile lui Cameron erau aproape suspect de perfect de amuzante. Îi era greu să ignore și faptul că aducea în discuție una dintre aventurile lui de investigație ori de câte ori ea se apropia prea mult de viața lui personală. Omul acesta ascundea

cu siguranță ceva. Dar acea atingere de mister era aproape la fel de atractivă precum ochii lui căprui și zâmbetul irezistibil.

Observase atunci când îi luase haina că țesătura și croiala erau cu mult peste medie. Și, probabil, peste posibilitățile financiare ale unui investigator privat, indiferent de suma pe care o primea pentru ceea ce părea să fie foarte puțin de lucru. Era evident bine educat și, la fel de evident, obișnuit cu lucrurile cele mai fine în viață. Felul în care pronunța prenumele lui François era impecabil chiar și pentru urechea ei neantrenată și îi adusese un dram de respect din partea bucătarului. Era și puțin prea preocupat de buna-cuviință decât te-ai aștepta. Toate acestea vorbeau despre o educație privilegiată.

Dar, indiferent de secretele lui, el părea să aibă un sentiment al onoarei. Îți puteai da seama de asta doar din discuția cu el. Lucy nu era complet sigură, dar bănuia că era un excelent judecător de caractere; cel puțin, nu se întâmplase nimic care să îi demonstreze că se înșela, și ceva din interiorul ei insista să îi spună că el era un bărbat onorabil. Dar de ce trebuia să se ascundă un bărbat onorabil? Ar fi fost teribil de complicat să angajeze un anchetator care să dezvăluie secretele unui coleg de breaslă. Totuși, ideea merita sondată.

O, da, chiar îl plăcea pe Cameron Fairchild. Chiar și așa, ea îl mințise. Oricât de scurt și de fugar ar fi fost sărutul lor, oricât de puțin remarcabil pentru ea, tot făcuse ceva absolut remarcabil pentru stomacul ei. Ceea ce însemna că el merita să fie supus unei examinări suplimentare sau, cel puțin, unui alt sărut. El aproape că o sărutase la circ, iar ea își dorise foarte mult. El nu mai încercase de atunci, ceea ce era dezamăgitor, dar și o ușurare. Nu era deloc sigură cum ar reacționa la un alt sărut, chiar dacă nu prea putea să-și scoată ideea din cap. Se întâmpla cu o frecvență alarmantă ori de câte ori mâna ei o atingea din greșală pe a lui, când se uita în ochii întunecați sau la zâmbetul care îi ajungea în suflet. Aruncă o privire piezișă spre el. Era chipeș și impetuos, amuzant și cuviincios, cu doar câțiva ani mai mare decât ea și, în multe privințe, tot ceea ce femeile puteau să-și dorească la un bărbat. Dacă femeia căuta un bărbat... ceea ce, desigur, nu era cazul ei. Totuși, el era un mister, și ea pur și simplu adora misterele.

Cameron se aplecă mai aproape și vorbi încet.

— Îți dai seama că mi-ai spus Cameron? De două ori după numărătoarea mea.

— Da? Ea ridică din umeri. Nu am observat.

El zâmbi larg, cu o neîncredere evidentă.

— Nu trebuie să te agiți prea tare. Și lui François îi spun după numele de botez.

— Am crezut, la început, că este important și, sincer, oarecum îngrijorător. Apoi, mi-am dat seama că mă înșel.

— O?

— De îndată ce te-am auzit cum încerci să pronunți Vadeboncoeur, mi-am dat seama că François este mult mai pragmatic.

— El a insistat. Ea făcu o grimasă. Este foarte sensibil când vine vorba despre pronunția numelui lui.

— Și mintea ta nu funcționează în mai multe limbi.

— Exact. Ea făcu o pauză. Am să-ți mărturisesc însă că am început să mă gândesc la tine ca la Cameron și nu ca la domnul Fairchild, spuse ea încet. Ne petrecem o grămadă de timp împreună, până la urmă, și am construit un fel de prietenie.

— Nu mă așteptam la asta. El zâmbi privind-o în ochi, și ceva adânc în interiorul ei începu să palpitate. Dar mi se pare încântător, Lucy.

Ea se uită lung la el.

— Și mie. Ea trase adânc aer în piept. Cu toate astea, cred că ar fi înțelept să ne limităm la a ne adresa unul altuia cu „domnișoara Merryweather“ și „domnul Fairchild“ în prezența altora, în special a domnișoarei West. Mă îndoiesc că o să i se pară la fel de încântător.

El chicoti.

— Ea nu mă place.

— Nu sunt sigură că nu te place, ci mai degrabă că nu are încredere în tine.

În ciuda convingerii că era un bărbat onorabil, Lucy nu era deloc sigură că ea avea încredere în el. La urma urmei, ce fel de secrete avea un om onorabil?

— Dar tu?

— Pe deplin, minți ea.

— Bănuiesc că ești prea inteligentă ca să ai pe deplin încredere în cineva pe care abia îl cunoști.

— Tu ai spus că ești de încredere.

El zâmbi și simți din nou acea palpitație ciudată. Și, privind în ochii lui căprui, o lovi gândul că domnul Fairchild se înșela.

Cel mai periculos bărbat din bucătărie nu era bucătarul francez.

** Să învăț să fac ceva neașteptat, interesant sau frivol.*

... Foarte enervant că bărbaților li se permite să se retragă de grijile lumii într-un sanctuar pe care îl numesc cu atâta inocență club de gentlemen. Cu toții bănuim că acest așa-zis sanctuar este, fără îndoială, plin de jocuri de noroc, de băutură și de toate activitățile pe care bărbații le consideră încântătoare, dar interzise femeilor.

Desigur, așa funcționează lumea în care trăim, dar mi se pare, și toate prietenele mele sunt de acord, că nu este deloc corect. Cu siguranță, poți înțelege de ce prezența femeilor ar fi interzisă într-un asemenea loc de afaceri, dar un club strict pentru scopuri de interacțiune socială nu ar trebui să fie atât de restricționat. Chiar dacă mă îndoiesc că situația asta se va schimba atât timp cât specia bărbaților continuă să se afle la putere.

Oricum ar fi, mi-ar plăcea foarte mult să văd exact ce anume se întâmplă într-un asemenea club. Cât de amuzantă ar trebui să fie aventura de a mă strecura pe coridoarele sacre, mai ales dacă pot trece neobservată, ca o muscă. Sigur ar fi un scandal dacă m-ar descoperi cineva. Mama nu și-ar mai reveni niciodată. Totuși, este o idee încântătoare...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1806

Capitolul 8



– Domnul Fairchild nu o să fie fericit în legătură cu asta, spuse Clara.

Privirea lui Lucy o întâlnește pe a Clarei în oglinda mare care le reflecta pe cele două femei.

– Ne privește asta?

Clara ridică din umeri.

– Nicidecum.

– Da, ei bine, nu avem ce face, spuse ferm Lucy. Nu este ca și cum l-am fi mințit. Lucy își studiază reflexia și ignoră junghiul enervant al vinovăției. Cameron avea să vadă, cu siguranță, eșecul

ei de a-l fi informat în legătură cu activitățile din seara aceasta ca fiind cel puțin o minciună prin omisiune. Dar numai dacă afla. Când domnul Fairchild și-a făcut apariția obligatorie în dimineața asta ca să ne verifice activitățile, am spus că nu intenționăm să ieșim din casă în seara asta – iar atunci chiar așa era. I-am spus că avem de gând să nu facem altceva decât să ne gândim la lucrurile rămase de pe lista mătușii Lucinda și cum să le îndeplinim cât mai bine – și, la acel moment, chiar asta ne era intenția.

– Părea destul de neliniștit de asta.

Lucy zâmbi larg.

– Încântător, nu-i așa?

Clara râse.

Era adevărul la acel moment. Iar Lucy nu anticipase cu adevărat nici o schimbare de planuri, chiar dacă poate ar fi trebuit. A doua zi după ce făcuse ceea ce se dovedise a fi o prăjitură extrem de gustoasă, mulțumită lui François, ea primise un biletel de la Lady Theodosia Winslow. Astfel că ea și Clara se întâlniseră, cu o zi în urmă, cu Teddy la ceainăria pentru doamne de la librăria Fenwick și Fiii pentru ceai, fursecuri și o conversație foarte fructuoasă.

– Dacă era mai bun la slujba lui, nu m-ar fi crezut niciodată pe cuvânt, sublinie Lucy.

O voce din mintea ei punctă că nu avea pe deplin dreptate. Dar, într-adevăr, dacă stătea să se gândească, i se părea că el devenise cam relaxat în sarcinile lui. El recunoscuse că Lucy era singura lui misiune în acest moment, așa că ar fi fost de așteptat ca el să petreacă mai mult timp în compania ei. Totuși, el avea încredere că ea avea să fie acolo unde spunea că urma să fie. Cameron părea să aibă un pic prea multă încredere pentru a fi un investigator privat. Cel puțin, pentru a fi unul bun.

Le însoțise până la ceainărie, dar insistase să rămână afară, în trăsura rece, ceea ce părea prostesc din moment ce ar fi putut să arunce un ochi pe ofertele din librăria alăturată. Dar fusese hotărât să nu intre, și trebuia să te întrebi dacă era din cauza reticenței firești a oricărui bărbat de a intra într-un tărâm al femeilor sau dacă era îngrijorat să nu întâlnească pe cineva cunoscut. Era o idee interesantă, pe care Lucy o lăsase pentru o examinare ulterioară, dar tot mai multe lucruri la Cameron pur și simplu nu se pupau.

Teddy întrebase în biletul trimis cum se descurca Lucy în Londra, chiar dacă Lucy bănuia că era mult mai interesată să afle dacă

mai primise vreun semn de la Jackson. Ceea ce dădea de înțeles că Teddy nu mai știa nimic de el. Mare păcat că cei doi refuzau să facă compromisuri, dar Lucy nu avea nici o îndoială că totul avea să se rezolve până la urmă. Aceasta era calea iubirii adevărate. Doamne, Shakespeare însuși recunoscuse că nu merge mereu ca pe roate.

Lucy admira independența și hotărârea lui Teddy de a reuși în activitatea ei de a organiza nunți și evenimente de societate. Și îi admira curajul. Lucy nu știa dacă ar avea puterea de a risca să îl piardă pe bărbatul pe care îl iubea ca să-și urmeze propria cale. Chiar dacă, așa cum explicase Teddy, dacă vreunul din ei renunța la ceea ce își dorea, ar fi ajuns, cu siguranță, la regret, acuze și inimi frânate. Ceea ce, într-adevăr, avea sens, dar era păcat.

Teddy întrebase relaxată despre părinții lui Jackson și despre orice alte subiecte neimportante, până când Lucy subliniase direct că Jackson abia dacă era plecat de două săptămâni și era prea curând pentru ca o scrisoare să fi ajuns la oricare din ele. Amândouă au lăsat nerostit faptul că era mult mai probabil ca Lucy să fie cea care primește un semn, nu Teddy. Chiar dacă ar fi pariat toți banii că în orice scrisoare Jackson ar fi întrebat, absolut discret și subtil, despre Lady Theodosia. Lucy avea să-i menționeze cu mare delicatețe întrebarea lui Teddy.

— Cred că arătăm potrivit de masculin.

Lucy își studie atent reflexia. Clara pufni.

— Ca domni, aș spune că arătăm de duzină.

— Dimpotrivă, spuse Lucy încordată, chiar dacă versiunea ei masculină afișată în oglindă ar fi avut nevoie de un pic mai mult rafinament.

Totuși, mustața va ajuta.

Lucy aruncă o privire spre câinele care îi tot adulmeca tivul pantalonilor de când și-i pusese.

— Ce crezi, Albert?

Albert se uită la ea, strănută, apoi se îndepărtă ca să sară în mijlocul patului, unde se învârti în cerc o dată, apoi se așeză, dar își menținu privirea ațintită spre ea. Sărmanul era ușor confuz.

Faptul că erau îmbrăcate ca doi bărbați i se datora lui Teddy. Pe parcursul conversației lor, Lucy îi povestise lui Teddy despre lista mătușii ei. Un pic modificată, desigur. Chiar nu o cunoștea pe Teddy suficient de bine încât să-și dea seama ce avea să spună la unele dintre cele mai... picante lucruri. În timp ce Lucy nu avea de gând

să-și strige, de pe acoperișurile londoneze, misiunea în toate zările, nu vedea de ce era nevoie să se ascundă de puținele persoane pe care le cunoștea.

Faptul că acum erau îmbrăcate ca doi bărbați se datora direct în-cântării lui Teddy față de ceea ce vedea ca pe o aventură cu adevărat minunată. Cu o zi înainte, le spusese că era în măsură să le ajute. Astăzi, la scurt timp după plecarea lui Cameron, Teddy trecuse pe la ele. Organiza o serată socială, o cină și altele asemenea, pentru membrii clubului Prichard, un club de domni exclusivist. Aceasta era o cină organizată anual în cinstea fondatorilor clubului, iar Teddy spera să îi aducă evenimente suplimentare. Desigur, ea nu avea voie să părăsească bucătăria, dar reputația ei era atât de bună, încât avea tot mai multe cereri de asemenea evenimente. Totuși, chelnerii lui Teddy, toți bărbați, puteau veni și pleca în voie. Și, se-rios, cineva chiar acorda vreodată prea multă atenție slujitorilor?

Femeile decisese că atât Lucy, cât și Clara aveau să se deghi-zeze în chelneri, dar numai Lucy avea să intre efectiv în sfântul sanctuar al clubului. Clara avea să rămână în bucătărie pentru a fi de ajutor dacă era nevoie. Stabiliseră restul detaliilor, și toate cele trei femei fuseseră de acord că planul era bun, dar și simplu. Teddy plecase și le dăduse instrucțiuni stricte despre când și unde aveau să i se alăture Lucy și Clara. După ce Teddy plecase, plecase și Clara, întorcându-se o oră mai târziu cu hainele potrivite, peruci și tot ce mai aveau nevoie ea și Lucy ca să se transforme în niște bărbați decenti. De asemenea, își luaseră precauția de a aplica adezivul pen-tru mustață mai întâi la încheietura lui Lucy, ca să se asigure că nu suferă o reacție cum avusese la vopsea. Până în prezent, nu avea efecte adverse.

– Bine, atunci. Clara încuviință din cap spre reflexia lui Lucy. Ar trebui să plecăm dacă vrem să ne întâlnim cu Lady Theodosia la ora stabilită. Ești gata?

Lucy se privi în oglindă și încuviință din cap.

– Cred că mai pregătită nu am cum să fiu.

Ambele femei purtau măști, care nu aveau nimic de-a face cu subterfugiul de la Prichard, ci mai degrabă cu ieșitul din casă sub ochii atenți ai majordomului și ai celorlalți servitori. Îmbrăcără apoi pelerine lungi, cu glugă, pentru a-și ascunde hainele și perucile cu păr scurt. Își puseră mustățile în trăsură. Lucy îl rugase mai de-vreme pe Clement să le cheme o birjă, explicându-i că ea și Clara

urmasu să participe la un bal mascat și că trăsura familiei Channing era mult prea ușor de recunoscut. Nu ar fi deloc distractiv dacă toți cei prezenți îi recunoșteau identitatea înainte ca măcar să între în sala de bal.

Clement îi acceptase explicația, chiar dacă era foarte sigură că în ochii bărbatului se întrezărise o licărire distinctă de suspiciune. Totuși, din experiența lui Lucy, așa ceva nu era deloc neobișnuit pentru majordom, cel puțin nu când era vorba despre ea.

Nu dura mai mult decât o plimbare de zece minute de la reședința Channing la Prichard. Suficient pentru ca Lucy și Clara să-și aplice mustățile, dar nu suficient pentru ca involburarea din stomacul lui Lucy să se liniștească. La ce Dumnezeu se gândise mătușa ei? Să crezi că a *nu* invada un club pentru bărbați era un regret? Doamne, chiar părea o prostie. Totuși, era palpitant, ceea ce era probabil ingredientul principal al oricărei aventuri.

Teddy îi spusese că Prichard nu era cel mai vechi club de gentlemen de pe St. James Street, fiind fondat cu doar trei sferturi de secol în urmă, și că era considerat extrem de modern și de progresist. Nu era de ajuns de progresist ca să accepte oaspeți femei, desigur, dar totuși progresist.

Birja le lăsă la câteva uși distanță de club. Vizitiul nu observă că pasagerii lui aveau acum mustăți sau nu îi pășă. Sau poate că văzuse lucruri cu mult mai ciudate la pasagerii Londrei.

Teddy le întâlni la intrarea slujitorilor și le invită în grabă înăuntru.

— Lucien Merryweather și Clarence West la dispoziția ta, milady, spuse Lucy cu o plecăciune și își scoase pelerina.

— Foarte bine. Teddy le aruncă un zâmbet aprobator. Vă puteți lăsa pelerinele în spatele acelei uși. O să vă fie mai ușor să le luați la ieșire dacă trebuie să plecați repede. Acum, faceți câte o piruetă ca să mă uit bine la voi. Ele se întoarseră pe călcăie și ea le examină cu un ochi critic, apoi încuviință din cap. Merge. Perucile sunt un adaos minunat. Eram îngrijorată ce o să faceți cu părul. Le cercetă din priviri. După cum minunat este totul.

— Mulțumesc, spuse Clara cu un zâmbet fercheș. Lucy începea să-și dea seama că Clara putea prea bine să aibă la fel de multe secrete precum Cameron. Suntem... ei bine... limitate.

— Nu este ușor să fii bărbat, spuse Lucy cu un zâmbet larg.

– Așa susțin ei, murmură Teddy și le conduse la ușa bucătăriei. Membrii clubului care sunt prezenți în seara asta sunt acum în salonul principal. Există un coridor care pleacă de la bucătărie și duce spre încăperea aceea, sala de mese și alte câteva zone. Este enervant de îngust și extrem de aglomerat; la fel și bucătăria. Asta o să îngreuneze lucrurile, dar o să vă descurcați. Nimeni nu o să mai observe încă un corp sau două. Am deja chelneri în cameră cu tăvi cu pahare mici ce conțin un whisky scoțian foarte vechi. Aparent, este un fel de tradiție. O privi sceptic pe Lucy. Poți să joci rolul de chelner? Sunt tăvi mici.

– Desigur.

Lucy pufni. Nu ținuse niciodată o tavă în mână, dar putea să țină în echilibru o carte pe cap. Nu era același lucru, dar cât de greu putea fi să porți o tavă cu băuturi printr-o cameră plină cu domni?

– După cum am discutat, o să dai pur și simplu o tură prin încăpere, apoi revii la bucătărie. Teddy făcu o pauză. Îmi dau seama că s-ar putea să nu fie aventura pe care și-o dorea mătușa ta, dar ar trebui să fie de ajuns.

– O să fie perfect, spuse Lucy cu un zâmbet recunoscător. Teddy risca foarte multe ca să o ajute. Dacă erau descoperite, reputația ei avea să fie distrusă. Și o să-ți mulțumesc toată viața.

– Apreciez, desigur, dar nu este nevoie. Teddy îi ignoră comentariul cu o fluturare a mâinii. Nu mă pot gândi la nimic mai amuzant decât la a pătrunde neobservată în bastionul masculinității sacrosante. Și acum. Ea întâlnește direct privirea lui Lucy. Dacă ești gata...

Lucy încuviință din cap.

– Mai mult decât gata.

– Încă un lucru. Știți cum trebuie să se poarte chelnerii, deci nu ar trebui să fie atât de greu, dar nu uita să nu vorbești decât dacă ți se vorbește direct și nu spui mai mult decât „da, milord” sau „nu, milord.” Și, o, încearcă să adopți un ton mai gros. Ceva mai bărbătesc.

– O să încerc, spuse Lucy cu cea mai bărbătească voce de care era în stare.

– Doamne sfinte. Teddy făcu o grimasă. Să sperăm pur și simplu că nu trebuie să spui nimic. Se îndreptă de umeri. Gata, îi dăm drumul?

Ea deschise ușa de la bucătărie și intră în cameră, cu Lucy și Clara după ea.

Teddy avea dreptate. În bucătărie era haotic, excesiv de cald și plin de bucătari și bărbați îmbrăcați exact la fel ca Lucy și Clara. Teddy o îndrumă pe Lucy spre o tavă, îi aruncă o privire de încurajare și o trimise spre soarta ei.

Lucy își păstră capul plecat și urmă doi chelneri pe coridor până în sala clubului. Inima îi bătea nebunește în piept de teamă și fu nevoită să se forțeze să rămână calmă. Nu era sigură la ce se așteptase... probabil era prea mult să spere la picturi murale cu satiri mitologici și domnițe dansând... dar salonul era, ei bine, la fel de excepțional pe cât era, de obicei, orice încăpere proiectată avându-i pe domni în minte. Aplice cu gaz și lămpi cu flăcări mici luminau camera din panouri întunecate. Scaune și canapele din piele ce păreau foarte confortabile erau aranjate astfel încât să încurajeze conversațiile private. Portrete amenințătoare dispuse uniform, probabil ale unor membri notabili ai clubului sau ale unor foști președinți, mai mult decât probabil decedați, atârnav pe pereți și priveau încruntați spre ce se întâmpla înaintea lor. Se uitau urât și la ea. Lucy se înfioră și ignoră gândul nelinıştitor. Ea trase adânc aer în piept și încercui ascultătoare camera, întinzând tava spre domnii cu pahare goale.

Deși membrii aveau vârste variate, cei mai mulți păreau să fie mai în vârstă, unii extrem de bătrâni. Probabil membrii fondatori, care ar fi avut un fel de criză de apoplexie la gândul prezenței unei femei care le pângărea locul. Ea își înăbuși un zâmbet la gândul acela. Lucy se mută de la grup la grup și nimeni nu îi aruncă nici măcar o a doua privire. Evită contactul vizual și încercă să fie cât mai eficientă, discretă și invizibilă. Există un motiv pentru care nimeni nu le acorda atenție chelnerilor. Totuși, nu putea să nu audă conversațiile care, în cea mai mare parte, nu meritau să fie auzite. În timp ce majoritatea discuțiilor se refereau la nenumărate subiecte, bărbații fiind considerați fascinanți și femeile plictisitoare, un domn spunea cele mai impertinente lucruri despre soția unui bărbat din colțul opus al încăperii, iar Lucy regretă că nu putea să zăbovească pentru a auzi mai mult. Totuși, era cel mai interesant lucru pe care îl auzea. Mătușa Lucinda ar fi fost atât de dezamăgită.

Toate paharele, cu excepția unuia, de pe tava ei fuseseră luate mai repede decât se așteptase. Bun. Putea să-și croiască acum drum înapoi în bucătărie, iar ea și Clara aveau să poată pleca în curând spre casă. Se simți cuprinsă de ușurare, în paralel cu un sentiment special de satisfacție. Putea să mai taie ceva de pe listă.

Întinse tava spre un alt grup de domni. Speră ușurarea lui Lucy, o mână se întinse spre ultimul pahar. În graba ei de a scăpa, ea făcu greșeala fatală de a ridica privirea.

Direct în ochii căprui, uimiți și întunecați, ai domnului Cameron Fairchild.

Cam se uită lung peste buza paharului. Nu mai mult de o fracțiune de secundă refuză să-și creadă ochilor. Dar era exact genul de lucru pe care l-ar face Lucy. La naiba, americana era înnebunitoare.

Ea schiță spre el un surâs, de sub cea mai absurdă mustață pe care o văzuse vreodată, apoi se întoarce și se îndepărtă valvârtej. O, nu, nu avea să scape atât de ușor. Își dădu băutura pe gât și îi întinse paharul gol lui Thad, care se afla lângă el.

— Ține asta pentru mine. El împinse paharul spre fratele lui, cu privirea fixată pe silueta lui Lucy, care se retrăgea. Trebuie să plec.

Thad arcui o sprânceană.

— Ca să te duci unde?

— Nu sunt sigur, dar este important.

Thad aruncă o privire spre tatăl lor, Simon și Spencer care se aflau la câțiva metri distanță.

— Tata nu o să fie fericit. Îi place foarte mult locul ăsta, mai ales că bunicul a fost unul dintre fondatorii clubului.

— O să fie nevoit să adauge asta pe lista celorlalte lucruri de care nu este mulțumit când vine vorba despre fiul lui cel mic. În treacăt, Cam aruncă o privire spre fratele lui. Sigur poți născoci ceva inteligent care să-mi acopere absența.

— Sunt sigur că aș putea. Thad își sorbi din băutură. Spune-mi de ce ar trebui să fac asta.

— Pentru că... Cam chiar nu avea timp pentru asta. Pentru că lucrez la o poveste.

— O, ei bine, în cazul ăsta... Thad zâmbi larg. Spune-mi că este încă un număr din *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare*.

Atenția lui Cam reveni iute spre fratele lui.

— Astea sunt scrise de domnul Aldrich.

— Care, din pură întâmplare doar, scrie în stilul tău? Thad pufni. Ca să nu mai vorbim că I.F. Aldrich este o anagramă pentru Fairchild, iar tu ai fost întotdeauna pasionat de anagrame.

Cam oftă în semn de capitulare.

— Mai știe cineva din familie?

— Nu din câte știu eu. De ce? Thad îl studie îndeaproape. Ce ascunzi?

— Nu vreau ca, ei bine, sursa mea de inspirație să știe că eu sunt scriitorul.

— Sursa ta de... Gura lui Thad se deschise de surprindere. Vrei să spui că există cu adevărat o moștenitoare fugară? Am crezut că este un fruct al imaginației.

— Este, în cea mai mare parte. Dar există ceva pe baza căreia îmi construiesc personajul. Sursa mea de inspirație. Cam își alege cuvintele cu grijă. Și îmi doresc mult ca nimeni să nu afle asta. Mai ales *nu* ea.

— Îmi dau seama de ce.

Thad chicoti.

— Atunci, o să mă ajuti?

— Cu o condiție.

— Care? se răsti Cam.

Thad zâmbi malițios.

— Vreau să o cunosc.

„Nici în ruptul capului!”

— Nu-ți pot promite asta, dar poate.

— O să accept asta. Thad încuviință din cap. Încă un lucru.

— Ce mai este acum? întrebă Cam nerăbdător.

— Mă întrebam doar. Thad își sorbi băutura. Câte pseudonime ai de gând să-ți iei?

— Câte este nevoie.

Cam încuviință din cap și se grăbi după Lucy.

Ea era la doar câțiva pași distanță de o ușă ascunsă de panouri ca să treacă aproape neobservată, când el o prinse din urmă. O apucă de cot și se aplecă să îi șoptească la ureche.

— Vrem să scăpăm, nu-i așa?

— Nu am idee ce vrei să spui, milord, zise ea cu o voce groasă atât de ridicolă, încât, în altă situație, el ar fi râs.

El o îndrumă spre ușă. Fără nici un avertisment, o deschise și dădu nas în nas cu alt bărbat. Mai înalt decât Lucy, cu o mustață la fel de ridicolă ca a ei, ochii albaștri ai acestuia se făcură mari la vederea lui.

Cam gemu.

— Trebuia să știu. O conduse pe Lucy prin ușa deschisă și mârâi spre domnișoara West. Cum ieșim de aici?

– Vino după mine, spuse complicea lui Lucy și îi conduse pe un coridor plin de chelneri, presupuși bărbați, deși el nu mai putea să parieze pe asta.

Nu în această seară.

Trecură pe lângă o ușă care ducea în bucătărie, și Cam o zări pe Lady Theodosia Winslow. Întoarse capul ca să scape neobservat, dar părea că era ocupată cu alte lucruri. Reușise să o evite la ceainărie... cu siguranță nu voia să o întâlnească exact acum. În mod evident, ea era implicată în toată mascarada, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și dezvălui propria șaradă unei doamne pe care familia lui o cunoștea de ani buni.

Nimeni nu mai spuse mai mult de un cuvânt sau două de îndrumare până când nu ieșiră cu bine din clădire. Ambele doamne aveau pelerine lungi care să le ascundă ținuta necorespunzătoare, lucru pentru care trebuia să fie recunoscător. Chemă o birjă, aproape o împinse pe domnișoara West înăuntru, apoi îi dădu instrucțiuni vizitiului.

– Noi venim în spate cu următoarea birjă, îi spuse el pe un ton dur. Aș dori să schimb câteva cuvinte cu domnul Merryweather.

Domnișoara West pufni.

– Nu cred...

– Se pare că nu!

El trânti ușa și îi făcu semn vizitiului.

Un minut mai târziu, o împinse pe Lucy într-o a doua birjă, apoi se așeză pe bancheta din fața ei. Minute lungi se scurseră în tăcere. El nu era sigur când mai fusese atât de furios pe o femeie – și nu era deloc sigur de ce era acum. Chiar ar fi trebuit să se aștepte la ceva de genul. La drept vorbind, era genul de aventură care ar fi atras-o pe sora lui, mai ales dacă ar fi fost încurajată de regretele unei rude trecute în neființă. Grace ar fi făcut-o fără ca măcar să clipească și ar fi zis că era o mare aventură. Se cutremură la gândul că Grace și Lucy aveau să își poată combina vreodată forțele.

– Bună seara, domnule Fairchild, spuse Lucy în cele din urmă, pe un ton exagerat de agreabil.

– Bună seara? Păcat că era prea întuneric în birjă pentru ca ea să îl vadă cum se încruntă. Bună seara?

– Cred că am stabilit asta. Ea făcu o pauză. Ce vreme frumoasă avem, nu crezi?

— Este sfârșit de ianuarie. Este frig, este umezeală, este ceață, iar zăpada se simte în atmosferă. Deci, nu, domnișoară Merryweather, nu cred că este absolut deloc frumoasă.

— Lucy, spuse ea ferm.

— Poftim?

— Am fost de acord să ne spunem pe numele de botez. Dacă ai de gând să mă pedepsești aspru, prefer Lucy, căci este mult mai cordial decât domnișoara Merryweather.

— Nu am nici o intenție să fiu cordial.

— Îmi era teamă de asta. Ea oftă. Atunci, domnișoara Merryweather să fie.

După câteva minute de tăcere împietrită, ajunseră la reședința Channing. El o ajută să coboare din birjă și porni spre ușă.

— Pot să-ți sugerez să te descotorosești de... bucata aia de blană de deasupra buzei de sus înainte să intri?

— Nu îți place. Ea își lovi ușor mustața. Mie mi s-a părut fermecătoare.

— Presupun că asta este isprava domnișoarei West.

— Inteligent, nu-i așa?

El miji ochii.

— Având în vedere experiența ta cu vopseaua de piele, ești sigură că o să o poți îndepărta?

— Ești sceptic astă-seară, domnule Fairchild. Tonul ei era cu o nuanță mai puțin agreabil decât fusese în birjă. Își scoase mustața, și, la lumina proiectată de felinarul de pe stradă, el o văzu cum face o grimasă. Este mai bine așa?

— Mult mai bine.

— Ai sărutat vreodată o femeie cu mustață, domnule Fairchild? întrebă ea și își flutură genele spre el.

— Nu din câte îmi amintesc. Și cu siguranță niciodată de bunăvoie.

— Ce păcat că ți-ai ratat ocazia.

Ea zâmbi și se întoarse spre ușă.

— Chiar nu-mi place să ratez o ocazie. El o apucă brusc, o cuprinsese în brațe și se uită lung la ea. Domnișoară Merryweather.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el își apăsă buzele pe ale ei. Pentru o clipă, ea șovăi, apoi îl sărută înapoi, tare și cu infinită înflăcărare. În cele din urmă, ea se retrase și ridică privirea spre el.

– Dacă așa ai de gând să mă pedepsești pe viitor, domnule Fairchild... Vocea ei era gătuită, și nu făcu nici o mișcare ca să se retragă din îmbrățișarea lui... Nu pot să-ți promit că o să mă opresc de la activități pe care le consideri inacceptabile.

– Mă înnebunești, domnișoară Merryweather.

– Atunci, am realizat mai mult decât mă așteptam în seara asta.

Ea se îndepărtă de el și se duse la ușă. Aceasta se deschise brusc, și Lucy intră de parcă purta cea mai grandioasă rochie de bal, nu haine de bărbat. Ea încuviință din cap spre majordom și își văzu de drum înăuntru.

El o urmă, întinse pălăria și haina lui Clement și o strigă.

– În salon, te rog.

– Acolo mergeam, îi răspunse ea peste umăr.

– A ajuns domnișoara West? întrebă el.

– Acum câteva minute, domnule. Se află în salon. Majordomul se opri. Aș putea să întreb dacă există vreo problemă, domnule? Este foarte devreme pentru a reveni de la un bal mascat. Ne așteptam ca doamnele să ajungă mult mai târziu.

– Este mai târziu decât crezi, Clement. Cam mișcă ușor din cap și o luă pe urmele lui Lucy. Mult, mult mai târziu.

Ajunse la ușile salonului chiar când domnișoara West pleca. Ea îi aruncă o privire nimicitoare, apoi își luă rămas-bun. De ce Dumnezeu se supăraseră ea pe el? El nu făcuse nimic. Cel puțin, nu încă.

Cam intră în cameră și închise ușa în urma lui.

– Ei bine?

– Ei bine? Lucy își încrucișă brațele la piept, și el nu reuși să nu observe cât de fermecător se mulau hainele bărbătești pe trupul ei. Pantalonii negri și haina cu siguranță nu ar fi arătat niciodată atât de ademenitor pe un bărbat. Ce ai să-mi spui?

– Eu? El se uită lung. Ce trebuie să-ți spun? Nu am făcut nimic care să necesite o explicație. Tu ești cea care m-a mințit despre planurile din seara asta.

– Nu am făcut nimic. Ea pufni. Când ți-am spus că nu avem nici un plan, vorbeam serios. Abia mai târziu am decis să... ei bine, să profităm de ocazia care ni s-a prezentat. Cu siguranță, poți înțelege asta, din moment ce detești atât de tare să ratezi o ocazie.

– Nu la fel de mult pe cât detest să mi se arunce propriile cuvintele în față.

— Atunci, poate că ar trebui să-ți alegi mai atent cuvintele pe viitor.

Ea îl momea, fără îndoială ca să dezamorseze furia lui justificabilă stârnită de purtarea ei nechibzuită. Un om inteligent ar fi ignorat-o.

— Trebuie să vorbim, domnișoară Merryweather, despre comportamentul tău. Aparent, nu era atât de inteligent pe cât se credea. În dorința ta de a îndeplini lucrurile de pe lista de regrete a mătușii tale, v-ai pus, tu, domnișoara West și Lady Theodosia, într-o situație de neconceput.

— Numai dacă eram descoperite. Își scoase peruca și își scutură părul, pieptănându-l cu degetele. Valurile blonde plutiră dincolo de umeri. Nu îi mai văzuse niciodată părul desfăcut, și, în combinație cu ținuta ei, efectul general era, ei bine, ademenitor. Nu am fost.

El izgoni cu asprime imaginea celui păr blond împrăștiat pe o pernă. Nu era momentul.

— Te-am descoperit eu.

— Dar tu mă cunoști. Nu contezi. Cu toate astea, cred că activitățile din seara asta au meritat tot riscul.

— Numai pentru că nu ai fost descoperită!

Ea zâmbi.

— Trebuie să discutăm despre acțiunile tale trecute și viitoare!

— Nu, domnule Fairchild. Vocea ei deveni aspră. Trebuie să discutăm despre ale tale.

— Ale mele? El se uită lung la ea. Ce am făcut eu?

— Ai întrecut măsura, domnule Fairchild. Chiar ai întrecut măsura.

— Am întrecut măsura? El privi lung, apoi făcu o grimasă. Ai dreptate, desigur. Scuzele mele. Nu trebuia să-mi permit asemenea libertăți.

— Libertăți? Fruntea i se încruntă de confuzie, apoi expresia i se limpezi. O, te referi la sărut? Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta. Dacă aveam ceva de obiectat, poți fi sigur că o spuneam atunci.

— Chiar m-ai sărutat înapoi.

El zâmbi înfumurat.

O îmbujorare coloră obrazii ei.

— Nu este asta subiectul discutat și nu este lucrul la care mă refeream.

— Atunci, nu înțeleg. El se încruntă. Cum am întrecut măsura?

– Ai mers prea departe. Ea se apropie mai mult și îi întâlnește privirea. Domnule Fairchild, ești angajatul fostului meu logodnic, care, printr-un simț greșit al responsabilității sau poate din vinovăție, și-a permis să te angajeze ca să se asigure că nu mi se întâmplă nimic rău. Oricât de admirabile au fost intențiile lui, acțiunile mele nu mai sunt deloc treaba lui. Ceea ce mă aduce la tine.

– O?

– M-am gândit că este cel mai bine dacă renunțăm la tot felul de subterfugii și îți permit să ne însoțești. Din comoditate, pentru siguranță și pentru că este foarte frig afară. Opinia mea despre asta nu s-a schimbat. Totuși... făcu ochii mici... nu ești tatăl meu, fratele meu, soțul meu sau logodnicul meu. Nu ai nici dreptul, nici privilegiul de a mă pedepsi. Și nu ai nici un drept să-mi spui cum pot sau nu să mă comport.

– Am crezut că am devenit prieteni, spuse el crispat.

– Așa am crezut și eu, dar rămâne în picioare faptul că tu ești plătit ca să mă aperi de rău, să mă protejezi, dacă vrei.

– Parte integrantă din asta este să te împiedic să faci orice este potențial scandalos sau, în unele cazuri, chiar primejdios. Nu am cum să-ți asigur siguranța dacă nu mă ții la curent cu planurile voastre.

– Asta, domnule Fairchild, nu mă privește pe mine. Ea ridică din umeri. Poate că, dacă sarcina ta este să stai cu ochii pe activitățile mele, ar trebui să faci o treabă mai bună. Dar, vai, s-ar putea crede că nu ai mai făcut niciodată așa ceva.

El rămase cu gura căscată.

– Nu ești prea bun la asta, nu?

– Nu prea bun... El aruncă o privire încruntată. Nu am avut niciodată o plângere până acum.

– Am crezut că am stabilit că a nu auzi o plângere nu înseamnă neapărat că știi ce faci. Și așa crede că un investigator privat bun, atunci când este însărcinat cu bunăstarea unui... o... cred că a unui subiect, în lipsa unui cuvânt mai bun, sigur ar face mai mult decât o scurtă vizită o dată pe zi.

Și chiar și așa îi fusese dificil, date fiind îndatoririle pe care le avea la *Messenger*, chiar dacă, cu siguranță, domnul Cadwallender era atât de mulțumit de reacția la *Cutezătoarele isprăvi*, încât îi oferise lui Cam mult mai multă libertate ca să se ocupe de propriul traseu.

- Am avut încredere în tine!
- Un investigator privat bun nu ar fi avut încredere atât de ușor.
- Mi s-a părut că ești foarte de încredere. El miși ochii. Iar eu sunt un excelent judecător de caractere.
- Chiar așa? Ea pufni. Nu am observat.
- Mă pricep foarte bine la ceea ce faci!
- Din nou, nu am observat. Chiar dacă presupun că nu are rost să discutăm despre asta acum.

El își încleștă maxilarul.

- Acum, că am lăsat deoparte criticile tale la adresa prestației mele, poate că putem reveni la subiectul inițial. Comportamentul tău din seara asta, indiferent dacă minciuna ta a fost sau nu descoperită, a fost periculos, scandalos și oarecum copilăresc.

Ochii ei se îngustară ușor.

- De fapt, majoritatea lucrurilor rămase de pe lista mătușii tale sunt periculoase, scandaloase și copilărești.
- Chiar? spuse ea pe un ton înșelător de calm.

El o ignoră.

- Chiar sunt. Escapadele astea ale tale sunt menite să se termine prost. Nu era sigur de unde îi veneau cuvintele, chiar dacă vorbea serios. Prin urmare, în calitate de reprezentant al angajatorului meu și pentru că ești lipsită de influența rezonabilă a unui tată, frate, soț sau logodnic... O voce din capul lui îi strigă să tacă, dar aparent nu reuși să se oprească. Trebuie să-mi asum rolul ăsta și să insist să încetezi imediat misiunea asta ridicolă.

- Și vorbești în locul bărbaților din viața mea, nu-i așa?
- Sunt sigur că dacă erau aici...
- Dar nu sunt aici, domnule Fairchild. Și faptul că te-a angajat cineva nu înseamnă că poți vorbi în locul lui.
- Poate că nu, dar pe măsură ce am devenit prieteni...

Ea pufni.

- ... Simt că este datoria mea, responsabilitatea mea, dacă vrei, să te opresc din demersul ăsta pe care ți l-ai impus orbește - înainte de a fi prea târziu. Înainte să te afunzi în scandal, indiscreție și cine știe ce altceva.

- Responsabilitatea ta este să mă salvezi de mine?
- Nu aș fi spus-o așa, dar, da, nu este total inexactă descrierea ta. Nu vreau să te văd făcând o greșală care să-ți afecteze restul vieții!
- Și tu ești judecătorul unor asemenea lucruri?

– Da! La naiba, Lucy, indiferent dacă îți place sau nu, eu și orice alt bărbat chiar suntem judecători ai unor asemenea lucruri!

Ea își alege cuvintele cu grijă.

– Apreciez că nu ai vrea să greșesc, dar, din păcate, am făcut deja cel puțin o greșeală.

El pufni.

– Doar una?

– Când ți-am sugerat să ne însoțești în loc să te streкори din întrând în întrând, într-un efort inutil de a evita ca eu să te observ... Ea zâmbi agreabil. Înțeleg acum că a fost o greșeală. Una pe care am de gând să o rectific imediat. Tonul ei deveni sever. Îți sugerez să pleci, domnule Fairchild, și nu te mai deranja să te întorci. Poți considera că acordul nostru este reziliat. Nu mai avem nevoie de prezența ta. Eu și domnișoara West o să fim bine.

El se uită lung la ea. Sigur nu îl dădea afară, nu?

– Dar...

– Acum.

Zâmbetul ei nu șovăi nici măcar o clipă, dar ochii ei albaștri erau aprinși de furie.

– Dar... Dar ce? Este frig afară.

– Atunci, trebuie să te îmbraci bine când o să stai să pândești pe străzi, întrebându-te în ce escapadă o să mă mai avânt. Unde mergem. Ce am de gând să fac. Chiar și... Un zâmbet arogant îi arcui buzele. Ce ușă folosim ca să ieșim din casă.

– Foarte bine, se răsti el. Dar să nu crezi că o să renunț la responsabilitățile mele doar pentru că mă faci să mă simt incomod.

– Dimpotrivă, domnule Fairchild. Acum, ai făcut ca totul să fie o provocare cu atât mai mare. O să fie mare distracție să fiu mai vicleană decât tine, chiar dacă nu îmi imaginez că nu o să fie atât de greu.

Era prea supărat ca să se mai gândească la un răspuns coerent.

– Seară bună, domnișoară Merryweather.

– Seară bună, domnule Fairchild. Încearcă să nu pierzi nici o parte necesară corpului tău din cauza gerului.

– Domnișoară Merryweather!

Doamne sfinte! Ce fel de femeie spunea așa ceva?

– Trebuia să știu de prima dată când ai mormăit că ai tendința să fi atât de sufocant.

— Cu siguranță, nu sunt, spuse el cu voce aspră, care rivaliza cu orice ton pe care ar fi putut să îl aibă tatăl lui. La naiba, femeia asta afurisită îl transforma în tatăl lui. O să fac tot posibilul să supra-viețuiesc, domnișoară Merryweather. Îți mulțumesc pentru grijă.

El încuviință din cap și își luă rămas-bun.

În clipa în care îl lovi noaptea rece și aspră, își dădu seama că realmente întrecuse limita. Ar fi trebuit să fie mai deștept. Ar fi trebuit să-și țină gura. Nu ar fi trebuit niciodată să lase propriul simț al responsabilității să îl transforme în protectorul în care se erijase. Nu ar fi trebuit niciodată să lase... ei bine, acele sentimente de afecțiune să-i depășească propriile obiective. Dar, la naiba cu toate, ea credea că meseria lui era să o păstreze în siguranță, și exact asta avea să facă. Fie că îi plăcea, fie că nu.

Și își dădu seama că era, într-adevăr, frig ca naiba afară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clara în momentul în care intră în salon și închise ușile în urma ei.

— Nu ascultai la ușă?

— Aceasta a fost intenția mea inițială, dar majordomul ăsta afurisit nu și-a luat ochii de la mine, așa că am fost obligată să aștept pe coridor. Clara pufni exasperată. Ei bine?

— L-am dat afară.

Lucy ridică din umeri. Ochii Clarei se făcură mari.

— Pentru totdeauna?

— Asta depinde foarte mult de el.

— L-ai dat afară pentru că...?

— Pentru că a acționat ca tatăl meu, ca unul dintre frații mei sau ca Jackson. Lucy își încheștă maxilarul. Și nu are dreptul să facă asta.

— Înțeleg. Clara făcu o pauză. Și dacă avea dreptul să facă asta?

— Clara. Lucy întâlni cu hotărâre privirea celeilalte femei. Mi-am petrecut toată viața comportându-mă exact așa cum se aștepta lumea să mă comport. Ceea ce include să mă supun dorințelor și îndrumării bărbaților din viața mea. Ultimele săptămâni au fost... ei bine, eliberatoare. Sunt un adult cu siguranță financiară și capacitatea de a gândi. Nu văd nici un motiv să mă înclin vreodată în fața dorințelor vreunui domn.

— Cât de... progresist din partea ta.

— Nu se simte deosebit de progresist. Dar se simte bine.

Clara încuviință din cap.

- Și unde vă lasă asta pe tine și domnul Fairchild?
- Mi-e teamă că nu există nici un eu și domnul Fairchild.
- Dar ai vrea să existe.

Ar fi fost o prostie să mintă. Clara nu ar crede-o oricum.
Lucy oftă.

- Poate.
- M-am gândit eu că-ți place de el.
- Îmi place. Foarte mult. Lucy era încă șocată de cât de mult. Și sunt foarte sigură că și el mă place. Dar...
- Dar?

- Dar nu știi dacă poate să-mi pese de un om în care nu am deplină încredere. Și, chiar dacă simt că este foarte demn de încredere, întrucât eu sunt un judecător de caractere mult mai bun decât el, mai există problema a ceea ce ascunde. Hotărârea îi înăspri vocea. Și de ce.

- Înțeleg.
- În plus, nu sunt deloc încântată să fiu acuzată că am mințit de un om care, în mod evident, nu își dezvăluie propriul adevăr. O întrebare care devine tot mai interesantă cu timpul. Trebuie să ne întrebăm de ce un bărbat care trebuie să muncească pentru a se întreține este prezent într-un club exclusivist de domni, părând că este invitat sau membru.

- Da, bănuiesc, murmură Clara. Deci, ce se întâmplă acum când ne-ai dispensat de compania domnului Fairchild?

- Acum, continuăm cu planurile noastre și așteptăm ca domnul Fairchild să-și ceară scuze.

- Crezi că o să-și ceară?
- Știu că o să-și ceară. Am stabilit deja că nu este cine sau ce pare. Dar este cu siguranță gentleman, Clara. Și, cum și-a desfășurat supravegherea atât de fără pricepere încât l-am observat aproape imediat, putem considera că este foarte nou în lumea anchetelor private. Ca atare, ar fi urât să eșueze în ceea ce este atât de evident una dintre primele lui misiuni. În plus, am o bănuială că este un om onorabil. El a fost plătit să furnizeze un serviciu, și onoarea o să-l facă să se simtă obligat să furnizeze serviciul respectiv. Pe lângă asta... Ea zâmbi. Domnului Fairchild nu-i place frigul.

** Să dau buzna în bastionul sacru al unui club de gentlemeni.*

Capitolul 9



– Spune-mi, Lucy. Lady Dunwell, Beryl, se așează pe canapeaua din salonul de la reședința Channing și sorbi din ceai. Ai auzit de *Cadwallender's Daily Messenger*?

– Nu, mă tem că nu. Lucy se gândi o clipă. Deși a început să-mi placă foarte mult *Cadwallender's Weekly Ladies World* de când sunt în Anglia.

Beryl venise în vizită la Lucy la scurt timp după ce Clara plecase cu treabă. Vizita ei era un răgaz de bine-venit de la examinarea atentă pe care Lucy o făcea străzii din afara reședinței Channing, în căutarea inutilă a unei siluete înalte și impetuoase care pândea în umbră. Dacă era și Cameron acolo, abilitățile lui de supraveghere se îmbunătățiseră mult, chiar dacă ea se cam îndoia. Era deja după-amiază, și se așteptase ca el să apară până acum, cu pălăria în mână și cu scuze frumoase pe buze. Sau, dacă nu, stând la până afară prin intrânduri cufundate în întuneric.

– Este un ziar?

– Da. Beryl încuviință din cap. Și unul dintre cele mai obscene. Plin de bârfe, scandal și aluzii. În ciuda acestui fapt, nu din cauza asta... Beryl zâmbi malițios... Eu ador pur și simplu *Messenger* și îl citesc în fiecare dimineață. Este cel mai distractiv și informativ ziar și un mod mult mai interesant de a începe ziua decât cu *Times*.

– Îmi pot închipui, spuse Lucy absent.

Oricât de mult ar fi fost Lucy fascinată de verișoara lui Jackson și și-ar fi dorit să o cunoască mai bine, era greu să-și păstreze atenția.

Ai fi putut crede că, până acum, Cameron și-ar fi dat seama de eroarea mijloacelor lui arogante după o odihnă de o noapte, dar poate că avea nevoie de mai mult timp. Bărbații erau atât de absurzi.

– Are și cele mai irezistibile povești de ficțiune.

– Atunci, trebuie să-l citesc, zise Lucy zâmbind politicos.

– Da, trebuie. Beryl o studie îndeaproape. Mai ales că am impresia că seria foileton de povești pe care o publică acum este despre tine.

– Despre mine? Lucy o privi ținută. Ce vrei să spui?

– Aș putea să mă înșel, desigur. Beryl scoase un teanc cu decupaje de ziar din geantă și i le dădu lui Lucy. Înainte de a pleca, Jackson mi-a spus că există niște lucruri pe care o rudă le-a regretat că nu le-a făcut cât a fost în viață și pe care acum tu ești hotărâtă să le îndeplinești.

– Nu știu ce are asta de-a face. Lucy răsfoi decupajele. *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare?* Aruncă o privire spre Beryl și zâmbi larg. Mi-ar plăcea să fiu o moștenitoare fugară care are isprăvi cutezătoare, dar de ce crezi că este vorba despre mine?

– Cred că moștenitoarea este americană, din Philadelphia, cred.

– Dar eu sunt din New York.

Beryl ignoră comentariul.

– Doamne, draga mea, aici, la Londra, nimănui nu-i pasă de unde din America este ea și nici nu o să-și dea seama nimeni. Singurul fapt relevant este că este americană.

– Cu toate astea, sunt sigură că nu sunt singura moștenitoare americană din Anglia în clipa asta.

– Mă îndoiesc să mai existe multe altele cu o misiune.

– Ce fel de misiune? întrebă Lucy încet.

– Este un fel de vânătoare, la drept vorbind. Miss Mercy Heartley – este numele eroinei – trebuie să găsească o serie de obiecte descrise în testamentul unei rude trecute la cei dreپți. După ce o să găsească toate obiectele, o să-și câștige dreptul la moștenire și apoi o să fie independentă. Beryl se încruntă. Nu sunt sigură că am prins toate detaliile corect, intriga pare prea complicată, dar este ceva de genul.

Lucy se uită lung o clipă, apoi râse.

– Eu nu fac deloc asta.

Beryl întinse mâna și atinse cu degetul decupajele.

– Dar există asemănări.

– Ei bine, da, cred că există. Atât fictiva domnișoară Heartley, cât și eu suntem din America și amândouă încercăm să realizăm ceva aici, dar scopul ei este să-și obțină moștenirea. Eu sunt deja independentă din punct de vedere financiar. Și nici nu am fugit. Ea ignoră gândul că familia ei ar fi putut să creadă altfel, dar chiar nu fugise. Era deja în Anglia când decisese să îndeplinească regretelor mătușii sale. În plus, sunt foarte puțini oameni care știu despre planurile mele – și știu că sunt cu toții discreți. Ea ridică din umeri. Chiar cred că este doar o coincidență.

– Posibil. Beryl scoase un oftat dezamăgit. Atunci, nu ai isprăvi cutezătoare?

Lucy râse.

– Mi-e teamă că nu. Ea făcu o pauză. Dar am câteva aventuri interesante.

– Aventuri interesante nu sună la fel de distractiv ca isprăvi cutezătoare, dar presupun că te mulțumești cu ce ai. Aceste aventuri interesante au legătură cu regretele mătușii tale? Întrebă ea nonșalantă.

– Jackson nu ți-a spus ce se regăsește pe lista regretelor ei, nu?

– Nu, afurisit om. Beryl se încruntă. Chiar dacă mi-a povestit despre listă – în definitiv, a trebuit să facă astfel încât rolul meu de gardian să pară plăcut –, mi-a spus că nu-și poate aminti detaliile.

Lucy râse.

– Nu ți-a spus pentru că nu știa.

– Sigur a ascuns acest detaliu relevant. În ciuda faptului că nu știa – sau poate din cauza asta –, era îngrijorat că te-ai putea cufunda în scandal sau mai rău. I-am spus că nu este treaba lui și, cu siguranță, nici a mea. Totuși, am fost de acord să fiu aici dacă ai nevoie de mine.

– Și pentru asta ai recunoștința mea. Lucy se ridică și traversă camera pentru a scoate lista dorințelor Lucindei din sertarul unde o ținea, apoi reveni pe scaunul ei. Ți-ar plăcea să vezi lista?

Beryl pufni.

– Bineînțeles că aș vrea. Am încercat din răspuțeri să nu pun întrebări directe. Să încercăm totuși să fim politicoși, știi tu. Beryl luă lista de la Lucy și o studie. Presupun că bifele sunt pentru cele pe care le-ai realizat deja. Ea ridică privirea, cu ochii mari. Să îndrăznesc să întreb în ce club de gentlemen ai reușit să pătrunzi?

Lucy zâmbi larg.

– Probabil este mai bine să nu dezvolt asta.

– Probabil. Aș putea fi tentată să menționez asta când dau peste un membru al clubului care spune ceva enervant în timpul unei discuții la un eveniment sau altul. Atenția lui Beryl reveni spre listă. Pot înțelege de ce Jackson a crezut că este nevoie să te supravegheze cineva, spuse ea în șoaptă. Știam eu că este mai inteligent decât pare.

Beryl continuă să studieze pagina din fața ei.

– Ei bine?

Lucy își ținu răsuflarea.

– Ei bine...

Beryl ridică privirea, cu ochii sclipitori.

– Sunt încântătoare, pur și simplu încântătoare. Ce scuză perfectă pentru o purtare necuviincioasă. Trebuia să mă gândesc. Ai de gând să le îndeplinești pe toate?

Lucy încuviință din cap.

– Atâtea câte pot, înainte să fiu obligată să mă întorc acasă.

– Îți dai seama că unele dintre ele o să fie imposibile? În perioada asta a anului, să te zbungui într-o fântână sau să înoți goală sub clar de lună este mai mult decât nerecomandat.

Lucy zâmbi larg.

– Este posibil să mai aștepte până la primăvară.

– Atunci, ai de gând să-ți faci un iubit?

– Ei bine... Lucy încă nu era sigură ce simțea în privința acestui regret în mod special și nici în privința celui despre o aventură romantică. Nu plănuiesc să nu fac asta. La urma urmei, am aproape douăzeci și patru, și posibilitatea căsătoriei devine tot mai slabă. Adică, nu mă opun în mod deosebit ideii de a-mi face un iubit.

Doamne sfinte, era greu să vorbești ca o femeie de lume când nu erai.

Beryl arcui o sprânceană.

– N-ai avut niciodată un iubit, nu?

– Nu chiar.

– Fata mea dragă, nu există *nu chiar*. Fie ai, fie nu. Beryl o privi cu un aer cunoscător. Și așa paria că nu ai avut. Nici nu mi-aș închipui că ai avea mare experiență cu bărbații.

– Am fost sărutată. Lucy făcu o grimasă. Dar nu, nu am avut niciodată un iubit și nu sunt sigură cum ar trebui să-mi găsesc unul potrivit sau chiar dacă îmi doresc unul. Se aplecă spre Beryl și coborî vocea, cu un aer complice: Se pare că este ca o ușă pe care, odată ce ai deschis-o, nu mai e cale de întoarcere.

– Într-adevăr. Tonul lui Beryl era serios, dar în ochii ei se citea o strălucire de amuzament. Prin urmare, ar trebui să eziți sau măcar să te gândești serios înainte de a face pasul ăsta.

– Absolut. Lucy încuviință din cap. Și mi-am învățat lecția după sărutul cu un străin. Lucrul ăsta nu se poate planifica. Adică, nu poți pur și simplu să arăți spre un bărbat și să spui „El este“.

— Știu niște gentlemen care ar fi mai mult decât dispuși... Beryl strâmbă din nas. Cu toate că presupun că nu este deloc ce avea Jackson în minte atunci când m-a rugat să am grijă de tine.

Lucy râse.

— Tind să cred că nu.

— Cu toate astea, pot să te ajut cu unele dintre lucruri, dacă vrei. De exemplu, să dansezi cu un prinț. Cunosc mai mulți prinți și foarte mulți pretendenți. Se gândi o clipă. Din păcate, este o perioadă îngrozitor de lentă din an, dar poimâine este un bal dat de ambasadorul unei țări minuscule din Balcani, cred, și sunt absolut sigură că un prinț austriac pe care îl cunosc o să fie prezent.

— Ar fi perfect.

Lucy zâmbi fermecător.

— Excelent! Acum, cât privește alte lucruri de pe listă...

Când Beryl își luă rămas-bun, ea și Lucy găsiseră câteva idei bune – și câteva care erau complet absurde. Chiar și așa, vizita lui Beryl o ajută pe Lucy să-și ia gândul de la absența lui Cameron.

Era foarte posibil ca el să îi fi luat vorbele în serios și să nu se întoarcă. Chiar era cel mai bine așa. Să taie răul – oricare ar fi fost – de la rădăcină înainte să se împrăștie. Până la urmă, nu fusese vorba decât despre conversații amuzante, câteva aventuri și două simple săruturi, dintre care unul fusese doar oarecum satisfăcător. Celălalt... Încă putea să simtă apăsarea buzelor lui pe ale ei, fiorii care o traversaseră la atingerea lui și dorința până acum necunoscută care făcuse să i se înmoaie picioarele. Nu își putea șterge din gând amintirea acelui sărut, nici amintirea zâmbetului și a râsului lui și nici măcar felul în care el obișnuia să mormăie indignat. Bărbatul acela enervant o invadea în fiecare moment când se trezea și în mare parte din visele ei. Vise care erau mult mai intime decât viața ei trează.

Nu, sigur era cel mai bine ca totul să se termine înainte să se ajungă prea departe. Înainte să ia o decizie mai mult decât neinspirată. Înainte să lase ca toate aceste noi sentimente pe care el le trezea înăuntrul ei să preia controlul. Înainte să facă ceva cu adevărat nebunesc.

Înainte să se îndrăgostească.

— ... Și acum nu știu cum să procedez. Cam se plimba de-a lungul și de-a latul apartamentului lui Phineas, nu cu atâta ușurință pe cât o făcuse la ultima lui vizită. Se părea că Phineas profita de absența

domnișoarei West pentru a reveni la starea lui de dezordine mult iubită. Îți spun că nu pot să dorm, nu pot să mănânc și abia dacă pot să gândesc suficient de bine încât să pun pana pe hârtie.

— Cum asta s-a întâmplat doar aseară... Phineas chicoti. Abia aștept să-ți văd starea peste o săptămână.

— O săptămână? Cam pufni. Cu siguranță, o să fiu nebun peste o săptămână. Nu pot să permit ca lucrul ăsta să continue. Trebuie să fac ceva.

— Înțeleg.

Phineas își studie prietenul în tăcere.

— Mi-ar fi de folos mai mult decât atât. Cam se uită încrunțat la celălalt bărbat. Aș aprecia câteva sfaturi de la un martor dezinteresat.

— Nu sunt absolut deloc dezinteresat. Phineas zâmbi. De fapt, mi se pare foarte amuzant.

— Mă bucur că cineva se amuză, se răsti Cam.

— Foarte bine, atunci. În semn de recunoștință pentru distracția asta, am să-ți ofer părerea mea în privința asta. Phineas se așează mai bine în fotoliul lui tapițat și se gândi la acea întrebare. Dar nu sunt sigur că o să-ți placă.

— Rareori îmi place, spuse el tăios. Continuă!

— Mie mi se pare că ai tot ce-ți trebuie de la domnișoara Merryweather.

Cam se opri brusc.

— Tot ce-mi trebuie?

— Scopul tău inițial era să o folosești ca inspirație pentru poveștile tale pentru *Messenger* și pentru compilarea poveștilor respective într-o carte. Acum, știi despre regretele mătușii ei, ai asistat la prima ei încercare de a le rectifica pe unele dintre ele, ai luat informațiile astea și le-ai transformat în povești bazate pe observațiile tale. El chicoti. Și aș putea să adaug că apreciez numele moștenitoarei tale fictive. Domnișoara Mercy Heartley este aproape o anagramă pentru domnișoara Lucy Merryweather.

— Ar fi fost perfect dacă nu erau un R suplimentar și afurisitele alea de U și W, mormăi Cam.

— Dar nimeni altcineva nu o să-și dea seama vreodată. Ți-ai stors creierii ca să te asiguri că identitatea ei rămâne ascunsă, astfel încât acțiunile tale să nu-i facă vreun rău. Phineas ridică din umeri. Poveștile tale se scriu practic de la sine. Ai căutat inspirație și te-ai

inspirat. Deci, după cum am spus, în clipa asta nu mai ai nevoie de ea.

Cam se uită lung la el.

— Prin urmare, nu prea contează dacă te vrea sau nu prin preajmă. Tu ai ce ai vrut. Eu zic să te retragi din rețeaua asta de minciuni pe care ai țesut-o cât timp mai poți. Nu este nevoie să continui cu șarada asta a ta.

— Nu este nevoie. Cam pufni. Este cea mai mare nevoie. Tu nu o cunoști, Phineas. Este remarcabil de încăpățânată și de nechibzuită...

— Și totuși, suficient de deșteaptă cât să fi reușit foarte multe dintre lucrurile de pe lista mătușii ei.

— O, este inteligentă, *foarte* inteligentă. Are o minte diabolică ascunsă sub părul blond, ochii de safir și toate glumițele ei. Inteligența ei nu este de pus în discuție, dar a fost norocoasă până acum. Foarte norocoasă. Maxilarul i se încleștă. Norocul ăsta nu poate să dureze o veșnicie. Are nevoie de cineva care să vegheze asupra ei. Să se asigure că misiunea asta a ei nu îi strică viața.

Phineas arcui o sprânceană.

— Da?

— Fără îndoială. Simplul gând la lucrurile încă rămase nerealizate de pe lista mătușii ei... Cam se cutremură gândindu-se la aventura romantică și la a-și lua un iubit. Lăsată de capul ei, cu siguranță o să ajungă să se compromită. Nu pot permite asta.

— De ce? Nu este responsabilitatea ta.

— O, ba da. Cel puțin, simt de parcă ar fi. Cam scoase un oftat lung. Nici eu nu prea înțeleg, dar, undeva, toată povestea asta a încetat să mai fie ceea ce pretindeam și a devenit o adevărată obligație. Nu sunt sigur cum sau de ce...

— Am bănuielile mele, murmură Phineas.

— Dar simt că onoarea mă obligă să mă asigur că lui Lucy...

— Lucy deci?

Cam îl ignoră.

— Nu o să i se întâmple nimic rău.

— Pentru că?

— Pentru că asta așteaptă ea de la mine.

— Și?

— Și nu vreau să o dezamăgesc.

— Pentru că?

– Pentru că îmi pasă de ea, la naiba! Conștientizarea a ceea ce spusese dezlănțui înăuntrul lui părți egale de panică și negare. Ce vreau să spun este că am devenit prieteni. Și, desigur, simți o anumită afecțiune pentru prieteni.

– Desigur.

– Nu citi mai mult în cuvintele mele decât am vrut să transmit. Phineas pufni.

– Niciodată.

– Ea este o prietenă, aproape ca o... o soră, spuse Cam crispat. Phineas scoase un râs neîncrezător.

– O soră?

– O soră, spuse Cam ferm. Nimic mai mult decât atât.

– Nu mi-am imaginat niciodată altceva.

Licărirea din ochii prietenului său îi dezminți cuvintele. Cam o ignoră.

– Întrebarea este cum să-i reintru în grații.

– Asta este întrebarea? Phineas clătină din cap. Și eu care am crezut că adevărata întrebare este de ce.

– Am răspuns la asta, spuse Cam.

– Nu spre satisfacția mea și bănuiesc că nici spre a ta.

Cam deschise gura pentru a răspunde, dar Phineas îl opri cu o fluturare a mâinii.

– Indiferent care ar fi motivele, dacă insiști să continui relația, așa cum se prezintă ea, cu domnișoara Merryweather, trebuie să te aventurezi pe drumul pe fiecare om s-a aventurat într-o asemenea situație, din timpuri imemorabile. Phineas se opri. Trebuie să-ți ceri scuze, să promiți că o să te porți mai bine și, bineînțeles, să te ploconești.

Cam pufni.

– Nu am de gând să mă ploconesc.

– Cu excepția cazului în care preferi să o observi de la distanță și să nu fie în siguranță cu planurile și intențiile ei... Phineas ridică din umeri. Nu există nici o altă cale. Și o știi la fel de bine ca mine.

Cam se gândi o clipă, apoi inspiră lung.

– Ai dreptate. Nu există altă opțiune.

– Știu că am dreptate. Phineas zâmbi arogant. Am aproape întotdeauna dreptate. Se gândi o clipă. Desigur, mai există o opțiune.

– Și care ar fi asta?

– Ai putea să-i spui adevărul.

Cam zâmbi larg.

– Da, cred că așa putea. El trase adânc aer în piept. Și ar trebui. Nu-mi place să o mint.

Phineas zâmbi larg.

– Atunci, îți place de ea.

– Am spus că-mi place de ea.

– Mai mult decât să o plăci pur și simplu.

– Nu fi absurd. Cam își trecu o mână prin păr. Nu era oare asta cu adevărat punctul cel mai important al dilemei lui? Posibil, presupun. Nu știu.

– Nu te-am mai văzut niciodată nesigur în legătură cu sentimentele tale pentru o femeie.

– Nu am mai întâlnit niciodată o femeie ca Lucy Merryweather. El scutură din cap. Niciodată nu mi-am mai dorit să protejez o femeie. Nici nu am avut vreodată nici măcar o muștrare de conștiință pentru că nu eram complet sincer cu o femeie. Și cu siguranță nu mi-a păsat niciodată dacă am dezamăgit sau nu.

– Și acum îți pasă.

– La naiba, Phineas! Cam se cufundă într-un fotoliu și se uită la prietenul lui. Acum, îmi pasă.

Un ciocănit ascuțit, urmat imediat de sunetul unei chei în încuietoare, le atrase atenția.

– O, asta o să adauge sare și piper discuției noastre.

Phineas chicoti.

Cam făcu o grimasă. Nu își dorea mai mult decât Phineas să o vadă pe domnișoara West.

– O așteptai?

– Nu o aștept niciodată, dar au trecut mai bine de două săptămâni de când a trecut pe aici ultima dată, așa că bănuiesc că trebuia să se întâmple.

Resemnarea răsună în vocea prietenului său, dar lui Cam nu i se păru perfect legitim. Era posibil ca Phineas să îi fi dus, de fapt, dorul femeii ăsteia?

Ușa se deschise, și domnișoara West intră în cameră.

– Bună ziua, domnule Chapman.

Ambii bărbați se ridicară.

– Bună ziua, domnișoară West, spuse Phineas. Ce surpriză încântătoare!

Ea pufni, apoi își îndreptă atenția spre Cam.

– Și domnule Fairchild. Excelent. Ea miși ochii. Asta o să mă scutească de bătaia de cap de a te căuta.

– Clara.

Un avertisment răsună în vocea lui Phineas. Ea îl ignoră.

– Bună ziua și ție, domnișoară West, spuse Cam.

Domnișoara West îi aruncă o privire nimicitoare.

– Luați loc, domnilor. Ea își scoase mânușile. Am ceva să-i spun domnului Fairchild, și nu vreau să vă uitați de sus la mine în timp ce o fac.

Cum nici unul din bărbați nu era decât cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât domnișoara West, imaginea părea imposibilă. Totuși, Phineas și Cam făcură schimb de priviri, apoi se așezară ascultători.

Domnișoara West aruncă o privire prin cameră.

– Ai insultat-o din nou pe doamna Wiggins, domnule Chapman?

– N-aș insulta-o niciodată pe doamna Wiggins, spuse Phineas indignat. Dar ea chiar are tendința de a fi prea sensibilă. I-am spus pur și simplu că nu mai este nevoie ca ea să-și piardă timpul în încâperea asta.

– Bineînțeles că ai făcut-o. Clara își ridică privirea spre tavan. Ei bine, nici cu tine nu am timp de pierdut. Nu am de gând să stau prea mult.

– Lucru pentru care ai recunoștința mea nestrămutată.

– Fără îndoială. Ea se așeză pe scaunul din spatele biroului ei și își îndreptă atenția spre Cam. O să fiu scurtă. Am decis să-i spun domnișoarei Merryweather adevărul. Despre tot. Ea întâlnește cu hotărâre privirea lui Cam. Nu pot să mai continui să o înșel. Pur și simplu, nu este corect.

– Înțeleg. Cam se gândi o clipă. Adevărul despre totul includea minciuna lui. Nu putea să îi permită domnișoarei West să dezvăluie așa ceva. Și care adevăr ar fi acesta?

– Ce vrei să spui prin „care adevăr”? Ea se încruntă. Adevărul este adevăr. Punct.

– Nu este chiar limpede și clar. El o studie. Spui că nu poți continua să o înșeli.

Ea încuviință din cap.

– Și nu am de gând să fac asta.

– Cu toate astea, mi se pare că i-ai spus deja adevărul despre experiența ta ca însoțitoare. Nu?

– Ei bine, da, dar...

Cam continuă:

– Și ești sau nu angajată legitim în calitate de însoțitoare?

– Sunt, dar...

– Te-a angajat altcineva ca să o urmărești sau să o protejezi?

Privirea domnișoarei West se mută spre Phineas, apoi reveni la Cam.

– Nu, sigur că nu, dar...

– Relația ta de afaceri cu domnul Chapman, din trecut sau prezent, are vreo legătură cu munca pe care o desfășori acum?

Ea făcu o pauză.

– În afară de a mă direcționa spre poziția asta, nu, nu chiar.

– Atunci, nu văd unde este minciuna ta.

– Aici te-a prins, spuse Phineas.

– Poate ai dreptate, într-un fel discutabil din punct de vedere moral, spuse ea. Dar rămâne în picioare faptul că tu o minți și că eu sunt o parte din minciuna ta.

– Punctul este al ei, murmură Phineas.

– Știu, și îmi cer scuze că te-am pus în poziția asta. Și, oricât de mult urăsc să recunosc, ai dreptate. Cam scoase un oftat plin de năduf. O mint și am decis că nu este corect.

Suspiciunea se simți în glasul ei.

– Asta ai decis?

Cam încuviință din cap.

– Da. Cu fiecare zi care trece cântărește tot mai greu asupra conștiinței mele.

– Spunea același lucru și înainte să vii tu, îi dădu Phineas o mână de ajutor.

– Da?

Cam trase adânc aer în piept.

– Ai de gând să-i spui despre mine?

– Mi-am propus să îi spun, dar... faptul că ai conștiință este ceva la care nu mă așteptam. Domnișoara West bătu darabana pe birou. Ea te place, să știi.

– Da?

– Foarte mult, bănuiesc. Domnișoara West scoase un oftat frustrat. Mi-aș dori să-i spun, dar nu am nici o dorință să fiu eu care să îi dea de veste că bărbatul pe care îl consideră onorabil

și un gentleman este, de fapt, interesat doar de poveștile pe care le poate scrie despre ea.

— S-ar putea să fi fost adevărat la început, dar... și mie îmi place de ea. Cam ridică din umeri neputincios. Te rog să nu-i spui.

Ea îl studie îndeaproape.

— Dă-mi un motiv bun pentru care nu ar trebui să o fac.

El îi întâlnește privirea direct.

— Pentru că ar trebui să fiu eu cel care îi spune.

Ea miji ochii.

— Când spui că-ți place de ea...

— Este cea mai remarcabilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, zise el direct. Ei bine, bănuiesc că mi-a intrat pe sub piele.

— Știam eu.

Phineas îi aruncă un zâmbet fercheș.

— Și nu vreau să o pierd.

Chiar când spuse cuvintele, își dădu seama de adevărul din ele. La naiba cu totul, se putea să fie îndrăgostit de americana înnebunitoare? Sigur nu. Totuși, el nu fusese niciodată îndrăgostit, și așa se explica de ce era atât de hotărât să o salveze de ea însăși.

Clara îl privi lung o clipă, punându-i la îndoială sinceritatea.

— Nu am absolut nici un motiv să te cred.

— Nu, nu ai.

— Și totuși... Ea ridică mâinile și oftă în semn de capitulare. Se pare că te cred.

— Mulțumesc.

— Nu, nu-mi mulțumi. Ea clătină din cap. Eu sunt cea mai mică dintre problemele tale. Dacă nu te gândești la un mod genial de a ieși din încurcătura asta, ea nu o să te ierte niciodată.

— Mi-am dat seama de asta.

Deodată, fu surprins de gândul că ar face aproape orice pentru a evita una ca asta. Dacă aceasta era cu adevărat dragoste, te-ai fi gândit că ar fi trebuit să fie cu mult mai ușor.

— Nu putem decât să sperăm, milord, nu putem decât să sperăm.

— Da, ei bine... El se uită lung o clipă, apoi trase adânc aer în piept. De cât timp știi asta? Ți-a spus Chapman?

— Eu n-aș face niciodată așa ceva! Phineas pufni, apoi se uită la domnișoara West. De unde ai știut?

Ea le adresă amândurora o privire plină de milă.

– Nu era nevoie să-mi spună domnul Chapman. Ți-am descoperit adevăratul nume și poziția la scurt timp după ce te-am întâlnit. Nu a fost deosebit de greu.

– Ți-am zis că este genială, îi spuse Phineas lui Cam.

– Chiar da, bombăni Cam în barbă. Și avea să fie mai bună ca aliat decât ca inamic. Probabil că și asta ar trebui să-i mărturisesc domnișoarei Merryweather.

– Așa tind să cred. Îl privi atentă. După câte văd, trebuie să îi dezvălui totul cât mai curând cu putință, înainte să afle în alt fel. Și-a dat deja seama că nu ești exact cine – sau, mai degrabă, ce spui că ești. Ai cuvântul meu, eu nu o să-i spun adevărul despre tine. Privirea ei o susținu pe a lui Cam. Dar nu o să mint dacă îmi pune o întrebare directă.

– Ceva de genul: „Știi că domnul Fairchild este reporter și fiul unui duce?” vrei să spui? întrebă Phineas pe un ton înșelător de inocent.

– Sarcasmul, domnule Chapman, nu este apreciat.

– Dimpotrivă, domnișoară West. Sarcasmul este întotdeauna apreciat. Phineas zâmbi. Cel puțin, al meu este, pentru că este infuzat cu spirit și temperat de înțelepciune.

Ea se uită lung la el o clipă, apoi clătină din cap îndelung chinuitor și continuu.

– De asemenea, poate vrei să reconsideri orice poveste pe care ai avea de gând să o scrii despre ea.

– Povești pe care aş avea de gând? repetă Cam încet.

– Mi-ai spus la început că o să scrii povești bazate pe domnișoara Merryweather. Ea își arcui o sprânceană. Să îndrăznesc să sper că ai găsit un subiect mai potrivit?

– Nu, nu am găsit. Cam rezistă dorinței de a schimba priviri cu Phineas. Se părea că domnișoara West nu era conștientă că apăruseră deja patru numere din *Cutezătoarele isprăvi*, inclusiv una în *Messenger* în ziua aceea. Nici nu mi-aș imagina că aş putea să fac asta vreodată.

– Nu, domnișoara Merryweather este, într-adevăr, unică. Și, chiar dacă nu a fost foarte discretă cu privire la activitățile ei, nici nu își dorește să le strige în toate cele patru zări. Dacă ai în vedere afecțiunea ei... Îl țintui pe Cam cu o privire dură. Ți-aș sugera să-ți găsești inspirația în altă parte.

– Și totuși, își propusese să-și scrie poveștile strict ca ficțiune, spuse Phineas cu blândețe. Este surprinzător de priceput la meseria sa, domnișoară West. Îndrăznesc să spun că este atât de bun încât să se asigure că nimeni nu o va identifica pe domnișoara Merryweather drept tânăra din poveștile lui. Dacă ar fi să le scrie, mă refer, adăugă el.

– Îmi închipui că domnișoara Merryweather și-ar da seama. Domnișoara West clătină din cap. În timp ce s-ar putea să poți să-i explici minciuna ta de până acum și să-i câștigi iertarea, mă îndoiesc că o să poată vreodată să te ierte că ai folosit-o pentru propriile tale scopuri. Ar vedea-o ca pe o trădare a încrederii ei.

– O să țin minte asta, spuse Cam încet.

Avea dreptate, desigur.

– Foarte bine, atunci. Domnișoara West se ridică și o porni spre ușă. Încă un lucru.

Cam se ridică.

– Da?

– Nu-mi lua voința de a-ți păstra secretele și de a-ți permite să-i spui adevărul ca pe o încurajare la un fel de partidă între tine și domnișoara Merryweather. Încă nu am încredere în tine. Cu toate astea, după cum ai subliniat... Privirea ei examinatoare alunecă peste el. Nu ești, în esență, mai rău decât oricare alt bărbat, chiar dacă cred că ea s-ar descurca să găsească ceva mult mai bun. Dar este o femeie matură și capabilă să ia propriile decizii. Iar când vine vorba despre chestiunile inimii, până și cei mai inteligenți dintre noi refuză, de obicei, să își asculte rațiunea.

– Ultimul lucru pe care mi l-aș dori vreodată este să o rănesc pe Lucy, spuse Cam încordat.

– Ceea ce ne dorim nu se împacă întotdeauna cu felul în care decurg lucrurile până la urmă, milord. Își puse mânușile. Ar trebui să știi că se așteaptă să-ți ceri scuze pentru gafa de aseară.

– Și am de gând să fac exact asta. Cam încuviință din cap. Totuși, îmi rezerv și dreptul de a-i spune adevărul atunci când cred că o să fie momentul oportun.

– Nu este un lucru pe care să îl poți spune pur și simplu, să știi, sublinie Phineas. Alegerea momentului potrivit, într-o situație de genul ăsta, este esențială.

– Cu toate astea, cu cât minciuna lui continuă mai mult, cu atât este mai puțin probabil ca ea să-l ierte.

– Foarte adevărat, murmură Phineas.

– Prea bine, atunci. Ea păși spre ușă. Mă aștept să ne vedem curând, domnule Fairchild.

Cam încuviință din cap.

– Cât despre tine, domnule Chapman.

Phineas se ridică.

– Da?

– Permite-i doamnei Wiggins să facă ordine din când în când. Tonul ei răsună ferm, dar o licărire îi străluci în ochi. Greu de crezut, dar iată că era acolo. Nu mi-ar plăcea să te găsesc înghițit de dezordine când mă întorc.

Phineas își înăbuși un zâmbet larg.

– Ai încredere, domnișoară West. Omul trebuie să aibă mereu încredere.

– Și o mătură poate fi de folos. Ea deschise ușa. O zi bună, domnilor! Își luă ea rămas-bun, trântind ușa în urma ei.

– Mi se pare, începu Phineas să spună încet, că, dacă nu știe că ai început deja să scrii și să publici poveștile tale...

– Atunci, Lucy nu știe despre ele. Cam încuviință din cap. Asta este o ușurare.

– Așadar, ai de gând să nu mai scrii?

– În nici un caz. Cam pufni. Au fost foarte bine primite, și, până la urmă, nu au fost scrise de mine, ci de domnul Aldrich.

– A, da, asta face toată diferența.

Cam arcui o sprânceană.

– Domnișoara West avea dreptate în privința sarcasmului, să știi.

– Atunci, apreciază asta. Phineas traversă camera până în biroul lui, deschise sertarul de jos și scoase două pahare și o sticlă de whisky scoțian. Există un defect în gândirea ta.

– Nu văd nici unul.

Cam acceptă un pahar, Phineas îl umplu, și ambii bărbați își reluară locurile.

– În primul rând, și oricât de mult îmi displace să recunosc, domnișoara West avea dreptate. Phineas luă o înghițitură lungă de whisky. Întrucât interpretarea ta ficțională a domnișoarei Merryweather ar putea păcăli lumea per ansamblu, ea ar putea să fie în măsură să se identifice în poveștile tale. Cred că și domnișoara West.

– Aiurea. Cam pufni. Există diferențe clare între moștenitoarea mea imaginară și Lucy.

– Amândouă sunt americane și amândouă sunt într-un fel de căutare inițiată de o rudă decedată.

– Sunt absolut diferite. Cam ignoră comentariul cu o fluturare din mână. Mercy încearcă să-și câștige independența financiară ca să nu fie forțată să se mărite cu un bătăran care o vrea doar pentru banii ei. Lucy are deja independența financiară. Căutarea ei este mai mult o obligație morală.

– Și, în al doilea număr, moștenitoarea noastră imaginară nu s-a deghizat în fată de harem și a mers călare pe o cămilă ca să devină parte din anturajul călător al unui sultan tocmai ca să găsească o piesă din misterul pe care îl caută?

– O cămilă și o fată de harem sunt lucruri absolut diferite de un elefant și o prințesă indiană, spuse Cam ferm.

Phineas se încruntă.

– Desigur, pot exista unele asemănări...

– Unele? Phineas pufni. Paralele este un cuvânt mai exact.

Cam ignoră senzația de gol din stomac. Nu, Phineas se înșela. Lucy era suficient de deghizată.

– În plus, cum puțini oameni din Londra o cunosc pe Lucy și încă mai puțini știu despre misiunea ei, sunt sigur că nimeni nu o să facă legătura între moștenitoarea mea imaginară și Lucy.

– Cu excepția, desigur, chiar a domnișoarei Merryweather. Și la fel de rău... Phineas își ridică paharul. A domnișoarei West.

Cam zâmbi larg.

– Deci, în mărturisirea asta pe care ai de gând să i-o faci domnișoarei Merryweather...

Phineas își studie prietenul cu un amuzament abia ascuns. Ce fel de prieten se bucura de dilemele tale? Cam lăsă deoparte faptul că el ar fi făcut exact același lucru dacă pozițiile lor ar fi fost inversate.

– Nu o să-i spui despre povești?

– Nu văd de ce aș vrea să fac asta. Ar însemna să pun paie pe foc. Spunându-i numele meu real și că nu sunt investigator, ci scriitor, este mai mult decât de ajuns, mulțumesc.

– Deci când vine vorba despre ambiție *versus* afecțiune... Phineas îl țintui cu o privire gânditoare. Ar părea că ambiția are câștig de cauză.

– Nu aș spune asta.

Chiar dacă Phineas avea dreptate.

– Mi se pare că, dacă e să elimini din dezvoltarea ta realitatea despre poveștile tale, poți face un singur lucru.

– Știu. Cam goli paharul de whisky. Să mă asigur că nu află niciodată.

... Pare ipocrit că nudurile sculptate în Antichitate și picturile cu doamne înveșmântate doar în câteva eșarfe și o expresie enigmatică sunt considerate artă, și totuși, vai de cea care îndrăznește să își arate măcar o gleznă în public. Eu și prietenele mele am fost de acord că, dacă am avea ocazia, noi, fiecare în parte, ne-am face un portret în care să purtăm doar un zâmbet și o privire cunoscătoare. Și, astfel, am deveni artă. Ceea ce este foarte palpitant.

Chiar dacă mărturisesc că nu văd momentul când voi fi atât de îndrăzneță încât să îi permit chiar și unui artist, care fără îndoială a văzut sute de nuduri de femei, să mă observe fără haine. Mă îndoiesc să am genul de curaj de a poza într-o asemenea situație și cu siguranță aș fi îngrozită să am o asemenea lucrare expusă public.

Totuși, poate dacă trăsăturile ar fi deghizate cum trebuie, ar fi o aventură remarcabilă de imortalizat, care să dăinuie pentru totdeauna, într-o operă de artă...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1806

Capitolul 10



Majordomul îl îndrumă pe Cam spre seră pe un ton care ar fi trebuit să-i dea de gândit, dar era prea preocupat să-și repete atât scuzele, cât și mărturisirea. Nici unele nu îl mulțumeau încă, motiv pentru care se făcuse amiază până să ajungă el, în sfârșit, la reședința Channing. Învățase deja să se aștepte la lucruri scandaloase de la Lucy, dar nu se așteptase niciodată la așa ceva.

Avu nevoie de un moment ca să conștientizeze exact ceea ce vedea. Sera avea aproape două etaje înălțime. Pereții exteriori erau panouri din sticlă încadrate în fier, podeaua fiind pavată

cu un model complex din dale roșii și albastre. Condensul se prelingea pe geamuri. Umiditatea plutea în aer, plăcut de caldă și înmiresmată de mirosul bogat de pământ și de dulceața vagă a florilor. Băncuțele din lemn se aliniau de-a lungul unei poteci largi care ducea spre un palmier mare ce se înălța până aproape de tavanul din centrul încăperii. O multitudine de plante tropicale se băteau să își facă loc în mijlocul unei vegetații luxuriante și a florilor exotice.

La câțiva metri în fața palmierului, ușor întors într-o parte, un bărbat înalt, cu părul închis la culoare, stătea în fața unui șevalet, cu pensula în mână. Un scaun lângă el era plin de vopsele, cârpe și tot felul de parafernalii artistice. Din ușă, era imposibil să vezi exact ce picta.

Cam intră în seră și abia apoi îl zări pe artist.

Lucy era întinsă pe un divan de brocart albastru, cu un cot sprijinit pe brațul divanului, cu capul întors spre umăr, cu genunchii strânși ușor și întorși într-o parte. Părul ei blond era desfăcut și plutea în valuri spre mijlocul spatelui – *al spatelui ei gol*.

– Doamne sfinte, domnișoară Merryweather!

Umerii ei se încordară, apoi se relaxară.

– Bună ziua, domnule Fairchild, spuse ea luminoasă. Aș recunoaște oriunde această voce indignată, scandalizată.

– Ești nebună?

El porni spre ea.

– Te pot auzi apropiindu-te, domnule Fairchild. Nu mai face nici un pas, spuse ea pe un ton neînduplecat, marcat de ceea ce ar fi putut fi o urmă de panică. După cum poți vedea, pozez foarte atent. Ar fi teribil de stânjenitor dacă ai vedea mai mult decât aș prefera să se vadă.

– Am văzut deja foarte mult!

– Atunci, consideră-te norocos și întoarce-te. Acum, domnule Fairchild!

– Foarte bine.

El pufni și se întoarse.

– Sincronizarea ta, domnule Fairchild, este abominabilă, spuse ea cu răceală.

– Scuzele mele!

– Jean-Philippe s-a străduit foarte mult să mă pună în poziția asta...

Cam pufni.

– Și am făcut mari eforturi pentru a mă asigura că nu vede mai mult decât era nevoie. A durat mai mult decât mă așteptam, căci este extrem de greu de mulțumit pentru un bărbat care este plătit pentru un serviciu.

– Mulțumesc, *mademoiselle*, murmură artistul vorbind cu accent pronunțat.

Alt francez? Unde îi găsea?

– În afară de a mă aranja până i-a convenit...

– Fără îndoială, mormăi Cam.

La ce se gândea femeia asta?

– ... A rearanjat vegetația și s-a jucat cu umbrele, unghiurile și pozițiile pentru ceea ce pare că a durat o veșnicie. Nu pot să-ți spun de câte ori a rearanjat divanul ca să îl așeze cum trebuie.

– Nu poți să arunci pur și simplu vopsea pe o pânză și să ai speranța de măreție, domnișoară, spuse artistul.

– Da, desigur, spuse ea, iar Cam reuși să îi audă amuzamentul în glas.

– Nu mi-ar plăcea să trec din nou prin toate astea, domnule Fairchild, pur și simplu pentru că ai binevoit să apari într-un iureș de șoc și indignare absolută.

Cam strânse din dinți.

– Din nou, scuzele mele.

– Le accept, chiar dacă nu ești deloc sincer. Ea făcu o pauză. Poți să te întorci acum.

– Mulțumesc, se răsti el și se întoarse.

Lucy stătea în fața divanului, strângând cordonul a ceea ce părea un halat larg de bărbat. Țesătura mătăsoasă era modelată în nuanțe de verde și albastru, completând și amestecându-se cu culorile naturii din seră. Într-adevăr, în halatul acela, cu părul care îi mângâia umerii, americana arăta ca un soi de zână a pădurilor, făcută din umbre și lumină, care urma să se strecoare printre frunze în orice moment și să dispară. Își dădu seama că haina fusese coborâtă pe spatele ei când o văzuse prima dată și că îi acoperise o bună parte din picioare. Dar nu cu totul.

Aruncă o privire artistului, care ignora întreruperea și era ocupat să aplice haotic vopsea pe pânză.

– Ar fi trebuit să știu că asta avea să fie următoarea ta aventură, spuse Cameron brusc. Artistul îi aruncă o privire condescendentă, și Cam tresări. Tu!

Privirea lui Lucy oscila între cei doi bărbați.

– Vă cunoașteți?

Artistul ridică din umeri.

– Sigur că îl cunosc! La naiba, dacă erai atât de hotărâtă să fi pictată nud, ai fi putut găsi un artist adevărat!

– Te asigur, *monsieur*, că sunt foarte adevărat, spuse francezul în șoaptă, nefericit să-și abată atenția de la tabloul lui. Și foarte, foarte bun.

Lucy zâmbi larg.

– Sper să pictezi mai bine decât gătești! i-o întoarce Cameron.

– Eu nu gătesc, mormăi omul.

Lucy se uită lung.

– Despre ce naiba vorbești?

– Vorbesc despre faptul că ai reușit să găsești un francez care poate să gătească și să arunce vopsea pe o pânză. Cameron își încrucșă brațele peste piept. Cel puțin, sper că îți meriți banii!

Lucy clătină din cap confuză.

– Poftim?

– Asemănarea, *mademoiselle*, sublinie artistul. Tu singură a remarcat-o.

– O, Doamne, desigur. Lucy oftă. Permite-mi să ți-l prezint pe *monsieur* Jean-Philippe Vadeboncoeur...

– Vad-eh-bon-kehr, *mademoiselle*, spuse artistul pe un ton suferind. VAD-EH-bon-Kehr.

Lucy făcu o grimasă.

– Scuzele mele. Jean-Philippe este fratele lui François.

– Sigur arată ca bucătarul!

Chiar dacă acum, când Cam se uita mai bine la el, își dădea seama că artistul era ceva mai în vârstă. Și probabil mult mai experimentat în seducerea femeilor tinere.

– Mai am alți doi frați, domnule. Vadeboncoeur se întoarce la opera lui, studie pânza, apoi continuă să picure culoare. Semănăm izbitor între noi și cu tatăl nostru. Aruncă o privire spre Lucy, și un zâmbet malițios îi străluci în ochi, apoi atenția îi reveni asupra operei. Mama spune că este foarte convenabil.

Lucy râse ușor.

– De data asta, domnișoară Merryweather, ai mers prea departe! Cameron pufni. Și te rog să ai amabilitatea de a pune niște haine pe tine.

– Englezii.

Jean-Philippe pufni.

– Sunt mai mult decât adecvat îmbrăcată, dată fiind situația. Și chiar îmi place. Lucy aruncă o privire spre halat. Nu este mai rău decât un sari.

– Asta nu spune mare lucru! Cam nu-și putea aminti ultima dată când interesul obscen se duelase cu onoarea și onoarea câștigase. Doamne, Dumnezeule, Lucy. Se îndreaptă spre ea, scoțându-și haina, pe care o înfășură în jurul ei, aducând-o mai aproape de el. Nu este cu mult mai bine, dar... dar...

Privirile li se întâlniră. Mâinile lui strângeau încă haina, și el coborî privirea spre ea. Nu-și dăduse seama de cât de intimă era poziția lor. Nu era nimic între el și trupul ei delicios, ci doar adierea de mătase care se mula pe fiecare formă, se lipea și șoptea pe pielea ei.

Ea ridică privirea spre el, cu cea mai ciudată privire în ochi. De recunoaștere sau conștientizare. De parcă și ea ar fi cunoscut dorul brusc, durerea dorinței care îl traversa, involburându-i-se în stomac și înfășurându-i-se în jurul sufletului.

– Aproape am terminat cu tine, *mademoiselle*, o anunță Vadeboncoeur.

Momentul dintre ei se risipi, și se îndepărtară unul de celălalt ca arși. Lucy își dresе glasul.

– O?

– În curând, o să am tot ce aveam nevoie de la tine. Artistul ridică o cârpă și își șterse pensula, cu privirea concentrată asupra tabloului. Câteva ore, nu mai mult.

– Deci aproape ai terminat lucrarea?

El pufni și făcu un semn spre pânză.

– Nu, nu, mai sunt multe de făcut. Plantele, frunzele, modul în care lumina picură pe fereastră și dansează pe frunziș și îți mângâie pielea. Dar în curând o să am destule pentru a continua fără tine. El încuviință din cap. O asemenea strălucire mă lasă obosit și însetat. Trebuie să mă revigorez. Nu durează mai mult de câteva minute, apoi continuăm. *Monsieur*.

Făcu un semn din cap spre Cameron, apoi ieși din seră în căutarea unor băuturi răcoritoare.

– Engleza lui este mai bună decât a fratelui său, observă Cam.

Dar, la fel ca fratele lui, avea și înfățișare de zeu. Un zeu ceva mai în vârstă și probabil mai experimentat și fără îndoială extrem de priceput la...

– De ce ești aici? Întrebă Lucy în momentul în care Vadebon-coeur se făcu nevăzut.

El trase adânc aer în piept.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Și totuși, atitudinea ta de azi este exact la fel ca în urmă cu două zile.

– Da, ei bine, este de așteptat, nu-i așa?

– Da?

– La naiba, Lucy! Își trecu o mână prin păr. Asta nu este o mică năzbâtie, vreo nebunie prostească. Omul ăsta te-a văzut dezbrăcată!

– A, nu. Ea făcu o pauză. Oricum, nu prea mult din mine.

– Nu ai pudoare?

– Am destulă pudoare. Chiar sunt, probabil, cea mai pudică persoană pe care o cunosc. Ea pufni. Permite-mi să-ți spun, Cameron Fairchild, că nu este foarte ușor să pozezi fără haine. Este nevoie de mult curaj.

El o privi lung.

– Curaj?

Ea încuviință din cap.

– Da, curaj. Cel puțin, la început. Dar după un timp...

El miji ochii.

– După ceva timp?

– După un timp, îți dai seama că artistul nu te privește cu adevărat.

– Hai, serios! El pufni. Nici un bărbat în firea lui nu ar rata ocazia să te privească goală dacă i s-ar oferi șansa.

– Vai, mulțumesc, dar nu asta vreau să spun. Se gândi o clipă. M-a privit cu siguranță, dar fără un interes diferit decât dacă s-ar fi uitat la un bol de portocale sau la o vază de flori. Imediat ce îți dai seama că ești pur și simplu un subiect ca oricare altul... Ea ridică nonșalant din umeri. Atunci, orice sentiment de rușine dispare.

– Cât de încântător din partea ta.

El aruncă o privire. Nu era conștientă de seriozitatea tuturor acestor lucruri?

– Îți dai seama că asta reprezintă genul de lucruri care distrug reputația unei femei?

– Numai dacă oamenii știu despre asta – și nimeni nu o să știe vreodată. De altfel, femeile pozează tot timpul pentru tablouri.

– Femeile tinere și bine-crescute, respectabile, nu pozează dezbrăcate pentru tablouri!

Ea îi aruncă un zâmbet enervant de malițios.

– Ceea ce o face să fie o aventură.

– Ceea ce o face să fie scandalos!

– Prostii! Ea îi ignoră obiecția. Scandalul este în ochiul privitorului. În plus, intenționez să păstrez tabloul, nu să-l afișez într-o galerie.

– Ceea ce nu înseamnă că nimeni nu o să îl vadă vreodată!

– Ceea ce înseamnă că nimeni nu o să îl vadă dacă nu vreau eu să îl vadă. Și, chiar dacă va fi văzut, nu va face nici o diferență. Ea făcu o pauză. Ți-ar plăcea să-l vezi?

Nu și-ar fi dorit nimic mai mult.

– În nici un caz.

– Hai, domnule Fairchild, nu fi atât de îngust la minte. Este, la urma urmei, vorba despre artă. Se apropie de șevalet și studie tabloul. Cred că este extraordinar. Sau cel puțin o să fie când va fi terminat. Ea îi aruncă o privire. Ești sigur că nu vrei să-l vezi?

– Nu!

„Ba da!“

Atenția ei reveni asupra portretului.

– Chiar și acum are ceva foarte... provocator.

– Cel puțin!

– Ar trebui să-ți spun că l-am ales pe Jean-Philippe pentru stilul lui artistic. Ea continuă să inspecteze lucrarea. François îmi spusese că fratele lui este artist, iar ieri Jean-Philippe a venit să-mi arate o parte dintre lucrările lui. Ea aruncă o privire spre Cam. Ai fi știut asta dacă ai fi fost aici.

El se uită lung la ea.

– Mi-ai spus să nu mă întorc.

– Și totuși, iată-te.

El șovăi.

– A-ți scoate hainele nu este singurul lucru care necesită curaj.

– Deja mă hotărâsem să te iert. Nu ai cum să nu fii cine ești, nici un bărbat nu poate. Am frați, să știi. Este însăși natura sexului vostru să fie arogant, greu de suportat și oarecum prostesc.

Reveni la examinarea tabloului. În sensul că nu ești altfel decât orice alt bărbat.

El o privi lung.

– Mulțumesc?

– Jean-Philippe se consideră oarecum impresionist. Chiar dacă este de părere că opera lui merge mult mai mult dincolo de simpla reprezentare a unui subiect decât în cazul altor impresionisti. Sau așa ceva. A fost un pic greu să înțelegem exact ce a vrut să spună – are tendința să vorbească la nesfârșit – până când i-am văzut operele. Atunci, am decis că este singurul artist în care pot avea încredere pentru asta.

– Încredere?

Ea își ridică privirea din tablou.

– Ești sigur că nu vrei să-l vezi?

– O, prea bine.

El scoase un oftat resemnat și i se alătură.

Pentru o clipă lungă, el nu reuși să facă altceva decât să privească interpretarea lui Vadeboncoeur a unei Lucy parțial nud.

– Îl numește *Visătoarea americană*, ceea ce nu pare complet potrivit. Mereu m-am considerat mai degrabă pragmatică și rațională. Dar seamănă într-o măsură cu un vis. Ea îi aruncă o privire. Nu-ți pot citi gândurile, și, pentru prima dată, acestea nu-ți apar pe față. Spune-mi, ce crezi?

– Nu sunt sigur ce să cred, spuse el încet.

Nu era deloc ce se așteptase.

Pânza era acoperită cu pete, linii și puncte de culoare în ceea ce părea o manieră aleatorie. El făcu un pas înapoi, apoi un altul. Formele prindeau viață cu cât se îndepărta. Era cu siguranță o femeie într-un cadru luxuriant, tropical, dar nu era decât o impresie, o senzație vagă de frumusețe, seninătate și senzualitate. Era evident neterminat, dar era deja foarte evocator, amintind de lucrările lui Monet sau ale lui Renoir, dar nu la fel de rafinat și totuși izbitor într-un fel brut, abstract. Mai mult viziune decât adevăr, mai mult vis decât realitate.

– Este unic, spuse el în cele din urmă.

– Este. Ea râse. Când Jean-Philippe m-a vizitat ieri, mi-a arătat două lucrări. Una era un portret, frumos realizat și foarte realist. El spune că trebuie să facă ceea ce trebuie ca să-și plătească facturile. A doua era aceeași femeie pictată în stilul ăsta. El pictează portrete

ca să se susțină. Asta... Ea făcu un semn din cap spre tablou. Asta este opera sufletului său. Aici se află pasiunea lui.

Cam încuviință din cap.

– Și asta ai vrut?

– Ceea ce îmi doream era să bifez dorința mătușii Lucinda de a fi pictată fără haine. Dar nu sunt vreo proastă, Cameron.

– Nu am considerat niciodată că ești.

– Îmi dau seama de pericolele inerente în îndeplinirea acestei misiuni pe care mi-am asumat-o. Nu am intenția de a fi prinsă în vreun scandal, ca să-mi compromit restul vieții. Nu ai spus nimic la care să nu mă fi gândit și eu.

– Din nou, scuzele mele pentru că nu ți-am acordat creditul pe care îl meritai.

– Acum, ai fost sincer. Zâmbi și își întoarse privirea spre pânză. În jurnalul ei, Lucinda s-a gândit că ar fi o mare aventură să fie imortalizată pentru totdeauna, atât timp cât trăsăturile îi erau adecvat deghizate.

– Asta ai realizat.

– Și, chiar mai bine, îmi place foarte mult. Îl studie gânditoare. Mă impresionează... nu știu, emoția pură care este surprinsă în culoare și mișcare. O idee fantezistă, cred.

– Deloc.

Cu cât studia mai mult lucrarea, cu atât îl fascina mai mult.

– Și pe mine mă impresionează în același mod. Văd lumină și umbră, variațiuni de culori și nuanțe – și nu are sens atunci când este examinat prea îndeaproape. Dar când te dai înapoi și descoperi... ei bine, e remarcabil.

Ea arcui o sprânceană.

– Atunci, îți place?

– Dumnezeu să mă ierte, da. El zâmbi larg. Nespus. El adoptă un aer relaxat. Acum, că poți să tai asta de pe listă, ce planuri ai în continuare?

– La asta și la tine m-am gândit foarte mult.

Se îndepărtă de tablou și se depărtă fără scop pe aleea care înconjura palmierul.

– Te-ai gândit foarte mult?

Nu era sigur dacă asta era de bine sau de foarte rău.

– Da. Ea încuviință din cap. Chiar dacă m-am convins că nu te poți abține când vine vorba despre atitudinea față de femei – pentru că suntem atât de slabe, fragile și lipsite de inteligență.

– N-am spus niciodată...

Ea îl fixă cu o privire dură.

Nu avea nici un rost să se certe cu ea, mai ales când ea avea, în mare, dreptate. El oftă.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Și?

– Și se pare că trebuie să continui să le cer.

– Și o să o faci?

– Ai spus-o chiar tu... este în natura mea. Deoarece, oricât ai crede că nu ai nevoie de cineva care să te supravegheze, eu sunt sigur că da. Ceea ce îmi amintește... Aruncă o privire prin seră. Unde este Albert? Mă așteptam ca el să vină să mă adulmece din clipa în care am pus piciorul aici.

Ea oftă.

– Nu pare să-i placă pe Jean-Philippe, astfel că a rămas în camerele mele deocamdată.

– Bun câine, murmură el. Și unde este partenera ta în ale scandalului?

– Dacă te referi la domnișoara West, a fost aici până cu puțin înainte să ajungi tu. Apoi, am trimis-o să facă ceva.

– Pot să întreb ce?

– Poți să întrebi, dar jumătate din distracția oricărei aventuri este elementul surpriză, spuse ea cu o strălucire malițioasă în ochi.

El o ignoră.

– Ceea ce încerc să spun este că bănuiesc că o să te enervez în continuare, pentru ceea ce cred că este binele tău, că o să încerc în continuare să te fac să fii rezonabilă când vine vorba despre regretele mătușii tale. Și o să fac asta în stilul meu arogant și autoritar.

– Nici nu mă aștept la mai puțin din partea ta.

Se aplecă să studieze o floare tropicală mare. Un hibiscus, se gândi el.

– Poți să mă izgonești de câte ori vrei tu, dar am să mă tot întorc.

Ea încuviință din cap.

– Pentru că este treaba ta.

– Pentru că așa este corect.

– Da?

Ea se mută la altă plantă și frecă între două degete o frunză catifelată. El o urmă.

– Și pentru că am devenit prieteni.

– Într-adevăr, spuse ea în șoaptă și continuă să rătăcească încet de la o plantă la alta, croindu-și drum în jurul palmierului din centrul încăperii.

– Și pentru că, ei bine, eu... te plac.

Ea zâmbi.

El trase adânc aer în piept.

– Te place foarte mult, Lucy.

Ea se aplecă să miroasă o floare elegantă pe care el nu reuși să o recunoască.

– Continuă!

Nu i-ar fi stricat o mică încurajare, dar se părea că nu avea să o primească.

– Pentru că îmi place de tine, cred că acțiunile astea în care te implici... ei bine, știi ce gândesc despre asta.

– Da, într-adevăr.

– Nu vreau decât ce este mai bine pentru tine.

Cea mai ciudată notă de disperare îi răsună în glas.

– Dacă ai sentimente pentru mine...

– Sentimente?

Lucy se îndreaptă de spate, cu ochii mari.

El râse.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit...

– Nu, nu, este în regulă. Ea îi ignoră scuzele. Am fost pur și simplu surprinsă, atâtă tot. Se duse spre divan și se întinse pe el, aruncându-i un zâmbet sfios. De fapt, exact la asta mă gândeam. Ei bine, nu tocmai asta, dar la ceva de genul. Sau poate nu. Cu toate că...

Doamne sfinte, se bâlbâia. Nu o mai văzuse niciodată bâlbâindu-se. Era foarte înveselitor. Evident, fusese surprinsă de comentariul lui.

– ... Oarecum, cred. Vrei ce este mai bine, adică. Și la încăpățănarea cu adevărat fermecătoare, deși autoritară, cu care vrei să te asiguri că sunt... ei bine, protejată, cred. Desigur, o parte din asta este treaba ta, dar... Ea trase aer în piept ca să se liniștească. În clipa asta, se pare că există un singur lucru rezonabil de făcut.

– O să renunți la misiunea ta absurdă?

Oare femeia asta își revenea, în cele din urmă, în fire?

Ea se uită lung la el.

– Două lucruri, atunci.

El miji ochii și se așează lângă ea.

– Mi-e teamă să întreb.

– Dacă ești atât de îngrijorat de problemele în care aş putea să mă implic, poate ar trebui să mă ajuti să îndeplinesc lucrurile de pe listă, mai degrabă decât să mă lași să mă descurc de una singură.

Lucy zâmbi nevinovat, dar o notă de triumf îi răsună în glas.

– Să te ajut?

Cam se uită lung o clipă. Avusese dreptate. Ea avea o minte diabolică.

– Vrei să te ajut să fac ceea ce nu cred că ar trebui să faci?

– M-am gândit că este o idee strălucită.

– Strălucită nu este cuvântul pe care l-aș folosi.

Totuși, nu era o idee proastă. Dacă el era cel care planifica exact cum să îndeplinească lucrurile rămase de pe lista ei, ea cu siguranță nu avea să se poată arunca în micile ei aventuri fără el. De fapt, asta i-ar face viața mai ușoară.

– Cu excepția cazului în care preferi să nu faci asta. Ea ridică din umeri. Sau nu ești în stare de sarcina asta.

El arcui o sprânceană.

– Este o provocare?

Ea zâmbi complice.

– Așa s-ar părea.

– Sunt mai mult decât în stare, o avertiză el.

– Nu putem decât să sperăm. Ea zâmbi larg și își întinse mâna. Atunci, avem o înțelegere?

– Da. Ai cuvântul meu, o să fac tot ce pot pentru a te ajuta în misiunea ta absurdă.

Ea râse.

O luă de mână și, pentru o clipă, nu voi altceva decât să o cuprindă în brațe, și știa, că dacă o făcea, poate că nu avea să o mai lase să plece. Privirea lui o întâlnește pe a ei.

– Trebuie să-ți spun foarte multe lucruri, Lucy.

– Este important?

– Da.

– Atunci, nu cred că este momentul potrivit. Ea făcu o pauză. Și eu am ceva ce vreau să-ți spun. Dar nici pentru asta încă nu este momentul.

— De ce nu?

— Dacă este să discutăm chestiuni importante, atunci aş prefera să fac asta complet îmbrăcată.

Cam râse.

— Da?

— Da. Ea încuviință din cap. Mă simt mult prea... ei bine, cred că liberă fără straturile obișnuite de haine. Clătină din cap. Mi-e teamă că senzația de libertate nu o să-mi fie de folos într-o discuție despre chestiuni importante. Încep să bănuiesc că femeile sunt făcute să poarte corsete și altele asemenea pentru a ne restrânge sentimentul de libertate, în primul rând. Este foarte greu să faci ceva necuviincios într-un corset.

— N-am avut habar.

— Asta este o ușurare.

El râse.

— Se poate să fii cea mai încântătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Da? Privirea ei o căută pe a lui. Ce mă face cea mai încântătoare femeie pe care ai întâlnit-o vreodată?

— Nenumărate lucruri. El se gândi la întrebare. Ai tendința de a face cele mai scandaloase comentarii. Ești deșteaptă și amuzantă. Știi ce vrei. Ai un sentiment profund de onoare. Ești independentă și ai curajul să îți urmezi propria cale.

— Toate astea te înnebunesc.

Nu-și dăduse seama mai înainte, dar ea avea dreptate. Aceleași lucruri care o făceau atât de captivantă erau chiar lucrurile care îl făceau să-și iasă din minți. El chicoti.

— Așa s-ar părea.

— Doamne, Cameron.

Se uită la el curioasă.

— Îți dai seama că știi totul despre mine și eu știu foarte puține despre tine?

— Dimpotrivă, nu știu deloc totul despre tine.

— Atunci, ar trebui să adăugăm asta la lista de probleme importante pe care trebuie să le discutăm. Ea aruncă o privire spre mâinile lor, apoi privirea ei o întâlnește pe a lui. Îți dai seama că încă mă ții de mână?

— Vrei să-ți dau drumul?

— Nu, spuse ea cu un oftat. Și eu te plac. Foarte mult, chiar. Ciudat, nu-i așa?

— Sau perfect.

— Am observat, spuse încet, că perfecțiunea nu se găsește decât în poveștile de ficțiune. Viața nu este la fel de ordonată ca o poveste. În viață, nu totul se termină întotdeauna cu bine.

— Poate.

Cam înclină capul și îi zâmbi.

— Este destul de visător din partea ta, nu-i așa, Cameron?

El zâmbi încet.

— Poate.

— Îmi place asta. Aproape compensează tendința ta de a fi sufocant.

Dădu să o contrazică, apoi se gândi mai bine.

— Este bine de știut că tu crezi că am unele calități salvatoare.

— Unele. Râse și își retrase ușor mâna. Îl încercă cel mai ciudat sentiment al pierderii. Cu toate astea, dacă e să mă ajuți cu adevărat, există anumite condiții.

El se încruntă.

— Ce fel de condiții?

— În primul rând, trebuie să accepți că am o vârstă. Sunt un adult capabil să ia propriile decizii și să facă propriile alegeri, indiferent dacă tu ești sau nu de acord cu ele. Deși dispusă să-mi ascult rațiunea, aici aveam de-a face cu misiunea și viața mea.

El șovăi.

— Dacă nu poți accepta...

— Nu, ai dreptate, desigur. Totuși, dacă acum o ajuta în loc să meargă orbește după ea, era încrezător că o putea îndepărta de orice era prea scandalos. El încuviință din cap. Pot fi de acord cu asta. Altceva?

— O să te țin la curent cu privire la orice noi acțiuni pe care le-am aranjat; cu toate astea, nu o să alerg după tine ca să ți le spun. Dacă vrei să fii informat despre drumurile mele, trebuie să-mi dai o adresă unde să te găsesc.

— Desigur. Sigur putea să-i dea adresa lui. Cumpărase casa modestă cu câțiva ani în urmă, când își dăduse seama că să stea în prezența tatălui său mai mult decât era nevoie avea să ducă inevitabil la un dezastru. Mai ai altele?

— Da. Ea îl studie o clipă. Când erai atât de incredibil de irațional după ce ne-am întors noaptea trecută de la Prichard, mi-ai spus că ai avut încredere în mine și ai presupus că eu am trădat acea încredere.

— Da?

El se simți cuprins de neliniște.

— Știi bine că da. Încrederea, Cameron, trebuie să meargă în ambele sensuri.

— Desigur.

— La fel ca sinceritatea.

— Se înțelege de la sine.

O voce enervantă în mintea lui îi spunea că el nu fusese, de fapt, sincer cu ea. Cu toate acestea, întrucât avea toate intențiile să remedieze mica discrepanță, el o ignoră.

Lucy își strânse mâinile în față.

— Eu am avut încredere în tine până acum. Pot continua să fac asta?

El încuviință din cap.

— Fără îndoială.

Îl privi gânditor, ca și cum ar fi așteptat să spună ceva mai mult. Sau încercând să decidă dacă el era într-adevăr demn de încrederea ei. Aceasta putea fi ocazia perfectă de a-i spune totul. Chiar dacă Vadeboncoeur sau domnișoara West s-ar fi întors în orice moment. Și nu era ceva ce trebuia întrerupt. De altfel, el încă nu era foarte sigur cum să îi spună ce trebuia să îi spună.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, cu o urmă vagă de dezamăgire în voce, nu este nevoie să rămâi. Clara se întoarce în scurt timp, și Jean-Philippe a spus că termină în câteva ore.

— Nu am de gând să plec.

El se ridică și se duse spre una dintre băncuțele de lângă alee.

— Ce faci?

Ridică banca și o mută într-o poziție din care putea vedea atât haina, cât și șevaletul artistului.

— Am vrut mereu să mă uit la un artist când pictează.

Ea râse.

— Nu te cred.

— Consideră atunci că este o dorință nouă. El se așeză pe bancă și zâmbi. În speranța de a... nu știu, de a-mi lărgi orizonturile, să spunem. Și poate ca să devin mai puțin sufocant.

Ea miji ochii.

– Nu ai încredere în mine ca să mă lași singură cu el, domnule Fairchild?

Încă o dată, dorința mătușii ei de a avea o aventură romantică i se năzări în minte.

– Am încredere în tine.

– Atunci, în Jean-Philippe nu ai încredere?

El pufni.

– Nici măcar o clipă.

– O, hai! Ea pufni. Nu am să-i permit unui prostuț de francez să mă seducă.

– Nu m-am gândit niciodată...

– Cu siguranță nu.

– Ei bine, este chipeș și probabil fermecător...

– Oh, este foarte fermecător. Dar m-ai crezut atât de superficială încât să cedez în fața unui dram de farmec și... Ea făcu o pauză. Ei bine, în fața unui chip extraordinar de frumos.

– Nu.

Ea pufni.

– Sigur că nu.

– Ba, mai mult, eu sunt prin excelență pragmatică. Desigur, pot să ajung, din când în când, la o concluzie eronată. S-ar putea să fiu puțin nesăbuită, dar nu sunt impulsivă. Nu iau decizii importante, semnificative, fără să mă gândesc.

El încuviință din cap.

– Nici nu ar trebui.

– Și chiar trebuie să recunoști că tot ce am făcut până acum a fost bine gândit și la fel de bine planificat.

– Da, cred că așa a fost.

– Nu gândi greșit, Cameron Fairchild. Îi întâlnești privirea direct și întrezări o provocare evidentă în ochii ei. Dacă ar trebui să decid să permit cuiva să mă seducă, nu o să fie pentru că sunt o femeie stupidă și insipidă, gata să se arunce în patul primului bărbat care îi șoptește fraze pasionale în ureche.

– Sper că nu.

– Ba, mai mult, dacă voi permite cuiva să mă seducă, nu o să am alt motiv decât că vreau să fiu sedusă. Ceea ce înseamnă că nu mai vorbim despre seducerea unei persoane de către alta, ci despre ceva reciproc. Chiar democratic, dacă vrei.

— Înțeleg. El se uită lung la ea, apoi zâmbi. Și o să fie și asta bine gândit?

În spatele lui îl auzi pe artist revenind în seră. Lucy îi zâmbi în semn de bun venit, apoi se aplecă aproape și vorbi în șoaptă la urechea lui Cam:

— Doamne, Cameron. Este deja.

** Să fiu pictată fără haine.*

... Discuție despre un articol pe care tata l-a citit despre întrebuințările științifice ale zborului cu balonul. A spus că este o prostie absolută. Eu i-am menționat mai apoi că mi-ar plăcea foarte mult să zbor cu balonul. Ai fi zis că am rostit cea mai mare dintre blasfemii. Mamei i s-a tăiat răsuflarea — și a spus că asemenea lucruri sunt complet nepotrivite pentru o doamnă, adăugând că asemenea discuții nu își aveau locul la cină. Tata a pus că nu i-ar permite niciodată ficei lui să facă un lucru atât de absurd și a susținut că omului nu îi este dat să zboare. Deși mi-aș fi dorit să subliniez că omul zboară deja și că citisem despre o tânără franțuzoaică, nu cu mult mai mare decât mine, care pilota baloane, cu înțelepciune nu am mai spus nimic. Tata ar fi zis doar ceva nepoliticos despre cum francezii oricum nu au oricum nici o noimă.

Nu îmi pot închipui ceva mai palpitant decât a pluti pe cer fără nici o destinație anume în minte. Mă îndoiesc că mi se va permite vreodată să fac un asemenea lucru. După cum a spus mama, tinerele doamne cuviincioase nu fac așa ceva. Dar tinerele doamne cuviincioase nu par să facă niciodată ceva interesant. Sunt sătulă să fiu o tânără doamnă cuviincioasă. Aș prefera să fiu cutezătoare și curajoasă și o căutătoare de aventură.

Dar și aventura le este interzisă femeilor. Viața mea este menită să fie absolut neinteresantă și chinuitor de cuviincioasă. Totuși, pot visa, și măcar în vis pot face exact ce vreau. Și poate că, într-o bună zi, o să pot să mă ridic deasupra pământului ca să văd lumea așa cum au văzut-o foarte puține suflete curajoase...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1805

Capitolul 11



– Nu sunt sigură cum ai reușit să aranjezi asta, spuse Lucy, forțând o notă de încântare în vocea ei. Și atât de repede.

– Ieri m-ai provocat să te ajut să bifezi sarcinile de pe lista mătușii voastre. Cameron zâmbi larg. Corectează-mă dacă greșesc, dar zburatul nu era unul dintre lucrurile pe care le mai aveai de făcut?

– Într-adevăr, spuse ea slab, încercând să nu-și lase privirea să rătăcească peste marginea gondolei balonului care îi purta tot mai sus și, probabil, spre pieire.

Din fericire, erau legați de pământ și nu urmau să se ridice mai sus de lungimea frânghiei. O frânghie care nu părea exagerat de lungă. Gondola în sine – și prefera să se gândească la ea ca la o gondolă mai degrabă decât ca la un coș de răchită, firav, mai curând potrivit pentru depozitarea lânii decât pentru transportul oamenilor – avea formă pătrată și nu era mai mare de doi metri, potrivită cam pentru patru oameni, chiar dacă ea și Cameron erau singuri în această urcare. Din păcate, spațiul limitat însemna că oricine care poate că nu își dorea să privească pământul ce devenea tot mai mic sub ei, cineva care ar fi preferat să se facă un ghem mic pe podea și să se roage ca aventura să se încheie sau măcar să aibă o moarte rapidă și nedureroasă nu putea să facă asta. Nu, o asemenea persoană nu avea de ales decât să-și înfrunte cu curaj soarta și să zâmbească prefăcându-se că se bucura de un moment pe cinste.

Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, era șocant de frig aici. Lucy nu-și mai putea simți degetele de la picioare. Își înfipse mâinile în manșonul de blană și își lăsă umerii în față. Nasul îi era amorțit. Cameron nu era singurul care nu iubea frigul. Încă o dată, se gândi la lista regretelor Lucindei. Mătușa ei nu se gândise la partea pragmatică și îngrozitoare a oricăreia dintre ele? Într-o bună zi poate că aveau să existe mijloace de zbor – un fel de trenuri cu aripi – care să nu expună călătorii la frig și o priveliște spre pământul îndepărtat prin răchită împletită, dar azi nu era chiar ziua aceea.

– Nu credeam că este posibil să urci într-un balon pe asemenea vreme

– De fapt, potrivit lui Carswell, aeronautul care conduce acest balon...

Care rămăsese cu înțelepciune pe pământ cu Clara.

– ... Atât timp cât nu bate vântul, iarna este un moment potrivit să urci.

– Cu excepția, desigur, a frigului mușcător.

– Nu, nu este chiar așa rău. Cameron trase adânc aer în piept. Cred că este mai degrabă revigorant. Se întoarse de la ea și își strânse mâinile pe marginea gondolei. Și priveliștea, Lucy. Dumnezeu, priveliștea este magnifică. De aici poți vedea toată Londra.

– Prefer să o văd de pe pământ, mulțumesc, spuse ea în șoaptă.

Cu siguranță fusese un pic neliniștită când mersese călare pe Hannibal, dar pusese acea stare pe seama legănării animalului, nu pe înălțimea la care se afla. Acum, ea știa adevărul.

Lucinda Wilhelmina Merryweather se temea groaznic de înălțime.

– Ai spus ceva? întrebă Cameron peste umăr.

– Nu, nimic, absolut nimic.

Nu intenționa să îi dea de înțeles cât de îngrozită era. La urma urmei, aceasta era aventura ei. De altfel, ea era americană, iar ei erau făcuți dintr-un material prea tare pentru a permite ca un lucru minor precum plutitul peste acoperișurile Londrei să îi transforme în niște iepuri fricoși. Chiar dacă un iepure nu ar fi fost atât de prost încât să-și lase lăbuțele să părăsească pământul. Lucy își promise că nu avea să se mai înalțe vreodată în văzduh.

– Cum ai reușit asta?

– Armata – Inginerii Regali, ca să fiu exact – are o diviziune de baloane. El scrută orizontul ca și cum ar fi fost un căpitan aflat la cârma unei nave mari. Și cunosc pe cineva care cunoaște pe cineva. Nu a fost chiar atât de greu de aranjat.

– Și totuși, foarte impresionant.

Urcarea asta avea să înceteze vreodată? Cu siguranță, frânghia își atinsese limita deja. Dacă nu cumva frânghia se desprinsese. Sau aeronautul uitase să o lege. Sau îi cedase inima și zăcea mort pe pământ, lăsându-i să urce tot mai sus, până când aveau să piardă cu totul pământul din priviri. Stomacul ei deja neliniștit reacționa ciudat la acest gând.

Era o prostie, desigur. Ea trase aer în piept ca să se liniștească.

Nu se întâmplase nimic de acest fel. Pur și simplu, nu ajunseră încă la capătul frânghiei. Nimic nu avea să meargă prost. Erau în mâinile competente ale cuiva care avea ceva de-a face cu Inginerii Regali, ceea ce părea încurajator. Doamne, aveau să revină pe pământ înainte să își dea seama. Ea avea să-i spună lui Cameron cât de încântător fusese și avea să-i mulțumească apoi că o ajutase să mai bifeze un regret de pe listă. Între timp, poate era mai bine să se gândească la ceva – orice – care nu îi aducea în minte ideea prea vie a unei căderi ca o piatră din ceruri.

Desigur, dacă în momentul de față nu s-ar fi temut pentru viața ei, gândurile ei ar fi fost pline de încercări de a rezolva misterul care era Cameron Fairchild. Într-adevăr, se gândise mai mult la el de când el plecase, cu o zi în urmă. El rămăsese să îl privească pe Jean-Philippe pictând până când revenise Clara, apoi își luase rămas-bun. Îi lăsase o adresă unde putea fi contactat dacă era nevoie de el. În această seară, ea avea să participe la balul ambasadorului, împreună cu Beryl și cu Lord Dunwell. În ziua următoare avea să investigheze puțin pe cont propriu. Venise vremea să afle exact cine sau poate ce era domnul Fairchild. În acest moment, era doar o simplă curiozitate din partea ei. Refuza pe deplin să își ofere inima unui bărbat care nu era complet sincer cu ea. Dar o, Doamne, Dumnezeu, cât de mult își dorea să i-o ofere!

Nu se așteptase la asta, cu siguranță nu plănuiise, dar oricum nu se așteptase la un investigator privat, câine de pază, gardă de corp sau ce era el cu adevărat care să fie incompetent. Nu plănuiise nici ochii căprui adânci, felul înduioșător în care maxilarul lui se îndeșta de indignare sau, pentru prima dată în viața ei, pe cineva care nu o văzuse ca pe o fică ascultătoare, o soră mai mică obraznică, fără minte sau ca pe viitoarea soție a lui Jackson Channing. Cineva care părea să o vadă drept ce era ea. Era deconcertant și minunat în egală măsură.

– Armata a venit cu ideea asta în războiul vostru civil. Se uită înapoi la ea. Știai că forțele confederației foloseau baloane ca să observe în siguranță bătăliile și să urmărească înaintarea forțelor pe teren?

– Habar n-aveam, spuse ea sfioasă.

Sincer, mai degrabă se împușca.

Ultimul lucru despre care voia să vorbească era istoria zborului cu balonul. Totuși, era mai bine decât nimic, și orice subiect o ajuta să nu se mai gândească la dispariția lor iminentă.

— De unde știi toate astea?

El chicoti.

— Sunt un depozit de informații inutile.

Un tânăr educat și bine-crescut, care nu avea nevoia financiară de a căuta un loc de muncă pentru a se susține, obișnuia să fie așa. Încă un indiciu despre adevăratul Cameron. Totuși, oricât era de încrezătoare în privința firii lui onorabile — și cu siguranță ar fi știut, undeva în adâncul ei, dacă el ar fi fost cu adevărat un nemernic mincinos —, trebuia să îi fie confirmată încrederea. La urma urmei, o logodnă mult așteptată cu Jackson și viața cu patru frați nu îi ofereau o adevărată experiență cu bărbații și cu siguranță nu cu nemernicii mincinoși. În plus, ea bănuia că un bărbat putea fi mincinos și fără a fi nemernic. Puteau exista tot felul de motive valabile pentru care un bărbat să nu fie sincer cu o femeie. Totuși, era extrem de enervant. Cu o zi în urmă îi oferise lui Cameron nenumărate indicii despre onestitate și încredere, și totuși el încă nu-i spusese ce anume ascundea. Desigur, era posibil să nu ascundă nimic, dar ea se îndoia. Existau prea multe indicii minuscule care lăsau de înțeles că el nu era ceea ce apărea.

Și, cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai important să afle adevărul. Căci, cu fiecare zi care trecea, inima ei, care părea să nu înțeleagă caracterul nepractic al îndrăgostirii de un bărbat în care nu putea să aibă încredere, o îndemna să lase prudența deoparte și să se arunce cu capul înainte în brațele lui, în viața lui și, Dumnezeu să o ajute, în patul lui.

Ce îi venise să îi vorbească despre seducție chiar în modul cel mai deocheat? Niciodată în viața ei nu fusese atât de... ei bine, desfrânată. Ba, mai rău, chiar îi plăcuse. Există ceva foarte mulțumitor în a vedea o expresie șocată pe chipul unui bărbat la auzul unei sugestii indecente. Mai ales la un bărbat care nu se aștepta la asta. Chiar dacă și ea era la fel de surprinsă ca el. Cu siguranță, se putea în parte atribui lipsei ei de haine adecvate. Era uimitor ce putea face pentru candoarea unei femei lipsa unui corset. Dar nu puteai condamna mai mult decât atât veșmintele sau lipsa lor.

Și apoi, el vorbise despre sentimente și îi spusese că o plăcea, iar în ochii lui existase o privire limpede care îi dăduse de înțeles

că făcea mai mult decât să o placă. Nici ea nu se așteptase la asta, chiar dacă presupunea că sperase, undeva în locul ascuns din mintea ei unde refuza să recunoască. Totuși, chiar dacă părea să se prăbușească într-un soi de prăpastie, acum se întreba dacă se prăbușea și el. Gândul acesta era și minunat, și tulburător. Dar mai ales minunat.

— Abia în ultimii zece ani s-au înregistrat progrese în domeniu.

— Cât de fascinant! Ea se gândi o clipă. Își dăduse seama de la bun început că era bine educat. Ce alt moment mai bun decât acum ca să afle mai multe? Este un interes de-al tău? Zborul cu balonul, vreau să spun? Se pare că știi foarte multe despre istoria lui. Ai studiat asta? Poate la universitate?

— Nu, sunt doar informații pe care le-am cules de ici, de colo. Se întoarse spre ea. Chiar ar trebui să vii aici și să admiri priveliștea.

— O admir foarte bine de aici, mulțumesc. Ea adoptă un ton nonșalant. Unde ai studiat?

— O, eu...

Fără vreun avertisment, balonul se zgâlțâi, oprindu-și brusc mișcarea ascendentă. Lucy scoase un țipăt scurt, se prăbuși pe po-deaua gondolei și își îngropă fața în mâini.

— Lucy?

— Dumnezeu! O să murim! Știam eu! Am știut în tot timpul ăsta! O groază cruntă o cuprinse. O să ne prăbușim la pământ! O să ne facem una cu pământul!

— Lucy! Cameron o apucă de mâini, i le îndepărtă de pe față și o ridică. Nu fi absurdă. Pur și simplu, am ajuns la capătul frânghiei.

— Capătul frânghiei? Vocea ei suna strident. Capătul frânghiei? Nu vreau să fiu la capătul frânghiei! Nu vreau să fiu la capătul a nimic! Mi-au mai rămas multe de făcut în viața mea! Abia am început!

— Lucy, spuse el hotărât, apoi o apucă de umeri și o privi ochi. Suntem perfect în regulă. Nu o să se întâmple nimic.

— Eu nu consider că a cădea de la înălțime se cheamă nimic!

— Nu o să cădem. El o scutură ușor de umeri. Crede-mă, nu o să permit niciodată să ți se întâmple nimic rău.

— Chiar așa? Frica îi ascuți vocea. O parte minusculă și rațională a minții ei observă că probabil el avea dreptate. Lucy o ignoră. Dacă nu ai de gând să-ți deschizi aripile și să zburăm înapoi pe pământ, nu vād ce ai putea face să oprești ceva... orice ar fi! Suntem pe cale să...

El o cuprinse în brațe și îi zdrobi buzele cu ale lui. Ea se luptă cu el și se eliberă.

Trase adânc aer în piept.

– O să murim zdrobiți de pământ! Nu poți face nimic ca să oprești...

Din nou, buzele lui o revendică. O ținu strâns în brațe până când ea nu se mai agită. Până când căldura gurii lui pe a ei, căldura corpului lipit de al ei, învăluind-o, îi liniști panica. În cele din urmă, el înălță capul.

– Nu o să ne prăbușim...

– Să ne prăbușim? Teroarea îi făcu ochii mari, iar ea se uită lung la el. Nu am spus niciodată *prăbușim*! O, Doamne, Cameron, nu vreau să mă prăbușesc!

– Nu o să ne prăbușim. Brațele lui se strânsă în jurul ei, iar mâna lui îi apăsă capul de piept. Nici nu o să plonjăm, nu o să ne rănim sau să cădem... El gemu. Și sigur nu ne facem una cu pământul.

– Una cu pământul.

Lucy gemu.

– Respiră, scumpa mea, doar respiră.

Pentru o clipă lungă sau pentru totdeauna, el o ținu strâns, iar ea se agăță de el și, încetul cu încetul, groaza ei se liniști.

– Este foarte deconcertant.

Amuzamentul răsună în glasul lui.

– Nici măcar să nu te gândești să-mi dai drumul, îl avertiză ea. Momentan, nu-mi pasă de bună-cuviință sau de altceva, dar, dacă îmi dai drumul, Cameron Fairchild, îți jur...

– Promit că nu-ți dau drumul. El chicoti. Nu este vorba despre asta. Să te țin în brațe este încântător. Pur și simplu, nu te-am văzut niciodată altfel decât peste măsură de curajoasă.

– Nu sunt deosebit de curajoasă când vine vorba despre lucruri precum moartea iminentă.

– Puțini dintre noi sunt.

– Nu cred că îmi plac aventurile care includ riscul real de a-ți pierde viața.

– Unii oameni cred că asta este singurul gen de aventură adevărată.

Amuzamentul îi răsună în glas.

– Bărbații, fără îndoială. Ea pufni. Și idioții.

El râse.

- Asta este o aventură îngrozitoare.
- Este greu să te bucuri dacă ești îngrozit. N-aveam idee că o să ți se pară atât de înfricoșător.
- Nici eu.
- În ciuda fricii ei, cuvintele și îmbrățișarea lui o alină.
- Pe tine nu te sperie deloc, nu?
- Nu chiar. Mi se pare foarte interesant. Dar îmi pare rău că pe tine da.
- Este foarte stânjenitor, murmură ea în pieptul lui.
- Cu toții suntem speriați de ceva, spuse el cu blândețe, și ei îi cresc inima în piept.
- Tu de ce te sperii, Cameron?
- El se gândi o clipă lungă.
- De eșec, presupun. Să nu mă ridic la nivelul așteptărilor. Să fiu o dezamăgire pentru cei de care îmi pasă.
- Cât de interesant. Lucy ridică privirea spre el.
- Nu-mi imaginez că ar putea cineva să fie dezamăgit de tine.
- El zâmbi.
- Mulțumesc.
- Dar nu ești un investigator privat foarte bun, nu?
- Îți dai seama că un bărbat cu o încredere în sine mai mică decât a mea ar fi jignit de critica permanentă pe care o aduci felului în care îmi fac treaba. El se încruntă. De ce spui asta?
- Merită spus. Ea oftă. Îmi cer scuze dacă te-am jignit. Dar, dacă nu poți fi sincer cu prietenii, cu cine poți fi sincer?
- Ai dreptate. El se opri. Și tu? Ție de ce ți-e frică, Lucy? În afară de înălțime, adică.
- Se pare că mi-e teamă să nu mor înainte de vreme, spuse ea crispată.
- El râse.
- Te asigur, asta nu o să se întâmple astăzi. I-am spus lui Carswell că trebuie să stăm sus doar câteva minute. De îndată ce eliberez o parte din gazul din balon, o să începem să coborâm. Pe măsură ce frânghia slăbește, el o să învârtă bobina. O să revenim pe pământ în cel mai scurt timp. El se opri. Lucy...
- Da?
- Ca să fac asta, trebuie să-mi dai drumul.
- Ea clătină din cap.
- O, nu, nu prea cred.

El chicoti.

– Nu m-ar deranja să stau aici pentru totdeauna cu tine în brațe, dar la un moment dat o să ni se facă foarte foame.

– Ei bine, bănuiesc că nu avem ce face.

Ea îl eliberă cu un suspin reticent.

Cam îi aruncă un zâmbet încrezător, apoi se întoarce și se ridică pentru a regla o supapă. Se auzi un sunet ușor de gaz eliberat și începură să coboare încet.

– O să dureze câteva minute. Nu vrem să coborâm prea repede.

– Ce alegere groaznică! Ea scoase un oftat frustrat. Să mori o mie de morți într-o coborâre lentă spre un pământ tare sau să te prăbușești și să mori o singură dată.

– Hai să rămânem la o mie, nu?

– Trebuie să spun că această coborâre mă face la fel de neliniștită ca urcarea. Ea ezită. Totuși, m-aș simți mult mai în siguranță dacă... ei bine...

El zâmbi larg și își înfășură un braț pe după talia ei.

– Este mai bine așa?

– Nu chiar. Dar așa este. Se întinse să-i întâlnească buzele cu ale ei într-un sărut lung, lent și dumnezeiesc ca împrejurimile lor. Iar când se retrase din nou ca să se uite în ochii lui, fluturii din stomac nu se mai datorau mișcării coșului. Asta, domnule Fairchild. Ea zâmbi. Asta este într-adevăr o aventură pe care merită să o trăiești.

– Nici nu pot să fiu mai de acord. El chicoti. Deci, spune-mi, de ce altceva îți mai este frică, Lucy Merryweather?

– Încerci doar să mă împiedici să mă gândesc la dispariția noastră iminentă.

El râse, și brațul lui se strânse în jurul ei.

– Mi-e frică să nu fiu nevoită să mă încadrez în așteptări care nu mi se mai potrivesc, spuse ea fără să se gândească. Mi-e teamă să nu cumva să-mi modelez viața după cerințele altora și să-mi pierd sufletul în proces.

El coborî privirea spre ea.

– Și mi-e frică să nu ajung la sfârșitul vieții cu regrete.

– Ei bine, nu putem accepta asta.

El zâmbi larg, o trase mai aproape și o sărută din nou.

„Și îmi este foarte frică să nu mă îndrăgostesc de un bărbat care, în mod inevitabil, îmi va frânge inima.”

Fără nici un semnal de avertizare, un rând din scrisoarea mătușii i se ivi în minte.

„Dragostea, draga mea fată, nu este niciodată un regret.“

* Să zbor.

... Și este mare păcat că o fată din țara asta nu poate să fie prințesă. Ba, mai rău, nu există nici cea mai mică șansă de a întâlni un prinț.

Tata tot vorbește despre cum să renunțăm la opresiune și să ne eliberăm de tiranie și tot așa și, deși chiar înțeleg de ce am prefera să nu avem un rege, prințesele și prinții sunt o cu totul altă chestiune și ar fi ceva foarte amuzant. Mai ales prinții. Doamne, aproape fiecare poveste pe care am citit-o include un prinț chipeș și impetuos care dansează cu eroina la un bal grandios, îi câștigă inima și o duce să trăiască într-un palat magnific. Asta nu sună deloc opresiv sau tiranic, ci mai degrabă minunat.

Totuși, nu o să am niciodată ocazia să fiu luată pe sus de un prinț, căci probabil nu voi cunoaște niciodată un prinț. Și este păcat, pentru că este parte din visul unei fete...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1804

Capitolul 12



Lucy Merryweather avea abilitatea remarcabilă de a-l face să rămână fără suflu sau de a mormăi indignat. Astă-seară, pur și simplu îl lăsă fără suflu.

În seră, lui Cam i se păruse că arăta precum zâna magică a pădurilor. Acum, părea că era regina lor.

Rochia ei era albastră, de culoarea gheții cristaline dintr-un iaz înghețat, transformând albastrul ochilor ei într-unul mai adânc și mai viu. Corsajul cu un decolteu scandalos îl enervă și îl încântă în egală măsură. Rochia avea mâneci minuscule din dantelă, care se puteau sfâșia sub atingerea degetelor unui bărbat. Gândul îl făcu să simtă un gol în stomac.

El rămase la umbra unei colonade cu arcade care se desena de-a lungul unei părți a sălii de bal, urmărindu-i discret dansul cu un domn după altul, inclusiv cu unul care părea să fie parte dintr-o familie regală, judecând după cordonul ornat, acoperit de medalii, pe care îl purta în diagonală peste piept și după felul în care toți cei cu care se intersecta făceau plecăciuni în fața lui. Cam zâmbi. În mod evident, Lucy voia să bifeze de pe lista ei dansul cu un *prinț*. Chiar nu era mare nevoie ca el să fie aici.

Timpul lui Cam ar fi fost mai bine folosit pentru scris. Dar niciodată nu scrisese nimic atât de repede în viața lui. De fiecare dată când se așeza la biroul lui, se simțea ca un bărbat posedat. Penița aproape zbura pe pagină. Cinci numere din *Cutezătoarele isprăvi* apăruseră deja în *Messenger*, iar alte două erau scrise și programate. El adăugă și câteva personaje secundare pertinente, și, chiar dacă nu era sigur cum avea să se încheie misiunea lui Lucy, Mercy Heartley urma să aibă succes în obținerea moștenirii ei. Chiar mai bine, scrisese și rescrisese numerele deja completate în forma unei cărți.

Nu, nu era nevoie de prezența lui în această seară. Lucy era în mâinile capabile ale lui Lady Dunwell și nimeni nu știa mai bine trucurile bărbaților decât Beryl Dunwell. Dar, de când Lucy îi spusese că urma să fie aici, nu își putuse scoate din minte ideea de a dansa cu ea. Un singur dans era tot ce își dorea. Stupid, desigur. Ai fi zis că nu o ținuse în brațe cu doar câteva ore în urmă, că nu îi simțise trupul cald lângă al lui sau că nu o sărutase. Dar în dansul cu o femeie, în felul în care muzica îți umplea sufletul și felul în care cei doi se mișcau ca unul părea dintotdeauna să fi existat ceva special și profund romantic.

În plus, din experiența lui, femeile erau întotdeauna puțin mai maleabile cu lucruri precum confesiunile și adevărul dacă era implicat și puțin romantism. Ringul de dans era singurul loc în care putea să o prindă complet singură, fără prezența constantă a domnișoarei West. Prefera să îi spună totul lui Lucy fără a fi întrerupt de prezența celeilalte femei. Chiar dacă, negreșit, avusese câteva șanse ratate.

Voise să îi spună lui Lucy adevărul despre minciuna lui cu o zi înainte, când venise să-și ceară scuze. Dar faptul că o găsisese aproape goală îl făcuse să uite de asta. Apoi, plănuise să mărturisească totul când plutiseră deasupra Londrei. Nu se așteptase niciodată

la groaza ei absolută și nici ca modalitatea de a-i ușura frica să fie să o țină în brațe și să o sărute din nou și din nou. Zâmbi larg la această amintire. Nu făcuse altceva decât să o ajute.

Nu îi fusese greu să aranjeze totul ca să fie aici în această seară. Familia lui primea întotdeauna invitații la asemenea evenimente. În funcție de importanța evenimentului și dacă ducele și ducesa erau ocupați altundeva, unul dintre copiii ducelui era trimis să reprezinte familia. Astă-seară venise rândul lui Spencer, chiar dacă Cam încă nu își văzuse fratele mai mare și nici nu își dorea în mod special. Spencer s-ar fi întrebat de ce Cam hotărâse să apară la genul de evenimente pe care le evita de obicei și Spencer putea să fie insistent atunci când voia să afle adevărul.

Fratele lui cel mare nu era singura lui preocupare. Cam nu își dăduse seama de greșeala făcută decât după sosirea lui. Oriunde se întorcea vedea pe cineva cunoscut. Și, chiar dacă ar fi fost mai înțelept să plece acum, cu siguranță putea evita întâlnirile nedorite suficient de mult încât să se bucure de un singur dans. Dacă se strecura în fața lui Lucy chiar înainte ca ea să pășească pe ringul de dans...

– Ea este?

Înainte de a se ivi un pahar de șampanie.

Cam rezistă dorinței de a scoate un suspin frustrat și se chinuie în schimb să adopte un ton nevinovat, apoi luă paharul.

– Cine să fie?

Spencer stătea lângă el, studiindu-i pe dansatori.

– Americana.

La naiba, putea la fel de bine să mărturisească totul. Era imposibil să ai secrete în familia lui.

– Cât de multe știi?

– O, sunt tentat să cred că știu foarte multe. Spencer își sorbi vinul. Să vedem. Știu că Simon ți-a scris o scrisoare de referință în care îți lauda calificările de investigator privat.

– Da, ei bine, pot explica asta...

– Și știu că ești I.F. Aldrich, autorul unei serii de povești extrem de populare despre o moștenitoare americană fugară. Și, în timp ce poveștile sunt fictive, se pare că moștenitoarea nu este. Am informațiile astea datorită lui Thad.

– O să-mi amintesc să-i mulțumesc.

Spencer chicoti. Cam se uită la fratele lui.

– Mai știe cineva?

– Mă îndoiesc de asta. Cred că sunt singurul care are toate pieșele. Spencer ridică din umeri. Mama urmărește *Cutezătoarele isprăvi* cu sufletul la gură. Sunt foarte sigur că și-a dat seama că este opera ta, dar nu a zis nimic. Și tata obișnuiește să citească doar acele părți pe care mama le decupează din *Messenger* pentru el.

– Bun.

– Totuși, după cum am spus, eu sunt cel care are toate piesele. El se opri. Dar cred că felicitările se impun.

– Pentru ce?

– Poveștile tale se dovedesc a fi remarcabil de populare. Nu este surprinzător, căci sunt foarte distractive. Bănuiesc că în cazul cărții o să fie chiar mai bine. El se uită la fratele lui. Presupun că ai de gând să le compilezi într-o carte.

– Țsta era planul meu, spuse Cam în barbă.

– Era? Curiozitatea răsună în vocea fratelui lui. Și s-a schimbat ceva?

Cam șovăi.

– A, înțeleg. Spencer chicoti în stilul acela de frate mai mare și mai înțelept. Fata, nu-i așa? Privirea lui îi cercetă pe dansatori. Care este?

– Cea în albastru. Cam făcu un semn din cap. Cea care dansează cu tipul înalt și subțire.

– Desigur. Este absolut minunată, murmură Spencer. Are un nume?

– Domnișoara Lucy Merryweather.

– Numele îmi este cunoscut. Sprâncenele lui Spencer se arcuiră în sus. Banca americană, cred?

Puteai oricând să te bizui că Spencer avea să recunoască numele unui om de afaceri chiar și din altă țară.

– Tatăl ei.

– Înțeleg. Spencer se opri. Știi, a trecut mult timp de când nu mi te-ai mai destăinuit. Dacă vrei să faci asta acum...

– Crede că sunt un anchetator privat care a fost angajat de un vechi prieten al ei cu care trebuia să se căsătorească la un moment dat ca să o feresc să intre în belele.

Spencer se încruntă.

– Și ai ajutat-o?

– Nu. Cam pufni. Nu, am încercat să aflu mai multe despre ea, iar ea a sărit la concluzia asta, și mi s-a părut cel mai bine pentru

mine, așa că nu am corectat-o. În plus, aveam nevoie de inspirație. De o muză.

— O, sună bine. Spencer încuviință din cap. Eu aş rămâne cu asta dacă aş fi în locul tău. Este mai bine să te gândești la o femeie ca la o muză decât să creadă că a fost înșelată în mod rușinos de dragul succesului literar.

Cam îi aruncă o privire mâhnită.

— Nu o să meargă, nu-i așa?

Spencer clătină din cap.

— Nu prea aş crede.

— Trebuie să-i spun adevărul, nu?

— Dacă sperai să-ți spun că nu, mi-e teamă că vorbești cu fratele greșit. Spencer chicoti. A spune adevărul este, de obicei, gestul potrivit.

— Am ajuns deja la concluzia asta. Încerc doar să găsesc momentul potrivit.

— A, da, momentul potrivit. Timpul este esențial într-o situație de genul ăsta, spuse Spencer cunoscător. Spune-mi ceva, Cam. Ce se întâmplă apoi? Sau, mai bine zis, ce speră să se întâmple apoi?

— Sper să mă ierte, desigur.

— Și apoi?

— Și apoi... Cam scoase un oftat lung. Nu știu. La naiba, Spencer! Își trecu mâna prin păr. Nu știu nimic. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la ea.

Spencer își studie curios fratele.

— Deci, ești serios?

— Nici asta nu știu.

— Înțeleg. El se opri. Se vede, să știi.

— Ce? Confuzia mea?

— Ce simți pentru ea. Că este cea mai importantă în gândurile tale. Poveștile tale, *Cutezătoarele isprăvi*, pot fi mult mai aproape de adevăr decât vrei să recunoști.

— Nu fi absurd. Cam pufni. M-am chinuit din răspuțeri să o ascund.

— Da? Sprânceana lui Spencer se arcui în sus. Pe domnișoara ta Heartley, nu-i așa?

Cam încuviință din cap.

— Să vedem, cum ai zis? A, da. O descrii ca având părul de culoarea aurului lustruit, cu trăsături fragile, o mână de femeie care

arată ca și cum ar putea fi luată pe sus de un vânt puternic, dar cu o hotărâre și o voință de fier.

— Ideea ta fiind că...?

Spencer făcu un semn din cap spre Lucy.

— Cum ai descrie-o pe domnișoara Merryweather?

— Ei bine, părul ei sigur nu este ca de aur lustruit. El o studie pe Lucy o clipă, nu că ar mai fi trebuit. O putea descrie cu ochii închiși. Este mai mult ca... un aur strălucitor, aș spune, proaspăt băut, nu atât de roșu precum cel lustruit. Iar trăsăturile ei nu sunt fragile, ci mai degrabă fine și delicate. Da, este mică de înălțime, dar cu forme delicioase în cele mai frumoase locuri, și cu siguranță nu arată ca și cum ar risca să fie luată pe sus de vânt. Cât despre restul... Doamne sfinte, Spencer avea dreptate. Acolo, pe ringul de dans, cu câteva mici modificări, se afla domnișoara Mercy Heartley. Totuși, nici un om care nu o cunoștea nu ar fi făcut vreodată legătura între adevărata Lucy Merryweather și imaginara domnișoară Heartley. O recunoști doar pentru că știi că ideea cu domnișoara Heartley a pornit de la o femeie care există în realitate. Nimeni altcineva nu o să o recunoască.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

— Pe amândoi, mormăi Cam și sorbi din șampanie.

— Cât despre povestea în sine, eroina ta caută să-și obțină moștenirea. Privirea lui Spencer rămase fixată pe Lucy. Și domnișoara Merryweather este într-o căutare?

Cam scoase un oftat prelung.

— Ai putea spune asta.

Spencer încuviință din cap.

— Și domnișoara Merryweather a mers călare pe o cămilă?

— Era un elefant.

— Și s-a îmbrăcat ca bărbat la un eveniment sportiv doar pentru gentlemen?

— A fost la Prichard. El se uită la fratele lui. În noaptea în care eram cu toții acolo.

— Prichard, cel veșnic sacru, ce niciodată nu o să fie întinat?

Spencer privi fără să-i vină a crede.

Cam făcu o grimasă.

— Mă tem că da.

Spencer râse.

— Curaj sigur are.

– Cel puțin.

Cam zâmbi.

– Lasă-mă să te întreb altceva. Restul personajelor din *Cutezătorele isprăvi* se bazează și ele pe realitate? Sau sunt fictive?

– Fictive, spuse Cam ferm. Doar un produs al imaginației mele.

– Interesant. El se opri. Atunci, hai să te întreb altfel. Doar ca un admirator înflăcărat al poveștii, să spunem.

– Da?

– Domnul care ți-a urmărit eroina, care a fost angajat inițial de bărbatul care vrea ca ea să eșueze ca să fie obligată să se mărite cu el, cel care trebuia să-i zădărnicească eforturile, care dar acum o ajută...

– Da?

– S-a îndrăgostit de ea, nu-i așa?

– Bineînțeles că da. Cam pufni. Cititorilor nu le place nimic mai mult decât o poveste de dragoste bună.

– Și ce se întâmplă când îi spune că inițial lucra împotriva ei?

Cam se opri o clipă lungă.

– Nu știu.

– Țsta este punctul de plecare al întregii povești, nu-i așa? Spencer încuviință din cap. Poate vrei să descoperi aceste mici detalii ale intrigii înainte de a merge mai departe.

– El riscă să o piardă dacă îi spune.

– Dragul meu frate mai mic. Spencer îi aruncă o privire plină de empatie. El are să o piardă *cu siguranță* dacă nu o face.

– Vai, domnule Fairchild. Lucy făcu ochii mari, într-o prefăcută indignare. Poate că nu știi că i-am promis altcuiva acest dans?

– Sunt perfect conștient de asta. El zâmbi larg și o învârti pe ringul de dans în notele glorioase ale unui vals de Strauss. Dar, cum el nu a fost atât de rapid cum ar fi trebuit să fie, și-a ratat ocazia.

– Mi s-a părut că nu i-ai dat aproape nici o șansă.

Într-adevăr, Cameron intrase în fața următorului ei partener într-o etalare impresionantă de determinare și eficiență.

– Era exact planul meu.

– Nu ai menționat că o să fii aici astă-seară.

– Cum puteam să ratez șansa de a dansa cu tine?

– Ei bine, sunt o dansatoare excelentă. Ea zâmbi larg. Grație a nenumărate de lecții de dans pe care mama mea a insistat ca eu și frații mei să luăm. Dansezi foarte bine, domnule Fairchild.

— Și mama mea a insistat ca fiica și fiii ei să știe să danseze cum trebuie.

Ea îl studie îndeaproape.

— Deci singurul scop al prezenței tale aici este să dansezi cu mine?

— Exact.

— Și mă ridic la înălțimea așteptărilor tale?

El execută o piruetă perfectă și ea îl urmă fără cusur, aproape ca și cum ar fi dansat dintotdeauna împreună. Ca și cum ar fi fost întotdeauna meniți să danseze împreună. Era un gând atât de încântător pe cât era de tulburător. Dar, oricum, totul era așa la Cameron Fairchild, nu?

— Faci mai mult decât să te ridici la înălțimea așteptărilor. El zâmbi larg spre ea. Mulțumirile mele mamei tale.

— Ar fi încântată să știe că măcar în sensul ăsta mă ridic la înălțimea așteptărilor, spuse ea.

— Hai, sigur nu ai fost o dezamăgire pentru ea? El scutură din cap. Nu-mi pot închipui una ca asta.

— Peste mai puțin de o lună, o să fac 24 de ani. Și, cum încă nu sunt căsătorită, chiar sunt o mare dezamăgire. Se gândi o clipă. Dacă se aștepta cu adevărat la onestitate din partea lui, probabil că trebuia să fie complet sinceră. Aproape din ziua în care m-am născut, s-a așteptat ca eu să mă căsătorească cu angajatorul tău.

Ochii lui i se măriră de surprindere.

— Cu Jackson Channing?

Ea încuviință din cap.

— Bunicul meu și străbunicul lui au fondat Graham, Merryweather și Lockwood Banking and Trust. Bunicul lui este președinte și membru în consiliu, tatăl meu este director în consiliul de administrație. Cred că ambele familii au visat la o dinastie bancară.

Curiozitatea străluci în ochii lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Am crescut, cred. Ea ridică din umeri cât de bine reuși în brațele lui. Atât eu, cât și Jackson am venit cu motive foarte temeinice pentru a ne amâna logodna. În cele din urmă, mi-am dat seama că facem asta pentru că, în ciuda dorinței familiilor noastre, nici unul din noi nu voia cu adevărat să ne căsătorim unul cu celălalt. Nu te amăgi, adăugă ea repede. Jackson o să fie întotdeauna cel mai drag

prieten al meu chiar dacă nu pare să treacă peste ideea că are o anumită responsabilitate față mine.

— Asta explică foarte multe, spuse Cameron în șoaptă.

— Cu siguranță, explică faptul că te-a angajat și că i-a cerut ve-rișoarei lui, Lady Dunwell, să stea cu ochii pe mine. Ea oftă. Deși enervant, cred că este de înțeles, dat fiind că probabil se simte oarecum vinovat în legătură cu mine. Vezi tu, când a descoperit că tatăl, pe care îl crezuse mort, era foarte viu și a venit aici în Anglia pentru a-și întâlni familia, s-a îndrăgostit de femeia care i-a fost predestinată.

— Și gata cu dinastia, zise el chicotind.

— Poți să-i spui soartă sau cum vrei, dar lucrurile se întâmplă chiar așa cum trebuie, până la urmă, Cameron, spuse ea ferm. Cred cu adevărat asta.

— Spune-mi, Lucy. Prudența îi răsună în glas. Nu ai fost dezamăgită că a găsit pe altcineva?

— Doamne, nu! Ea râse. Am fost ușurată. Vezi tu, eu am făcut întotdeauna exact ce trebuia să fac.

— Da?

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cu siguranță. Nu am fost niciodată implicată în scandaluri sau în probleme de vreun fel. Am fost întotdeauna fiica perfectă. Și mi-e teamă că probabil m-aș fi căsătorit cu Jackson și aș fi fost o soție perfectă și supusă. Ea zâmbi în ochii lui întunecați. Dar sunt recunoscătoare că nu trebuie să fie asta soarta mea.

El arcui o sprânceană.

— Nu vrei să te căsătorești?

— Fiecare femeie vrea să se căsătorească, dar nu mă grăbesc. În prezent, mă distrez mult prea mult.

El râse.

— Sunt conștient de asta.

— Nu caut un soț în mod special. Ea îl studie o clipă. Și, cum este corect să încercăm și reversul, aș putea să-ți pun și eu aceeași întrebare? Tu vrei să te căsătorești?

— Nu mă opun căsătoriei, dar nu m-am gândit prea mult la asta. El chicoti. Chiar dacă m-aș gândi, nu i-aș spune niciodată bunicii. Ea este hotărâtă să găsească partide potrivite pentru toți nepoții ei, chiar dacă i se pare o sarcină descurajantă.

— Sunteți un grup de încâpățânați, nu-i așa?

— Este moștenire de familie. El zâmbi larg. Dar bunica nu vrea doar să ne căsătorim; vrea să găsim dragostea.

— Cât de modern din partea ei!

— Nu chiar. Ea s-a căsătorit din dragoste, la fel și părinții mei. Și asta este moștenire de familie.

— Deci, ceea ce cauți este dragostea?

— Nu aș spune chiar asta, dar, întrucât nu am de gând să mă însor pentru nici un alt motiv, presupun că ai dreptate. El zâmbi. De fapt, nu caut nimic. Mi se pare că cele mai interesante lucruri în viață se întâmplă atunci când nu le cauți cu adevărat.

Ea încuviință din cap.

— Când te iau prin surprindere.

— Exact. Într-un minut, viața ta este perfect acceptabilă, faci ceea ce vrei să faci, urmărindu-ți propriile obiective, alergând după propriile visuri. Și în următorul...

Privirea lui o întâlnește pe a ei, și lumea din jurul lor încetini, dispăru.

Ea își ținu respirația.

— În următorul?

— Iar în minutul următor... Privirea lui o căută pe a ei. Totul s-a schimbat.

Ea înghiți apăsător.

— Totul?

Mâna lui se strânse în jurul ei.

— Și nimic nu o să mai fie niciodată la fel.

— Nu, nu o să mai fie?

Vreme îndelungată, privirea ei rămase fermecată de a lui. Muzica răsună în continuare în jurul lor. Pașii lor nu șovăiră... se mișcau de parcă erau unul. Dar, în adâncurile nesfârșite ale ochilor lui, ea zări reflectarea propriei emoții prudente și a unei conștientizări crescânde.

Și, odată cu conștientizarea, veni și hotărârea. Era momentul să nu mai aștepte ca el să fie sincer cu ea și să-l întrebe din nou ce ascundea. Date fiind lucrurile pe care i le spusese, felul în care o făcea să se simtă, felul în care era evident că se simțea și el, timpul secretelor trecuse. Ea trase adânc aer în piept.

— Cameron...

— La naiba, mormăi el și își dădu seama că muzica se încheiase. El o conduse repede de pe ringul de dans. Scuzele mele, Lucy. A fost

un dans încântător și cel mai informativ, dar mă tem că trebuie să plec.

– Acum?

Ea îl privi neîncrezător.

– Din păcate. El îi luă o mână și o ridică la buze. Mai am ceva de făcut.

– Ba nu. Tu... Ea pufni și se uită la el. Încerci să fugi, domnule Fairchild. Pot să o văd în ochii tăi.

– Deloc, domnișoară Merryweather. Tonul lui răsună tăios, încordat. Dar trebuie să plec.

– Da, ei bine, activitatea unui investigator privat nu se termină niciodată, nu? spuse ea tăios, smulgându-și mâna dintr-a lui.

– În privința asta... Privirea lui alunecă pe lângă ea, și el clătină din cap. Măine, Lucy. O să vorbim mai multe mâine.

El se întoarse și plecă valvârtej, ca și cum cineva sau ceva îl urmărea îndeaproape. Adevărul, fără îndoială.

– Nimic nu o să mai fie niciodată la fel, spuse ea în șoaptă. Ha!

– Domnișoară Merryweather, pot să am onoarea acestui dans? spuse o voce în spatele ei.

Ea trase aer în piept ca să se liniștească, își lipi pe buze cel mai plăcut zâmbet și se întoarse. Dintr-odată, starea de spirit i se luminează.

– Freddy! Ce mă bucur să te văd!

– Mi-a fost teamă că nu o să-ți mai aduci aminte de mine, spuse Freddy cu un zâmbet încordat.

– Nu te-aș uita niciodată. Mai ales că tu și părinții tăi sunteți singurele mele rude de aici, din Anglia.

– Singurele pe care le cunoști, în orice caz. Mai sunt și alte persoane, dar... El ridică din umeri. Încercăm să nu le menționăm.

– Cât de remarcabil! Ea se aplecă mai aproape, cu un aer complice. Avem asemenea cazuri și pe partea mea de Atlantic.

– Crezi că sunt aceleași? El se încruntă de parcă ar fi luat în serios ideea. Își petrec pur și simplu viața călătorind pe mări, de pe un continent pe celălalt, stânjenind rude care nu sunt la curent?

– Nu aș fi deloc surprinsă.

El râse și îi oferă brațul.

– Mergem?

– Aș fi încântată. Îl luă de braț, și el o conduse înapoi pe ringul de dans. Dar sunt foarte supărată pe tine, să știi.

– Pe mine? El făcu ochii mari. Ce am făcut?

Primele note ale unui alt vals răsunară în aer.

– Nimic, Freddy. Ea scoase un oftat plin de năduf, își puse o mână într-a lui și cealaltă pe umărul lui. Nimic. Cu excepția faptului că ai spus că o să ne vizitezi, că o să ne arăți obiectivele turistice din Londra și nu ai reușit să faci asta.

– Dimpotrivă, Lucy. Indignarea îi răsună în glas. Te-am vizitat de mai multe ori, dar erai mereu plecată. Cu excepția unei zile când mi s-a spus că nu te simți bine.

– A, da, bine. Ea strâmbă din nas. Scuzele mele, atunci.

– Nu, eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. El scutură din cap. Nu am reușit să las un bilețel sau cartea de vizită. Dar doar pentru că am vrut să te văd în persoană, știind că este extrem de ușor să ignori o carte de vizită.

– Atunci, să spunem că amândoi avem o vină și s-o lăsăm așa.

– De acord. El zâmbi. Și te bucuri de marele nostru oraș?

– Londra este remarcabilă. Ea îi întoarse zâmbetul. Se prea poate să fi petrecut aici cele mai frumoase momente din viața mea.

– Atunci, ai văzut deja toate obiectivele turistice?

– Pe unele. „Majoritatea de la înălțime.” Ea lăsă gândul la o parte. Mă îndoiesc că am putea vreodată să le vedem pe toate.

– Și ai întâlnit pe cineva interesant?

– Păi, o cunosc mai bine pe Lady Dunwell. Este extrem de interesantă.

– Foarte adevărat. El chicoti. Cu siguranță, ești centrul atenției astă-seară. Abia am reușit să-mi croiesc drum prin mulțime. Te-am văzut dansând cu Effington acum un minut. Aș fi putut să jur că m-a văzut și el, dar trebuie să mă fi înșelat.

– Cu cine?

– Effington. Tipul cu care ai dansat chiar înaintea mea. Nu l-am mai văzut în ultima vreme. Mă întreb ce pune la cale zilele astea.

Lucy abia reuși să nu se împiedice.

– Cum ai spus că îl cheamă?

– Effington. Cameron Effington. De fapt, Lord Cameron Effington. Este fiul ducelui de Roxborough.

Ea se uită lung la el. Freddy arcui o sprânceană.

– Nu-mi spune că nu ați fost prezentați cum trebuie.

– O încălcare îngrozitoare a etichetei, știu.

Ea își lipi un zâmbet plăcut pe buze. Fiul unui duce? Un duce? Nu era deloc sigură, dar bănuia că un duce era foarte important. De ce Dumnezeu fiul unui duce ar fi lucrat ca anchetator privat?

– Dar una care poate fi iertată cu ușurință, spuse el galant.

– Mulțumesc, Freddy.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă în acest moment era să aibă o discuție lipsită de esență cu Freddy sau cu oricine altcineva. Avea nevoie să se gândească la această nouă informație. Totuși, detesta să fie nepoliticoasă. Mama ei îi spusese cândva că bărbaților le plăcea să vorbească, și, dacă o doamnă își păstra zâmbetul pe față și încuviința din când în când, un domn nu prea observa dacă ea era într-adevăr atentă. Era un sfat care îi fusese de folos în nenumărate ocazii.

Ea îi adresă un zâmbet agreabil.

– Spune-mi, Freddy, ce fac părinții tăi?

– Foarte bine, una peste alta. O, tata are...

Cu excepția cazului în care tatăl lui Cameron, ducele, nu îl dezmoștenise. Nu, renunță la ideea asta. Chiar dacă fusese extrem de vag în legătură cu familia lui, nu lăsase impresia unei rupturi. Căută prin minte, încercând să se gândească la tot ce menționase Cameron, dar, în afară de câteva elemente nesemnificative – avea trei frați mai mari și o soră văduvă mai mare –, nu avea prea multe amintiri.

– ... Și, în mod firesc, mama a vorbit despre organizarea unei serate ca să te prezentăm...

Spre deosebire de America, unde majoritatea oamenilor înstăriți se așteptau ca fiii lor să le-o ia pe urme în alegerea unei profesii, ea observase că fiii nobililor bogați din Anglia aveau rareori o profesie reală. Faptul că el avea era ceva straniu.

– ... Foarte dornic, ei bine, să știu mai multe și trebuie să admit că este o idee...

Totuși, și mai ciudat era că nu-și folosea numele real. Părea o mare problemă, din moment ce Cameron nu părea să aibă o pasiune deosebită pentru investigații, dar oricum ea hotărâse deja că era foarte nou în domeniu.

– Dansăm minunat împreună, Lucy. Cred că suntem o pereche excelentă.

– Dansăm bine împreună, spuse ea absentă.

Poate că nu voia ca familia lui sau nimeni altcineva să afle până nu reușea prin propriile puteri. Îi vorbise despre eșec și despre faptul că era o dezamăgire pentru cei de care îi păsa. Era foarte posibil să-și dorească să ajungă la succes prin propriile puteri, fără să se bazeze pe numele și influența familiei lui. Cât de... independent din partea lui. Și de admirabil.

– Nu sunt genul care să se ascundă după deget, Lucy. Când am ceva de spus, o spun imediat.

Ea încuviință din cap. Era lăudabil să vrei să fii pe propriile picioare și să faci ceva cu viața ta. Doamne, tatăl ei ar fi fost atât de impresionat.

– Părinții mei cred – și trebuie să spun că sunt de acord cu ei – că ar fi o idee excelentă dacă noi doi ne-am căsători.

– Poftim?

Atenția ei reveni spre partenerul său, iar ea aproape se împiedică.

– Nu, bineînțeles, adăugă repede Freddy. Probabil ne-am dori să ne cunoaștem puțin înainte.

Ea se uită lung.

– Ar fi recomandabil.

– Și, într-adevăr, nu pentru asta este căsătoria? Ca să ne cunoaștem...

– Presupun, dar...

– Îți place de mine, nu-i așa?

– Ei bine, da, dar...

– Și chiar pare că ne înțelegem bine.

– Până acum, dar nu am avut decât o conversație și un dans. Ea clătină din cap. Prea puțin ca să începem o discuție serioasă despre căsătorie.

– Cunosc căsătorii care se bazează pe mult mai puțin, spuse el încordat.

– Nu am de gând ca a mea să fie una dintre ele. Ea adoptă un ton hotărât. Doamne, Dumnezeu, Freddy, nu-ți dorești mai mult de atât?

– Dar avem mai mult. Mult, mult mai mult. Tonul lui era serios. Prea serios. Vai, prima dată când te-am văzut, am știut că ești singura femeie din lume pentru mine.

– Prima dată când m-ai văzut, te-ai uitat la domnișoara West ca și cum ar fi fost singura femeie din lume pentru tine.

– O scăpare de moment, nimic mai mult. Mi-ai cucerit inima, Lucy. Nu pot mânca, nu pot dormi. Ești tot ce mi-am dorit vreodată – și multe altele. Te port în gândurile mele zi și noapte. Te rog să pui capăt suferinței mele și spune-mi că o să fii soția mea.

Ea se uită la el o clipă, apoi își înăbuși din nou un râs.

– Nu cred nimic din ce ai spus.

– Nimic?

Neîncrederea îi traversă fața.

– Mă tem că nu.

– Nici măcar partea în care tu ești tot ce mi-am dorit și mai mult?

O notă de nădejde îi răsună în glas.

– Oricât ar fi de măgulitor, nu, zise ea clătinând din cap.

– Sau partea despre cum te port în gândurile mele zi și noapte?

– Din nou, nu.

– O, Doamne! El făcu o grimasă. Am făcut-o lată atunci, nu-i așa?

– Nu pot spune, de vreme ce habar n-am ce gândești sau ce a provocat toate astea. Îl studie curios. De ce Dumnezeu mi-ai cere să mă mărit cu tine?

El făcu o grimasă.

– Nu a fost ideea mea.

– A cui idee a fost? spuse ea încet.

– A părinților mei, dar mi s-a părut o idee excelentă, adăugă el.

Ea își alese cuvintele cu atenție:

– De ce ați crede, tu și părinții tăi, că este o idee excelentă?

– Pot fi complet sincer?

– Ar fi o idee excelentă în clipa asta.

– Păi, este penibil, dar... Se opri ca să-și aleagă cuvintele. Finanțele familiei nu mai sunt ce au fost odată. Singura modalitate reală de a le crește este să dau peste o partidă bună. Tu ești moștenitoare și...

Ea se uită lung la el.

– Vrei să te însori cu mine pentru banii mei?

– Sunt atât de bucuros că ai înțeles. Mi-a fost teamă că nu o să înțelegi. El oftă ușurat. Chiar dacă este un fel de tradiție de familie, să știi. Familia Rutledge s-a căsătorit aproape întotdeauna pentru bani. El se opri. Dar afecțiunea a urmat inevitabil. Părinții mei sunt foarte fericiți unul cu celălalt.

– Cred că ai simți o mare afecțiune față de cineva ai cărui bani ți-au salvat familia, spuse ea sfioasă.

— Uite cum stă treaba, Lucy. El pufni. Chiar îmi place de tine. Și cred că am avea o viață foarte frumoasă împreună. Avem un conac și un castel la țară, adăugă el ispititor.

Ea își arcui o sprânceană.

— Și castelul ăsta este comparabil cu casa ta de aici, la Londra?

— Desigur, este puțin dărăpănat. Zâmbi. Dar este foarte pitoresc pentru o ruină. Ceva mai mult decât un morman de pietre, serios. Și mă gândeam că un castel ar fi atrăgător pentru un american.

— Până și americanii își doresc castele care să fie mai mult decât o grămadă de pietre pitorești.

— Serios?

— Mă tem că da.

— Ce păcat, murmură el. Mă bazam pe castel.

— Freddy, spuse ea pe un ton amabil, trecând peste faptul că suntem rude îndepărtate, nu pot să mă gândesc la tine în alt fel decât cum mă gândesc la frații mei. Și, când o să mă mărit, vreau să simt mai mult decât genul de afecțiune pe care o simt pentru un frate.

— Înțeleg. El se opri. Există vreo șansă să te răzgândești?

— Nu aş pune pariu pe asta. Clătină din cap. Sunt măgulită, chiar sunt, dar cu siguranță mai există o altă moștenitoare pe undeva pe aici.

— Anglia stă remarcabil de prost la capitolul moștenitoare. El scoase un suspin resemnat. Și, crede-mă, m-am uitat. În țara asta, proprietățile și banii sunt, de obicei, transmise urmașilor de sex masculin. Pur și simplu, se așteaptă ca femeile să se mărite bine.

— Atunci, în mod evident, trebui să-ți extinzi orizonturile. Ea se gândi o clipă. Tu și părinții tăi, desigur, ar trebui să veniți în America după ce mă întorc acasă. Cunosc nenumărate tinere eligibile care ar răspunde nevoilor tale.

El se luminează la față.

— Chiar crezi asta?

— Da. Ea făcu o pauză. Cât de preocupat ești de aspectul exterior?

— Nu mă preocupă prea mult, spuse el încet, dar trebuie să ne gândim la copii.

— Aiurea, o fire plăcută este mult mai importantă decât aspectul exterior.

Freddy zâmbi timid.

— Acum, că mă gândesc la asta, la o primă vedere, pot numi mai multe tinere potrivite și pe mamele lor, care ar fi mai mult decât

dispuse să tranzacționeze o moștenire pe un castel, oricât de în ruină ar fi, și un titlu. O să obțină un titlu, nu-i așa?

— În cele din urmă... după ce tata se va duce la cei dreپți, adică... o să fiu vicontele Northrup. Soția mea o să fie apoi vicontesa Northrup, denumită și Lady Northrup.

— Lady Northrup are un răsunet minunat.

— Ești sigură că tu nu...

— Foarte sigură, Freddy, spuse ea hotărâtă. În plus, mă gândesc la tine ca la frații mei, iar cel mai bun lucru pe care îl poate face o soră este să te ajute să-ți găsești soția pe care o cauți.

— Bine, atunci. El îi aruncă un zâmbet reticent. Nu am avut niciodată o soră. El făcu o grimasă. Niciodată nu mi-am dorit una în mod special.

— Atunci, asta o să fie o experiență nouă pentru tine. Ea zâmbi luminos. Acum, Freddy, spune-mi tot ce știi despre Lord Cameron Effington.

** Să dansez cu un prinț.*

** Să rezolv o enigmă.*

Capitolul 13



— Toate astea au ajuns prea departe. Beryl intră în sala de mese de la reședința Channing, fluturând un ziar în pumnul încleștat. Albert plecă imediat de la locul lui de lângă picioarele lui Lucy și sări pe după fustele lui Beryl într-o frenezie de bun venit canin. Beryl îl ridică fără să facă o pauză în mers sau în discurs. Trebuie făcut ceva, Lucy. Și nu pot pur și simplu pretinde că nu cunosc situația. Deși este tentant, se pare că simt un fel de obligație morală... O zări pe Clara și se opri brusc. Îmi cer scuze. Clement mi-a spus că domnișoara Merryweather este aici, și am presupus că este singură.

— Este în regulă. Prudența răsună în vocea Clarei, care se ridică iute. Aruncă o privire spre Lucy. Am treburi de făcut.

— Termină-ți micul dejun. Nu contează cu adevărat dacă rămâi sau pleci. Ești domnișoara West, nu-i așa?

Clara încuviință din cap.

Beryl îl lăasă pe Albert pe un scaun lângă Lucy, unde se așeză foarte bine, de parcă stătea pe un scaun la masă. Beryl dădu din cap aprobator.

– Bine, a mai rămas mâncare. Niciodată nu mi-a fost foame dimineata, dar în ultima vreme mor de foame. Lăasă ziarul pe masă, apoi se duse la bufet și umplu o farfurie, aruncând o privire spre Lucy. Ea știe?

– Să știe ce? întrebă Lucy prudentă.

– Despre astea.

Beryl se așeză pe scaunul de lângă Albert și făcu semn cu capul spre ziarul de pe masă. Lucy se uită fix.

– Mă îndoiesc, din moment ce eu habar n-am despre ce vorbești.

– Vorbesc despre poveștile astea afurisite.

Beryl luă o mușcătură din ou, apoi oftă ca și cum nu ar mai fi gustat niciodată ceva atât de bun.

– Povești? spuse Clara încet.

– Cele din *Messenger*.

– Sunt povești în *Messenger*?

Vocea Clarei deveni stridentă.

– A, da, acelea. Lucy ridică din umeri. Chiar nu am avut șansa să le citesc.

– Nu le-ai citit pe cele pe care ți le-am dat săptămâna trecută? Beryl își lăasă furculița jos și se uită cu neîncredere la ea. De ce nu?

– Sincer, Beryl, mi-au zburat din minte. Am fost... ei bine, ocupată.

– Nu-mi imaginez că ai fost atât de ocupată. Beryl făcu semn spre un lacheu ca să-i aducă o ceașcă de ceai. Aș sugera cu tărie să citești poveștile astea chiar acum. Nu mai am nici cea mai mică îndoială că se bazează pe activitățile tale.

– Nu-mi închipui cum ar putea.

Lucy mută farfuria într-o parte și ridică decupajele.

– Eu pot, spuse Clara în șoaptă.

Lucy răsfoi hârtiile, citind un rând aici, un rând acolo. Nu foarte mult, dar suficient pentru a-și da seama de adevărul susținut de Beryl. O greutate i se puse în capul pieptului.

– Doamne sfinte, s-ar putea să ai dreptate. Aruncă o privire spre femeia mai în vârstă. Cum să se fi întâmplat asta?

– Probabil nu vom ști niciodată. Beryl acceptă ceașca, apoi luă o înghițitură. Dar oamenii aud lucruri. Mai ales servitorii, și se știe că nu pot păstra un secret. De exemplu, unele dintre cele mai bune informații pe care le am au venit din ceea ce au aflat servitorii mei din discuțiile cu slujitorii altor gospodării.

Lucy studie decupajele.

– Aceste povești nu sunt absolut corecte.

– Îndrăznesc să spun că nu trebuie să fie. Dar sunt pe aproape, aș crede. Scriitorul ăsta ți-a luat aventurile și le-a transformat în povești ușor diferite. Beryl smulse decupajele din mâna lui Lucy și căută prin ele. În astea... Îi întinse lui Lucy un decupaj. Ți-a luat elefantul și l-a transformat într-o cămilă, cercul într-un harem. Ba chiar ți-a colorat pielea. Iată. Puse degetul pe pagină. Te numește o frumusețe cu părul întunecat, cu strălucirea stelelor în ochii albaștri, scânteietori pe pielea închisă la culoare.

– Bărbatul acesta știe, cu siguranță, cum să se folosească de cuvinte, murmură Lucy. Este foarte măgulitor, într-adevăr.

– Și, iată, a schimbat clubul tău de domni într-un eveniment sportiv. Beryl i le aruncă pe celelalte lui Lucy. Bucătarul tău și artistul au fost transformați în frați gemeni, unul care o instruește pe eroină în scrimă și celălalt care sculptează un nud. Și ambii frați au intenții lascive în ceea ce o privește.

– Sunt foarte desfrânați, nu-i așa? spuse Lucy, citind câteva rânduri care descriau intențiile pasionale ale fraților.

Cu siguranță, avea să citească mai multe despre asta mai târziu.

– Sunt, într-adevăr. Nici unul dintre ei nu are pic de onoare, și amândoi au un singur lucru în minte. Beryl se opri. Trebuie să recunosc însă că îmi place partea asta. Recunosc că adaugă o notă plăcută de... exaltare senzațională. Pune eroina într-un pic de primejdie.

– Lady Dunwell! Clara tresări. Vorbești despre domnișoara Merryweather!

– Nu, domnișoară West, nu, spuse ferm Beryl. Nu este reală, să știi. Și cu siguranță nu o încurajez pe Lucy să o ia pe urmele unui personaj fictiv. În orice caz... Își întoarse atenția spre Lucy. Autorul, un anume domn Aldrich, a preluat și regretele pe care încă nu le-ai îndeplinit și a scris despre ele.

Lucy se uită la hârtiile din mână. Lucrurile la care încă nu ajunsese, în special cele despre iubiți și aventuri, îi veniră în minte. Îi era aproape frică să întrebe.

– Care?

– Iată. Beryl luă din nou tăieturile, o găsi pe cea pe care și-o dorea și i-o întinse lui Lucy. Aici o avem pe eroina noastră zbenguindu-se într-o fântână, dar și descotorosindu-se de haine și înotând dezbrăcată în lumina lunii. În Tamisa! Beryl pufni. Dintre toate locurile.

Clara gemu.

– Doamne sfinte!

– Știu. Este o absolută prostie, desigur. Beryl clătină din cap. În primul rând, nimeni nu își dă hainele jos într-o asemenea situație. Doamne, trebuie să știi exact unde ți-ai lăsat hainele pentru a împiedica tocmai situații de genul.

Lucy și Clara făcură schimb de priviri.

– Și Tamisa? Beryl zâmbi larg. Cine, cu toate țiglele pe casă, ar înota în Tamisa? Se găsesc tot felul de lucruri dezgustătoare și groaznice care plutesc în Tamisa. Și în nici un caz nu vrei să fi vreodată goală în râul ăsta.

Ea făcu o grimasă.

– Totuși, așa cum ai spus... Clara zâmbi slab. Este ficțiune.

– Slavă Domnului! Beryl trase adânc aer în piept. Cu toate astea, cred că este timpul să facem ceva, să luăm câteva măsuri de precauție.

– Trebuia de mult, mormăi Clara.

– Ce vrei să spui prin măsuri de precauție?

Lucy se încruntă.

– Chiar dacă nu ai făcut un secret din activitățile tale, cred că vrei să-ți păstrezi anonimatul.

Lucy încuviință din cap.

– Ar fi de preferat.

Beryl întâlni direct privirea lui Lucy.

– Cred că trebuie să pleci din Londra.

– Să plec din Londra? Lucy clătină din cap. În nici un caz. Nu sunt gata să mă întorc acasă. Nu am îndeplinit mai mult de jumătate dintre lucrurile de pe lista mătușii. Ea își încleștă hotărâtă maxilarul. Am început să fac ceva și, în ciuda dificultăților impuse de perioada asta a anului și a diverselor dileme de ordin moral, am de gând să termin ce am început. Sau cât pot din ce am început. Și nu o pot face la New York. Doamne, cunosc prea mulți oameni și...

– Nu-ți sugerez să pleci din Anglia, ci doar din Londra – și ai spus-o foarte bine, zise Beryl. Cu cât întâlnești mai mulți oameni la Londra, cu atât este mai posibil să te pună în legătură cu imaginara domnișoară Heartley.

– Dar nu am întâlnit mulți oameni.

– Dar nici nu stai ascunsă. Și aș putea să subliniez că ai întâlnit o mulțime de oameni chiar aseară. Este doar o chestiune de timp înainte ca oamenii să pună cap la cap toate detaliile. Beryl luă o felie de pâine prăjită de pe farfuria de pe masă și o unse cu smântână. Aceste povești au devenit extrem de populare, și sunt deja o mulțime de speculații dacă sunt sau nu ficțiune. Oamenii – își îndreptă cuțitul de unt spre Lucy – vorbesc.

– Chiar și așa...

– Să analizăm rațional. Beryl se aplecă. Chiar eliminând isprăvile fictive ale domnișoarei Heartley sau aventurile tale reale, există asemănări între voi, și nu o poți nega. Câte moștenitoare americane fugare crezi că sunt în Londra?

– Nu am fugit.

Fața lui Lucy se desenează într-o grimasă.

– Nu în definiția strictă a cuvântului, dar o femeie tânără din Londra fără familia ei ar putea părea că a fugit.

– Presupun că da, dar...

– Și aparențele, draga mea, sunt totul. În plus, există o asemănare fizică deosebită între voi.

– Ceea ce se poate explica printr-o simplă coincidență, spuse Lucy.

– Sigur că s-ar putea. Beryl ignoră din nou comentariul. Dar nu este. Eu vorbesc aici despre speculații și bârfe, și nici una dintre acestea nu se bazează decât vag pe realitate. Luă o mușcătură din pâinea prăjită. Nu încerc să-ți spun să renunți la misiunea ta. Nici nu spun că trebuie să fii mai discretă. Până acum, ai fost foarte circumspectă. Pur și simplu, sugerez ca, în acest moment, să revii la Millworth pentru o vreme. Să nu mai fii văzută, să nu se mai gândească oamenii la tine și toate cele.

Lucy se gândi o clipă. Fusesse complet sinceră când îi spusese lui Cameron că nu avea de gând să permită ca scandalul să-i compromită tot restul vieții. Dacă era nevoie de ceva mai multă discreție acum, date fiind aceste povești, atunci nu avea de ales.

– Există mai multe lucruri pe listă care ar putea fi realizate foarte eficient la Millworth, sublinie Beryl.

– Nu este o idee rea, Lucy, spuse Clara.

– Nu, nu este. Lucy trase adânc aer în piept. Ai dreptate, Beryl. Nu există nici un motiv pentru care să nu-mi pot continua misiunea la Millworth. Dar mă simt ca și cum chiar aș fugi.

– Prostii! Beryl pufni. Ești, pur și simplu, rezonabilă. Crede-mă, este mult mai ușor să eviți scandalul decât să fii nevoită să-ți îndrepti reputația.

– Desigur. Totuși... Lucy miji ochii. Aș dori să știu cine este acest – aruncă o privire spre decupaje – domn Aldrich și cum și-a obținut informațiile.

– Mă gândesc că se poate să fie imposibil de descoperit. Beryl ridică din umeri. Și știi cum se întâmplă lucrurile astea. Am menționat deja slujitorii, plus oamenii de la circ, bucătarul, artistul tău, care ar fi putut auzi ceva. Ei bine... Ea zâmbi larg. Nu știi niciodată când cineva ar fi putut să spună ceva, complet nevinovat și fără să se gândească, în vreo conversație de complezență la vreun fel de întâlnire socială. Nimic specific, Doamne ferește, dar se poate să se fi spus ceva care să fi făcut pe altcineva să presupună că poveștile nu sunt cu totul imagine.

Lucy o privi fix.

– Ai spus ceva cuiva?

– Probabil, dar sigur nu intenționat, adăugă Beryl în grabă. Știi cum este. Cineva are niște informații interesante și, ei bine, dacă tu ai ceva mai bun, este aproape imposibil să păstrezi pentru tine. Dar nu dezvălui niciodată nume.

– Oricum, este ceva, spuse Clara în șoaptă.

– În orice caz, continuă Beryl, oamenii cărora le-aș fi putut menționa ceva nu ar fi transmis niciodată aceste informații unui scriitor. Pur și simplu, le-ar fi dat mai departe între ei.

– Ce ușurare, spuse Lucy sec.

Beryl o fixă cu o privire fermă.

– Ar fi trebuit să fii mai clară, Lucy. Dacă ai fi spus că activitățile tale sunt secrete, eu nu aș fi spus nimănui nimic. Mă pricep să păstrez secrete. Și, într-adevăr, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigură că nu am spus nimic. Doar, desigur, lui Lionel, dar oricum îi spun aproape totul în ultima vreme. Cândva nu îi spuneam, și acum încerc să nu păstrez secrete de el. Dar Lionel este

discreția întruchipată. A fost întotdeauna, de fapt. Foarte prudent, știi, pentru un politician.

— Nu cred că asta este vina ta. Lucy flutură din mână spre decupaje. Există nenumărate alte persoane care ar fi putut auzi o parte din asta și să îi fi transmis acestui scriitor. Chiar dacă detaliile sunt neliniștitoare. Ridică decupajele și le studie. Mă întreb dacă domnul Fairchild poate afla cine este acest domn Aldrich și cum a obținut informațiile.

Beryl arcui o sprânceană.

— Cine este domnul Fairchild?

— Ei bine, nu este chiar domnul Fairchild. E domnul Effington. Sau, mai degrabă, presupun, este Lord Effington. Nu, Lord Cameron Effington.

— Ce? întrebă Clara.

— Aveam de gând să-ți spun chiar înainte de a sosi Beryl.

Privirea confuză a lui Beryl alunecă de la o femeie la alta.

— Despre ce vorbești?

— Lord Cameron Effington lucrează ca anchetator privat sub numele de Fairchild. Jackson l-a angajat, ei bine, nu știu... să mă păzească, protejeze, vegheze. Ceva atât de absurd. Atunci când mi-a fost furată poșeta și el a recuperat-o și cum știam că ne urmărea, a părut cel mai potrivit să ne însoțească decât să umble după noi pe furiș.

Beryl se încruntă.

— Nu Jackson a angajat un investigator privat. Eu am angajat.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea.

— Tu?

— N-ai crede că este elementul cel mai important din tot ce a fost dezvăluit, spuse Clara în șoaptă.

— Sau cel puțin am încercat. Dar investigatorul pe care îl angajez de obicei, Phineas Chapman, a spus că nu face așa ceva. Chiar dacă a zis că o să pună câteva întrebări ca să vadă dacă găsește pe cineva dispus să se ocupe de asta. Aș vrea să-mi fi spus că a găsit pe cineva. Beryl oftă. Presupun că acum o să fiu facturată la un moment dat.

— Tu l-ai angajat?

Lucy o privi lung.

— Așa s-ar apărea.

Beryl împunse furculița într-o bucată de șuncă.

– De ce? Lucy se încruntă. Aș putea înțelege de ce Jackson ar putea angaja un... un câine de pază, dar tu de ce ai vrea asta? Toți oamenii ar trebui să înțeleagă că doar pentru că sunt femeie nu înseamnă că nu pot avea grijă de mine.

– Sigur că înțeleg asta. Beryl pufni. Dar nu te știam pe atunci. Și Jackson nu părea prea încrezător că o să fi bine de una singură.

Lucy pufni.

– El mi-a cerut să stau cu ochii pe tine, și, ei bine, sincer vorbind, chiar dacă am fost de acord, nu a fost ceva de genul. Înțelegi tu. Așa că m-am gândit să angajez pe cineva să o facă. Chiar dacă nu mi-am dat seama că am și angajat. Beryl mai luă o mușcătură și mestecă gânditoare. De asemenea, Jackson m-a rugat să-l ajut să-ți găsesc o însoțitoare, iar Chapman mi-a recomandat-o pe – privirea ei se aținti spre Clara și licări în semn de recunoaștere – domnișoara West, desigur.

Clara nu părea în largul ei. Dumnezeuule, era mai rău decât se așteptase Lucy.

– Clara, spuse ea. Cred că este rândul tău la mărturisire.

– Mă tem că da. Clara își strânse mâinile în față pe masă și înspiră adânc. Domnul Chapman mi-a spus că îți cauți o însoțitoare. Întrucât postul părea să fie disponibil numai pentru câteva luni, am crezut că o să fie... interesant. Și, într-adevăr, s-a dovedit a fi mult mai interesant decât mi-am imaginat.

Lucy încuviință din cap.

– De asemenea, a fost modalitatea perfectă de a ne oferi mie și domnului Chapman un răgaz unul de la celălalt. Ochii Clarei se îngustară. Suntem deseori la cuțite. Poate fi un om foarte istovitor.

– Am bănuir că ceva la tine era... neobișnuit, spuse Lucy. Mi-am dat seama aproape de la început că ești mai mult decât mi-ai dat de înțeles prima dată. Nu multe persoane știu să coloreze pielea sau pot să facă rost rapid de haine bărbătești.

– Deprinzi tot felul de abilități atunci când lucrezi cu domnul Chapman. Clara făcu o pauză, apoi susținu privirea lui Lucy. Ar trebui să știi că nu am povestit niciodată nimănui despre activitățile tale. De când m-ai angajat, ești singura mea angajatoare.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta. La un moment dat, Clara, trebuie să te încrezi în propriile instincte, în propria intuiție, în inima ta, spuse Lucy cu hotărâre. Am știut din clipa în care

te-am întâlnit că pot avea încredere în tine. Trebuie să am încredere în cineva și, ei bine, aleg să am încredere în tine.

– Mulțumesc, spuse Clara simplu.

– Lucrezi cu Phineas Chapman? întrebă Beryl curioasă.

– Este un fel de a spune. Clara făcu o pauză. De fapt, am investit în afacerea lui, așa că sunt mai degrabă partener, chiar dacă el ar nega acest lucru. Ea zâmbi complice. Dar domnul Chapman nu se pricepe la cifre.

– De ce? Beryl se uită lung. Îl cunosc și îi cunosc și familia de ani întregi. Este genial și are cei mai uimitori ochi verzi. Într-adevăr, este foarte impetuos, dar este și... diferit.

– La fel cum sunt eu, Lady Dunwell, spuse Clara. Răspunsul la întrebarea ta este chiar foarte simplu. La vremea respectivă, am crezut că sună ca o aventură.

– Și a fost?

Îndoiala răsună în vocea lui Beryl. Clara zâmbi.

– Încă este.

Beryl o privi curioasă, apoi zâmbi aprobator.

– Mă bucur pentru tine, domnișoară West.

– Foarte bine, spuse brusc Lucy. Mergem la Millworth.

– Excelent. Beryl încuviință din cap. Ar trebui să plecăm în după-amiaza asta. Și am decis să merg cu tine.

– Nu este nevoie.

– Este dacă rămâne să te ajut cu alte câteva lucruri de pe lista ta. În plus, mi-ar pica bine un răgaz petrecut la țară. În ultima vreme nu prea m-am simțit în apele mele.

– Foarte bine, atunci. Am să îi spun slujitoarei mele să facă bagajele și aranjăm să plecăm în după-amiaza asta. Între timp... Lucy își împinse scaunul în spate și se ridică. Cred că o să-i fac o vizită editorului de la *Cadwallender's Daily Messenger*.

– Nu sunt sigură că este înțelept, spuse Beryl gânditoare, luând o bucată de pâine prăjită. Nu ar fi mai bine pentru el să bănuiască, pur și simplu, că există decât să știe sigur?

– Probabil, dar, dacă există deja speculații despre o moștenitoare americană reală, atunci nava a plecat din port, nu-i așa?

– Încă...

– Mi-am petrecut toată viața permițând ca lucrurile să se întâmple în preajma mea. Nu o să stau cu mâinile în sân și să aștept să văd ce o să se întâmple în continuare. Viitorul meu este în joc, până

la urmă. Lucy se gândi o clipă. Vreau pur și simplu să mă asigur că el înțelege că, în cazul în care numele meu va fi legat de poveștile lui, eu am să fiu foarte, dar foarte supărată.

– O, și nu ar vrea să te enerveze.

Beryl pufni.

– Draga mea Beryl, poate ai uitat că am foarte mulți bani. Mama m-a învățat că trebuie să folosesc banii doar ca ultimă soluție, dar nu trebuie să eziți să-i folosești atunci când este nevoie. Mama mea m-a învățat multe lucruri cărora nu le-am acordat nici o atenție. Ea zâmbi. Acesta nu este unul dintre ele.

Beryl o privi o clipă, apoi zâmbi larg.

– Doamne, tu chiar poți să ai grijă de tine. O să fie distractiv.

– Vii cu mine atunci?

Sigur nu ar fi fost rău să fie însoțită de Lady Dunwell, soția prominentului Lord Dunwell.

– Oricât mi-ar plăcea... Beryl clătină din cap. Nu pot. Trebuie să mă pregătesc pentru călătoria noastră și trebuie să discut cu Clement dacă el și o parte din personalul de aici ar trebui să ne însoțească sau dacă ne putem descurca doar cu personalul de la țară... Și... ei bine, adevărul este că... Ea strâmbă din nas. Eu și Lionel ne-am făcut unele promisiuni în ultimii ani apropo de evitarea pe cât posibil a aparițiilor indiscrete. El speră să fie prim-ministru, și, dacă el vrea asta, și eu vreau asta pentru el. Așa că să te însoțesc la sediul unui ziar...

– Nu mai spune nimic. Lucy ridică o mână pentru a o opri. Înțeleg perfect. Clara o să vină cu mine și, cum îl aștept pe domnul Fairchild...

– Cameron Effington ai spus? întrebă Beryl confuză.

Lucy încuviință din cap.

– Și el ne poate însoți.

– Lasă-mă să văd dacă înțeleg. Beryl își arcui sprâncenele. Lord Cameron Effington, fiul cel mic al ducelui de Roxborough, îți este gardă de corp, paznic sau cum vrei tu să îi spui...

– Este investigator privat, spuse Lucy.

Beryl încuviință din cap.

– Și folosește numele Fairchild?

– Exact.

Beryl se încruntă.

– Numele ăsta îmi sună vag familiar.

Clara se uită lung la ea.

– Când ai aflat asta?

– La balul de aseară. Freddy Rutledge mi-a spus. Lucy bătu darabana pe masă. Cu siguranță, asta răspunde la multe întrebări.

– Și scoate la suprafață cu atât mai mult, bănuiesc. De ce fiul unui duce s-ar deghiza în investigator privat? Întrebă gânditoare Beryl.

– Nu, nu cred că s-a deghizat. Cred că încearcă să-și croiască singur un drum în lume. Nu prea se pricepe, este mult prea încrezător, dar pare că este nou în meseria asta. Nu am nici o îndoială că o să aibă succes. Lucy zâmbi fermecător. Nu este minunat de independent și de ambițios din partea lui?

– Da, presupun. Chiar dacă o posibilitate mai acceptabilă ar putea fi că și-a consumat fondurile de rezervă... Toți urmașii din familia Effington au fonduri de rezervă, spuse Beryl spre Clara.

Clara încuviință din cap.

– Și-a risipit toți banii și acum trebuie, de fapt, să muncească pentru a se susține. Beryl clătină din cap plină de milă. Nu ar fi primul, deși trebuie să îi acordăm omului meritul lui, cei mai mulți tineri aflați în aceeași situație pur și simplu trăiesc pe banii familiei, până găsesc o partidă potrivită a cărei zestre o să le refacă averea.

– Cât de nepoliticos din partea lor, murmură Lucy.

– Poate, dar nu este deloc ceva neobișnuit.

Cameron nu ar face niciodată așa ceva. Pur și simplu, nu era genul acela de om. Totuși, faptul că nu fusese, de fapt, angajat era deconcertant.

– Bănuiesc că îl cunoaște pe Chapman, continuă Beryl. De fapt, aș fi surprinsă dacă nu. Ceea ce explică de ce a acceptat slujba pe care i-o oferisem lui Chapman. Beryl se opri. Mă întreb cât de mult îl plătesc.

– Ai de gând să-i spui că știi cine este? Întrebă Clara.

– Nu, să nu facem asta.

În urmă cu câteva minute, Lucy ar fi zis că avea de gând să-i spună lui Cameron că știa că folosea un nume fals. Acum, nu mai era atât de sigură. Nu când Beryl menționase ideea unui bărbat care își pierduse averea și era în căutarea unei soții bogate. Ce cale mai bună de a intra în grațiile unei tinere cu bani decât să te înfățișezi

drept protectorul ei? Gardianul ei? Cavalerul ei, venit direct dintr-un basm? Ea lăsa gândul deoparte, dar era imposibil de ignorat.

Și nu putea să ignore nici posibilitatea că, dacă el îl cunoștea pe Chapman, era posibil ca și Clara să îl cunoască. Și, dacă Clara îl cunoștea, asta însemna că și ea participa la minciuna lui? Și, dacă da, în ce scop?

Oricum ar fi fost, fusese întotdeauna evident că Clara nu îl plăcea și nu avea încredere în Cameron. Și Lucy avusese, într-adevăr, încredere în Clara de la bun început. Dacă se înșela... refuza să se gândească la asta. La posibilitatea ca intuiția și instinctele ei să fie defectuoase sau să fi eșuat cu totul. Credea la fel de mult în ele pe cât credea în loialitatea Clarei. Clara era o femeie bună, onorabilă și era prietena ei. Clara n-ar trăda-o niciodată.

Cât despre ideea că el, Cameron, era implicat într-un complot elaborat pentru a se căsători cu Lucy pentru banii ei, Doamne, era o prostie de zile mari. Existau modalități mult mai ușoare de a-i câștiga afecțiunea decât să se certe cu ea la fiecare pas. Nu avea nici o îndoială că petrecuse destul de mult timp cu el pentru a ști ce fel de om era. Și trebuia să te bizui pe propriile instincte. Dacă nu puteai avea încredere în tine, în cine să mai ai?

Desigur, această revelație despre identitatea lui nu explica totul despre Cameron Fair... Effington. De fapt, ridica mai multe întrebări decât răspunsuri. Cum el îi spusese că avea să discute cu ea astăzi și o spusese astfel încât îi dăduse de înțeles că discuția era de o importanță deosebită, prefera să nu îi dezvăluie ce știa, cel puțin nu pentru moment.

— Nu, spuse Lucy cu răceală. Aș prefera să văd cât o să dureze până să-mi spună, în sfârșit, adevărul.

Capitolul 14



— Unde zici că mergem?

Cam se chinui să adopte un ton nonșalant și ignoră senzația de condamnare implacabilă care îi îngreuna stomacul.

– Pe Fleet Street, spuse Lucy vioaie. La birourile Cadwallender and Sons, firma care publică un ziar oarecum îndoielnic numit *Cadwallender's Daily Messenger*.

Ea își aranjă pălăria în oglinda din foaier. Părea că ea și domnișoara West erau pe punctul de a pleca fără el. Din fericire, ajunsese la timp. Faptul că Lucy voia să-l vadă pe domnul Cadwallender însemna un singur lucru. Privirile furișe și pline de dezgust trimise de domnișoara West îi întăriră bănuiala.

Privirea lui Lucy o surprinse pe a lui în oglindă.

– Ai auzit de el?

– Vag. El ridică din umeri, luat pe nepregătite, înăbușind panica puternică ce amenința să-l cuprindă.

Domnișoara West tuși sau se sufocă, nu puteai spune sigur, chiar dacă sunetul avu în el o urmă de dispreț.

– Se pare că publică o serie de povești scrise de un domn Aldrich...

– Ai auzit de el? întrebă domnișoara West mult prea mios.

El scutură din cap.

– Nu cred.

– Fără îndoială, spuse domnișoara West în șoaptă.

– Povești despre o moștenitoare americană fugară. Lucy scoase un oftat lung. Povești care par suspecte, de parcă s-ar inspira din activitățile mele.

– Serios? spuse el cu o uimire prefăcută.

– Greu de crezut, nu-i așa?

Sarcasmul răsună în vocea domnișoarei West. Lucy îi aruncă o privire tăioasă.

Doamne sfinte, cât de multe știa Lucy? Și cât bănuia?

– Așadar... El își alese cuvintele cu grijă. O să vorbești cu editorul?

– Într-adevăr. Ea își înfipse sub pălărie o șuviță rătăcitoare, apoi încuviință satisfăcută din cap. Crezi că este înțelept?

Din nou, privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă.

– Ești a doua persoană care m-a întrebat asta azi.

– Ceea ce îmi arată faptul că decizia asta în mod special nu este deosebit de înțeleaptă.

– Poate că nu. Se întoarse spre el și îi adresă un zâmbet fermecător. Dar este ceea ce am de gând să fac.

– Totuși, s-ar putea să vrei să te gândești mai bine.

— Scuze, domnișoară. Majordomul intră în foaier. Știu că ești nerăbdătoare să pleci de îndată ce te întorci, iar Eloise, slujitoarea care îți împachetează lucrurile, are o întrebare. Durează doar o clipă.

— Desigur.

Lucy încuviință din cap și îl urmă pe Clement afară din foaier.

În clipa în care ea se făcu nevăzută, domnișoara West se îndreptă spre el cu animozitatea abia ascunsă a unui înger răzbunător, cu vocea joasă și veninoasă.

— Trebuie să-i spui totul.

— Așa am de gând, replică el. Cum a aflat de povești?

— Cum de ai crezut că nu o să afle? Se uită la el de parcă nu mai văzuse niciodată un idiot. Sunt într-un ziar, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tu nu le-ai văzut!

— Nu, dar Lady Dunwell da. Ea strânse din dinți. Și circulă bârfe, milord, lumea se întreabă dacă moștenitoarea din poveștile tale este cu adevărat imaginară sau este reală.

— Înseamnă că poveștile au succes dacă oamenii vorbesc despre ele, spuse el mai mult pentru sine decât pentru ea.

Ochii domnișoarei West se făcură mari de indignare.

— Nu am vrut să o spun așa cum a sunat, zise el repede. Am să-i spun totul cu prima ocazie.

— Ar fi bine că asta să fie curând. Ea îl fixă cu o privire dură. Cu cât aștepți mai mult, cu atât este mai posibil să afle totul de una singură. Totul. Și asta nu o să ne folosească nici unuia din noi.

— Știu asta, dar... Își trecu o mână prin păr. Momentul trebuie să fie cel potrivit.

— Momentul ăla sar putea veni prea târziu. Ea clătină din cap cu milă. Ți-am dat cuvântul că nu o să-i spun despre tine, dar se apropie timpul când e posibil să nu mai am de ales decât să...

— Suntem gata? Lucy se întoarse în foaier. Chiar vreau să o termin cu povestea asta. Și nu avem timp de pierdut dacă vrem să luăm trenul de după-amiază.

— De ce luăm trenul după-amiază? întrebă el încet.

— Nu luăm. Eu și domnișoara West am fost invitate de Lady Dunwell să ne alăturăm ei la reședința Millworth. Și nu văd nici un motiv pentru care tu să ne însoțești.

— Nu, cred că nu.

El o studie atent. În mod evident, era enervată pe el. Dacă ea ar fi știut că el era autorul poveștilor, sigur domnișoara West i-ar fi spus ceva. Iar Lucy ar fi fost mult mai mult decât doar enervată. Nu, altceva era în neregulă.

– Nu spuneai aseară că voiai să discutăm azi despre ceva?

O provocare licări în ochii lui Lucy.

– Eu... Nu, nu era momentul potrivit, mai ales când domnișoara West se uita urât la el. Chiar avea nevoie să găsească o modalitate de a scăpa de ea. El scutură din cap. Poate să aștepte.

Lucy miji ochii.

– Da, la asta m-am gândit și eu. Foarte bine, atunci.

După aceea, făcu semn din cap spre lacheul de la ușă și ieși din casă, cu domnișoara West în spatele ei. Cam rămase în urmă.

Nu avea idee cum urma să încheie toată povestea, dar era foarte încrezător că nu avea să se termine bine pentru el.

Intrarea în birourile Cadwallender and Sons Publishers ar fi fost oarecum intimidantă dacă ea nu ar fi fost copleșită de o justă indignare. Găzduite într-o clădire mare de pe Fleet Street, care era, conform copiei lui Lucy din *Collins' Illustrated Guide to London*, o zonă plină de ziare, birouri de tipografie și asociații literare, birourile Cadwallender se aflau chiar la primul etaj. Impresia de ansamblu era aceea a unei camere enorme împărțite în spații segmentate de jumătăți de pereți, cu o înălțime de puțin peste un metru. Suficient de înalți pentru a da iluzia vieții private, fără a merge atât de departe încât să o și ofere. Fiecare spațiu conținea un birou și un scaun, majoritatea fiind ocupate de domni. Unii erau ocupați cu mașinile de scris, alții vorbeau la telefon, dar majoritatea păreau să se agite de colo-colo de parcă ceea ce făceau nu mai putea aștepta nici măcar un moment. Un șir de scaune foarte uzate și cu aspect incomod mărgineau pereții pe ambele părți ale ușii de la intrare și dădeau spre un blat lung din lemn, în ceea ce servea ca un fel de zonă de primire. Aici aveai un sentiment de iminență, sentimentul că totul era important, accentuat de tonul slab al mașinărilor și de o cacofonie de voci insistente. În alte condiții, lui Lucy i s-ar fi părut totul fascinant.

În centrul acestei cetăți a eforturilor jurnalistice, o parte dintre jumătățile de pereți sprijineau ferestre de sticlă pentru a crea spații închise și separate. Lucy, Clara și Cameron fură invitați într-unul

dintre acestea, domeniul privat – chiar dacă privat părea un termen relativ – al editorului *Cadwallender's Daily Messenger*, domnul James Cadwallender, spre deosebire de editorul de la *Cadwallender's Weekly Ladies World*, domnul Matthew Cadwallender. Aparent, exista și o Cadwallender Brothers Publishing, care se ocupa cu publicarea de cărți. Beryl spusese că auzise că avusese loc o despărțire între frații Cadwallender. Menționase și că se credea că familia Cadwallender avea de mult timp conexiuni cu familia ducelui de Roxborough, chiar dacă ea nu știa dacă erau personale sau de afaceri. Beryl își amintise atunci că mama lui Cameron era o Fairchild, ceea ce îi explica alegerea numelui.

În ora scursă de la plecarea lui Beryl, Lucy devenise din ce în ce mai nervoasă pe Cameron. Nu pentru că nu fusese sincer în privința numelui lui – ea putea găsi cu ușurință nenumărate motive legitime pentru asta –, ci pentru că nu putea să-și scoată din cap ideea că el o voia pentru banii ei. Era ca un fel de zgomot neîncetat, picătura care curgea constant dintr-un robinet, care refuza să se lase ignorată. Cel mai rău lucru era că era absolut posibil. Poate că, mergând la Millworth și punând o oarecare distanță între ei, avea să poată să stabilească exact ce simțea pentru el, cine era el și ce își putea dori cu adevărat de la ea. Venise vremea să accepte că putea prea bine să fie îndrăgostită de el. În cel mai rău caz, inima avea să îi fie frântă; în cel mai bun, totul urma să se dovedească o neînțelegere amuzantă. Din fericire, ea avea alte probleme de care să se ocupe mai întâi.

Lucy se așeză pe un scaun orientat spre biroul domnului James Cadwallender. Clara se așeză pe un scaun de lângă ușa biroului, iar Cameron rămase aproape.

– Domnul Cadwallender, începu Lucy după ce editorul își reluă locul. Sunt sigură că vă întrebați de ce sunt aici.

– Chiar m-am gândit la asta, domnișoară Merryweather, spuse domnul Cadwallender politicos.

Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea, cu părul de un șaten-închis și ochii de un chihlimburiu interesant. Și, în orice alt moment, ea ar fi apreciat foarte mult înfățișarea lui. Astăzi, avea alte lucruri în minte.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Mi s-a atras atenția că în prezent publicați în ziarul dumneavoastră o serie de povești despre o moștenitoare imaginară.

– Într-adevăr. El încuviință din cap. Devin tot mai populare.

– Da, am auzit și asta. Din păcate, am auzit și niște speculații foarte supărătoare.

El arcui o sprânceană.

– Da?

Ea încuviință din cap.

– Există zvonuri cum că eroina dumneavoastră nu este imagină, ci mai degrabă bazată pe o persoană în carne și oase.

El o privi cu o uimire prefăcută.

– Nu aveam nici cea mai vagă idee.

– Șocant, nu-i așa? Ba mai rău încă, se pare că, din când în când, poveștile ar putea chiar reflecta propria mea viață.

Lui i se tăie răsuflarea.

– Mi-e greu să cred.

– Și mie. Ea făcu o pauză. Sunt sigur că asta nu este decât o simplă coincidență. Doamne, domnule Cadwallender, cu siguranță nu am fugit și nici nu am isprăvi cutezătoare. Mi-aș dori eu. Mă tem că viața mea este, într-adevăr, foarte liniștită.

– Mă îndoiesc de asta, domnișoară Merryweather, spuse el zâmbind.

– Cât de drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta. Ea îi adresă un zâmbet strălucitor. Și, chiar dacă aș avea isprăvi cutezătoare sau aventuri ușurate, că tot veni vorba, am să vă spun că nu m-ar deranja relatarea lor.

– Nu? întrebă el încet.

– Oh, nu, nu. Sunt scrise într-o manieră cât se poate de amuzantă. Le consider extrem de distractive. Domnul dumneavoastră Aldrich este foarte priceput.

– O să-i spun că ați zis asta.

– În orice caz... Se aplecă ușor înainte. După cum am spus, există speculații, zvonuri, lucruri de acest fel. Trebuie să înțelegeți, Londra nu dă pe afară de moștenitoare americane; prin urmare, dacă cititorii dumneavoastră se întreabă dacă într-adevăr poveștile se bazează, de fapt, ei bine...

Ea ridică din umeri.

– Înțeleg ideea dumneavoastră.

– În timp ce am încredere că tânăra din povești nu este menită să se identifice cu mine și orice asemănare nu este mai mult decât o stranie ciudățenie a sorții, există câteva... frânturi de adevăr pe ici, pe colo în relatări. Simple asemănări cu propria mea viață, care,

chiar dacă nu reprezintă mai mult decât o coincidență, mi-ar putea provoca o mare îngrijorare personală.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus.

— Îmi cereți să opresc publicarea *Cutezătoarelor isprăvi*?

— Vai, domnule Cadwallender. Ea făcu ochii mari, cu o indignare dramatică. Sunt americană și adeptă fermă a principiului de bază al presei libere. Nu v-aș spune niciodată să nu publicați ceva.

— Atunci...

— Vă cer pur și simplu să discutați cu domnul Aldrich și să-l rugați să... nu știu... să-și extindă imaginația poate, să facă isprăvile eroinei lui mai exagerate și mai improbabile, ca să se asigure că cititorii chiar își dau seama că poveștile lui sunt pure născociri.

El pufni.

— Nu i-aș spune niciodată unui scriitor de ficțiune ce ar trebui sau nu să scrie.

— Haideți, amândoi știm că asta nu este adevărat. Ea făcu o pauză. Domnule Cadwallender, poate că nu m-am făcut înțeleasă cum trebuie. Ea forță un zâmbet rece. Vedeți dumneavoastră, cea mai mare diferență dintre mine și eroina poveștilor dumneavoastră este că eu am deja moștenirea mea. Ea coborî vocea cu un aer complice. Și este chiar impresionantă. Aș putea cumpăra clădirea asta. Sau aș putea achiziționa un ziar concurent ca să vă scoată din afaceri. Înțeleg că mediul actual pentru ziare precum *Messenger* este foarte competitiv și, mai degrabă, nemilos. Nu-i așa?

El miji ochii și încuviință din cap.

— Cu toate astea, nu am nici o dorință să fac acest lucru. Pentru moment. Dar, dacă numele meu va fi vreodată legat de poveștile astea, am să dezlănțui asupra dumneavoastră toată puterea și mânia celor mai neplăcuți avocați deopotrivă din America și din Anglia. Doamne sfinte, vorbea ca mama ei. Clătină din cap mâhnită. Desigur, mi-ar părea teribil de rău, dar este ceva atât de important pentru mine.

— Nu aș crede că așa ceva v-ar preocupa în vreun fel, spuse încet domnul Cadwallender.

— Nu s-ar crede, dar mi s-a arătat că este o situație potențial scandalosă. Nu era sigură de ce acest lucru era atât de important pentru ea. Chiar crezuse că lăsase în urmă orice preocupare legată de bună-cuviință atunci când decisese să rămână în Anglia. Aparent, se înșelase. Ideea de a fi eroina unei povești a propriilor

peripeții pe care să le știe toată lumea îi întorcea stomacul pe dos. Și aș prefera să evit asta.

— Înțeleg. El o studie calm. În ceea ce mă privește, nu există nici o legătură între personajele din *Isprăvi* și vreo persoană în carne și oase. Dar am să vorbesc cu domnul Aldrich.

— Ar fi minunat. Ea trase adânc aer în piept. O să vă fiu veșnic recunoscătoare.

— Știți, aș fi putut face exact același lucru dacă mi-ați fi solicitat pur și simplu ajutorul, spuse el cu o ridicare din umeri.

Ea îl studie o clipă, apoi zâmbi larg.

— Ba nu ați fi făcut-o.

Editorul chicoti.

— Probabil că nu.

Ea se ridică și întinse mâna.

— O zi bună, domnule Cadwallender!

El se ridică și îi luă mâna.

— Coincidență sau nu, domnișoară Merryweather, mi se pare că aveți stofa unei eroine de ficțiune.

— Vai, domnule Cadwallender, ce lucru cu totul fermecător de spus. Îi adresează zâmbetul ei cel mai strălucitor. Am să fac un târg cu dumneavoastră. În cazul în care vreodată decid să am isprăvi cutezătoare și demne de tipar, o să ofer ziarului dumneavoastră drepturi exclusive asupra poveștii mele reale.

— Atunci, nu pot decât să sper că într-adevăr o să aveți isprăvi cutezătoare.

Ochii domnului Cadwallender scânteiară de amuzament.

Mai schimbă altele câteva politețuri, apoi Lucy îi conduse pe ceilalți înapoi spre intrare prin labirintul de birouri și angajați.

— Chiar ai bani să faci asta? întrebă Clara cu voce joasă lângă ea. Să cumperi clădirea sau alt ziar?

— N-am idee, pentru că nu știu cât ar costa o clădire sau un ziar. Lucy ridică din umeri. Este posibil, cred, dar mă îndoiesc.

— Nu crezi că Cadwallender o să-și dea seama de asta?

— Fără îndoială. Lucy încuviință din cap. Dar o să-și dea seama și de faptul că probabil am fondurile necesare pentru a face din viața lui un iad legal.

Clara o privi uimită.

— Și pari atât de dulce.

– O, dar sunt. Lucy îi aruncă un zâmbet îngâmfat. Este ceea ce mă face periculoasă.

Clara zâmbi.

– Scuzați-mă, doamnelor, spuse Cameron din spatele lor, și ele se întoarseră spre el. Am impresia că mi-am lăsat mânușile în biroul domnului Cadwallender, spuse el încet. De fapt, am ceva de făcut, așa că nu trebuie să mă așteptați. Mă alătur vouă la reședința Channing ca să vă însoțesc la tren.

– Nu este nevoie, spuse Lucy cu glas tăios.

– Ba este.

El zâmbi, se întoarse și se îndreptă spre biroul domnului Cadwallender.

Lucy îl privi o clipă, și inima îi bătu în piept. Oricât de mult voia să creadă în el, să aibă încredere în el, îi era din ce în ce mai greu. Se întoarse și o porni spre ușă.

– Uneori te întrebi ce pune la cale.

– Ce vrei să spui? întrebă Clara.

Lucy miji ochii.

– Domnul Fairchild nu purta mânuși.

– Vrei să-mi explici ceva din toate astea?

Cadwallender se sprijini pe scaun.

– Prefer să nu.

Cam se foi neliniștit pe scaunul lui.

– Asta mă gândeam și eu. Cadwallender îl studie gânditor pe Cam. Nu știe că ești I.F. Aldrich, nu-i așa?

– Nu.

– Mi-am dat seama din felul în care te-a prezentat ca domnul Fairchild. El se opri. Chiar are, de fapt, isprăvi cutezătoare?

– Nu, deloc.

Nu era chiar o minciună. Aventurile lui Lucy nu erau la fel de cutezătoare ca isprăvile moștenitoarei lui imaginare.

– Cum pare să creadă că poveștile tale sunt despre ea, nu sunt sigur dacă te cred. Dar mai degrabă te cred pe cuvânt decât să risc nemulțumirea ei. Totuși, dacă activitățile ei reale sunt mai bune decât cele pe care le scrii, s-ar putea să merite. Se gândi o clipă. Cam cât de apropiate sunt poveștile tale de viața ei?

Cam scoase un oftat lung.

– Ea este sursa mea inspirație. Mi-am bazat personajul pe domnișoara Merryweather. Nimic mai mult, într-adevăr. În afară de faptul că este în Londra fără familia ei, chiar dacă cu siguranță nu a fugit și este însoțită de o doamnă de companie...

– Minunata domnișoară West, murmură Cadwallender. Bănuiesc că există o poveste interesantă care ar putea fi inspirată și de ea.

– Poate despre o zgripturoaică enervantă și bănuitoare.

Cadwallender chicoti.

– După cum spuneam, dincolo de câteva detalii ici-colo, poveștile sunt în întregime închipuite.

– Ea pare să gândească altfel.

– Ea greșește, spuse Cam ferm.

– Înțeleg. Deci spune-mi un lucru. El se îndreaptă de spate și se aplecă peste birou. Cine crede că ești?

Cam zâmbi larg.

– Crede că sunt un anchetator privat angajat să o supravegheze cât se află aici.

Cadwallender îl privi fix.

– Este genial. Mai mulți dintre reporterii mei ar trebui să folosească asta.

– Mă tem că nu a fost în mod deliberat. A fost o presupunere din partea ei pe care am ales să nu corectez.

– Ei bine, nu este momentul să discutăm despre asta. Presupun că poți face așa cum a cerut și să faci *Cutezătoarele isprăvi* mai aventuroase și mai curajoase.

– Sigur că pot, dar...

– La drept vorbind, asta o să le facă și mai populare, spuse editorul gânditor. Nu am anticipat asta. Nu că nu sunt bine scrise, dar nu poți să prezici niciodată apetitul publicului. Ca să fiu perfect sincer, inițial credeam că poveștile tale o să fie mai mult de umplutură, nu că o să prindă la public. Pentru asta ai scuzele mele.

– Mulțumesc, dar...

– Desigur, le-am scos la tipar prea repede. Asta a fost o greșală.

– Domnule Cadwallender.

– Nu ar trebui să fie mai mult de una pe săptămână, chiar una pe lună, continuă Cadwallender.

– Vreau să pun capăt acestei serii, izbucni Cam. *Cutezătoarelor isprăvi*, adică.

— Ești nebun? Cadwallender îl privi fără să-i vină a crede. Tocmai încep să se pună în mișcare. Doamne, ar putea să dureze un an sau mai mult.

— Nu, spuse Cam ferm. Povestea nu a fost menită să fie publicată la nesfârșit. Eroina are un număr limitat de obiecte pe care trebuie să le obțină, și, de îndată ce face asta, povestea se încheie.

— Aiurea! Pune-i mai multe obstacole în cale.

— Nu, povestea s-a cam răsuflat. Mai am încă trei numere aproape terminate și am început deja finalul.

— Îți dai seama că arunci un început promițător spre ceea ce poate să fie o carieră absolut notabilă. Ești bun, Fairchild. Mi-e teamă că ți-am subestimat talentul.

— Mulțumesc, dar nu am de gând să arunc nimic. Cam trase adânc aer în piept. Am o idee care cred că o să-ți placă.

Cadwallender miji ochii.

— Da?

— Propun să introduc un nou personaj în ultima parte, un investigator privat genial, cu o asistentă frumoasă și la fel de genială. Pentru ca apoi poveștile să se continue cu noile personaje.

— Continuă!

— Împreună ajung în tot felul de situații complicate și rezolvă nenumărate cazuri misterioase, periculoase sau amuzante. Posibilitățile sunt nesfârșite. În plus, există o relație romantică între investigator și asistenta lui.

— Asta nu duce niciodată la un sfârșit bun, murmură editorul.

— Dacă se dovedesc a fi populare și cum chiar sunt o extensie a *Cutezătoarelor isprăvi*, bănuiesc că ar putea să continue luni întregi.

— Chiar și un an sau mai mult.

— Și am putea să le numim... Cam se opri. *Primejdioasele aventuri ale unui investigator privat*.

Cadwallender se încruntă gânditor. Omul era intrigat de idee. Cam o putea vedea în ochii lui. De ce nu? Era o idee genială.

— Îmi place, spuse Cadwallender, în cele din urmă. Dacă nu pot să am o moștenitoare fugară, un investigator privat genial și o asistentă frumoasă ar putea să fie următoarea poveste.

— Excelent!

Cam scoase un oftat de ușurare. Acum, că rezolvase o problemă, el avea într-adevăr ceva de făcut, și, cu noroc și sincronizare perfectă, avea să scape și de domnișoara West. Apoi, Cam putea

să o urmeze pe Lucy la conacul Millworth. Ce loc mai bun decât la țară ca să mărturisească totul și să-i ceară iertare?

– Sunt curios în privința finalului.

– Am să închei lucrurile neterminate, am să-i acord eroinei moștenirea și o să prezint personajele din *Primejdioasele aventuri*. Este deja aproape totul scris.

– Nu despre asta îmi puneam întrebări. Aștept să citesc asta când o să fie gata. Nu am nici o îndoială că o să meargă bine. Dar spune-mi, Fairchild, care poveste se termină cel mai bine? Cadwallender îl studie curios pe Cam. Cea cu moștenitoarea imaginară pe care ai scris-o sau cea cu adevărata domnișoară Merryweather în care se pare că ai trăit?

– Sincer, sincer... Cam răsuflă prelung. Habar n-am.

... Și, chiar dacă o recunosc doar în sinea mea, poate că nu este mai mult decât gelozie. Sunt condamnată să am parte de șaua asta destinată femeilor, o invenție supărătoare și stranie, fără îndoială creată de un nebun, și obligată la un mers călare liniștit și extrem de plictisitor. În timp ce bărbaților li se permite bucuria pe care ți-o poate oferi o șa ca lumea.

Mi s-a amintit din nou de acest lucru nedrept al vieții azi, când ne-am dus călare spre minunata vale de lângă râu pentru a face un picnic cu câțiva dintre vecinii noștri de la țară. Tinerii au profitat de fiecare ocazie pentru a se lua la întrecere cu vântul la o viteză care mi-a luat literalmente suflarea.

Într-o bună zi, sunt hotărâtă să port pantaloni și să călăresc bărbătește. Desigur, va trebui să fie într-o bună zi în care voi fi absolut singură...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1805

Capitolul 15



– Am înțeles că tata nu este. Cam aruncă dosarul de piele maro pe biroul tatălui său din biblioteca de la reședința Effington. Trebuie să prind un tren și vreau să-i las asta.

– Trebuie să revină dintr-o clipă în alta.

Spencer se îndreaptă în scaunul lui din spatele biroului și lăasă penița jos. Chiar dacă avea propria reședință, el petrecea mult timp aici, implicat în problemele familiei de la biroul care fusese exact acolo unde se afla acum de generații întregi. Birou care într-o bună zi avea să fie al lui, împreună cu toate responsabilitățile care veneau la pachet cu el.

Ca întotdeauna, Cam simți un fior de recunoștință că nu era primul-născut. În afară de gestionarea proprietăților Effington și de supravegherea investițiilor familiei în afaceri, Spencer avea și nenumărate acțiuni private.

Privirea lui Spencer trecu de la fratele lui la dosar și înapoi.

– Ce este?

– Aceasta, dragul meu frate mai mare... Cam se apropie de fotografiul din fața biroului și zâmbi larg. Este cartea mea.

Chipul lui Spencer se luminează.

– Știam eu că poți. Felicitări, Cam! Nu m-am îndoit niciodată de tine.

– Știm că măcar unul din noi nu s-a îndoit.

Cam chicoti.

– Hai, ai avut încrederea tuturor celor din familie.

– Cu excepția tatei.

– Cu toate astea, ai realizat ceea ce ți-ai propus – și mult mai devreme decât termenul stabilit de tata.

– De îndată ce am avut inspirație... El ridică din umeri cu dezinvoltură. M-am mișcat surprinzător de repede.

– Excelent! Spencer zâmbi încântat și cu mândrie. Acum, ce urmează?

– Acum, o să mă duc câteva zile la țară ca să-i mărturisesc totul lui Lucy.

– Încă nu ai făcut asta? întrebă încet Spencer.

– Nu am avut încă ocazia. Cam încercă fără succes să-și ascundă nota defensivă din voce. Dar a spune că nu avusese ocazia – ceea ce nu era în totalitate inexact – părea mult mai bine decât a recunoaște că îi lipsea curajul. Ea a plecat în urmă cu trei zile ca să o însoțească pe Lady Dunwell la conacul Millworth. Trebuia să termin asta și să fac câteva aranjamente înainte să mă duc după ea.

– Ce fel de aranjamente?

– Nimic important, doar câteva aspecte de care trebuia să am grijă. Esențial era să-l convingă pe Phineas să îi trimită o telegramă

domnișoarei West prin care să îi ceară să revină la Londra cu un pretext sau altul. Și ca să decid exact ce vreau să spun.

— Și ai decis?

— Nu încă, zise Cam clătinând din cap. Dar sunt sigur că o să-mi vină cuvintele când o să fie momentul.

Spencer îl privi lung, de parcă fratele lui ar fi înnebunit de-a binelea.

— Pare a fi un plan. Nu unul deosebit de bun, dar presupun că o să te descurci. Spencer îi aruncă o privire compătimitoare, apoi își îndreptă atenția spre dosar. Îl deschise, scoase manuscrisul, apoi șovăi. Pot să-l citesc?

— Da, desigur. Cam ridică din umeri de parcă oricum nu-i păsa și nu era neapărat mulțumit că fratele lui cel mare dorea să îi citească opera. Chiar dacă, în mare parte, este ceea ce a apărut în *Messenger*. A trebuit să fac câteva modificări, *ajustări* la drept vorbind, ca să o fac unitară și completă, dar sunt mulțumit.

Spencer luă prima pagină.

— Înțeleg că este gata de publicare.

— Nu mă gândisem cu adevărat la publicare.

— Păi, ai avut alte lucruri în minte. Identitățile multiple tind să te țină ocupat. Spencer puse pagina la loc și răsfoi manuscrisul. De ce nu lași asta în seama mea?

— Voiam să te rog să i-l dai tatei, spuse Cam încet.

— În nici un caz. Spencer pufni. Tu ar trebui să fii cel care i-l dă. Cu toate astea, am o idee în legătură cu cea mai bună metodă de a face asta.

— Da?

— Nu ar fi mult mai... nu știu, impresionant să-i dai tatei mai degrabă o carte legată decât un morman de pagini?

— Impresionant?

— Bine atunci... Spencer chicoti. Tăios. Triumfător. Victorios.

Existau puține lucruri care să le placă mai mult copiilor ducelui decât să-i dovedească tatălui lor că se înșela, cu excepția cazului în care câștigau un pariu cu el. Nici una, nici alta nu se întâmplau des.

Cam clătină din cap.

— Nu am timp să caut un editor.

— Din fericire pentru tine, nici nu trebuie. Spencer se lăsă pe spate în scaunul lui. Ții minte acum câțiva ani, când doi dintre frații Cadwallender au decis că preferă să publice cărți decât ziare?

Cam încuviință din cap.

– Vag.

– Aveau nevoie de un aflus de finanțe, iar eu îmi doream o investiție care să fie... mai speculativă decât de obicei. Astfel că am devenit un partener foarte tăcut la Cadwallender Brothers Publishing. Susțin cu hotărâre privirea fratelui său. Ei sunt mereu în căutare de cărți bune.

– Este o ofertă foarte generoasă. Cam își alege cuvintele cu grijă. Dar aș prefera să fie publicat prin propriile mele merite decât pentru că fratele meu deține o parte dintr-o editură.

Spencer arcuie o sprânceană.

– Sunt surprins că nu te bucură ideea.

– Se pare că am niște standarde morale de care nu eram conștient, spuse Cam crispat.

– Mă înțelegi greșit, Cam. Nu vorbesc despre un frate care să-i facă o favoare altuia. Vorbesc despre un proiect de afaceri cu potențial de profit. Tonul lui Spencer deveni aspru. Când am spus că sunt partener tăcut, am vorbit serios. Nu am nici un cuvânt de spus în ceea ce frații aleg să publice. Lumea literară nu este locul în care să se regăsească expertiza mea. Totuși, acesta – lovi ușor manuscrisul – sigur o să aibă succes. Povestea s-a dovedit a fi deja populară. Și cartea ar trebui să fie. Strict ca om de afaceri, îmi doresc ca editura noastră să aibă prima șansă la cartea asta. El se aplecă în față în scaun. Lasă-mi-o. Permite-mi să i-o dau lui Benjamin Cadwallender. Aș dubla pariul pe care l-am făcut cu tata că el nu o să rateze șansa de a o publica. Și mai pariez și că o va face repede. De fapt, îmi închipui că o să fie disponibilă pentru vânzare de îndată ce ultimul număr o să fie publicat în *Messenger*. Bate fierul cât e cald și toate cele.

Cam se uită lung la fratele lui. Până la urmă, era ceea ce își dorise și el. Totuși, nu își închipuise că avea să se întâmple realmente.

– Ai putea avea cartea în mână și disponibilă spre vânzare înainte de termenul stabilit de tata pentru tine, spuse Spencer ispititor. Și nu ar fi cu atât mai îmbucurător să-i prezinți o carte adevărată decât un morman de hârtii?

Cam chicoti.

– Chiar că ar fi.

– Atunci...

– Atunci... las asta în mâinile tale capabile. Cam se ridică. Și trebuie să-mi văd de drum dacă vreau să prin următorul tren.

Spencer încuviință din cap și se ridică.

– Pentru a revendica inima frumoasei domnișoare Merryweather?

– Nu m-am gândit așa la asta. Dar nu era exact ce intenționa să facă? Da, cred că da. Se uită lung la fratele lui. La naiba cu toate! Ce fac?

– Mă gândeam că poate ai stabilit asta până acum. Spencer îl studie curios. Sau ți-ai dat seama. Ți-ai dat?

– Eu... El răsuflă prelung. La naiba, sunt îndrăgostit de ea.

Spencer râse.

– Nu trebuie să pari atât de șocat.

– Sunt șocat. Nu credeam... nu mi-am imaginat niciodată... Se opri ca să-și adune gândurile. Întotdeauna am crezut că o să recunosc femeia potrivită pentru mine chiar în momentul în care o văd.

– Și?

– Nu mi-am dat seama atunci. Cam se gândi la prima lui întâlnire cu Lucy. Fusesse atât de indignată, de hotărâtă, de în eroare și absolut, dar absolut înduioșătoare. Și atunci, ea îl sărutase. Și el își dădea acum seama de ceva ce nu conștientizase atunci: că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Dar poate că mi-am dat.

– Bunica o să fie mulțumită. Spencer chicoti. Înțeleg că o să vorbești despre căsătorie?

– Nu prea m-am gândit la asta, dar se pare că este singura cale de a o păstra în viața mea. Și nu mai pare să fie o sentință de condamnare pe viață, adăugă el timid.

Spencer încuviință încet din cap.

– Ci mai degrabă un dar.

Cam zâmbi. Ar fi trebuit să știe că Spencer dintre toți oamenii avea să înțeleagă. Pentru prima dată, Cam înțelese profunzimea întristării pe care Spencer o cunoscuse când femeia iubită murise. Pierderea lui Lucy, chiar din cauza propriei prostii, l-ar fi devastat. Doamne sfinte, asta însemna cu adevărat dragostea.

– O să-i duc imediat cartea lui Cadwallender. Spencer puse manuscrisul din nou în dosar și se ridică. Vrei să te las la gară în drumul meu?

Cam făcu un semn din cap spre manuscris.

– Am crezut că o să-l citești mai întâi.

– Nu trebuie. Am citit până acum fiecare număr. Nu am nici o îndoială că restul poveștii este la fel de bun.

Își puse manuscrisul sub braț și înconjură biroul pentru a i se alătura fratelui său.

Cam se uită fix.

– Ai atâta încredere în mine?

– Am avut întotdeauna, spuse Spencer simplu. O porniră spre ușă. Uneori mă întreb...

– În legătură cu ce?

– Tata. Spencer făcu o pauză. Înainte de a te provoca să scrii o carte, în ciuda diverselor tale încercări eșuate în tot felul de lucruri pe care să le faci în viață...

– Mulțumesc. Aproape că uitasem asta.

Spencer îl ignoră.

– Aș fi crezut că este cel mai înflăcărat susținător al tău.

– Are un mod ciudat de a arăta asta.

– Da, are, spuse gânditor Spencer. Sper să mă descurc la fel de bine când îmi vine rândul. El scutură din cap ca pentru a-și limpezi mintea. Chiar dacă îndrăznesc să cred că o să fii tată și soț cu mult înaintea mea.

– Cu ceva noroc, spuse Cam în șoaptă.

– Haide, poți să repeți în trăsură ce vrei să-i spui domnișoarei Merryweather.

– Până acum nu am trecut mult dincolo de „Îmi pare rău, mă poți ierta?”

Spencer îl bătu ușor pe spate pe fratele lui, în semn de susținere sau poate de condoleanțe.

– Da, ei bine, trebuie să începi de undeva.

Abia după ce Cam coborî din tren după călătoria de o oră de la Londra și se afla într-o trăsură închiriată pentru ultima bucată din călătoria spre Millworth conștientiză ceva ce ar fi trebuit să înțeleagă mai devreme.

Dacă încă nu găsisese cuvintele potrivite pentru a-i explica despre publicarea *Cutezătoarelor isprăvi ale unei moștenitoare fugare* în *Messenger*, cum naiba avea să explice o carte?

Se poate spune că nu era în spiritul misiunii.

Lucy galopă, merse la trap sau zbură pe câmpurile, dealurile și văile înghețate ale moșiei Millworth cu o încredere reînnoită în propriile abilități, ajutată nu în mică măsură de excelenta pregătire și de buna dispoziție a calului care îi fusese oferit din grajdurile

Millworth. Albert alerga pe lângă cal sau, de cele mai multe ori, arăta calea. Ea nu ar fi crezut că un câine atât de mic ar fi putut ține pasul, dar era terier, până la urmă. Și se distra la fel de bine ca ea. Trecuseră ani buni de când nu mai îmbrăcase pantaloni bărbătești și ieșise să călărească. Activitatea era pe lista Lucindei, și Lucy ar fi putut cu siguranță să o bifeze și să o considere un regret de multă vreme îndreptat, dar unde ar mai fi fost distracția? Aceasta era o ocazie prea bună ca să o rateze.

Exista o încântare în a călări astfel, un sentiment de libertate și de a fi una cu calul imposibil de realizat când călăreai lateral. Păcat că uitase de asta, dar oricum trecuse foarte mult timp. În copilărie, ea și frații ei petrecuseră mai multe veri la țară cu două dintre mătușile mamei. Ambele femei erau văduve și nu aveau copii. Preț de câțiva ani magici, copiii Merryweather se alăturaseră unui grup variat de verișori pentru o vară de disciplină discutabilă, reguli laxe și o adevărată vacanță a așteptărilor. Fusese o perioadă splendidă pentru toți cei în cauză, cu excepția poate a dădacelor și a guvernanelor însărcinate să aibă grijă de grupul de copii nebunatici. Mama și tatăl ei, dar și mătușile și unchii care erau părinții tovarășilor lor estivali li se alăturau de obicei la începutul sezonului și apoi din nou la sfârșit.

Mama ar fi fost șocată dacă ar fi știut că fiica ei mergea călare ca o scandalagioaică lipsită de maniere. Chiar și atunci, mama avusese pentru Lucy planuri care nu includeau un comportament necuviincios. Lucy făcu o grimasă când se gândi ce ar spune mama despre activitățile ei acum. În cele din urmă, va trebui să mărturisească o parte din ceea ce făcuse, atent modificat, desigur. Evident, mărturisirea era bună pentru suflet doar pentru că era atât de ciudat de gestionat. Totuși, avea timp și, cu siguranță, nu avea să-și facă griji pentru asta acum. Soarele cobora încet la orizont și odată cu el temperatura. Ar fi preferat să fie frumos și cald la conac decât să călărească pe proprietăți cu care nu era familiarizată pe întuneric. Întoarse calul înapoi spre grajduri. Nu era nimic mai bun decât o călătorie solitară care să te ajute să te gândești, și ea trebuia să se gândească mult. Și ce alt moment mai bun când să o facă decât acum, când era glorios de singură.

Clara fusese chemată înapoi în Londra în dimineața aceasta. Se părea că domnul Chapman se îmbolnăvisese grav sau avusese un fel de accident – Lucy nu era sigură și nici Clara. Confuzia mai mult

decât orice altceva o trimisese înapoi la oraș. Clara spusese că domnul Chapman nu era niciodată vag. Lucy bănuia că îngrijorarea Clarei era mai mult decât cea a unei colege pentru un coleg. Dar, oricât de mult o plăcea Lucy și avea încredere în ea, Clara era o persoană deosebit de discretă, și Lucy nu era sigură că o cunoștea cu adevărat.

Pe de altă parte, era sigură că îl cunoștea pe Cameron suficient de bine încât să aibă încredere în genul de bărbat care era. După cum îi spusese Clarei, trebuia să se bazeze pe propriile instincte, pe propria inimă. Sau poate pur și simplu spera să aibă dreptate, pentru că, în cele trei zile de când îl văzuse ultima dată, își dăduse seama de câteva lucruri importante. În primul rând, îi era dor de el. Nu mai trecuse atât de mult timp fără să-l vadă de când se întâlniseră prima dată.

În al doilea rând, nimic la acest bărbat nu avea sens. Dacă într-adevăr își încerca mâna în anchete private, nu era prea bun la asta. Pe de altă parte, era excelent la povestit. Poveștile pe care le spunea despre aventurile lui în calitate de investigator privat erau foarte distractive, chiar dacă ea nu credea o iotă. Erau mult prea amuzante și prea fără cusur. În timp ce viața era deseori amuzantă, nu era niciodată perfectă. Nu, chiar dacă acum îi cunoștea numele adevărat, el încă ascundea ceva. Desigur, poate se înșela – și spera să fie așa.

Și, în al treilea rând, chiar dacă era interesat de banii ei, ei bine, cu siguranță ea avea destui pentru amândoi. Dacă o iubea, ea avea să poată foarte bine să ierte orice motiv i-ar fi adus împreună în primul rând, chiar dacă însăși ideea ca un bărbat să o dorească doar pentru averea ei o făcea să simtă un gol în stomac. Poate că trebuia să-și dea pur și simplu toți banii pe acte de caritate? Ea zâmbi larg. Și nu i-ar fi fost lui învățătură de minte dacă o voia cu adevărat pentru banii ei?

Dar o iubea? Aceasta i se părea o întrebare foarte importantă, dat fiind că în ultimele zile își dăduse seama că ea îl iubea cu adevărat. Nu i se părea o idee deosebit de bună, dar iată că așa era și nu mai putea să facă nimic în acest sens. Însăși ideea unei vieți fără el îi frângea inima. Se așteptase să fie șocată de revelație... nu se așteptase niciodată la iubire... dar părea atât de firesc, atât de just. Ca și cum ar fi fost menit să fie așa. Soarta și toate cele.

Ciudat, își începuse misiunea pentru că nu mai avea să se căsătorească cu bărbatul cu care trebuia să se mărite și se apropia

de finalul misiunii cu un bărbat cu care dorea să-și petreacă restul vieții. Păcat că dragostea pur și simplu nu era de ajuns.

Cu mult timp în urmă, decisese că nu putea iubi un bărbat în care nu avea încredere, dar părea că inima ei nu era la fel de stăruitoare și de rezonabilă pe cât îi era mintea. Totuși, trebuia să ai o anumită doză de încredere. Și ce era iubirea, până la urmă, dacă nu încredere? Ea era încrezătoare că el era un om bun și, în cea mai mare parte, cinstit.

Acum, tot ce rămânea era să facă astfel încât făptura aceea afurisită să o dovedească.

Cam se plimba agitat pe podeaua din salonul de la conacul Millworth, unde fusese lăsat să aștepte de către majordom. Clement nici măcar nu clipise când sosise Cam, cu valiza în mână, și îl informase că avea să rămână câteva zile. Dar, oricum, majordomul era excepțional de bine instruit. Și nu era ca și cum Cam și Lucy aveau să fie singuri în conac. Nu numai că locul era plin de slujitori, dar și frumoasa și înfricoșătoarea Lady Dunwell era aici, iar Clement menționase că Lord Dunwell era așteptat să sosească mai târziu în această seară.

Cam nu se gândise niciodată la Beryl Dunwell ca fiind altfel decât fascinantă. Cu câțiva ani în urmă, atât ea, cât și soțul ei, chiar dacă discreți în public, nu făceau nici un mare secret din numeroasele lor aventuri și escapade. Cam era foarte sigur că cel puțin unul dintre frații lui mai mari avusese un soi de legătură cu ea, chiar dacă se putea să nu fi fost altceva decât un flirt și ar fi putut prea bine să fie cu sora ei geamănă. Cam nu își mai amintea detaliile, dacă într-adevăr le cunoscuse vreodată, și nu era ceva ce putea să întrebe. Mai ales că, potrivit bârfelor, Lord și Lady Dunwell renunțaseră la zilele de indiscreție pentru o respectabilă, deși extrem de rară, viață de fericire conjugală. Totuși, nu era nimic mai sfânt decât un bețiv care jurase că renunță la băutură, iar Cam era recunoscător că nu o întâlnise încă.

Nu, avea nevoie de tot curajul pentru a i se destăinui în sfârșit lui Lucy. El avea să pună cărțile pe masă. Să îi spună totul. Era scriitor, ce Dumnezeu?! Cu siguranță, cuvintele erau pe acolo pe undeva, chiar dacă încă nu fusese în stare să le găsească.

Cam putea să înceapă cu numele lui. Ceea ce era foarte simplu. Apoi, să menționeze în treacăt pasiunea lui pentru scris. Și prietenia

lui cu Phineas. Și de ce o urmărise inițial... Își frecă fruntea cu mâna și rezistă dorinței de a geme.

— Ce cauți aici?

Lucy nu părea fericită să-l vadă. Nu era un început de bun augur. El își adună puterea, se întoarse și încercă să nu se uite lung la ea.

— Nu trebuie să te arăți atât de șocat, domnule Fairchild. Lucy își scoase mânușile. Nu este prima dată când mă vezi în haine bărbătești.

— Nu, dar... sunt...

Erau niște haine la distanță de ani-lumină față de ținuta neobișnuită pe care o purtase ca să facă pe chelnerul. Pantalonii i se mulau și îi mângâiau picioarele – picioare lungi și bine proporționate –, înainte de a dispărea în cizmele bărbătești care îi veneau aproape până la genunchi. Purta o cămașă strâmtă sub o haină bărbătească prea mare, cu o eșarfă înfășurată în jurul gâtului. Părul îi era desfăcut, ochii albaștri scânteietori, iar fața roșie de la frig. Efectul de ansamblu era al unei ispite combinate, și el fu străfulgerat de dorință. Își dădu seama că avea exact aceeași reacție aproape de fiecare dată când o vedea în ceva complet nepotrivit. Sau mai degrabă de fiecare dată când o vedea pur și simplu.

— Este de ajuns de spus că sunt haine mult mai revelatoare decât costumul tău de la Prichard.

— Chiar crezi asta? Își scoase eșarfa și aruncă o privire spre hainele ei. M-am gândit că totul s-ar potrivi într-un fel minunat de boem. Mama ar fi îngrozită, ceea ce mă face să mă simt și mai bine. Lady Dunwell mi-a împrumutat hainele astea. Se pare că obișnuia să le poarte din când în când.

— Așa se explică, murmură el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești aici?

— Ei bine, m-am gândit că poate ai nevoie de mine și... Era ridicol. El trase adânc aer în piept. Mi-a fost dor de tine, la naiba!

— Da? Ce interesant! Tonul ei se împlânzi. Te așteptam acum două zile.

— Am avut probleme de rezolvat.

Poate că nu era atât de nervoasă pe el pe cât se temuse.

— Înțeleg. Ea își trecu degetele pe spătarul canapelei. Probleme care au avut de-a face cu... munca ta?

— Se poate spune.

El se opri. Aceasta era Lucy, în definitiv. Lucy cea amabilă, generoasă, sensibilă. Sigur avea să înțeleagă. Cel mai bine era să rezolve totul.

— Și sunt lucruri pe care ar trebui să...

Ea se îndreptă spre el, cu o provocare în ochi.

— Lucruri pe care ar trebui să ce?

— Să le discutăm. Despre care să vorbim... Dar dacă ea nu înțelegea? Dacă îl ura? Poate că nu era cel mai bun moment până la urmă. Hmm... La care să ne gândim.

— O? Ea își arcui o sprânceană. Ce fel de lucruri?

— Ei bine, știi tu, lucruri...

Brusc, lavaliera lui părea că era strânsă prea tare?

— Lucruri? Ochii ei i se lărgiră, vocea i se ridică și ea se apropie. Lucruri?

— Ei bine, da. El înghiți apăsător. Lucruri...

— Doamne sfinte! Nerăbdarea răsună în vocea ei. Ea ridică privirea spre el. De ce nu spui pur și simplu ce ai de spus?

— Nu este nimic, serios, zise el încet și clătină din cap.

Nu, dacă exista vreo șansă la un viitor cu ea, dacă nu voia să o piardă, trebuia să facă totul corect. Momentul trebuia să fie cel potrivit și cuvintele trebuiau să fie bine alese.

— Mă înnebunești, domnule Fairchild, zise ea și se uită urât la el.

— Eu...

— Mi s-a spus că avem un invitat.

Vocea deosebită a lui Lady Dunwell răsună dinspre ușă.

— Așa se pare. Lucy îi aruncă o privire dezgustată, apoi se îndepărtă. Beryl, permite-mi să-l prezint pe domnul Fairchild. Domnule Fairchild, acesta este Lady Dunwell.

— A, da, *domnul Fairchild*. Lady Dunwell se îndreptă spre el, nota plăcută din vocea ei contrazicând expresia malițioasă din ochii ei. Am auzit atât de multe despre tine. Ea întinse mâna. Ești investigatorul însărcinat să stea cu ochii pe draga și scumpa noastră Lucy.

Era posibil să nu-l fi recunoscut? Cu siguranță, ea era mai aproape de vârsta fraților lui și, din punct de vedere social, ea și Lord Dunwell se mișcau în cercuri mai politice, dar ea și Cam se întâlniseră în repetate rânduri. Desigur, se prea putea să-l fi trecut cu vederea, și, chiar dacă exista o șansă ca ea să nu-și mai amintească de el, chiar părea puțin probabil. Se îndoia că putea fi atât de norocos. Totuși, ar fi fost un idiot să sublinieze că se mai întâlniseră,

ceea ce ar duce direct la dezvăluirea numelui său. Nu, era mult mai bine să-și țină gura.

Cam o luă de mână.

— Bună ziua, Lady Dunwell.

— Presupun că o să primesc o factură la un moment dat.

Privirea ei rămase ațintită în ochii lui.

— O factură? Întrebă el prudent.

— Pentru serviciile tale.

Ea își retrase mâna și miji ochii.

— Îmi dau seama că discreția e parte din ceea ce faci, spuse Lucy cu un suspin de exasperare. Dar mi-ai fi putut spune că nu ești angajat de domnul Channing, ci că lucrezi pentru Lady Dunwell.

— Nu aveam libertatea de a dezvălui numele angajatorului meu, spuse el fără să se gândească.

Dar părea lucrul corect de spus, întrucât habar nu avea la ce se refereau cele două.

— Aș fi vrut ca domnul Chapman să-mi fi spus că a găsit pe cineva care să accepte sarcina pe care i-o propusesem eu.

— A, da, ei bine... Mintea lui Cam începu să caute. Desigur. Lady Dunwell fusese clienta fără nume care voise să-l angajeze pe Phineas ca să stea cu ochii pe Lucy. El adoptă un ton nedumerit. Scuzele mele, Lady Dunwell. Am crezut că a făcut-o.

— Nu, după câte știu eu, dar am fost cu mintea prin alte părți în ultima perioadă. Sunt sigură că este doar o simplă neînțelegere. Din experiența mea, domnul Chapman nu a fost niciodată deosebit de priceput la aspectele mai practice ale relației cu clienții lui. Privirea lui Lady Dunwell îl fixă cu hotărâre, și el rezistă dorinței ridicole de a se agita. Nu ești de acord?

Cam încuviință din cap.

— Asta a fost întotdeauna o problemă la el.

— Lucy. Lady Dunwell i se adresă lui Lucy, dar își ținu privirea ațintită cu hotărâre spre Cam. Slujnica ta îți pregătește baia. Am cerut să îți fie adusă o gustare din moment ce o să luăm cina peste ore bune.

— Minunat. Lucy scoase un oftat de ușurare. A fost o plimbare extraordinară, dar abia aștept să fac o baie și să mă pregătesc pentru astă-seară. Și mor de foame.

Aastă-seară? Ce se întâmplă în această seară?

– Nu ai vrea să-i faci pe domni să aștepte. Lady Dunwell chicoti. Sunt foarte nerăbdători când sunt gata să joace.

Gata să joace?

Lady Dunwell se întoarce spre Cam.

– Presupun că o să ni te alături, domnule Fairchild?

– Să mă alătur la ce? Întrebă el cu precauție.

– Lady Dunwell a invitat un vecin și pe prietenii lui la un joc de cărți și o cină târzie în seara asta. Lucy zâmbi larg. Mi s-a spus că miza poate să ajungă foarte sus.

„Să îi înving pe bărbați la propriul lor joc. De preferat pe mize foarte mari.“

– Desigur.

El încuviință din cap.

– Lord Fairborough și câțiva dintre tovarășii lui organizează o serată de jocuri de cărți în fiecare lună. Fac asta de ani buni. Tata joacă și el când este aici. I-am invitat să joace jocurile lor astă-seară și să ne permită și nouă, mie și domnișoarei Merryweather, să jucăm. Lui Lord Fairborough i-a plăcut foarte mult ideea, căci el și prietenii lui sunt pasionați de poker și le place să joace cu americanii. Desigur, l-a revoltat ideea de a juca cu o femeie. Cu toate astea, când am subliniat că este o invitată în țara noastră, că are foarte mulți bani, pe care este dispusă să-i piardă, și că este tânără și frumoasă, Excelența Sa a fost de acord că ține de datoria lui patriotică și că nu este omul care să se sustragă de la responsabilitățile lui față de coroană. Ea chicoti. Și Lady Fairborough a fost încântată. Nu cred că îi place foarte tare să găzduiască aventura lunară a soțului în lumea jocurilor. Cu toate astea, de la un lucru s-a ajuns la altul... ei bine...

Ea ridică din umeri.

– Nu aveam habar că domnișoara Merryweather știe să joace poker, spuse Cam.

– Bănuiesc că există tot felul de lucruri despre care nu ai habar, replică Lucy cu răceală.

Lady Dunwell zâmbi.

Privirea lui Cam se mută de la o femeie la alta. Îi scăpa ceva în toată povestea.

– Asta-i tot, domnule Fairchild?

Privirea provocatoare a lui Lucy o menținu pe a lui.

– Păi, da, cred că da.

Ochii ei i se îngustară.

– Nu vrei să mai spui nimic?

– Nu în acest moment, spuse el șovăitor.

Nu se gândise niciodată la el ca la un laș, dar se părea că era fix așa. Și totuși, nu era dispus să mărturisească totul în prezența lui Lady Dunwell. Se părea că exista o linie subțire între prudență și lașitate.

– Foarte bine, atunci. Lucy pufni. Aștept cu nerăbdare să joc cu tine, domnule Fairchild.

Ea se întoarse și ieși din încăpere.

Lady Dunwell se uită lung și atent la el pentru un moment, și el reuși doar să se miște de pe un picior pe altul.

– Ce pui la cale, Cameron Effington?

Gata cu speranța ca ea să nu-și fi amintit de el.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Lady Dunwell, spuse el, străduindu-se să sune cât mai nevinovat.

– Poate ai păcălit-o pe domnișoara Merryweather, dar nu mă poți păcăli pe mine.

– Nu încerc să păcălesc pe nimeni.

– Nu cred asta nici măcar pentru o clipă. Ea îi respinse comentariul cu o fluturare din mână. Cred că este vorba despre mult mai mult decât atât în acțiunile tale decât pare la prima vedere. Domnișoara Merryweather pare să creadă că te dedici în mod nobil unei vocații, în efortul de a-ți croi propriul drum în lume, de a fi pe propriile picioare. Ea crede că ești ambițios, hotărât și toate lucrurile alea pe care americanii le consideră atât de admirabile. Ochii lui Lady Dunwell se îngustară. Ești?

La naiba, cât de multe știa Lucy?

– Într-un anumit sens, da.

– În plus, crede că familia ta nu este mulțumită, motiv pentru care nu-ți folosești numele tău adevărat...

– Știe asta?

– Sigur că știe. Lady Dunwell pufni. Doamne sfinte, Effington. Nu poți să apari într-o sală de bal cu sute de oameni, cei mai mulți cunoscându-te sau știind despre tine sau familia ta, să dansezi cu o femeie și să te aștepți să nu spună nimeni nimic.

El făcu o grimasă.

– Asta a fost o greșeală.

— Sunt atât de bucuroasă că-ți dai seama. Și ancheta privată? Serios, Effington. Ea clătină neîncrezătoare din cap. Cu siguranță, puteai să vii cu ceva mai bun decât atât. Sigur Phineas Chapman e destinat să detecteze mistere încă de la naștere. Din câte am auzit, chiar de când era mic, a fost un pic neobișnuit. Dar tu? Nu poți să păstrezi nici secretul propriei identități.

— Nu asta am avut de gând inițial.

— Sper că nu. Ideal ar fi să te gândești la un plan bine gândit, chiar dacă și un plan prost este mai bun decât nici un plan. Ai un plan?

— Nu încă.

— De ce nu sunt surprinsă? Îl studie îndeaproape. Îți pasă de ea?

— Da. El își trase umerii înapoi. Foarte mult.

— Îmi era teamă de asta, chiar dacă sigur asta este răspunsul la multe întrebări. Cu toate astea, dacă sperî să iasă ceva din afecțiunea ta... și sper că intențiile tale față de ea sunt onorabile...

El încuviință din cap.

— Nu pot spune că am încredere în tine, ceea ce nu-i chiar corect, căci nu te cunosc deloc. Și totuși, îi cunosc pe frații tăi și știu despre reputația ta...

— Nu este mai rea decât a oricui altcuiva, sublinie el.

— Nu este o recomandare. Îi aruncă o privire dezgustată. După cum spuneam, chiar dacă nu am încredere în tine, în cele din urmă, nu contează.

— Nu?

— Nu eu sunt cea a cărei încredere trebuie să o câștigi. Prin urmare, sugerez cu tărie să vii cu un plan bine definit.

— Încerc.

— Încearcă mai tare, se răsti ea. Trebuie să-i spui adevărul, *tot* adevărul, și bănuiesc că sunt foarte multe de spus. Trebuie să le audă de la tine. Cu cât aștepți mai mult...

— Sunt mai mult decât conștient de asta, spuse el tăios.

— O, ei bine, atât timp cât ești conștient de asta... Ea își dădu ochii peste cap. Există un whisky scoțian foarte fin în dulapul de la fereastră. Pare că ți-ar fi de folos ceva care să-ți întărească mai mult curajul.

El era pe punctul de a susține că curajul lui nu avea nevoie să fie întărit, dar se gândi mai bine la asta.

— Am multe lucruri de făcut înainte de sosirea oaspeților. Ea o porni spre ușă. Astă-seară cina va fi mai târziu. Poate vrei să iei o gustare. Presupun că ai cu tine ceva potrivit de purtat pentru diseară.

— Da.

— Este bine de știut că nu ai abandonat bunele maniere când ai început să cauți... ei bine, orice ai căuta. Ea se opri și îl studie o clipă. Țin foarte mult la Lucy. S-ar putea să vrei să ții cont și de asta.

În ciuda blândeții tonului ei, în cuvintele ei răsună un avertisment aparte.

— Așa am să fac, spuse Cam.

— Să te asiguri că faci asta. Ea încuviință din cap și o porni din nou spre ușă. Sper că ai adus bani cu tine. S-ar putea să fie o seară scumpă.

El zâmbi larg.

— Nu și dacă voi câștiga.

— Eu, de exemplu, nu aș paria pe tine.

Ea pufni, deschise ușa și se făcu nevăzută.

Cam găsi whisky-ul și își turnă un pahar. Lady Dunwell avea dreptate. Se putea chiar să îi fie de folos. Luă recunoscător o înghițitură.

Dacă Lucy îi cunoștea numele, era realmente probabil să știe totul, cel puțin judecând după cele spuse de Lady Dunwell. De fapt, dacă stătea să se gândească, Lady Dunwell nu zisese nimic foarte clar. Nu era sigur dacă ea și, prin urmare, Lucy se refereau la munca lui pentru *Messenger* sau la presupusa lui profesie de investigator privat. Cu siguranță, nu era ceva pentru care să-i ceară lămuriri. Dar, dacă Lucy știa totul, de ce nu îi spusese nimic? Nu era genul de femeie care să țină așa ceva pentru ea.

Doar dacă nu cumva ea se juca cu el. Sorbi gânditor din whisky. Așteptând ca el să se afunde din ce în ce mai mult, înainte de a-i trage covorul de sub picioare, probabil ca răsplată pentru comportamentul lui lipsit de orice urmă de onestitate. Genială și diabolică. Aceasta era femeia pe care o iubea. Foarte bine, atunci. El avea să-i facă jocul. Avea să fie o provocare, urma să fie distractiv și el avea să câștige.

Putea să parieze pe inima amândurora.

** Să călăresc bărbătește purtând pantaloni.*

... Mie chiar mi se pare că prietenele mele, și evident că eu mă alătur lor, se plâng încontinuu despre felul în care funcționează lumea în privința bărbaților și a femeilor. Nu știu din ce motive, bărbații nu par să înțeleagă că a fi născută femeie nu este același lucru cu a fi născută fără minte. Sincer vorbind, cunoaștem tot atâția bărbați proști pe cât cunoaștem femei lipsite de inteligență. Poate chiar mai mulți, întrucât, ca femei, indiferent de ascuțimea minții lor, ele tind să fie mult mai tăcute.

Mi-ar plăcea teribil să bat un bărbat la un joc pe care îl consideră al lui, fie că este vorba despre un joc de șah, de table sau de cărți. Cu cât este mai mare riscul, cu atât este mai mare recompensa, asta spuse tata. Și că ar trebui să joc pe ceva foarte important. Pentru mize care sunt mai mult decât doar simbolice, ci de-a dreptul substanțiale și importante. Nu aș face un asemenea pariu din lăcomie, ci mai degrabă din dorința înflăcărată ca orice bărbat pe care îl înving în acest fel să își înțeleagă realmente pierderea.

Ca învingătoare, nu mi-aș dori nimic mai mult decât să-și amintească pentru totdeauna că a pierdut ceva de reală valoare în fața unei simple femei.

Eu știu că nu aș uita așa ceva...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1806

Capitolul 16



Privirea lui Lucy o întâlnește pe a lui Cameron peste masă. Îi plăcea atât de mult când părea că el nu putea să creadă cu adevărat că ea știa ce făcea. Nu era complet șocat, dar cu siguranță neîncrezător. Scumpul de el nu învățase nimic despre ea până acum? Mama o transformase într-adevăr în fiica perfectă, dar ea nu crescuse cu patru frați fără să învețe câteva lucruri, în ciuda celor mai laudabile eforturi ale mamei ei. Lucruri precum a călări bărbătește și jocurile de cărți considerate nepotrivite pentru doamne.

Ea și Cameron se așezară la o masă cu soțul lui Beryl, Lionel, Lord Fairborough, un anume domn Wilcox, un anume Sir Edwin Parker și un anume Lord Larken. În ora sau așa ceva care se scur-sese de când erau la masă, Lucy își dăduse seama despre Cameron că era un jucător bun, dar relativ prudent, ceea ce chiar o surprin-dea, deși, dată fiind grija lui despre bună-cuviință, probabil nu ar fi trebuit. Dar, într-un fel, se așteptase ca el să fie mai puțin atent și mai înflăcărat în jocul lui. Poate că era influența domnilor mai în vârstă, care, în mare parte, erau mai curând entuziaști decât price-puți, dar care oricum le spusese că la început jocurile lor nu fuse-seră gândite să fie teribil de serioase, ci mai curând pentru plăcerea jocului și tovărășia prietenilor. Lucy fusese întotdeauna pricepută la toate tipurile de cărți și, chiar dacă trecuseră ani buni de când nu mai jucase poker, iscusința părea să îi revină. Până acum, pariurile fusese relativ neimportante, cu mâini câștigate și pierdute mai mult sau mai puțin uniform distribuite în cadrul grupului. Lucy nu se putu abține să nu fie un pic dezamăgită. La urma urmei, se așteptase la pariuri mult mai semnificative și, având în vedere ex-presiile degustate de pe fețele domnilor mai în vârstă, erau și ei de acord cu ea.

– Ne putem juca la fel de bine pe bănuți. Eu dau vina pe doamne pentru asta, mormăi Edwin, apoi își dădu seama de ce spusese și îi adresă lui Lucy un zâmbet plin de părere de rău. Nu mă refer la tine, draga mea.

– Se referă la Lady Fairborough și la soțiile celorlalți domni, spu-se Lord Fairborough cu un suspin resemnat. De obicei, vezi tu, ele nu sunt prezente, și mi-e teamă că a fi în aceeași cameră cu ele ni se pare oarecum descurajator.

– Ne scoate din ale noastre și toate cele. Este al naibii de greu să te simți bine cu soția ta așezată la cealaltă masă, de unde poate să vadă exact cât pariezi, spuse domnul Wilcox în șoaptă. Și cât pierzi.

– Ba chiar mai rău. Lord Larken zâmbi cu viclenie. Cât câștigi.

Ceilalți domni chicotiră prudent. Așa cum îi explicase Beryl, când îl invitase pe Lord Fairborough să joace cu prietenii la Millworth, chiar dacă Lady Fairborough nu fusese deloc nemulțumită de asta, ea exprimase un fel de dezamăgire nostalgică pentru că seara urma să fie doar pentru domni, căci trecuseră luni de zile de când nu mai avusese loc vreo adunare socială la Millworth. Și nu era păcat să nu profite de faptul că Beryl se afla la conac și să organizeze

ceva mai social decât o serată de cărți pentru bătrâni? Mai ales că Beryl era o gazdă atât de iscusită. Beryl îi relatase toate acestea cu o expresie nedumerită și recunoscuse că nu era deloc sigură cum se întâmplase, dar Lady Fairborough era mult mai inteligentă decât bănuise vreodată Beryl. Un lucru dusese la un altul și, înainte de a-și da seama, o serată simplă de poker devenise o petrecere cu jocuri de cărți și cu peste zece invitați. Fuseseră amenajate trei mese în galerie, chiar dacă doar două erau folosite, pentru că toți bărbații prezenți aleseseră să joace poker.

– Bănuiesc că putem face ceva în acest sens. Lucy le oferi un zâmbet tuturor celor de la masă și jucă o carte. Poate mesele s-ar putea rearanja în timp ce mâncăm. Una amplasată în salon pentru jocurile doamnelor, iar a noastră în bibliotecă. Ar merge așa?

– Admirabil, domnișoară Merryweather. Lord Fairborough zâmbi, absolut încântat. Și, aș adăuga, o idee excelentă.

– Mulțumesc, milord.

– Și văd că suntem chemați la cină, spuse Lionel. Tocmai la timp ca să fiu salvat de la încercarea de a blufa la o mână dintre cele mai dezamăgitoare.

– Aș fi zis că ești obișnuit să blufezi, spuse sir Edwin cu blândețe. Dată fiind poziția ta în politică și în toate.

– Desigur, e o abilitate care este la îndemână în mai multe ocazii. Dar, din păcate, nu în noaptea asta. Lionel râse și aruncă apoi cărțile pe masă. Sunt totuși optimist că o mică susținere și o mutare într-un mediu mai favorabil au să-mi schimbe norocul cu totul. El făcu semn cu capul spre Lucy. O să-i menționez sugestia lui Beryl.

– Eu zic pas, spuse domnul Wilcox din dreapta lui Lucy.

– Sigur și mie mi-ar fi de folos ceva mai mult noroc. Lucy oftă și își întinse cărțile. Și eu zic pas.

Aparent, era un sentiment comun pe măsură ce și cei trei jucători rămași spuseră pas, lăsându-l pe Cameron să adune câștigurile slabe ale acestei mâini. Domnii se ridicară, iar Cameron înconjură repede masa ca să o ajute cu scaunul ei.

Ea se ridică, iar el se aplecă mai aproape și vorbi încet doar pentru urechile ei:

– N-ai planificat să-i jecmănești pe bătrânii ăștia, nu?

– Ei bine, spuse ea gânditoare, n-am *planificat* să o fac.

El chicoti.

– Nu ratezi nici o ocazie să mă surprinzi.

– De ce? Ea arcui o sprânceană. Pentru că știu să joc poker?

– Pentru că joci ca să câștigi.

– Doamne, Cameron, de ce nu aș face asta? Tu nu joci așa? Ea privi în ochii lui, și din nou era ca și cum restul lumii s-ar fi pierdut undeva în fundal. Ea trase aer în piept ca să se liniștească. Trebuie să încetăm să facem asta.

– Ce?

– Știi foarte bine ce. Să ne uităm unul în ochii celuilalt de parcă nimeni și nimic nu ar exista în afară de noi doi. S-a întâmplat de mai multe ori. Doamne... Îi întâlnești privirea hotărâtă și își ridică bărbia. S-ar putea crede că suntem îndrăgostiți.

El o privi lung, de parcă habar nu avea habar ce spunea ea. Inima ei se opri în piept și Lucy simți un gol în stomac. Doamne sfinte, ce-i venise? Sigur că voia să știe dacă sentimentele erau reciproce, dar ar fi putut la fel de bine să se ducă direct și să îl întrebe. Judecând după expresia uimită de pe fața lui, ca de șobolan prins în capcană, ideea nici măcar nu îi trecuse prin minte. Și nu era asta ceva umilitor?

– O idee stupidă, desigur. Doamne, abia dacă ne cunoaștem. Ea adoptă un ton crispat. Acum, te rog să mă ierți, aș vrea să mă nânc ceva.

Lucy încuviință din cap, se întoarse, rezistă nevoii de a o lua la fugă și își impuse să meargă în ritm liniștit spre sala de mese.

Li se pregăti o cină ușoară cu mezeluri, brânzeturi și alte preparate, aranjate pe un bufet. Cum era o adunare improvizată, era de așteptat o masă informală, dar Beryl și personalul din bucătăria de la Millworth făcură o treabă de excepție. Totuși, oricât de atractivă era cina, Lucy nu prea avea poftă de mâncare. Și totuși, rămase lângă bufet și își umplu farfuria.

Cum putuse fi atât de nebună încât să se îndrăgostească de un bărbat care nu era nicidecum îndrăgostit de ea? Un bărbat care nu îi spusese nici măcar numele lui adevărat? Ea nu era o femeie stupidă, dar simpla sugestie a dragostei de față cu el nu fusese una dintre cele mai strălucite idei ale ei, chiar dacă ea nu se gândise prea mult la asta. Deschisese gura, și cuvintele îi zburaseră pur și simplu printre buze. În ciuda reacției lui și în afară de faptul că profitase de toate ocaziile avute să o sărute, chiar cu mare patos, era greu de crezut că ea fusese singura conștientă de acele momente de magie.

– Îmi cer scuze dacă te-am supărat.

Vocea lui Cameron răsună în spatele ei.

– Doamne, domnule Fairchild. Ea inspiră ca să se liniștească, își lipi un zâmbet politicos pe față și se întoarse spre el. Nu fi absurd. Pentru ce Dumnezeu să fiu supărată?

„Cu excepția faptului că aproape ți-am spus că sunt îndrăgostită de tine. O, și faptul nesuferit că m-ai mințit din prima clipă în care ne-am întâlnit.“

– Nu sunt sigur, spuse el încet, privirea lui căutând-o pe a ei.

– Serios? Nu-ți vine nimic în minte? Era tot ce putea să facă pentru a-și păstra zâmbetul pe buze. Absolut nimic?

El își încruntă sprâncenele.

– Nu pot să mă gândesc la nimic.

– Hai, domnule Fairchild, sigur că ești mai deștept decât atât.

El schiță un zâmbet.

– Se pare că nu.

– Așa se pare, spuse ea pe un ton mai tăios decât își propusese. Te rog să mă scuzi, o văd pe Lady Fairborough și am promis să stau cu ea.

Ea înclină din cap cu delicatețe și se îndepărtă, surprinsă că putea să o facă, din moment ce genunchii ei nesiguri amenințau să cedeze dintr-o clipă în alta. Și de ce pe Dumnezeu nu voia să facă altceva decât să pună capul pe umărul matern al lui Lady Fairborough și să plângă?

Ea se așază pe un scaun lângă doamna mai în vârstă, îi salută pe cei prezenți la masă și lăasă conversația să curgă în jurul ei, în timp ce se prefăcea că acordă un mare interes mâncării din farfurie. Undeva între șuncă feliată și o budincă delicioasă, i se păru că nu era pe deplin corectă. Chiar și cel mai strălucit dintre bărbați avea tendința de a fi, ei bine, un prost când era vorba despre chestiuni ale inimii. Oare nu o văzuse la nesfârșit cu frații ei? Există toate șansele ca expresia goală de pe chipul lui să nu fi avut nici o legătură cu ceea ce simțea cu adevărat. Totuși, ea nu avea de gând să o ia din nou pe drumul acela. Dacă el era îndrăgostit de ea, ar fi bine să facă ceva în acest sens.

Imediat după ce își mărturisea minciunile.

Era un idiot. Nu era nimic mai mult decât atât. Cel puțin, când venea vorba despre Lucy. Cam bănuia deja, dar acum avea dovezi solide.

Lucy îi oferise ocazia perfectă, și el o lăsase să i se strecoare printre degete. Când ea se uitase direct în ochii lui și îi spusese că se putea crede că erau îndrăgostiți, el ar fi trebuit să facă altceva decât să se uite... ei bine, ca un idiot. Ar fi trebuit să spună ceva isteț, fermecător și romantic. Sau ar fi trebuit să o ia de mână, să o sărute și să se uite adânc în ochii ei, fără să mai rostească vreun cuvânt. Chiar și un simplu zâmbet ar fi fost de ajuns. Nu ar fi fost nevoie să facă declarații chiar atunci și acolo, dar ar fi trebuit să facă ceva. Îl luase pur și simplu prin surprindere. Nu era pregătit, dar oricum nu fusese deosebit de pregătit din clipa în care o cunoscuse. Era neliniștitor, în cel mai bun caz. Nici o femeie nu îl mai prinsese pe nepregătite. El fusese întotdeauna pregătit cu o replică menită să topească până și cea mai rezistentă dintre inimi. Dar cu Lucy abia își mai amintea propriul nume. Oricare din ele.

Lucrurile scăpau de sub control. Trebuia să facă ceva. Orice. Fără avertisment, îi veni ideea salvatoare. Trebuia neapărat să-i câștige inima înainte de a-i spune adevărul. Și nu doar inima, ci și mâna. Și de ce nu?

Căsătoria cu Lucy nu ar fi o pedeapsă, ci o aventură. La urma urmei, era femeia cu care voia să-și petreacă tot restul vieții. În plus, ai zice că e mai ușor să ierți un bărbat pe care îl iubeai, un bărbat cu care aveai de gând să te măriți. Era singura șansă pe care o avea dacă nu voia să o piardă. Întrebarea era cum să facă. Dar Lady Dunwell avea dreptate. Chiar și un plan rău era mai bun decât nici un plan, și, chiar dacă el nu avea vreun plan real, acum avea măcar un obiectiv și o idee. Când aveau să revină la mese, el avea să facă discret câteva aranjamente.

Desigur, eforturile lui puteau fi inutile, căci ea era și mai nervoasă pe el acum decât fusese mai devreme. Refuzase pur și simplu să privească în direcția lui la cină. Își reluasera jocul cu mai bine de o oră în urmă la o masă amenajată în bibliotecă, fără Lord Dunwell, care spusese că îi fusese de ajuns pentru o noapte. Chiar dacă Lucy se așezase pe scaunul aflat chiar în fața lui Cam, de unde nu avea cum să nu se uite la el măcar întâmplător, privirea ei nu o întâlnește niciodată pe a lui mai mult de o fracțiune de secundă. Era evident că, în acest moment, nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

– Mă simt obligat să-mi cer scuze, domnișoară Merryweather. Lord Fairborough amestecă abil cărțile. De obicei, ne bucurăm de o seară pe cinste, și Lady Dunwell a spus că aștepți jocurile

cu nerăbdare și încântare. I-am promis că așa va fi. Dar mi-e teamă că astă-seară o să fim cu toții foarte plictisiți și oarecum plictisitori.

— Este influența doamnelor, spuse sumbru domnul Wilcox. Mi-e greu să mă bucur în voie fără să mă gândesc că soția mea este conștientă de fiecare mișcare pe care o fac, chiar și din altă cameră.

— Este cu mult mai captivant când nici unul dintre noi nu este atent la câte pahare de vin de Porto sau de whisky a băut. Nimeni nu observă cât s-a făcut de târziu. Și nimeni nu este preocupat de cât de mult pariază sau chiar de cât pierde.

Sir Edwin scoase un oftat din inimă.

— Trebuie să îți mărturisim, domnișoară Merryweather, că ne-am propus să fie un joc cu mize foarte mari, spuse Lord Larken cu un aer complice. Potrivit lui Lady Dunwell, ai o avere frumoșică, și tuturor ne-ar fi de folos un aflus frumusețel de numerar în clipa asta. A insinuat și că ești... ei bine, un fel de moștenitoare zăpăcită și că ai juca pe mize foarte mari doar din amuzament.

— La fel ca fata din poveștile publicate în *Messenger*, spuse Sir Edwin.

Cam se înecă, apoi apucă rapid paharul de whisky și luă o înghițitură zdravănă.

— Nu am citit niciodată *Messenger*. Lord Fairborough pufni. Chiar dacă mărturisesc că soția mea o face.

— Povești al naibii de amuzante. Sir Edwin chicoti. Despre o moștenitoare americană care încearcă să-și câștige moștenirea.

— Sună amuzant, spuse Lucy pe un ton agreabil. O să mă străduiesc să le citesc. Cu toate astea, vă pot asigura că nimeni nu s-a mai referit până acum la mine ca fiind zăpăcită.

— Lady Dunwell sigur a sugerat asta. Lord Larken aruncă o privire enervată prietenilor lui. Deci, în mod firesc, am presupus că o să pierzi. Nu ne-am închipuit niciodată că știi să joci.

Ceilalți domni încuviințară din cap.

Ochii lui Lucy scânteiară de amuzament.

— Îmi cer scuze că vă dezamăgesc. Dar sper să vă dați seama... Ea se aplecă mai aproape de bărbatul în vârstă. Că seara nu s-a terminat încă. Aș mai putea pierde – și, poate, chiar o sumă importantă.

— Da? întrebă sir Edwin plin de speranță.

— Parker, spuse Lord Fairborough tăios și îi aruncă o privire aspră.

— Domnilor. Ochii lui Lucy se făcură mari, cu un aer de surprindere prefăcută. Aveți de gând să... o, care este cuvântul? Să-mi luați și ultimul bănuț?

Un val de proteste se dezlănțui în jurul mesei.

— Nu, bineînțeles că nu.

Lord Larken pufni.

— Nu am face niciodată așa ceva. Indignarea care nu păru foarte reală răsună în vocea lui Lord Fairborough. Oricum, nu deliberat. Dar nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

Cam îi privi fără să-i vină a crede. Acești domni erau mai bătrâni decât tatăl lui și cu siguranță aveau lucruri mai bune decât să conspire ca să câștige la un joc de noroc cu o tânără americană.

— Dar asta este riscul când joci, draga mea, spuse domnul Wilcox cu o atitudine părintească ce părea ciudat de sinceră.

— Doamne, domnilor, spuse Lucy amabil. Dacă ați fi vrut să-mi luați toți banii, sigur ar fi trebuit să pariați mai mulți din ai voștri.

— O, dar nu aveam cum. Sir Edwin făcu semn din cap spre ușa închisă. Înțelegeți tu.

— În orice altă noapte, desigur. Doamne, de obicei, lăsăm prudența deoparte, adăugă Lord Fairborough.

Cam se îndoia de asta. Chiar dacă îi era recunoscător lui Lady Dunwell pentru organizarea seratei. Poate că mătușa lui Lucy nu se gândise la un joc cu miză mare, dar era mult mai sigur decât oricare altele la care participase el vreodată și era ocazia care să îi permită lui Lucy să șteargă acest regret de pe lista ei.

— Și ne cerem scuze că mizele sunt atât de neînsemnate astă-seară.

Lord Larken ridică din umeri cu părere de rău.

— Presupun că nu putea fi evitat, și probabil este cel mai bine. Lucy le oferi domnilor un zâmbet fermecător. Ideea de a paria o sumă mare de bani sună foarte tentant, dar gândul de a pierde o sumă mare nu sună deloc distractiv. Deși presupun că riscul este ispita de a juca pe mize mari.

— Mă îndoiesc că mizele cele mai mari sunt cu adevărat de ordin monetar, spuse Cam fără să se gândească.

Privirea ei se întoarse brusc spre a lui.

— O?

— Vrei să spui când un om pariază pe ceva de valoare. Larken încuviință din cap. Să spunem pe calul sau casa lui.

— Cunosc bărbați care au pariat pe nave, spuse domnul Wilcox dezaprobat. Și le-au pierdut.

— Aiurea! Sir Edwin pufni. Nici un om cu scaun la cap nu ar paria vreodată pe o navă. O navă te poate duce în locuri neimaginabile și exotice. O expresie melancolică traversează chipul bătrânului. Ar fi mare păcat să pierzi o navă.

— Nu asta vreau să spun, zise Cam încet. De fapt, mă gândeam la ceva mai ezoteric.

Fruntea lui Lord Fairborough se încruntă.

— Despre ce vorbești, tinere?

— Da, domnule Fairchild, spuse Lucy cu răceală. Despre ce vorbești?

— Bine. Cam se gândi o clipă. Dacă voi, domnilor, ați putea câștiga ceva la un pariu, orice, despre ce ar fi vorba...

— Mie mi-ar plăcea un castel în Alpii Elvețieni, spuse prompt Lord Larken. Sau pe coasta Spaniei. Asta ar fi foarte frumos.

— Nu, el nu se referă deloc la asta. Asta e ceva ce poți cumpăra dacă ai suficienți bani. Lord Fairborough se uită atent la Cam. Tu vorbești despre lucruri care nu pot fi cumpărate.

Cam încuviință din cap.

— Exact.

— Ei bine, atunci... Lord Fairborough făcu o pauză. Mi-ar plăcea să mai pot face lucrurile pe care le făceam fără durerile, problemele și disconfortul care par să mă însoțească acum aproape la tot pasul.

Sir Edwin încuviință din cap.

— Mie mi-ar plăcea să-mi re trăiesc zilele tinereții. Făcu o grimasă. Tind să cred că acum aș face o treabă mai bună.

— Păr, spuse hotărât Wilcox. Eu mi-aș dori părul înapoi. Aveam capul acoperit de un păr minunat.

— Eu mi-aș dori să mă uit într-o oglindă și să nu văd privindu-mă înapoi chipul unui bătrân pe care abia îl recunosc. Lord Larken ridică din umeri. Prețul, cred, al faptului că sunt mai în vârstă și mai înțelept.

— Am observat partea cu mai bătrân, Larken, spuse Lord Fairborough cu un zâmbet larg, dar nici unul dintre noi nu a remarcat să devii mai înțelept de-a lungul anilor.

— Și, dacă am observat, probabil am uitat.

Sir Edwin chicoti.

— Oricât de interesante ar fi toate ideile voastre, domnilor... Privirea speculativă a lui Lucy rămase ațintită spre Cam... Bănuiesc că nici asta nu e exact ceea ce avea în minte domnul Fairchild. Am dreptate?

— Mă gândeam, mai degrabă, să nu mergem atât de mult spre fantezie, spuse Cam. Ceva ce chiar am putea câștiga.

— Cum ar fi să câștigi un dans cu o femeie minunată, spuse Lord Fairborough.

— Sau un sărut. Sir Edwin zâmbi larg. Îmi amintesc pariuri de genul. Desigur, s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Lord Larken oftă.

— Pentru noi toți.

— Ai putea dori informații, spuse domnul Wilcox gânditor. Mai ales informații care te-ar ajuta să iei o decizie. Poate legate de, nu știu, o investiție sau ceva de genul ăsta.

— Sau de următorul tău pas. Lord Larken încuviință din cap. Calea pe care ar trebui să o iei.

— Atât timp cât informațiile astea sunt adevărate, spuse Lucy ușor.

Sir Edwin pufni.

— Ei bine, ar trebui să fie, nu-i așa? Cu siguranță nu ai dori o minciună. Care ar mai fi ideea?

— Care, într-adevăr? murmură Lucy.

— O singură întrebare, spuse brusc Lord Fairborough. Ai putea dori răspunsul la o întrebare.

— Doar una? întrebă Cam.

— Dacă ar fi o întrebare bună, spuse domnul Wilcox.

— Una ar fi de ajuns? spuse Lucy.

— Posibil. Cam se opri. Dacă ar fi întrebarea corectă.

— Și dacă răspunsul ar fi cinstit. Lucy îl studie. Dar ăsta este trucul, nu-i așa? Onestitatea, vreau să zic.

— Și ar trebui să fie parte din pariu, spuse Cam. Un răspuns cinstit pariat pe o mână sau întoarcerea unei cărți.

— Este o idee interesantă, domnule Fairchild. Dar atunci ar trebui să ai încredere în onestitatea celor cu care pariezi. Ea ridică din umeri. Și asta, cred eu, este excepțional de greu.

— Presupun că ai nevoie de o anumită doză de încredere. Privirea lui Cam o susținu pe a ei. Și credință.

– Ar fi mult mai bine să te bazezi pe experiență decât pe credință. Credința poate fi atât de ușor spulberată. Și, dacă este vorba despre o singură întrebare, atunci ar trebui să fie o întrebare foarte importantă. Ea miji ochii. Dacă, în trecut, celălalt a înșelat o dată, de ce ai fi atât de nebun să te aștepti la mai bine? Credința și încrederea, domnule Fairchild, trebuie câștigate.

– Încrederea poate, dar credința...

El scutură din cap.

– Mi se pare că credința nu are nevoie de nici o dovadă, spuse Sir Edwin spre Lord Larken. Nu este tocmai asta definiția credinței?

– Este foarte trist când cineva nu are încredere în semenii lui, spuse Larken în șoaptă. Cred că este de așteptat, calea lumii și a lucrurilor, dar totuși trist.

– Prostii, milord, spuse Cam. Ceea ce este trist este felul cinic în care privim cu toții lumea.

– Aici te-a prins, spuse domnul Wilcox.

Cam se aplecă ușor în față.

– Aș avea deplină încredere că toți cei prezenți la această masă o să-mi dea un răspuns sincer la o întrebare.

– Atunci, ești mult mai încrezător decât mine. Lucy făcu o pauză. Permite-mi să te întreb. Dar dacă cineva de la această masă te-ar fi mințit înainte? Te-ar fi mințit? Te-ar fi păcălit?

– Aș spune că nu prea l-am cunoscut pe acel om, îi spuse Wilcox lui Lord Fairborough de lângă el.

– Nu cred că vorbește despre noi, spuse Excelența Sa.

Lucy îi ignoră, cu privirea încă în ochii lui Cam.

– Ai mai avea încredere că o să-ți dea un răspuns cinstit?

Cam își alege cuvintele cu grijă.

– Presupun că depinde de motivele pentru care a mințit.

– Ce se întâmplă dacă nu ai de unde să știi motivul pentru care persoana în cauză nu a fost sinceră cu tine?

– Mi se pare că asta ne readuce la credință.

– A, dar nu este greu de menținut credința când onestitatea este pusă în discuție? Ea clătină din cap. Știu că mie mi-ar fi extrem de greu să am până și cea mai mică încredere în privința răspunsului dat de cineva care m-a mințit deja.

– Și dacă ar fi avut un motiv întemeiat? întrebă el.

– Și dacă nu? ripostă ea.

– L-a prins aici, murmură unul dintre domnii mai în vârstă.

– Ai dreptate. Privirea lui Cam se adânci într-a ei. Dar dacă nu ar fi avut nici un motiv întemeiat? Dar dacă ceva i s-a părut o idee bună la început, dar și-ar fi dat seama ulterior că a fost un idiot? Și dacă și-ar regreta profund acțiunile?

– Presupunând că își regretă într-adevăr acțiunile, înșelăciunea, minciunile...

Lord Larken făcu o grimasă.

Ea continuă fără pauză:

– ... Poate că ar trebui să o dovedească.

– Să dovedească ce? întrebă domnul Wilcox.

– Că regretă, cred.

Privirea Lui Lord Fairborough se mută între Cam și Lucy.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar asta mi se pare a fi ceva oarecum personal, spuse Lord Larken. Ar trebui să plecăm?

– Probabil. Lord Fairborough încuviință din cap. Dar Lady Fairborough și celelalte doamne o să vrea să știe fiecare cuvânt.

– Ai mare dreptate, murmură sir Edwin. În plus, ar fi ca și cum am pleca de la o piesă înainte de final.

– Cum ar putea să o dovedească? întrebă Cam, ignorându-i pe bărbații mai în vârstă.

Lucy ridică din umeri.

– M-aș gândi că, dacă ar fi atât de deștept pe cât crede că este...

– Este un idiot, ai uitat?

– Este suficient de deștept cât să gestioneze minciuna și înșelăciunea, i-o întoarse ea. Și, dacă este atât de inteligent, cu siguranță se poate gândi la o modalitate de a-și ispăși greșelile. Poate... nu știu, să mărturisească totul? Onestitate absolută?

– Și să cadă în genunchi, spuse unul dintre ceilalți, în șoaptă. Nu subestima niciodată importanța căzutului în genunchi.

– Ca un fel de răspuns cinstit la o singură întrebare? spuse Cam încet.

Ea pufni.

– Nu știu dacă în clipa asta este de ajuns un singur răspuns cinstit.

– Dacă este întrebarea corectă.

– O, hai, domnule Fairchild. Ea își arcui o sprânceană. Întrebarea corectă?

– Eu știu că am una singură, spuse el în liniște.

– Păi, eu am cel puțin șase în mine, spuse ea tăios.

– Una este de ajuns.

– Este? Ea se uită la el, apoi oftă prelung. Foarte bine, atunci, o întrebare să fie.

– Presupun că noi ceilalți nu mai jucăm, spuse Sir Edwin cu un zâmbet plăcut.

Privirea lui Lucy se întoarse spre bărbatul în vârstă. O îmbujorare îi traversă chipul și ochii i se făcură mari de groază.

– Doamne sfinte, scuzele mele. Nu știu la ce-mi stătea mintea. Pur și simplu, nu gândeam. Eu, o, Doamne...

– Nu este nevoie de scuze, draga mea, spuse Lord Larken cu blândețe. Pur și simplu, ai fost purtată de dramatismul pariu-lui propus.

– Miza excepțional de mare face asta, adăugă Sir Edwin.

– Și, chiar dacă pare să fie o chestiune privată, spuse Lord Fairborough, iar gestul politicos ar fi să ne retragem, ne este teamă că în clipa asta...

– Credem că ar fi cel mai lipsit de cavalerism lucru, spuse domnul Wilcox cu hotărâre. Până la urmă, ești oaspete în țara noastră.

– Și unii dintre noi avem fiice de vârsta ta. Sir Edwin ridică din umeri. Plecarea noastră acum s-ar simți ca un abandon. Și nu putem să facem asta.

Lord Larken încuviință din cap.

– Și dacă persoana asta a fost necinstită cu tine... La unison, cei patru domni îl fixară pe Cam cu priviri amenințătoare. Vai, este datoria noastră de domni onorabili să te protejăm.

– Chiar nu este necesar, dar mulțumesc, spuse Lucy.

– Atunci, să ai în vedere sprijinul moral, spuse Sir Edwin.

– Mie mi-ar folosi ceva sprijin moral, spuse Cam în șoaptă.

– Aparent, tu nu meriți nimic, spuse domnul Wilcox blând.

– Cu toate astea, insistăm să vedem totul până la capăt. Lord Fairborough întâlni privirea lui Lucy, cu o notă amabilă în voce. Ești sigură că vrei să faci asta, draga mea?

– Doamne, domnule! Ea ridică din umeri dezinvoltă. Este pur și simplu o întrebare. Sigur nu am nimic de ascuns. Privirea ei se mută spre Cam. Eu, personal, nu am fost niciodată altfel decât sinceră.

– Niciodată? întrebă el și îi aruncă o privire sceptică.

– Niciodată, răspunse ea tăios.

— Niciodată e ceva absolut, domnișoară Merryweather, spuse Cam. Mă îndoiesc că oricine de la această masă poate spune cu adevărat că nu a fost niciodată altfel decât sincer.

— O, cred că putem spune cu toții asta, murmură Sir Edwin.

— Foarte bine, atunci.

Lord Fairborough își împinse scaunul înapoi, se ridică și se duse la biroul care domina colțul opus al bibliotecii.

— Probabil ar trebui să decideți exact cum aveți de gând să faceți asta, spuse domnul Wilcox. Încă o mână sau pur și simplu cea mai mare carte pe care o trageți?

— Cum alege domnișoara Merryweather este în regulă pentru mine, spuse Cam.

Era surprinzător de bună la cărți, dar el îi era cel puțin egal. Tăiatul pachetului pentru cea mai mare carte ținea doar de noroc. Deși norocul chiar părea să fie de partea lui în această seară. Chiar dacă era sigur că aproape toți cei de aici știau despre tatăl și familia lui, el nu îi cunoscuse niciodată. Totuși, nu puteai conta pe noroc.

— Cu cât este mai mare riscul, cu atât este mai mare recompensa. O notă de hotărâre răsună în vocea lui Lucy. Sunt dispusă să risc onestitatea pentru o singură carte trasă. Tu ești sigur că vrei?

— După cum ai spus: cu atât este mai mare riscul...

El ridică din umeri.

Lord Fairborough se întoarse cu câteva foi cu blazonul Millworth și cu penițe. Le puse pe masă și se așeză.

— Fiecare din voi își scrie întrebarea, împătorește hârtia o dată, apoi din nou și o păstrează până când se decide un câștigător.

— Este absurd. Lucy se uită urât la Cam. Știi asta, nu-i așa?

— Cred că este perfect.

El zâmbi. Ea îl studie, apoi trase adânc aer în piept.

— Nu știu de ce am emoții pentru asta.

— Da, e de neînțeles, spuse el blând. Dat fiind că nu ai fost niciodată altfel decât sinceră.

Ea își întinse mâna după hârtie ca și cum ar fi fost un chirurg care se întindea după un instrument; privirea ei nu o părăsi niciodată pe a lui, provocatoare și analitică. Diabolică și genială.

— Și nu am nimic de ascuns.

— Cu toții avem ceva de ascuns.

Murmurul scăzut veni de la unul dintre domnii mai în vârstă.

Lord Fairborough îi oferi hârtie și o peniță, apoi întinse o a doua foaie și o peniță spre Cam.

Cam privi o clipă pagina goală. Avea în minte nenumărate întrebări. Ea îi știa numele real, dar ce mai știa? Aceasta era șansa lui de a afla. Totuși, dacă avea la dispoziție o singură întrebare, detesta să o irosească. Scrijeli o singură întrebare care avea prioritate, așteptă să se usuce cerneala, apoi împături hârtia.

Lucy zâmbi încrezătoare, își împături hârtia și o așeză pe masă.

Lord Fairborough mai amestecă o dată cărțile, apoi puse teancul în centrul mesei.

– Aș sugera ca domnișoara Merryweather să tragă prima. El aruncă o privire spre Cam. Dacă este în regulă pentru tine.

Cam încuviință din cap.

– Nu am nici o obiecție.

– Foarte bine. Lord Fairborough împrăștie pachetul de cărți pe masă. Te rog, domnișoară Merryweather.

Ea nu șovăi nici o clipă, ci întinse mâna și alese o carte din mijlocul pachetului. O privi, apoi o așeză cu fața în sus.

Valetul de caro.

– Este rândul tău.

Lucy zâmbi cu înfumurare. Desigur, era o carte mare, dar nu cea mai mare. Mai avea o șansă.

Nu, nu puteai conta pe noroc, dar puteai conta pe soartă. El trase adânc aer în piept, alese o carte și se uită la ea.

Sau pe credință.

El întâlni direct privirea ei și așeză încet cartea pe masă. Asul de treflă.

– Foarte bine, atunci. Ea scoase un suspin resemnat. Dă-mi întrebarea ta.

Cam îi întinse foaia împăturită lui Lord Fairborough, care i-o întinse lui Lucy. Ea o desfăcu nerăbdătoare, aruncă o privire la întrebare și încremeni. Se uită lung la hârtie înainte ca expresia aceea familiară de hotărâre să se aștearnă pe chipul ei.

– Ce întrebare interesantă, domnule Fairchild.

– Mă gândeam, spuse el calm.

– Și ce păcat.

– Da?

– Chiar da. Ea îi întâlni direct privirea și zâmbi. Din moment ce nu am absolut nici o intenție de a răspunde.

Capitolul 17



– Eu zic, domnișoară Merryweather, că ai fost de acord cu pariul, spuse Sir Edwin ferm. Trebuie să răspunzi la întrebare.

– Cu excepția cazului în care nu știi răspunsul, îi veni Lord Fairborough în ajutor.

– Tocmai asta este. Ea îi aruncă Excelenței Sale un zâmbet plin de recunoștință. Scuzele lui erau acceptabile chiar dacă nu era în întregime exactă. Cu toate acestea, ca un om care se îneca, ea se agăța de orice putea. Nu pot să răspund la o întrebare dacă nu știu care este răspunsul.

– Sau spui pur și simplu că nu știi care este răspunsul. Cameron o studie intens. Chiar dacă bănuiesc că știi.

– Poți să bănuiești orice ce vrei, domnule Fairchild, spuse ea, strângându-și pumnii în poală. Cert este că nu știu, în clipa asta, răspunsul la întrebarea ta, deci, în mod evident, nu pot răspunde.

Privirea lui Lord Larken se mută de la unul la altul.

– Poate că am putea afla răspunsul dacă ne-ai spune întrebarea...

– Nu! exclamă la unison Lucy și Cameron.

– Aha, înțeleg. Domnul Wilcox mișcă din cap cu subînțeles. Este genul *ăla* de întrebare, nu?

– Este genul de întrebare care nu este deloc în spiritul jocului, spuse ea hotărâtă, pe un ton care semăna deranjant de mult cu al mamei sale. Lucy trase aer în piept ca să se liniștească și se chinui să adopte un ton nonșalant. Iertați-mă, domnilor. De obicei, nu sunt genul care să revină asupra unei promisiuni sau asupra unui pariu, dar în condițiile în care...

– Nu că am ști care sunt condițiile astea, murmură Sir Edwin.

– Presupun că asta se mai întâmplă din când în când... nu că mi s-ar fi întâmplat vreodată, desigur... dar cum nu mi s-a întâmplat nimic asemănător înainte și... Doamne sfinte, se bâlbâia. La asta o redusese afurisitul. Nu se mai bâlbâise... ei bine, de zile bune, cel puțin. Este regretabil, dar... Ea ridică din umeri și le aruncă un zâmbet strălucitor. Iată.

– Iată ce?

Sprâncenele stufoase ale domnului Wilcox se încruntară de confuzie.

Cameron o studie ca și cum putea să-i citească gândurile. Zâmbetul cunoscător care se juca pe buzele lui nu făcea nimic să-i ușureze panica crescândă. Avea nevoie să scape de privirea aceea înfumurată înainte... ei bine, înainte să facă sau să spună ceva. Ceva prostesc, nepoliticos sau greșit. Precum să țipe la el că era o bestie nemernică și fără inimă. Sau, chiar mai bine încă, înainte să-l bată.

– Acum, cu permisiunea voastră...

Ea se ridică și luă hârtia cu întrebarea pe care o scrisese ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să descopere că nu fusese în stare să născocască nimic mai bun decât „Ce ascunzi?“, o întrebare care păruse foarte inteligentă și atotcuprinzătoare atunci când o scrisese, dar care acum își pierduse din forță.

– Din nou, scuzele mele. Ea înclină din cap, făcu doi pași, apoi se întoarse și smulse și întrebarea lui de pe masă. Nici nu voia ca altcineva să o citească. Seară bună, domnilor.

– Nu cred că o să ne spui care a fost întrebarea, zise unul dintre domnii în urma ei.

– În nici un caz, spuse Cameron.

Un alt domn oftă.

– Nici nu îmi imaginam altceva.

Lucy își îndesă ambele hârtii împăturite sub brâul rochiei, blestemând, poate pentru a mia oară, lipsa de buzunare la rochiile de seară, și abia dacă ieșise din bibliotecă atunci când Cameron o prinse din urmă. Nu era sigură cum se simțea în privința asta, și, în afară de furia justificată, sigur nu știa ce simțea pentru el. Cel puțin, nu chiar în acest moment. Nu se așteptase ca el să vină după ea, dar, oricum, de unde să știi la ce să te aștepti de la Cameron Effington?

– Cum ai putut? întrebă ea printre dinții încleștați. Ce fel de întrebare a fost asta?

– Am crezut că voiai mize mari.

El făcu semn spre un lacheu din apropiere. Ea se opri și se uită lung la el.

– Nu mă gândeam la asta. Ea porni din nou. Lucy nu avea idee unde se ducea, dar era o casă enormă și probabil putea să o tot străbată vreo câteva ore. Întrebarea asta nu era în spiritul jocului.

– Ai spus asta chiar înainte de a pleca valvârtej.

– N-am plecat valvârtej. Măcar încercase să nu plece valvârtej. Cred că mi-am făcut o ieșire excepțional de grațioasă, date fiind toate lucrurile.

— Bineînțeles că așa ai ieșit. Stăpânirea ta de sine a fost admirabilă, date fiind toate lucrurile. Doamne, dincolo de aerul de indignare furioasă care te învăluia, ai părut aproape senină.

Ea strânse din dinți.

— Bine.

— Cu toate astea, nu am fost de acord atunci și nu sunt de acord nici acum. Întrebarea mea a fost cu totul în spiritul jocului, spuse el în urma ei.

— A fost personală!

Ea începu să meargă și mai repede. El veni în dreptul ei.

— Chiar a fost.

— Nu aveai dreptul să o pui.

— Mă tem că trebuie să nu fiu de acord cu asta.

— Cât de surprinsă sunt! Din nou, ea se opri și se întoarse spre el. O să vii după mine prin toată casa?

— Țsta este planul meu.

Cam zâmbi larg fără nici o urmă de regret, ceea ce ar fi fost fermecător în altă situație. Acum, era exasperant.

— Întrebarea ta a fost... Ea se chinui să găsească termenul potrivit. Nu a fost genul de lucru pentru care să aștepti un răspuns în fața unor străini. Au fost locul și momentul greșite ca să mă întreb așa ceva. Era o chestiune privată, personală și...

— Nu uita de importantă. El luă pelerina ei de la lacheu. Mi s-a părut importantă.

— Ha! Abia dacă mai observă că o ajută să-și pună pelerina. Avea dreptate totuși... era importantă. Cel puțin, pentru ea. Dar ce însemna cu adevărat pentru el? Nu mizezi frivol pe întrebări importante.

— Nu am mizat pe întrebare, spuse el, acceptând propria haină și îmbrăcând-o. Am mizat pe cărți. Am pariat *pentru* răspuns.

— Este același lucru, zise ea și îi ignoră comentariul cu o fluturare a mâinii.

— Nu, de fapt, nu este. El o luă de braț și o conduse de-a lungul coridorului. Chiar dacă bănuiesc că acum intrăm într-o dispută semantică, iar nu o să folosească nici unuia din noi.

— Nu prea cred...

— Este de ajuns să spun că mi s-a prezentat o ocazie și am profitat de ea.

Ea pufni.

– Într-adevăr. Ea se adună. Încerci să mă umilești?

El râse.

– Dumnezeu, nu!

Ea se uită încruntată la el.

– Nu este amuzant.

– O, dar cum să nu? El îi eliberă brațul, deschise o ușă și zâmbi larg. Este extrem de amuzant, și ți-ai da și tu seama dacă nu ai fi atât de ocupată să fii indignată. Și nervoasă.

– Întrebarea a fost absolut nedreaptă.

El încuviință din cap.

– Probabil.

– În plus, nu este genul de întrebare care trebuie pusă doar unei părți.

– Sunt de acord.

– Dacă o parte răspunde, cealaltă parte ar trebui să facă la fel.

– Absolut.

– Faptul că ești de acord cu mine nu anulează... natura indecen-tă a întrebării! Ea pufni. Mai ales având în vedere cadrul în care a fost pusă.

– Deci, nu întrebarea în sine este cea care te irită așa, ci contextul în care a fost pusă?

– Sunt iritată de toate, spuse ea semeț, dar el putea prea bine să aibă dreptate. Cu toate acestea, nu avea să recunoască. Și pe bună dreptate.

Își ridică bărbia și trecu dincolo de ușă, aerul înghețat de februa-rie făcând-o să se oprească brusc.

– Doamne sfinte, ce frig este aici! Ea aruncă o privire în jur. Nu mai fusese niciodată pe terasă și nici nu putea vedea prea multe acum. Norii pluteau peste o semilună palidă. Terasa era mai mult umbre și întuneric, și apropierea ninsorii se simțea în aer. Ce facem aici? De ce suntem aici?

– Schimb regulile.

Se îndepărtă de ea și înaintă mai mult pe terasă, ca și cum ar fi căutat ceva.

Ea își înfășură mantia în jurul ei și pufni.

– Nu poți schimba regulile.

– De ce nu? Tu ai făcut asta.

El dispăru în umbră.

– Nu am putut să răspund la întrebarea ta blestemată pentru că nu știu răspunsul, strigă ea.

– Și ar trebui să cred asta pentru că tu nu ai fost niciodată altfel decât sinceră?

Vocea lui pluti spre ea din ceea ce Lucy presupunea că era colțul opus al terasei.

– Da, răbufni ea și ignoră fără milă vocea din minte care îi sublinia că poate nu era într-un totu adevărat.

– Ei bine, nu te cred, Lucy Merryweather.

– Nu este problema mea. Ea pufni. Unde ești? Să stau de vorbă cu o voce fără trup, pe întuneric, în frig, mi se pare foarte nefiresc și extrem de deconcertant.

– Chiar aici.

Se auzi un chibrit, și focul se aprinse, luminându-l pe Cameron. El aprinse o lampă aflată pe balustrada de piatră a terasei.

Ea miji ochii.

– Ce pui la cale?

– Ești a doua femeie care mi-a pus această întrebare azi.

– Ceea ce ar trebui să-ți spună ceva.

– Posibil. El chicoti. După cum am spus, schimb regulile.

– Nu poți...

El ridică o mână ca să îi facă semn să tacă.

– Ba sigur că pot, dar *reguli* ar putea să nu fie termenul potrivit. Poate că regretul este cel care trebuie să se schimbe.

– Nu poți schimba un regret. Chiar nu voia să fie deloc curioasă, dar era. Poți să-l îndrepti sau să te căiești pentru el, dar nu îl poți schimba pur și simplu.

– Nu o să-l schimb, am să înlocuiesc un regret cu altul.

– Nu poți face nici asta.

– Și totuși, asta am de gând să fac. El se plimbă de-a lungul balustradei și aprinse un sfeșnic cu trei brațe poziționat la aproape patru metri de lampă. Mi-am promis să te ajut să faci lucrurile pe care mătușa ta nu a reușit să le realizeze. Cred că amândoi putem fi de acord că pariul nostru din seara asta a transpus ceea ce era un joc destul de mediocru în tărâmul mizelor mari, nu-i așa?

– Ei bine, da, cred.

Chiar dacă detesta să recunoască asta.

– Deci, poți să tai asta de pe listă.

– Posibil.

Deși chiar nu putea, din moment ce jucase, dar sigur nu câștigase. Ba, mai rău, întrebarea lui continuă să se repete în capul ei. Erau mai multe motive pentru care își imagina ea că el o întrebase un asemenea lucru. Unul era să o pună într-o situație stânjenitoare, dar el negase asta. Cât despre alte motive, ei bine, atunci când priveai calm și rațional, indiferent de cât era de greu, nu erau chiar atât de îngrozitoare.

– M-am gândit la lucrurile rămase pe lista ta. Cameron continuă să se miște în perimetrul terasei. Sunt unele care nu se pot face în perioada asta din an.

– Mi-am dat seama de acest lucru. Lucy își strânse pelerina în jurul ei. Nu putem discuta despre asta înăuntru? Este foarte rece, dacă n-ai observat.

– Vai, dar ce supărăcioasă devii când îți este frig.

El chicoti. Ea strânse din dinți.

– Continuă!

– Mi s-a părut că înotul dezbrăcat în lumina lunii este unul dintre lucrurile care sună minunat, dar care se poate să nu se ridice la înălțimea așteptărilor. El îi aruncă o privire cu subînțeles. Crede-mă, știu.

– Da?

Poate că era de la frig sau de la faptul că putea să fie atât de amuzant, dar furia ei se atenuase, cu siguranță. Ce pune la cale?

– În primul rând, trebuie aleasă locația corespunzătoare. Există un iaz pe proprietatea de aici. El veni în spatele ei, și ea fu nevoită să se întoarcă pentru a sta cu ochii pe el. Știai asta?

– Da. Ea încuviință din cap. De Crăciun se patina acolo.

– Așa că m-am gândit că a patina la lumina lunii ar putea servi aceluiași scop.

El aprinse o a treia lampă, așezată pe o bancă lângă zidul conacului.

– Da? Ea rezistă dorinței de a zâmbi. Pot să te întreb dacă ai de gând să patinezi complet gol?

– Crede-mă, m-am gândit, dar, așa cum subliniam adineauri, nu prea mă înnebunesc după frig. Și nu puteam să mă aștept ca tu să patinezi goală dacă eu nu aveam de gând să patinez gol. Mi-a părut, ei bine, un gest egoist.

– Cât de atent din partea ta!

— Mulțumesc. M-am gândit eu. El își continuă înaintarea pe terasă, oprindu-se ici-colo pentru a aprinde câte o lumânare sau câte o lampă. Ea se întrebă câte erau și cum de reușise el să le aranjeze. Și atunci, mi-am dat seama că este foarte puțină lumină în seara asta. El aruncă o privire spre lună. Luna plină a fost acum mai bine de o săptămână. În această seară avem o semilună firavă.

— Ceea ce creează o problemă dacă cineva încearcă să înoate sau să patineze la lumina lunii.

— Face extrem de dificil și drumul spre un iaz pe un pământ necunoscut într-o noapte extraordinar de rece. Așa că m-am gândit că terasa o să fie perfectă.

Ea își arcui o sprânceană.

— Pentru patinaj?

— Hai, domnișoară Merryweather. El clătină din cap cu un aer sever. Schimb regretul, îți amintești?

Mai aprinse o lumânare, apoi privi în jur satisfăcut.

Lămpile și lumânările străluceau în aerul rece al nopții parcă atins de magie. În ciuda frigului, sau poate din cauza acestuia, terasa părea un loc fermecat, un palat al iernii. Un loc al visurilor, al iluziei și al romantismului. Un loc unde se putea întâmpla orice.

— Să înțeleg că asta este încercarea ta de a propune un substitut pentru lumina lunii?

— Exact. El zâmbi larg. Și am făcut o treabă chiar bună.

— Este oarecum impresionant, spuse ea fără tragere de inimă și zâmbi fără să vrea. Cum nu văd că am putea să înotăm sau să patinăm aici, ce mai schimbi?

— Speram să întreb.

El se întoarse și făcu semn spre cineva care nu se vedea. O clipă mai târziu, acordurile unei viori plutiră în jurul lor.

Ea fu cuprinsă de o încântare pură și se întrebă când anume încetase să mai fie supărată pe el.

— Îmi închipui că mătușa ta ar fi regretat foarte tare să nu danseze într-o noapte înghețată, sub o lună palidă, într-un decor fermecat dacă ar fi avut ocazia asta, nu ești de acord?

Lucy scoase un oftat lung și recunoscu înfrângerea.

— Eu știu că așa vrea.

— Excelent! El zâmbi larg. Domnișoară Merryweather, permite-mi să mă prezint, spuse el cu o plecăciune formală. Eu sunt Lord

Cameron Effington și mi-ar plăcea foarte mult să am onoarea acestui dans.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Este stupid.

– Da, știu. Mie mi se pare că, din când în când, îți plac teribil lucrurile stupide.

– Da, bănuiesc că da. Oftă resemnată și păși în brațele lui. O clipă mai târziu, făceau piruete pe terasă, frigul fiind dat uitării. Cum ai aranjat toate astea?

– Înveți cum funcționează lucrurile și cui să îi ceri și ce când crești într-o gospodărie ca asta, spuse el pragmatic. Dacă ești deosebit de norocos, descoperi că un membru al personalului cântă la un instrument, în cazul nostru vioară, și poate să fie convins să cânte în timp ce stă în cadrul unei uși deschise.

– Doamne, ce noroc.

– Într-adevăr. Eram pregătit să zumzăi.

Ea râse.

– Am fost surprinzător de norocos astă-seară. El se opri. Deci, îți place?

– Doamne, Cameron, este minunat.

Până și natura conspira la vraja pe care Cameron o crease. Luna palidă se întrezărea pe după nori cu margini întunecate, ca o zeiță a cerurilor care arunca o privire furișă spre muritorii de pe pământ. Noaptea în sine era încremenită, fără măcar vreo urmă de adiere. Muzica plutea în aer și se strecura în sufletul lui Lucy. Era cu adevărat magic. Și el făcuse totul pentru ea. Își simți inima bătând cu putere.

– Și, ei bine, perfect.

– Mă bucur că-ți place. El se opri. Știam că trebuia să fac ceva, ceva grandios și perfect, de îndată ce am aflat de la Lady Dunwell că mi-ai descoperit adevăratul nume.

– Nu pot să-mi imaginez că asta a fost mai ușor decât să-mi mărturisești minciuna ta.

– Ai fi surprinsă, spuse el în șoaptă. Cred că mărturisirea poate fi mai ușoară atunci când începi cu o minciună clară în minte. În cazul meu, un lucru a dus pur și simplu la un altul și, înainte să-mi dau seama... ei bine, era haotic, încurcat și nu aveam habar de unde să încep. Dar nu am vrut să te mint.

— Îți mulțumesc că o spui. Ea făcu o pauză. Chiar nu credeam că ai vrut.

— În orice caz, este ceva.

— Doamne, Cameron, am crezut întotdeauna că sunt un excelent judecător de caractere. Ea clătină din cap. Nu mi-ar plăcea să-mi dovedești că mă înșel.

Mâna lui se strânse pe a ei.

— Nici eu.

— Crede-mă, înțeleg așteptările pe care părinții și familiile extinse și le pun în copii.

— Așteptările?

În vocea lui răsună o notă prudentă.

— Da, desigur. Să fim, să facem exact ce trebuie și cum trebuie.

— Ah, da. El o conduse într-o piruetă fără cusur. Tu trebuia să faci parte dintr-o dinastie bancară.

— Ceea ce nu a fost niciodată dorința mea, apropo. Mi se pare că poți alege să faci ceea ce ceilalți oameni și societatea au decis că este adecvat sau poți merge pe propria cale, indiferent de cât de dificil ar fi. Ea ridică din umeri. Chiar dacă este mult mai ușor să faci pur și simplu ce așteaptă lumea de la tine.

— Ca să nu strici echilibrul.

— Exact. Ea încuviință din cap. Chiar dacă toți ceilalți cred că suntem nebuni sau că alegem calea greșită. Dar puteai să ai încredere în mine, să știi. Ridică privirea spre el. Ambiția este admirabilă. Nu te-aș acuza niciodată că vrei să reușești prin propriile puteri.

El zâmbi larg.

— Cât de american din partea ta!

— Sunt foarte americană, spuse ea mândră. Nici nu-mi imaginez cât de greu trebuie să fi fost să-ți alegi propriul drum în viață fiind fiul unui duce. Să mergi împotriva planurilor și a dorințelor familiei tale.

— Oh! Surpriza îi răsună în glas. Ei bine, da.

— Bănuiesc că un investigator privat nu este ceea ce ți-a propus tatăl tău.

— Nu, în nici un caz, spuse el încet.

— Este motivul pentru care folosești numele Fairchild.

— Am folosit întotdeauna Fairchild în profesie.

Tonul lui era măsurat. Chiar și acum, când adevărul se aflase, dragul de el își cântărea atent cuvintele.

– Mi se pare că dacă faci ceea ce vrei să faci în ciuda obiecțiilor familiei tale, atunci trebuie să demonstrezi că obiecțiile lor sunt greșite.

– Și cum să fac asta?

– De exemplu, fiind cel mai bun investigator privat, desigur, spus-ea ea cu hotărâre și rezistă dorinței de a sublinia că până acum nu fusese foarte bun în profesia aleasă.

– Sigur asta are sens. El schiță un surâs. Mai ales că familia mea tinde să fie una realizată. Fratele meu cel mai mare este genial în materie de finanțe și management. O să fie un duce excelent într-o bună zi. Ceilalți doi frați ai mei excelează în afacerile familiei. Și sora mea studiază artele. Pictură, sculptură și orice îi înflăcărează imaginația pe moment. Mama știe despre ceea ce face Grace, dar tata habar nu are.

Ea încuviință din cap.

– Este mai greu pentru femei.

– Într-adevăr. Nu toate femeile sunt la fel de puternice și de independente ca tine, chiar dacă tu și Grace v-ați înțelege foarte bine.

– Păi, deși urâsc să o recunosc, independența este foarte nouă pentru mine, după cum este ideea că sunt încăpățânată. Îmi place să cred că așteptam pur și simplu momentul potrivit să... mă transform.

El zâmbi larg.

– Ca o omidă.

– Nu exact exemplul pe care l-aș fi ales, dar cred că da. Se gândi o clipă. Încerc foarte tare să fiu femeia la care nimeni nu se aștepta și asta mi se pare... Își căută cuvintele potrivite. Încântător. Mi se potrivește. Îmi place foarte mult. Totul este suspect de distractiv. Și chiar mă distrez pe cinste.

– Am observat asta. El chicoti. Mi-ar plăcea să le cunoști pe sora, pe mama și bunica mea. Ție ți-ar plăcea de ele, iar ele cu siguranță te-ar plăcea pe tine.

– Ce lucru minunat de spus!

– Deloc. Nu-mi imaginez pe nimeni care să nu te placă. El îi zâmbi. Pot să-ți mărturisesc ceva?

– Da, desigur.

Ea scoase un oftat de ușurare. Trecuse vremea pentru mărturisirea lui, chiar dacă nu era sigură ce rămăsese de mărturisit. Ea îi știa deja numele și legăturile de familie. Și înțelesese, de asemenea,

că profesia aleasă de el nu fusese un lucru aprobat de familia lui. Nu era nicidecum neașteptat. Dincolo de toate, dacă nu avea să își mărturisească interesul pentru banii ei, iar ea se îndoia de asta, nu își putea imagina ce alte secrete putea să aibă.

– Mi-a plăcut dansul nostru de la balul ambasadorului.

– Și mie.

– M-am simțit de parcă am mai fi dansat înainte. Sau mereu. El o strânse puțin mai aproape. Ca și cum am fi fost meniți să dansăm împreună.

– Chiar ai simțit asta? Întrebă ea degajat, ca și cum nu ar fi avut nici o relevanță.

Ca și cum nu ar fi făcut-o să simtă un gol în stomac și nu i-ar fi întetit bătăile inimii. Ca și cum nu ar fi fost minunat.

– O să o faci?

– Ce să fac?

– O să dansezi cu mine pentru totdeauna? Privirea lui o întâlnește pe a ei. O să dansezi cu mine pentru tot restul zilelor tale?

Ea se împiedică și se opri brusc.

– Ce întrebi?

– Îți cer să-ți petreci restul vieții cu mine. El trase adânc aer în piept. În calitate de soție a mea.

– În calitate de ce?

– Soția mea. El își dresă glasul. Te rog să te măriți cu mine.

– Cameron. Ea îl privi fix. Nu știu ce să spun.

El zâmbi.

– Da este întotdeauna un răspuns bun.

– Nu prea plănuisem căsătoria, spuse ea încet. Cel puțin, nu încă.

– Nici eu, dar nici pe tine nu te plănuisem. El chicoti. Dar nu ar trebui să ratăm o ocazie atunci când ni se prezintă.

– Și eu sunt o ocazie?

„Pentru că am bani?” Încercă fără succes să ignore gândul.

– Tu, domnișoară Merryweather, ești un cadou. El îi luă mâinile între ale lui. O comoară la care nu mă așteptam și pe care nici nu am căutat-o. În plus, cred că tu, Lucy Merryweather, ești iubirea vieții mele.

– Doamne!

Inima ei se opri în piept.

– Nu vreau să ajung la sfârșitul zilelor mele cu regrete. Tu și căutarea ta m-ai învățat asta. El scutură din cap. Pierderea ta ar fi un regret pe care l-aș duce cu mine în mormânt.

– Dragostea nu este niciodată un regret, murmură ea.

Și, Doamne sfinte, ea îl iubea.

Expresia lui deveni serioasă.

– Mai trebuie să-ți spun câteva lucruri.

Ea se uită lung în ochii lui și se predă.

– Nu-mi pasă.

– Dar...

– Foarte bine. Ea își trase mâna dintr-a lui și își încrucișă brațele la piept. Ești căsătorit?

Ochii lui se făcură mari de surpriză.

– Nu.

– Logodit?

El scutură din cap.

– Nu.

– Ești angajat sau ai fost angajat în activități criminale?

– Lasă-mă să mă gândesc. Se încruntă. Nu, nu cred.

– Ai de gând să-mi frângi inima? întrebă ea brusc și își țină răsuflarea. Aș dori să știu asta dinainte.

– Aș putea să te întreb același lucru.

Ea se uită în ochii lui întunecați.

– Ultimul lucru pe care mi l-aș dori vreodată este să-ți frâng inima.

– Bun. El o luă de mână și o trase spre buzele lui. Pentru că aș prefera să-mi scot propria inimă din piept decât să o frâng pe a ta.

Ea zâmbi.

– Un simplu niciodată ar fi de ajuns.

– Atunci, niciodată să fie. El se opri. Dar, Lucy, sunt lucruri despre care trebuie să vorbim.

Ea îi puse un deget pe buze ca să îl facă să tacă.

– În seara asta, nu sunt importante. Ai creat pentru mine un loc plin de magie și nu vreau să aud nimic care să-l strice.

– Nici eu. El zâmbi. Atunci, o să te măriți cu mine, Lucy Merryweather?

– Eu... Nu îmi dorea altceva decât să spună că da. Să își înfășoare brațele în jurul lui și să își apese buzele pe ale lui. Să îi spună că îl iubea și că avea să îl iubească pentru totdeauna. Dar o parte mică,

rezonabilă dinăuntru ei îi ceru să fie prudentă. Își alegea cuvintele cu atenție. Trebuie să mă gândesc la asta înainte să-ți dau un răspuns.

Ochii lui se lărgiră de surprindere.

– Da?

– Bineînțeles.

El o privi și îi lăsă mâna să cadă.

– La ce să te gândești?

– Doamne, în mod evident, există nenumărate aspecte de luat în considerație. Ea le enumeră pe degete. Familia mea și a ta, în primul rând. Unde am trăi, în al doilea. Dacă o să-mi continui sau nu misiunea, desigur. Tot felul de chestiuni practice care necesită lămurire.

– Nu-mi pasă de chestiunile practice.

– Unuia din noi ar trebui să-i pese.

– Nu am nici o dorință să fiu pragmatic.

– Sincer, nici eu. Ea trase adânc aer în piept. Dar, dacă ar fi de luat o altă decizie, în special una importantă, ai fi primul care să-mi spună să analizez situația cu mare atenție. De fapt, ai fi iritat peste măsură dacă nu aș face-o.

– Eu am analizat totul cu mare atenție, spuse el încordat.

– Și eu trebuie să fac la fel. Nu o să mă las îmbătată de un gest romantic, oricât ar fi de minunat. Căsătoria este pentru tot restul vieții noastre. Nu trebuie abordată cu superficialitate.

– Nu o abordez cu superficialitate. Nu am mai cerut niciodată nimănui să se mărite cu mine, zise el cu glas strident și se uită lung la ea. M-am gândit foarte mult la asta.

– Eu nu.

Desigur, când își dăduse seama că voia să-și petreacă tot restul vieții cu el, se gândise.

– Nu ți-a trecut prin minte până acum?

– Să mă mărit cu tine?

– Nu trebuie să spui asta ca și cum ți-aș fi cerut să traversezi înot un ocean, să zbori pe Lună sau să faci ceva absolut absurd.

– Absolut deloc, dar...

– Dar... El miji ochii. Crezi că nu mă ridic la nivelul tău.

– Nu fi absurd, pufni ea.

– Până de curând, credeai că nu sunt altceva decât... un investigator privat inept.

– Amintește-ți pe viitor că tu ai fost cel care a folosit cuvântul *inept*. Tonul ei deveni aspru. Nu eu.

– Nu te-ai gândi niciodată la căsătoria cu un bărbat care trebuie să muncească pentru a se susține.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Nu este corect și nici adevărat. Și, chiar dacă ar fi, dacă aş fi fost așa... așa superficială, faptul că ești fiul unui duce ar anula obiecția asta, nu-i așa?

– Așa s-ar zice, i-o întoarce el.

– În acord cu raționamentul tău, vai, ar trebui să mă agăț cu ghearele de șansa de a mă mărita cu tine.

– Majoritatea femeilor ar face-o.

El ridică din umeri dezinvolt, de parcă ideea ca orice altă femeie să nu se repeadă să-i accepte propunerea ar fi fost atât surprinzătoare, cât și de necrezut.

– Eu nu sunt majoritatea femeilor. Nu m-aș mărita niciodată cu cineva din cauza a ceea ce este. Ea miși ochii. Mă preocupă mai mult *cine* este.

– Tu știi cine sunt. Maxilarul lui se încleștă. Eu sunt omul care a făcut tot ce i-a stat în putere ca să te împiedice să-ți mânjești viața cu scandal și comportament necuviincios. Eu sunt omul care s-a dat peste cap ca să te ajute în misiunea ta stupidă.

Ea făcu o grimasă.

– Misiunea mea stupidă?

El o ignoră.

– Eu sunt cel care s-a asigurat că nu cazi pradă bucătarilor și artiștilor francezi lipsiți de scrupule și puși pe seducție!

– Eu n-aș face niciodată...

– Eu sunt cel care tocmai te-a rugat ca un nebun să te căsătorești cu el! Se uită urât la ea. La naiba, Lucy, eu sunt bărbatul care te iubește!

– Tu ești și cel care m-a înșelat chiar din momentul în care ne-am întâlnit, sublinie ea. El nu avea absolut nici un drept să fie atât de indignat. Și omul care nu a avut încredere în mine pentru a-mi mărturisi adevărul!

– Acum, știi adevărul.

– Chiar dacă nu grație ție!

– Am vrut să-ți spun!

– Intențiile, domnule Fairchild, Effington sau oricine ai fi în seara asta, abia dacă mai contează dacă nu ajung niciodată la bun sfârșit! se răsti ea. Ai avut nenumărate ocazii ca să mărturisești totul.

— Da, ei bine, recunosc că se poate să fi fost o greșeală din partea mea.

— Se poate să fi fost o greșeală? Ea trase greoi aer în piept, în efortul de a se calma. Nu a ajutat. Nu sunt tentată în clipa asta să iau o decizie legată de oferta ta generoasă de căsătorie. O să mă gândesc și o să-ți dau răspunsul dimineată.

Ea se întoarce și se îndreptă spre ușă.

— Cum rămâne cu cealaltă întrebare a mea?

— Răspunsul la una o să-ți dea și răspunsul la cealaltă, strigă ea peste umăr și înaintă spre conac, evitând biblioteca și salonul, apoi îndreptându-se direct spre camerele ei.

Aproape că se așteptase ca el să o urmeze și nu era sigură dacă era dezamăgită sau recunoscătoare că el nu o făcuse. Amândoi spuneau lucruri în care nu credeau cu adevărat, și, probabil, cel mai bine era să își separe drumurile acum, înainte ca oricare din ei să spună ceva care să fie realmente de neiertat.

De altfel, chiar dacă ea făcuse cu câteva minute în urmă ceea ce considerase corect, acum nu mai era sigură dacă fusese rațională sau doar făcuse cea mai mare greșeală din viața ei. Povara teribilă ce îi strângea inima într-o menghină i-o semnală pe ce din urmă. Totuși, oricât încerca, nu era cu adevărat sigură că el nu mai ascundea ceva.

Dar Cameron spusese că o iubește, și ea chiar îl iubea. Și, deși credea cu adevărat că dragostea nu era niciodată un regret, nu avea cum să nu se întrebe dacă, uneori, putea să fie o greșeală.

~~*Să îi înving pe bărbați la jocul lor. De preferat, pe mize foarte mari.~~

... Și circulă o grămadă de bârfe despre ea. Mama spune că, dacă e să o întâlnesc, nici măcar să nu-i dau bună ziua. Ceea chiar pare stupid, de parcă stilul ei scandalos ar fi cumva contagios.

Din câte am auzit, nu are regrete pentru nici una dintre hoinărelile ei indiscrete. Nu o să îi spun nimănui, căci asta ar însemna că încuviințez, dar bănuiesc că ea se distrează de minune. Și, într-adevăr, chiar mi se pare că a-ți lua un iubit sau, în cazul ei, se pare, unul după altul ar fi foarte palpitant. Firește, nu că eu aș face vreodată așa ceva. Nu, eu sunt bine-crescută

și cunosc prea bine purtarea cuviincioasă ca să fac un asemenea lucru.

Totuși, ar fi distractiv să am un iubit cândva. Sau poate doar o seară de indiscreție, o aventură romantică alături de cineva pe care nu plănuiesc să îl mai văd niciodată. Cât de nepotrivit, extraordinar de captivant și, da, ce aventură...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1806

Capitolul 18



Lady Dunwell se înșela. Un plan rău nu era mai bun decât absolut nici un plan.

Cam își mai turnă un pahar de whisky, luă repede o înghițitură și își relua plimbatul pe podeaua camerei sale, încercând să își dea seama exact ce nu mersese. Încercase să doarmă, dar știa bine că era puțin probabil să reușească – dacă nu chiar imposibil. Lucy îi spusese că urma să îi ofere un răspuns dimineată, și el nu putea fi sigur care avea să fie acel răspuns. Mai ales având în vedere cum se încheiaseră lucrurile între ei.

El era extrem de mândru de cadrul fermecat pe care îl crease pe terasă; exceptând faptul că nu ninsese, fusese o scenă scoasă dintr-un glob de zăpadă. Restul serii fusese plin de pași greșiți și de erori. În primul rând, nu ar fi trebuit niciodată să scrie acea întrebare la pariu, dar șansa fusese prea ispititoare ca să îi reziste. Tot ce voia să știe era dacă ea îl iubea. Și, într-adevăr, ce bărbat în poziția lui nu ar fi vrut? Un simplu *da* era tot ce trebuia. Dacă ea îl iubea, cu siguranță el putea găsi curajul să-i spună totul. Dacă nu îl iubea, nu prea mai avea importanță.

Dar Lucy avea dreptate. La ce se gândise el? Fuseseră locul și momentul nepotrivite. Ar fi trebuit să păstreze acea întrebare specială pentru momentul de pe terasă. După ce ar fi lăsat ca magia să își facă treaba. Ar fi trebuit să o ia în brațe, să-și declare dragostea și abia atunci să întrebe dacă ea simțea la fel.

Niciodată nu făcuse ceva atât de romantic pentru o femeie și, indiferent de cum se încheiase seara, era foarte mulțumit de eforturile lui și de rezultat. Lui Lucy îi plăcuse la nebunie.

Dar să o întrebe atunci dacă voia să se căsătorească cu el, cel puțin privind în retrospectivă, nu fusese cea mai înțeleaptă mișcare a lui. Nu fusese ceea ce plănuise. Nu, planul lui fusese doar să o farmece. Și apoi, să îi spună totul. Desigur, bănuia că ea știa deja totul. Că el nu era un investigator privat angajat să o supravegheze, ci jurnalist la un ziar oarecum scandalos, folosind viața ei ca bază pentru poveștile sale. Din păcate, greșise. Ar fi trebuit să-și dea seama că ea nu știa ce era mai rău din minciuna lui când el ajunsese la conac și văzuse că ea nu era furioasă pe el. Acesta era un indiciu pe care nu ar fi trebuit să-l rateze.

Încercase să-i spună și i-ar fi spus dacă ea nu l-ar fi oprit. Cel puțin, credea că i-ar fi spus. Încă nu avea cuvintele potrivite, dar fusese încrezător că le-ar avea la momentul potrivit. Nu că i-ar fi spus ceva după ce îi ceruse să se mărite cu el. Încă o parte din planul lui vag și nu foarte inteligent, chiar dacă nu avusese de gând să îi ceară mâna atunci. Cuvintele pur și simplu îi scăpaseră printre buze. În timp ce, privind în retrospectivă, era posibil să nu fi fost cel mai strălucit lucru, pe moment spusese cuvintele pe care le simțise ca fiind, ei bine, potrivite.

Cu siguranță, nu își închipuise niciodată că ea avea să vrea să se gândească la propunerea lui. Nu, era foarte sigur că era îndrăgostită de el, chiar dacă ea nu o recunoscuse încă. Cu siguranță, nu puteai să simți ce simțea el dacă sentimentele nu erau împărtășite. Presupunea însă că era posibil să se fi înșelat. La urma urmei, dragostea neîmpărtășită și inima frântă îi ținuseră pe poeți ocupați mult timp. Nu, el refuza să se gândească la această posibilitate. O cunoștea suficient de bine cât să știe ce simțea pentru el. Pentru că, dacă se înșela, atunci ea mințise. Ea avea, într-adevăr, să îi frângă inima.

El răsuflă prelung. Chiar nu putea să o condamne că nu îi dăduse un răspuns pe loc. Dar fusese... ei bine, uluit. Încă o dată, ea avea dreptate. Pentru orice altă decizie importantă, el chiar ar fi îndemnat-o să nu facă nimic din pripă, să se gândească la răspunsul ei și tot ce venea la pachet cu el. Era lucrul pragmatic și rezonabil de făcut, dar lui nu-i păsa. El își dorea ca ea să fie îmbătătită de dragoste. Doamne sfinte, el sigur era.

Lucy avusese dreptate și atunci când îl acuzase că el nu îi spusese niciodată adevărul. Că ea îl descoperise fără ca el fi făcut ceva în acest sens. El se opri din mers. Poate că acesta era adevăratul motiv al șovăielii ei de a-i accepta propunerea. Poate că bănuia că încă

ascundea ceva. Și, în ciuda eforturilor din această seară de a-i spune totul, nu era deloc sigur că ar fi reușit.

Exista un singur lucru de făcut. El era scriitor, Dumnezeu, și dacă nu putea rosti cuvintele potrivite, cu siguranță putea să le aștearnă pe hârtie. Mai luă o înghițitură de whisky care să îi dea curaj, apoi se așeză la biroul din alcovul camerei lui. Alese o bucată de hârtie, ridică o peniță și se gândi exact la ce anume să spună. Faptele simple erau cele mai bune, însoțite de scuzele lui din inimă și de jurământul de a-și petrece restul vieții compensând pentru minciuna aceea. El trase adânc aer în piept și începu să scrie.

Dacă și-o dorea pe Lucy în viața lui, alături de el pentru restul zilelor, trebuia să-i câștige încrederea, dar și inima. Și spera să nu fie prea târziu.

Era sigură acum – făcuse într-adevăr o greșeală îngrozitoare.

Lucy își împreună mâinile în față și se plimbă prin camera ei. Încercase să doarmă, dar fusese zadarnic. Efortul în sine era inutil. Cum Dumnezeu să doarmă când se putea să-l fi pierdut pe bărbatul iubit? Și *pierdut* nici măcar nu era cuvântul potrivit. Practic, îl respinsese. Pur și simplu, crezuse că era o idee bună să nu se avânte să-i accepte propunerea, ci să delibereze calm și rațional. Și apoi, să spună da.

Sigur el nu avea să fie descurajat de un obstacol minor precum dorința ei foarte rezonabilă de a analiza rațional propunerea. Dar el nu reacționase bine. Nu, el fusese foarte iritat și făcuse câteva comentarii absolut deplasate. Nu că putea să-l învinovățească. Ea scoase un oftat plin de năduf. Dacă pozițiile lor ar fi fost inversate, și ea ar fi fost supărată. Inima îi bătuse tare în piept. Era evident că îl rănisese. Ceea ce nu făcu decât să-i accentueze consternarea. Era pur și simplu încercarea ei de a fi rezonabilă, chiar dacă să fie rezonabilă era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Întotdeauna crezuse că avea să recunoască bărbatul potrivit la primul sărut. Și, în ciuda criticii pe care o aduse sărutului său, acum se întreba dacă realmente știuse. Pentru că, în moduri prea vagi pentru a fi exprimate în cuvinte, undeva în adâncul ei, fusese mai mult decât minunat.

Trebuia să îndrepte lucrurile.

Dar el mai ascundea ceva. Încercase să facă un fel de mărturisire cu o seară în urmă, dar, evident, nu fusese ceva semnificativ, căci

nu se străduise prea tare. Ea observase că, atunci când un om avea ceva cu adevărat ceva important de spus și, în cele din urmă, își făcea curajul să o spună, nu lăsa nimic să-l descurajeze. În plus, prietenele ei căsătorite fuseseră de acord că nu era deloc neobișnuit ca bărbații să folosească prilejul unei cereri în căsătorie pentru a mărturisi tot felul de greșeli minore, de parcă făcând astfel puteau să șteargă totul cu buretele și să o ia din nou de la capăt.

Chiar și așa, rămânea un sentiment sumbru de neliniște că exista ceva important ce încă nu îi dezvăluise. Iar minciuna nu părea cel mai bun mod de a începe o viață împreună. Ea vorbise serios când spusese că nu îi păsa și că nu era important, dar aceea fusese reacția provocată de romantismul momentului și, de fapt, îi păsa. Dar oare îi păsa suficient de mult încât să permită ca orice ar fi ascuns să le distrugă viitorul și să frângă inimile amândurora?

În nici un caz.

Se simți deodată extrem de hotărâtă. Dacă el nu se putea aduna să îi mărturisească totul, ea trebuia pur și simplu să scoată adevărul de la el. Doamne, ea mersese călare pe un elefant și se infiltrase într-un club de domni. Cu siguranță, putea scoate adevărul de la bărbatul pe care îl iubea.

Dar, mai întâi, trebuia să-i spună ce simțea pentru el. Nu putea să mai aștepte până dimineată. Până dimineată, el putea decide că nu merita să-și mai bată capul cu ea. Ceea ce însemna că fie nu o iubea suficient cât să lupte pentru ea, fie că era prea crunt rănit ca să o ierte. Doamne sfinte, totul era mai complicat decât tot ce experimentase în anii în care știuse că avea să se mărite cu un bărbat care nu o făcea să simtă cum i se înmoaie genunchii și cum inima îi bate cu putere în piept.

Avea să-i scrie un bilet și să îl strecoare pe sub ușa lui, iar el avea să îl găsească dimineată. Lucy se așeză la masa de scris din colțul opus al camerei, luă o coală cu însemnul Millworth din teancul de hârtii și se uită lung la pagina goală. Putea spune nenumărate lucruri, dar poate, în acest moment, era cel mai bine să fie succintă. Da, într-adevăr, nu era nevoie să scrie mai mult de un cuvânt. Ridică penița și scrise cu o înfloritură.

Da.

Avea să fie de ajuns. Se ridică, își strânse cordonul de la halat, înălță o rugăciune rapidă spre cer și se apropie de ușă. Era spre primele orele ale dimineții. Habar nu avea cât era ceasul; în camera

ei nu exista nici un ceas, ceea ce i se părea foarte deconcertant, și își promise, așa cum făcuse în fiecare seară de când ajunsese la Millworth, să ceară unul.

Deschise ușa, păși pe coridor, se întoarse și dădu nas în nas cu Cameron.

— Ce...

— Îți lăsam un bilețel, spuse el, fluturând o foaie împăturită.

Ea se uită lung la el.

— Eu tocmai îți aduceam un bilețel.

El o studie cu atenție.

— Mi se pare că este semn bun.

— Presupun că depinde de ce spun bilețelele noastre, zise ea încet.

— Ai dreptate, dar eu...

— Doamne, Cameron, dacă urmează o discuție lungă, nu o putem avea aici, pe coridor, în miezul nopții. Se retrase în camera ei și făcu un gest ca el să o urmeze. Nu sta acolo... intră.

El șovăi.

— Nu cred că ar trebui.

— De ce? Ai de gând să mă răvășești aici și acum?

El își înăbuși un zâmbet.

— Nu am de gând să...

— Și nu cred că ne putem rezolva diferențele de opinie pe coridor, unde ne-ar putea vedea sau auzi cineva. Îl apucă de mânecă și îl trase în cameră. Doamne sfinte, Cameron, încerci să mă compromiți?

Ea închise ușor ușa în spatele lui.

— De fapt, încercam să evit asta.

Ea se uită la el și luă o decizie pe loc.

— Păcat.

El arcui o sprânceană.

— Poftim?

Curajul ei șovăi.

— Iată. Ea aruncă biletul spre el. Citește-l pe al meu mai întâi.

— Foarte bine.

El luă biletul, îl desfăcu și îl studie mult mai mult decât era nevoie ca să citească un singur cuvânt.

— Ei bine?

Ea încercă fără succes să își ascundă nerăbdarea din voce. Și speranța.

– Ei bine, spuse el încet, iar privirea lui o întâlnește pe a ei, asta este răspunsul la întrebarea pe care am câștigat-o sau la cea pe care ți-am adresat-o?

– Ți-am spus că răspunsul la una o să-ți dea răspunsul și la cealaltă. Ea își ținu răsufarea. Ei bine?

– Ei bine. Un zâmbet galeș și înfumurat îi arcui buzele. Ai un scris splendid.

Încă o dată, ea rezistă dorinței de a-i șterge zâmbetul cu o palmă.

– Întotdeauna am crezut că D-ul meu este ușor firav.

– D-urile tale sunt perfecte. El aruncă o privire spre bilet, apoi se întoarce spre ea. Deci, mă iubești?

Ea încuviință din cap.

– Mă tem că da.

– Și o să te căsătorești cu mine?

– Există încă chestiuni pragmatice de luat în calcul, dar... Își simți inima în gât. Da.

– Doamne sfinte, Lucy. El o cuprinse în brațe și coborî privirea spre ea. Am crezut că te-am pierdut.

– Și eu am crezut că te-am pierdut. Ea înghiți din greu. Nu se obișnuiește, în situații de genul, ca posibilul mire sau, mai degrabă, viitorul mire să o sărute pe viitoarea mireasă sau...

– Uneori, vorbești prea mult. El zâmbi spre ea. Ți-am spus vreodată asta?

Ea clătină din cap.

– Nu-mi amintesc.

– Cu toate astea, în cazul ăsta punctual, ai dreptate.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei într-un sărut tandru, cald și surprinzător de reținut. El chiar încerca să nu lase lucrurile să ajungă prea departe.

Ea fu cuprinsă de dorință și, odată cu ea, de nevoie și de dor. Își înfășură brațele pe după gâtul lui și se lipi mai tare de el, iar gura i se deschise spre a lui. Și gata cu reținerea. Limba lui o tachină pe a ei, într-o senzație deopotrivă ciudată și emoționantă. El avea gust de whisky și de dorință, la fel de ispititor ca orice tărie. Căldura se intensifică între picioarele ei.

El se îndepărtă și coborî privirea spre ea.

– Doamne sfinte, Lucy.

Ea zâmbi larg.

– Da?

El trase adânc aer în piept.

– Ar trebui să plec.

– O. Ea se întinse și își trecu buzele peste ale lui. Nu cred.

– Lucy. El gemu. Nici nu ai idee ce-mi faci.

Ea își roti șoldurile ademenitor și reuși să îi simtă erecția prin hainele lor de noapte. I se tăie răsuflarea. Era conștientă de această parte a corpului unui bărbat, dar nu o simțise niciodată atât de intim și de excitant, oricât era de intimidant și de intrigant. Ea îi făcea asta? Cel mai ciudat sentiment al puterii se dezlănțui înăuntrul ei. Ce încântător!

– De fapt, Cameron. Ea îi trase capul înapoi spre al ei. Sunt perfect conștientă de ceea ce-ți fac.

Buzele ei se apăsară pe ale lui și limba ei se duelă cu a lui. Brațele lui se strânseseră în jurul ei, sânii i se lipiră de pieptul lui, șoldurile ei se apăsară mai aproape pe excitarea de sub hainele lui. Dumnezeuule, îl dorea – și tot ce însemna să-l dorească.

Dorința crescândă din interiorul o făcea să acționeze neașteptat, eliminând orice urmă de stăpânire de sine. Ea își trecu mâinile peste partea din față a halatului său, peste întinderile tari ale pieptului care se desena sub țesătura pijamalelor și continuă în jos. Mâna ei pluti pe abdomenul lui plat și se ocupă de nodul halatului.

Mâna lui o prinse pe a ei.

– Lucy. Privirea lui se pierdu în a ei. Știi ce faci?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Ea se aplecă în față și îi sărută baza gâtului. Nu am mai făcut niciodată așa ceva.

– Acum nu este momentul...

– Cred că acum este momentul perfect. Ea își îndepărtă mâna și se uită în ochii lui. Mă iubești?

– Da.

– Ai de gând să te căsătorești cu mine?

– Fără discuție.

– Curând?

– Cât se poate de curând.

– Excelent. Nodul se desfăcu. Poate că nu m-am gândit foarte mult la ideea căsătoriei, dar m-am gândit la asta. Ea îndepărtă cordonul și îl aruncă deoparte. De fapt, mi-a venit în minte foarte des.

– O? El înghiți apăsător. Da?

– Neîncetat. Ea se opri și se uită la el. Ai emoții?

– Nu. El pufni. Sigur că nu.

— Ai mai făcut asta, nu-i așa?

Ea îi îndepărtă halatul de pe umeri.

— Da, desigur.

Indignarea răsună în vocea lui, dar el își trase halatul de pe umeri și îl lăsă să cadă pe podea.

— Pijamale, Cameron? Se uită la cămașa și la pantalonii de mătase largi și cu dungi. Cât de progresist.

— Presupun. Îmi plac. Cămașile de noapte mă fac să mă simt ca un băiețel.

— Este minunat, murmură ea și își trecu mâinile peste umerii și peste brațele acoperite de mătase. Nu pari a fi un băiețel. Ea apucă marginile cămășii de mătase și o trase peste capul lui. Pieptul îi era tare și musculos. O brumă de păr îi acoperea abdomenul și cobora pentru a dispărea sub pantalonii de mătase. Ei i se tăie răsufierea. Și cu siguranță nu arăți ca unul.

— Lucy!

— Sigur nu ești jenat, nu?

Ea își trecu ușor mâinile peste pieptul lui, bucurându-se de senzația fierbinte a pielii lui și de felul în care mușchii i se încordau sub degetele ei.

— Nu, dar...

El inspiră tremurător, și ea avu impresia clară că el se străduia să se stăpânească. O, nu se putea așa ceva.

— Nici nu îmi imaginam altceva. Ea își trecu degetele peste adâncitura dintre pantalonii de mătase și talia lui. La urma urmei, nu este ceva nou pentru tine.

— Cu toate astea, tu nu ai mai făcut asta până acum.

— Asta ce?

Ea se aplecă și își trecu limba peste unul din sfârcurile lui.

— Doamne sfinte.

El o apucă de umeri și făcu o jumătate de pas înapoi. Ea ridică privirea spre el.

— În ciuda entuziasmului meu evident din clipa asta, nu, sigur că nu am făcut-o.

— Ceea ce înseamnă...

— Că este extrem de interesant.

Ea îi aruncă un zâmbet ademenitor.

— Da, dar... El pufni. Există o mare presiune atunci când un bărbat duce o doamnă în pat pentru prima dată.

– Doamne, Cameron. Și el credea că ea vorbea prea mult. Nu înțeleg de ce.

– Pe lângă motivele evidente, nu ai fost deosebit de încântată prima dată când ne-am sărutat.

– Prima dată ai spus că nu erai pregătit. Ea veni mai aproape și își trecu mâna peste partea din față a mătăsii care îi acoperea mădularul excitat. Pari foarte pregătit acum. Mătasea era doar o șoaptă între ei, și ea își dorea să îl simtă sub mâna ei. Extrem de pregătit.

– Lucy. El gemu și o apucă de mână, apoi o îndrumă sub talie, până la erecția lui. Simte ce mi-ai făcut.

– Bucuroasă.

Mâna ei se strânse pe mădularul lui fierbinte, tare și gros. Îi vibră în mână de parcă ar fi avut o viață proprie. Fiori de nevoie o traversară. Ea îl tachină, îl mângâie, trecându-și degetele peste lungimea lui tare, și savură fiorul dat de faptul că-l atingea atât de intim.

El își odihni capul pe umărul ei și murmură pe pielea ei:

– Nu mai este cale de întoarcere acum, să știi.

– Bun. Ea șovăi, apoi șopti: Mi-ar plăcea să te văd. Cu totul.

El gemu, apoi se îndreptă.

– Nu am nici o dorință de a fi singurul dezbrăcat.

O licărire perversă îi străluci în ochi. Privirea lui o întâlnește pe a ei, și el desfăcu repede panglicile halatului ei.

– Nu?

Era rândul ei să își înghită nodul din gât. Până acum, se simțise mai curând seducătoarea și savurase emoția de a-l explora și de a vedea cum se topea sub atingerea ei. Acum, părea că valul revenea. Cameron renunță la toate încercările de stăpânire de sine, și ea bănuie că era pe cale să fie sedusă – și chiar foarte pe îndelete.

– În nici un caz.

El o întoarse și îi scoase halatul. O sărută pe ceafă, și mâinile lui alunecară peste coastele și linia soldurilor ei, imprimând o senzație de conștientizare în urma lui.

– Bănuiesc că nu mai ai emoții, spuse ea timidă.

Ciudat că în urmă cu un minut fusese perfect încrezătoare în ceea ce urma să facă; acum, nu mai era la fel de sigură.

– Nu am avut niciodată.

Un mormăit slab îi răsună în glas. Fără să o avertizeze, el apucă țesătura cămășii de noapte și i-o trase peste cap. Aerul nopții

o învălu, răcorindu-i carnea înfierbântată, și tremură de nerăbdare, dar și de frig.

O trase înapoi pe el, și ea își dădu seama că el reușise să scape de pantalonii de mătase. Mădularul lui erect se împinse între picioarele ei, și, Doamne sfinte, ea își simți propria umiditate lipindu-se de el. Cât de... erotic. El își înfășură un braț pe după mijlocul ei, mâna lui liberă îi cuprinse sânul, iar ei i se tăie răsuflarea.

– Lucy, murmură el pe gâtul ei.

Ea se topi din nou pe el, pierzându-se în felul în care mâna lui se simțea pe pielea ei, ținându-i sânul, cu degetele care îi tachinau sfâr-cul încordat. Ea închise ochii, cu spatele arcuit, și își odihni capul pe pieptul lui. Nu ar fi bănuț niciodată că mâna unui bărbat pe sânul ei avea să îi stârnească asemenea senzații incredibile.

Mâna lui coborî peste pântecul ei, iar ea se înfioră sub intensitatea mângâierii lui. Cu fiecare atingere, carnea o durea tot mai mult. El își împinse mâna mai jos, dorind să atingă acea parte a ei care palpita de dorință, întrebându-se dacă exista înăuntrul ei o natură până acum nebănuț de desfrânată sau dacă orice femeie ar fi simțit același lucru în acest moment. Nu că i-ar fi păsat sau că mai conta. Nu acum.

El își strecură mâna între picioarele ei și o cuprinse. Ea își putea simți umezeala pe mâna lui. Se mai atinsese din când în când, chiar dacă era, cu siguranță, un păcat și negreșit avea să ardă în iad pentru asta. Întotdeauna crezuse că riscul unei damnări veșnice merita riscul, căci senzațiile erau atât de splendide. Dar nimic nu o pregătise pentru atingerea altcuiva, pentru mâna altcuiva, pentru degetele altcuiva alunecând peste ea. Ei i se tăie răsuflarea, atenția ei, ființa ei concentrându-se pe acea parte a ei care zvâcnea sub mâna lui. Degetele lui explorară pliurile cărnii ei, apoi alunecară peste mugurul acela de senzații, încet și intenționat, și ea se miră că picioarele continuă să o susțină. Putea muri foarte fericită așa, pierdută într-o lume a senzațiilor absolute. O lume în care ea exista doar prin atingerea mâinii lui și prin căldura trupului său în spatele ei.

El își strecură un deget înăuntrul ei, și Lucy tresări. Apoi, un altul, după care se retrase și își lansă degetele din nou, fiecare pătrundere fiind mai plăcută decât cea de dinainte. În spatele ei, respirația lui era întretăiată, și ea își dădu seama că, oricât de ademenitor era ce se întâmpla, nu era de ajuns. Nu pentru el și cu siguranță nu pentru ea. Lucy își dorea mai mult.

Ea îi îndepărtă mâna, apoi se răsuci în îmbrățișarea lui.

– Cameron, într-un sens strict pragmatic... Doamne, abia mai respira. Este mult mai ciudat decât trebuie să fie.

Ochii lui erau strălucitori și întunecați de pasiune.

– Este?

– Nu că nu ar fi extrem... ei bine, de excitant, dar... Ea aruncă o privire spre pat. Poate...

El râse, o ridică în brațe și o duse la pat.

– Nu mi-am dorit să fie stânjenitor.

O lăsă pe pat și rămase în picioare, cu un zâmbet larg pe chip.

– Nu. Privirea ei alunecă de la ochii lui spre... ei bine, mădularul lui, și i se păru mult mai mare decât îl simțise. Ea întinse mâna spre el și îl trase în pat cu ea. Stânjenitor nu este cuvântul la care mă gândeam.

El o cuprinse în brațe, și mâinile lui rătăciră peste ea, alunecând peste coaste, mângâindu-i pântecul, tachineându-i locul dintre picioare. El urmări linia maxilarului ei cu buzele, apoi o sărută pe gât. Gura lui se mișcă tot mai jos, gustând și tachineând cu buzele, dinții și limba. Îi luă un sfârc în gură și trase ușor cu dinții, iar ea gemu și îi mușcă ușor umărul. Mâinile ei îi mângâiară ceafa și desenară modele pe umerii, pe spatele și pe fesele lui, iar ea se abandonă în senzația dată de atingerea corpului lui. A cărnii tari și ferme, a mușchilor bine definiți. Se lăsă pradă senzației mistuitoare a pielii lui goale lipite de a ei.

Mâna lui alunecă din nou între picioarele ei, degetele dezmierdând și explorând. Se întrebă dacă putea să o simtă vibrând. Ea își strecură mâna între trupurile lor, îi găsi erecția și o strânse, o mângâie. Respirația lui se acceleră de nevoie, sângele i se involbură în vene și Lucy își dori... nu, avu nevoie de mai mult.

Ea se mișcă astfel încât să-și înfășoare picioarele în jurul lui.

– Cameron, te vreau...

– Pe tine, șopti el și se aranjă între picioarele ei. Numai pe tine, întotdeauna pe tine.

El alunecă înăuntrul ei încet și tandru, de parcă i-ar fi fost teamă că ea avea să se rupă. În ciuda dorinței, ea se încordă. La urma urmei, nu mai făcuse asta niciodată. Din câte știa, avea să simtă durere – și nu-i plăcea prea mult durerea. Dar fusese asigurată că orice suferință avea să fie alinată foarte repede. Simți o înțepătură ușoară, nimic copleșitor, și se întrebă dacă nu cumva mersul călare

bărbătește își spunea cuvântul. Auzise asta. Cu toate astea, era de așteptat să existe o anumită stare de disconfort atunci când o parte foarte mare și tare din corpul lui invada o parte relativ neexplorată a ei.

El alunecă mai adânc înăuntrul ei. Ea își arcui șoldurile spre el și își înfășură picioarele în jurul lui, îndemnându-l să continue. El se opri o clipă lungă, permițându-i să se adapteze la senzația dată de faptul că îl avea în interiorul ei. Era ceva straniu, ciudat și cumva bogat. Intimitatea – să fie una cu acest bărbat – era la fel de puternică precum senzațiile fizice, și ea rosti în gând o rugăciune de recunoștință. Nu bănuise niciodată că sentimentul acesta de a-l simți înăuntrul ei avea să fie atât de intens. Ca și cum sufletele lor erau unite la fel de complet pe cât le erau și trupurile.

El se retrase puțin, apoi se împinse din nou, iar ea rămase fără suflu. Din nou se retrase, apoi se avântă înainte. Și din nou. Și, cu fiecare penetrare, se dezlănțuia cel mai remarcabil sentiment de plăcere pură. Și de nevoie. Dureros și neobosit. Încet, ea îi întâlnește penetrările cu șoldurile. Și apoi, ea se mișcă mai repede și el ținu pasul.

Împreună se legănă din ce în ce mai repede. Dorința, nevoia, tensiunea se învolbură în interiorul ei, ca un arc care se încorda prea tare. El o pătrundea, și ea îi întâmpina fiecare penetrare, arcuindu-se în sus pentru a-l întâlni. Se mișcă ca și cum ar fi fost unul, într-un ritm la fel de firesc precum respirația. Mușchii spatelui lui se încordau sub vârful degetelor ei. Picioarele ei se strânsă în jurul lui, îndemnându-l să continue.

Mai repede și mai tare se mișcau, urcau, căutau, explorau. Inima lui bătea nebunește pe inima ei. Corpul ei vibra în jurul lui. Un vârtej din ce în ce mai aprig, din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai încordat de extaz pur și de senzație dezlănțuită.

Și ceva din interiorul ei se opri și apoi izbucni, explodează în valuri de plăcere absolută care se cutremură prin corpul ei, îi arcui spatele și îi captură sufletul. Și trupul lui se cutremură, se zgudui și se încordă pe al ei, și el îi strigă numele.

Și se prăbușiră împreună, cu brațe și picioare împletite, corpurile lipite unul de altul, respirația încă întretăiată și ostentă, inimile bătând în același ritm. Pentru o clipă nesfârșită, nu reușiră altceva decât să rămână unul în brațele celuilalt, și ea se minună de splendoarea pură a ceea ce împărtășiseră și a ceea ce descoperiseră.

Și știi că a fi una cu el nu însemna unirea doar a trupurilor lor, ci și a inimilor lor.

În cele din urmă, cu o reticență împărtășită, se desprinseră unul de altul.

– Doamne. Lucy se uită fix la tavan și încercă să nu chicotească. Dumnezeu, dacă se ducea în iad pur și simplu pentru că se atingea, probabil că exista un loc mult mai rău pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Dar merita. Cu siguranță, ai fost pregătit.

Cameron pufni amuzat.

– Mulțumesc?

– A fost un compliment. Ea se rostogoli, își înfășură brațele pe pieptul lui și își sprijini bărbia pe mâini. Cu siguranță, un compliment.

El chicoti și își înfășură brațul în jurul ei.

– Este întotdeauna atât de încântător? Ea privi în ochii lui întunecați. Chiar dacă, recunosc, la început a fost un pic cam incomod, dar, în mare, chiar merită.

– De obicei, este mult mai distractiv, da.

Tonul lui era solemn, dar ochii îi sclipiră perversi.

– O, bine. Nu mi-ar plăcea să cred că a fost distractiv doar prima dată.

– Devine din ce în ce mai bine.

– Ceva ce merită să aștepți cu nerăbdare, atunci.

– Avem tot felul de lucruri pe care să le așteptăm cu nerăbdare. Tonul lui deveni serios. Nu mi-ai citit biletul.

– Și aș vrea. Mă aștept să conțină tot felul de scuze și chiar urme de smerenie.

– Poate, da, spuse el încet.

– Atunci, sigur poate să aștepte până dimineată, nu-i așa?

El o privi lung o clipă, apoi zâmbi.

– Da, cred că poate.

– Avem tot timpul din lume, să știi.

– Restul vieții noastre, spuse el încet, și ea își simți inima cum crește în piept.

– Hai, Cameron. Ea se mișcă și își strecură piciorul între ale lui. Prietenele mele măritate spun că există tot felul de lucruri interesante care pot fi făcute între un bărbat și o femeie atunci când...

El se înecă.

– Lucy Merryweather! Ce fel de prietene ai?

Ea făcu ochi mari și inocenți.

– Prietene obișnuite.

El își arcui o sprânceană.

– Doamnele cuviincioase din America discută frecvent despre asta?

– Ei bine, cu siguranță, nu în public. Ea se gândi o clipă. Sau în preajma mamelor lor, chiar dacă s-ar crede că, fiind mamă, ar trebui să știi câte ceva despre genul acesta de lucruri. Cu toate astea, mama mea ar fi leșinat numai dacă aş fi adus în discuție subiectul relațiilor dintre bărbați și femei.

El pufni în râs.

– Și cu siguranță despre un asemenea subiect nu s-ar vorbi niciodată pe lângă tați, frați sau alți membri ai familiei. Doamne, am fi toate crucificate. Și nu în preajma soților. Ea îi aruncă o privire perversă. Discuția nu le este întotdeauna avantajoasă.

– Dumnezeuule!

El gemu.

– N-am crezut niciodată că ești suficient de naiv să crezi că femeile nu discută despre asta. Bănuiesc că bărbații o fac tot timpul.

– Este diferit.

– Este?

– Da, spuse el ferm.

– De ce?

– Pentru că noi suntem bărbați.

Chiar în timp ce spunea asta, chipul lui căpătă un aer foarte mâhnit.

– Îți dai seama cât de prost sună asta.

– Da, îmi dau.

Ea râse, apoi se mișcă pentru ca mâna ei să alunece peste pieptul și abdomenul lui spre... ei bine, nu era deloc sigură ce termen să folosească. Ereecție sau excitare, poate? Auzise câteva denumiri, dar toate erau dezgustătoare sau doar prostesți. *Penis* era mult prea medical, *cocoșel* prea grosier, iar bărbăție era pur și simplu prostesc. Fie, atunci, ereecție sau excitare.

Îl mângâie ușor.

– Îți dai seama că nu toți bărbații sunt atât de rapizi la a se... Care este cuvântul? Recupera, cred.

– Nu?

– Ei bine, nu din ce mi s-a spus. Ea își trecu un picior peste el, se mișcă pentru a se sprijini în genunchi de o parte și de alta a lui, apoi se îndreaptă și zâmbi larg spre el. Pare un păcat să irosim ocazia.

El zâmbi galeș.

– Da, într-adevăr.

El o apucă de talie, o ridică, apoi o trase înapoi spre el. Ea se înfioră încântată să-l simtă alunecând înăuntrul ei.

– Cameron. Ea își încordă mușchii în jurul lui și urmări expresia de pe chipul lui, o grimasă de plăcere pură. Se ridică, apoi alunecă din nou pe el. Îmi place asta.

El răsufală întretăiat.

– Da, ei bine, și mie.

– Îmi place să-ți privesc chipul când ești înăuntrul meu.

El se arcui în sus, și ea răsufală întretăiat.

– Și mie îmi place să-ți privesc chipul.

Privirea lui rămase ațintită în a ei, el se arcui din nou, iar ea își legănă șoldurile spre el. Dorința se dezlănțui între ei și pasiunea izbucni din nou, frenetică, neobosită și explozivă. Se împreunară mai repede și mai apăsător, de parcă nici unul din ei nu se putea îndepărta de celălalt. Și când, din nou, acest remarcabil sentiment de eliberare copleșitoare îi cuceră pe amândoi fu ca și cum însăși esența lor fusese consumată, drenată, epuizată de pasiune, bucurie și iubire. Nimic, nimic din ce auzise sau citise nu o pregătise cu adevărat pentru asta, pentru bucuria completă și absolută de a fi una cu un bărbat. Bărbatul pe care îl iubea.

Chiar înainte ca somnul să o revendice, încă încolăcită în îmbrățișarea lui, ea crezu că probabil era cel mai bine dacă el revenea în camera lui înainte de zorii zilei, chiar dacă detesta să-l lase să plece. Nu se simțise niciodată atât de bine, de încântată și de... ei bine, iubită ca atunci când trupurile lor goale se împreunaseră. Dar ar fi foarte stânjenitor dacă l-a prinde cineva în camera ei. Chiar dacă, într-adevăr, când se gândea la asta, nu conta. Slujitorii de la Millworth probabil văzuseră lucruri și mai rele de-a lungul anilor. Și Clara nu era aici – Lucy nu era sigură cum avea să îi explice totul Clarei. Iar Beryl avea, probabil, să fie amuzată.

În plus, Lucy era o adultă independentă – nu, o femeie independentă. Dacă dorea să aibă un iubit, nu era nimic care să o poată opri.

Mai ales dacă acel iubit era bărbatul cu care intenționa să-și petreacă tot restul vieții. Se ghemui în brațele lui și se întreabă

ce anume scria în bilețelul lui. Și se mai întrebă și de ce nu-i păsa cu adevărat.

Exista ceva mai bun în viață decât a-ți începe ziua trezindu-te lângă bărbatul pe care îl iubeai? Cameron arăta atât de încântător de ciufulit și de cald după somn – și absolut perfect. Chiar și nasul lui.

– Te uiți la mine? murmură el, cu ochii încă închiși.

– Da. Ea se aplecă și își apăsă buzele pe fruntea lui. Bună dimineața, viitorul meu soț.

Ochii lui se deschiseră.

– Pentru cineva care trebuia să se gândească foarte atent la o propunere care a fost lansată acum mai puțin de douăzeci și patru de ore, sigur ți-a ajuns la inima povestea asta.

– Ei bine, sunt genul schimbător, spuse ea strâmbând din nas. Trebuie să te obișnuiești cu asta.

Ea se rostogoli și se așează. El întinse mâna spre ea și o trase înapoi lângă el.

– Bănuiesc că există nenumărate lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc.

– Știi că nu am mai dormit niciodată goală? Dădu la o parte așternuturile și aruncă o privire spre trupul ei dezgolit. Îmi place. Se simte atât de liber și de decadent.

El râse.

– Ei bine, atunci, o să fac o regulă din a nu-ți permite să porți cămașă de noapte.

– O regulă? Ea arcui o sprânceană. Pentru mine?

– Ar ajuta dacă aș refuza să îmi permit și mie să port pijamale?

Ea se gândi o clipă.

– Cred că aș putea accepta asta.

– Oricât de mult detest să spun asta, ar trebui să mă întorc în camera mea. El făcu o grimasă și se ridică, trecându-și picioarele peste marginea patului. Sper că pot face asta fără să mă descopere nimeni, dar este mult mai târziu decât plănuisem.

Ea clătină din cap mâhnită.

– Îmi pare atât de rău că ți-am stricat planurile.

– Planurile mele par să nu funcționeze așa cum m-am așteptat, spuse el crispat.

– Planurile se schimbă. Ea se ridică, se aplecă și îl sărută pe cea-fă. Avea un gât minunat. O, și așa vrea să vadă bilețelul tău înainte de a pleca.

El se întoarse spre ea, aruncându-i cea mai ciudată privire.

– Despre asta...

Fără avertisment, cineva bătu ușor la ușă. Înainte să apuce să spună un cuvânt, ușa se deschise, și Beryl intră valvârtej în cameră, cu Clara la un pas în urma ei.

– Lucy...

Beryl se opri brusc și se uită. Clara aproape că se ciocni de ea.

Clara rămase fără suflare.

– Dumnezeu!

– La naiba, m-am temut de asta. Beryl gemu. Chiar dacă bănuiesc că ar fi trebuit să mă aștept.

– Bună dimineața, spuse Lucy luminoasă, strângându-și așternuturile în jurul ei. Clara, te-ai întors.

Clara se înecă.

– Îți amintești de... Lucy făcu o pauză. „Lord Cameron“ părea teribil de formal, având în vedere situația, iar „domnul Fairchild“ nu mai era chiar potrivit. Cameron.

– Bună dimineața, doamnelor, spuse el agreabil, de parcă le-ar fi întâlnit îmbrăcat corespunzător la micul dejun, nu stând dezbrăcat pe un pat lângă o femeie la fel de goală, cu care nu era căsătorit.

– Știi cine este?

Clara se uită lung.

– Da, desigur. Lucy ridică din umeri. Cu toții știam asta înainte de a pleca din Londra. Este Lord Cameron Effington.

– Cunoscut și sub numele de Fairchild. Clara îi aruncă o privire dezgustată lui Cameron. Cunoscut și sub numele de I.F. Aldrich.

– Aldrich? Pentru o clipă, ea nu înțelese despre ce vorbea Clara. Apoi, adevărul i se dezvălui cu toată forța, furându-i respirația și oprindu-i inima în piept. Se ridică din pat, trăgând odată cu ea cuvertura, și se uită la el. Tu ești cel care a scris acele povești despre mine? Tu ai fost în tot timpul ăsta?

Cameron făcu ochii mari.

– Lucy, pot să-ți explic...

– Desigur, trebuia să-mi dau seama singură. Beryl se lovi ușor cu palma peste frunte. Am citit *Messenger* aproape în fiecare zi.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că acest Fairchild era acel Fairchild. I-am citit poveștile tot timpul.

— Am încercat să spun...

— Explicațiile sunt cele mai mici probleme pe care le avem acum, spuse Beryl. Lucy... Se opri o clipă. Mama ta este aici, împreună cu... Făcu o grimasă. Frații tăi.

** Să-mi gădesc un iubit.*

Capitolul 19



— Cine? Lucy se uită îngrozită. Cum poate mama mea să fie aici? Ești sigură?

— Pe lângă faptul că există o asemănare deosebită, s-a prezentat ca fiind doamna Merryweather și a spus că este mama ta? Beryl pufni. Doamne, nu, nu sunt deloc sigură.

— Doamne sfinte! Lucy își strânse cearșaful mai aproape de corp și încercă să se plimbe. Ultimul lucru de care avea nevoie în acest moment era să aibă de-a face cu mama ei. Și cu frații ei. Câți frați?

Beryl se uită lung.

— Câți ai?

— Patru.

— Ei bine, este ceva. Beryl ridică din umeri. Sunt doar doi.

— Care?

— Nu știu, spuse Beryl tăioasă. Nu-mi amintesc numele lor... Am avut alte lucruri în minte. Erau domnul Merryweather și domnul Merryweather.

— Unul este Harold, iar celălalt Joseph, spuse Clara. Am ajuns aici aproape în același timp.

— Preferă să li se spună Harry și Joe, murmură Lucy, tot încercând să-și revină de pe urma minciunii lui Cameron și a apariției surprinzătoare a familiei ei. Tatăl meu este Harold. Ea trase brusc aer în piept. Și tatăl meu este aici?

— Nu. Beryl clătină din cap. Cel puțin, nu aici, la Millworth. Dar mama ta a menționat că restul familiei a rămas la Londra.

– Restul familiei? Lucy gemu. Asta este tot ce lipsea.

– Lucy. Cameron își înfășură o pătură în jurul lui, se ridică și se îndreptă spre ea. Trebuie să vorbim.

– Acum, nu este momentul. Trebuia să se îmbrace și să coboare. Trebuia să se gândească la ce să le spună mamei și fraților ei. Trebuia să... Ea se întoarse cu fața spre el. Puteai să-mi spui până acum! Ați avut toate ocaziile să faci asta.

– Ți-am scris un bilețel.

– Azi-noapte!

– Am încercat să-ți spun totul înainte.

– Nu din răpputeri!

– Ei bine, nu a fost ușor. El își trecu mâna prin părul deja ciufulit. Știam că nu o să primești bine ce aveam să-ți spun.

– Nu o să primesc bine? Vocea ei se ridică. *Nu o să primesc bine!*

– Doamne sfinte, Lucy, problema nu este că nu ți-a spus ce avea să-ți spună. Clara îi aruncă o privire încruntată. Problema este ceea ce a făcut în primul rând.

– Exact. Beryl își încrucișă brațele la piept. Pe asta ar trebui să fii înfuriată. Eu sigur aș fi.

– Sunt furioasă pentru tot, se răsti Lucy.

– Pot înțelege asta, spuse Cameron. Și pe bună dreptate, dar...

– Nu avem timp pentru asta acum, îl întrerupse Beryl. Lucy, trebuie să te îmbraci imediat. Domnișoară West. Ea făcu semn din cap spre Clara. Te rog să cobori și să faci tot ce este nevoie pentru a o ține pe doamna Merryweather în salon. I-am spus că am găzduit o mică petrecere aseară, așa că Lucy doarme. Cu toate astea, pare genul care să vină după fiica ei. Du-i ceai sau, mai bine, coniac.

– O să fac tot ce pot.

Clara încuviință din cap, aruncă o privire disprețuitoare spre Cameron, apoi ieși repede din cameră.

Lucy se uită lung.

– Ce să-i spun?

– Întrebă-l pe el. Beryl făcu un gest spre Cameron. El este scriitorul.

– Lasă-mă să mă gândesc, spuse Cameron.

Lucy se holbă la el.

– Nu vorbea serios.

– Bineînțeles că nu. Beryl pufni. Chiar dacă cred că poveștile tale despre moștenitoarea fugară sunt foarte inteligente și teribil de pline de umor.

– Serious?

Cameron păru mult prea mulțumit, dată fiind situația.

– O, chiar da. Beryl încuviință din cap. Dar îndrăznesc să cred că nu este momentul potrivit pentru a discuta despre priceperea ta literară. Ea zâmbi agreabil. Cu siguranță, ai niște haine pe aici pe undeva, nu?

– Pe undeva.

El aruncă o privire prin cameră. Fiindcă Lucy trăsese cuvertura și Cameron pătura, hainele de noapte erau acum împrăstiate prin cameră absolut la întâmplare. Lucy strânse din dinți.

– Ieși!

El scutură din cap.

– Nu plec până nu asculți ce am de spus.

– Nu am de gând să aud nimic din ce ai de spus!

– Chiar dacă este probabil foarte interesant, murmură Beryl.

– Și totuși... El își îndreptă umerii, ceea ce ar fi fost foarte eficient dacă nu ar fi fost goi. Trebuie să mă asculți.

– Nu trebuie să fac nimic! Ea se îndreptă spre dulap, deschise ușile și apucă prima rochie de zi acceptabilă pe care o găsi acolo. Se răsuci pe călcâie cu fața spre el. Aseară, pe terasă, mi-ai spus că știu adevărul.

– Da, ei bine, nu *tot* adevărul.

El făcu o grimasă.

Ea se uită lung la el.

– Cum ai putut, Cameron? Cum ai putut să scrii poveștile alea despre mine?

– Nu erau despre tine. Nu chiar. El veni mai aproape. Tu ai fost pur și simplu sursa de inspirație.

– M-ai folosit și m-ai mințit. Greutatea minciunii lui se prăbuși peste ea. Simți un gol în stomac, un nod greu în gât și ochii în flăcări. Dar nu avea nici în ruptul capului să îi permită să o vadă plângând. Strânse din dinți. Ieși, Cameron. Acum.

– Lucy, eu...

– Milord. Beryl păși între ei, vorbind cu voce calmă și rezonabilă. Cred că ești suficient de îmbrăcat pentru scurta călătorie pe coridor până la camera ta, unde o să te îmbraci imediat și îți faci bagajele,

apoi pleci de la Millworth cât mai discret cu putință, pentru a evita întâlnirile incomode cu cei mai noi vizitatori ai noștri. Ea se aplecă spre el cu un aer complice. În afară de faptul că sunt foarte chipeși, frații lui Lucy sunt la fel de înalți ca tine și, chiar dacă este greu să fac acum comparații exacte, ei fiind îmbrăcați și tu nu, ei par să fie în putere și foarte atletici. Nu-mi închipui cum ar răspunde frații mai mari protectori la cel mai mic indiciu că tu și sora lor...

– O să te împuște!

Lucy se uită încruntată la el.

– Lucrurile astea chiar se fac în America, să știi, sau așa am auzit, continuă Beryl. Și cred că este cel mai bine pentru toți implicați dacă revii la Londra.

– Dar o să mă însor cu ea, spuse el încordat.

Lucy pufni.

– Nu paria pe asta, domnule Aldrich!

– Du-te acum. Beryl îl conduse spre ușă. Vin și eu într-un minut, ca să-ți arăt cum să ieși din conac fără să te vadă nimeni.

Deschise ușa și îl împinse afară.

El aruncă o ultimă privire spre Lucy.

– Lucy.

Nota de disperare din vocea lui aproape că o înduplecă.

Se uită lung la el o clipă, apoi se întoarse brusc cu spatele. După aceea, auzi ușa închizându-se.

– Lucy, spuse Beryl repede. O să te ajut cu rochia, apoi trebuie să mă duc să o întâmpin pe mama ta. Nu este prima indiscreție pe care am văzut-o la Millworth și mă îndoiesc că o să fie ultima. Nici a ta nu este prima inimă care a fost frântă aici. Ea făcu o pauză. Chiar dacă recunosc că apariția mamei și a doi dintre cei patru frați, despre care credeai că sunt la mare distanță, când încă ești prinsă în mrejele pasiunii, dă o notă de ridicol poveștii.

Lucy scoase ceva care ar fi putut fi un suspin sau un râset.

– Lucy! se răsti Beryl.

Lucy se întoarse spre ea.

– Îmi dau seama că în clipa asta nu vrei altceva decât să te trânțești în pat... Ea aruncă o privire spre lenjeria de pat mototolită. Ei bine, poate nu în pat, ci pe fotoliu sau pe un divan – de fapt, oriunde – și să plângi până nu mai poți. Cu toate astea, nu avem timp pentru așa ceva. Se apropie de Lucy, o apucă de umeri și îi întâlni cu hotărâre privirea. Te-am urmărit, Lucy, iar tu, draga mea fată,

ești făcută din material mai dur. Ultimele persoane care vrei să afle despre ceva din toate astea sunt membrii familiei tale. Deși există o șansă să-l ierți pe Effington...

— Niciodată!

— Crezi asta acum, și este foarte posibil să nu-l poți ierta niciodată. Dar iubirea este o emoție excepțional de diabolică și nu acordă atenție rațiunii sau logicii. Dacă într-adevăr îl iubești cu adevărat, l-ai putea ierta într-o bună zi. O notă fermă răsună în vocea lui Beryl. Te-aș sfătui să-l treci mai întâi prin toate focurile iadului, așa cum și merită. Cu toate astea, dacă familia ta află despre poveștile lui și despre, Doamne ferește, aseară, nu o să-l ierte niciodată. Și nici nu o să-l accepte niciodată.

— Bun!

— Nu arde podurile, Lucy. Nu când vine vorba despre inima ta. O studie pentru o clipă. Ține bărbia sus, fată dragă, și, orice ai face, nu plânge. Mamele, oricât de formidabile ar părea, pot întotdeauna să-și dea seama când ficele lor au plâns. Și sunt necruțătoare în eforturile lor de a afla de ce.

Lucy se uită lung, apoi trase adânc aer în piept.

— Ai dreptate. Familia mea nu l-ar ierta niciodată. Își adună hotărârea și încercă să ignore durerea îngrozitoare care i se instalase în inimă. Și nici eu.

Fiii lui Harold și Pauline Merryweather nu erau genul care să se sustragă dintr-o confruntare. Nici fiica lor nu era genul. Nici măcar dintr-una cu mama ei.

Lucy trase adânc aer în piept și păși în salon.

— Draga mea fată.

Mama se ridică de pe canapea pentru a o întâlni în clipa în care Lucy intră în salon.

Clara îi aruncă un zâmbet de încurajare și plecă numaidecât. Lucy adoptă cel mai strălucitor zâmbet pe care îl avea și înaintă plutind prin cameră.

— Bună ziua, mamă. Ce surpriză minunată!

— Sunt sigură de asta. Vino aici ca să te salut cum trebuie. Mama își întinse brațele, și Lucy se strecură ascultătoare în îmbrățișarea ei. Dintr-odată, deveni din nou o fetiță și se simți cuprinsă de nevoia aproape irezistibilă de a plânge și de a fi alinată. Își mobiliză

toată hotărârea și făcu un pas înapoi. Mama o studie îndeaproape, apoi încuviință din cap. Arăți... bine.

— Mulțumesc, mamă. Lucy se întoarse ca să-și salute frații. Harry, Joe, nu pot să cred că mama v-a târât peste un întreg ocean.

— Nu doar pe noi, spuse Joe, al doilea frate mai mare, cu un zâmbet ce-i trăda suferința. I-am lăsat pe Cole și pe Parker la Londra.

— Deci sunteți cu toții aici. Cât de încântător! Chiar dacă lui Lucy i se părea oricum mai puțin încântător. A venit și tata?

— Nu, zise Harry, și Lucy scoase ușurată un suspin tăcut. Ne-am gândit că cineva trebuie să rămână acasă. Nu avea sens să venim toți. Harry era cel mai mare și deloc predispus la alarmări nejustificate sau la a sări la concluzii neîntemeiate. Păcat că sora lui nu semăna mai mult cu el. Nu avea sens nici să o însoțim toți patru pe mama, dar își făcea griji pentru tine.

— Serios?

Lucy făcu ochii mari, cu o neîncredere prefăcută.

Harry încuviință din cap, dar curiozitatea îi licări în ochi.

— Noi, ceilalți, știam că probabil nu există nici un motiv să ne facem griji.

— Până la urmă, nu ai mai făcut niciodată nimic care să provoace griji, spuse Joe, privind-o cu atenție.

— Îmi cer scuze, mamă, dacă te-am îngrijorat. Chiar dacă nu-mi pot închipui cum.

Harry și Joe făcură un schimb de priviri.

— O, eu cred că poți. Ochii mamei se îngustară. Era mai scundă cu doi centimetri decât fiica ei, cu părul încă vibrant, dar cu câteva nuanțe mai întunecat decât al lui Lucy. Ave în jur de 50 de ani, dar părea cu cel puțin zece ani mai tânără. Cred să-ți poți închipui surprinderea mea când am primit o scrisoare de la o... ei bine, o ramură de mult pierdută a familiei, dacă vrei.

Lucy făcu o grimasă doar pentru sine.

— Lady Northrup ne-a scris ca să-și exprime încântarea de a întâlni o membră a ramurii americane a familiei. Scrisoarea era absolut minunată, lăudând virtuțile singurei mele fiice. Cât de teribil de curajoasă și de independentă, a scris ea. Ochii mamei se aprinseră. Doamne, la vârsta ta, ea nu ar fi avut niciodată curajul să viziteze o țară străină împreună doar cu o însoțitoare de călătorie surprinzător de tânără.

— Ați cunoscut-o pe domnișoara West? întrebă Lucy cu voioșie.

— Cum tocmai a plecat, a fost inevitabil.

Maxilarul mamei se încordă.

— Ea este foarte eficientă și bine organizată, adăugă Lucy, de parcă a fi eficient și bine organizat anula orice altceva.

— Și frumoasă, îi spuse Joe lui Harry. Foarte frumoasă.

— Și chiar părea... Harry zâmbi larg. Extrem de bine organizată.

— Nu-mi pasă dacă este cea mai eficientă și mai organizată ființă care a umblat vreodată pe fața planetei, spuse tăios mama. Ce s-a întâmplat cu doamna Channing?

— Nu ai primit scrisoarea ei? întrebă Lucy cu glas nevinovat.

— Cu siguranță, nu!

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Lucy clătină din cap cu părere de rău, ignorând amintirea cu scrisoarea doamnei Channing arzând în voie în șemineul din această încăpere. Dar știi cât de nesigură poate să fie corespondența transatlantică.

— Cu toate astea, vreau să știu ce s-a întâmplat cu ea și unde Dumnezeu este Jackson.

— Eu chiar ți-am scris, sublinie Lucy.

— Și, în ciuda neîncrederii tale în corespondență, chiar am primit scrisorile tale. Foarte regulat până la prima de anul ăsta, iar de atunci au mai fost doar două. O notă ascuțită răsună în vocea mamei. Nici una din ele nu menționa că nu te mai afli în compania lui Elizabeth. Și nici nu menționa că tu și Jackson chiar v-ați despărțit, ceea ce am presupus, apropo, dată fiind sugestia lui Lady Northrup că fiul ei, Alfred...

— Freddy, spuse Lucy.

— ... Și tu formați un cuplu atât de potrivit și că poate reușim să vă încurajăm să continuați în direcția asta.

— Doamne, mamă. Lucy alungă comentariul cu o fluturare din mână. Asta s-a întâmplat înainte să plec din New York. Ea făcu o pauză. Adică, despărțirea dintre mine și Jackson, nu căsătoria cu Freddy. Față de care, apropo, nu am nici un interes.

— Speram ca problemele dintre tine și Jackson să se rezolve când ajungeți în Anglia.

— Nu s-au rezolvat pentru că, de fapt, nu existau probleme de rezolvat, spuse Lucy ferm. Am fost pur și simplu pregătiți, mai mult decât foarte pregătiți, să ne despărțim. Tu și doamna Channing ați fost singurele care ați gândit diferit.

— Aici are dreptate, mamă, zise Harry și încuviință din cap.

Joe pufni.

– Noi, toți ceilalți, am știut după a treia sau a patra oară când și-au amânat logodna că era o căsătorie care nu avea să se încheie niciodată.

– Bine, mormăi mama. Încă nu am primit un răspuns la întrebarea mea. Ce s-a întâmplat cu Elizabeth și unde este Jackson?

– Să fiu absolut sinceră? Întrebă Lucy.

– Nu am știut niciodată să fiu altfel decât absolut sinceră.

– Mulțumesc, mamă. Bine, atunci. Ea clătină din cap. Nu am nici cea mai vagă idee.

– Poftim?

Lucy ridică din umeri.

– Ar putea fi pe oriunde. Europa, Orient, Persia.

Mama arcui o sprânceană.

– Cu toții?

– Jackson a plecat să călătorească și să caute aventuri cu tatăl lui. Mama lui îi însoțește.

Mama făcu ochii mari.

– Elizabeth Channing călătorește cu soțul ei?

– Cu colonelul Channing? Surprinderea răsună în vocea lui Harry. Soțul despre care am crezut cu toții până de curând că e mort?

Lucy încuviință din cap.

– Cred că au decis... să vadă dacă, în cele din urmă, căsătoria era pe placul lor. Ceva de genul.

– Doamne sfinte! Mama se lăsă pe canapea. În toți anii de când o cunosc pe Elizabeth, abia dacă a menționat numele acelui bărbat.

– Era mort, mamă, sublinie Joe.

– Minunile nu se termină niciodată, murmură mama, apoi trase adânc aer în piept. Deci ai fost singură aici?

– Deloc. Lucy pufni și se așeză lângă mama ei. Am avut-o pe Clara...

– Minunata domnișoară West, spuse Joe.

– Și pe Lady Dunwell. „Și pe Cameron Effington-Fairchild-Alldrich.” Ea ignoră gândul. Nu am fost deloc singură.

Mama o privi lung.

– Dar ce ai făcut?

– O, lucrurile obișnuite. „Zborul cu un balon, pregătirea unei prăjituri, portretul nud.” Ea ridică din umeri. Una, alta. Am văzut obiective turistice. Toate lucrurile pe care le fac turiștii.

Mama o privi lung.

– Ce distracție! zise Harry, și Lucy îi aruncă o privire recunoscătoare.

În timp ce toți frații ei erau excesiv de protectori, erau și foarte relaxați din fire. Oricare dintre ei ar fi apreciat probabil misiunea în care fusese ea implicată.

– Bine, atunci. Mama se ridică. Presupun că ești gata să te întorci la Londra cu noi. Avem de gând să rămânem pentru restul săptămânii, apoi avem bilete rezervate ca să revenim la New York. Bilete pentru șase.

Lucy se uită lung la mama ei. O traversă cel mai ciudat val de resemnare, înfrângere și întristare. Știa că avea să vină acest moment și nu se aștepta să realizeze totul de pe lista mătușii Lucinda. Cu siguranță, nu exista nici un motiv pentru care să nu poată continua misiunea acasă, chiar dacă se îndoia că avea să o facă. La New York, ea era domnișoara Lucy Merryweather, fiica perfectă, cuviincioasă și foarte bine educată a unui director de la Graham, Merryweather, and Lockwood Banking and Trust. Lucy Merryweather care s-ar fi căsătorit cu bărbatul cu care se aștepta toată lumea ca ea să se mărite și să trăiască viața pe care trebuia să o ducă. Lucy Merryweather care nu ar fi cumpărat niciodată un elefant și nu ar fi purtat mustață sau nu ar fi dansat pe o terasă înghețată, sub clar de lună.

La New York, ea avea să fie departe de *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare* și departe de autorul lor. Bărbatul care o trădase, o înșelase și îi frânsese inima. Și, cu cât reușea mai curând să pună un ocean între ei, cu atât mai bine.

– Excelent, mamă. Îi adresă mamei cel mai fermecător zâmbet. Abia aștept să mă întorc acasă.

Capitolul 20



– Oricât de mare ar fi reședința Channing, începe să semene foarte mult cu o florărie. Mama aruncă o privire prin camera lui Lucy. Nu aici, desigur.

Lucy interzisese ca absolut oricare dintre nenumăratele aranjamente florale care veniseră pentru ea în cele trei zile de la întoarcerea la Londra să fie așezat în camera ei. Era deja foarte rău că mama refuzase să o lase să le arunce, insistând că ar fi o risipă groaznică, din moment ce florile de seră erau atât de îndrăgite în februarie.

— Cred că florile sunt nefirești în perioada asta a anului, murmură Lucy.

Se lăsă pe spate pe divan, cu Albert ghemuit lângă ea, și răsfoi o copie din revista *The Woman's World*, căci nu mai citea nici o publicație care purta numele de *Cadwallender*.

— Așa mi-ai spus. Mama se opri, apoi oftă. O să-mi spui cine este acest tânăr și de ce refuzi să-l vezi?

— Nu, mamă, nu o să-ți spun.

Lucy întoarse pagina la care se uitase lung, dar de pe care încă nu citise nici un cuvânt. Nu putea să se concentreze pe nimic altceva decât pe decupajele cu *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare* pe care i le dăduse Beryl. Cele pe care le citise de atâtea ori, încât îi erau aproape imprimate în memorie.

— Vrei să accepți florile și numeroasele bilețele care le însoțesc?

— Nu, mamă, nu.

Deși citise fiecare bilețel, precum și pe cel pe care el îl adusese în camera ei la Millworth, în noaptea pe care o petrecuseră împreună. Ai fi putut crede că faptul că aflase totul ar fi făcut ca acțiunile lui să fie mai agreabile. Maxilarul ei se încleștă. Nu era așa.

— A ta nu este singura inimă care a fost frântă vreodată, să știi.

— Doamne, mamă. Ea ridică privirea și se chinui să imprime o notă hotărâtă minciunii. Inima mea nu este frântă.

— Oh, ei bine, atunci, a fost greșeala mea. Mama șovăi. Știi, dacă tu și Jackson ați...

— Am fi avut o viață perfectă împreună. Lucy zâmbi. Cu toate astea, Jackson a găsit dragostea vieții lui, și eu sunt foarte fericită pentru el.

— Desigur, murmură mama. Și tu ce ai de gând să faci cu a ta?

— Am de gând să mă întorc acasă cu voi și sper să nu mai am niciodată nevoie să calc pe târâm englezesc, spuse ea cu mult mai vehemență decât și-ar fi dorit.

Nu era modul prin care să-și convingă mama că nu era nimic în neregulă.

— Sigur că nu te condamni. Mama se apropie de piciorul divanului și se așează. Știi, spuse ea încet, întotdeauna mi-am dorit tot ce este mai bun pentru tine. Dacă m-am înșelat în trecut, în special în privința lui Jackson, ei bine... Chipul ei fu traversat de o expresie de întristare. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mamă. Lucy se ridică și se mută ca să se așeze lângă mama ei. Albert scoase un mormăit enervat și se mută în cealaltă parte a ei. Plângi?

— Nu. Mama pufni, și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Nu plâng.

— Nu te-am mai văzut plângând până acum. Lucy scoase din buzunar una dintre nenumăratele batiste mototolite și îi întinse mamei una care era încă uscată. De ce plângi acum?

— Nu plâng. Mama își trase nasul și acceptă batista. Am încercat doar să fac ceea ce era mai bine. Dacă am fost sufocantă în efortul ăsta, intențiile mele au fost întotdeauna bune.

— Știu.

— Și acum, ai devenit ființa asta independentă și autonomă.

Lucy făcu ochii mari.

— Eu ce?

— Nu trebuie să o negi, draga mea. Ai un aer de... ei bine, nu știu, încredere în tine, ceva ce nu ai mai avut niciodată înainte. Lady Northrup a menționat asta în scrisoarea ei și chiar și frații tăi au observat, iar tu știi cât de obtuzi pot fi. Și văd și eu o schimbare evidentă în tine.

— Da?

Lucy o privi lung.

— O, da, da. Mama încuviință din cap. Desigur, este aproape întu-necată de suferința evidentă pe care o simți în clipa asta, dar oricum rămâne acolo. Și habar n-am de ce. Nici nu știu ce ai făcut aici în ultimele săptămâni. Ea își trase nasul, se așează mai dreaptă și întâl-ni privirea ficei ei. Am sperat dintotdeauna că noi două o să fim unite într-o casă plină de bărbați.

— O, mamă.

Inima lui Lucy se topi.

— Am sperat că o să poți să ai încredere în mine. Am sperat că, atunci când o să fii mare, o să fim apropiate, dar niciodată nu părea că avem un punct comun. Mereu ai fost atât de... ei bine...

— Perfectă?

— Exact. Mama încuviință din cap. Iar eu am fost mereu atât de...

– Exigentă? Solicitantă? Greu de mulțumit?

Mama se încruntă de consternare.

– Chiar am fost așa?

– Nu. Lucy pufni, apoi făcu o grimasă. Oarecum.

– O, Doamne! N-am vrut niciodată să fiu așa. Încercam doar să fac ce era mai bine. Ce era corect. Presupun că încercam să fiu mama mea. Clătină din cap. După patru băieți, nici nu știi cât de mult mi-am dorit o fiică. Nu te-ai întrebat de ce n-am făcut niciodată mare tam-tam pentru că tu și Jackson amânați logodna an de an?

– Dar ai menționat-o foarte des, spuse Lucy crispată.

– Asta este treaba mea, dragă. Dar eu, în mod egoist, nu m-am bucurat de ideea că nu o să te mai am în preajmă în fiecare zi. Astfel că, oricât ar părea că v-am împins pe tine și Jackson să fiți împreună, crede-mă, puteam să fac mult mai mult. Ea oftă. Voiam pur și simplu ca viața ta să fie perfectă. A mea a fost, și îi datorez totul mamei mele.

– Mama ta?

Bunica lui Lucy murise înainte ca ea să se nască.

Ochii mamei se făcură mari de surpriză.

– Crezi că eu am vrut să mă mărit cu tatăl tău?

– Ei bine, de fapt, da, așa cred.

– O, Doamne sfinte, nu. În primul rând, nu mi-am dorit deloc să fiu Mary Merryweather.

Lucy își înăbuși un râset.

– Cine?

– Prenumele meu este Mary. Sunt surprinsă că nu ai știut asta, chiar dacă nu îl folosesc niciodată. Mama m-a asigurat că, dacă mă măritam cu tatăl tău, îmi puteam folosi numele mijlociu... Pauline. Întotdeauna am iubit numele Pauline. Mama îl detesta. Credea că sună a nume de actriță. Schiță un surâs. E parte din motivul pentru care mi-a plăcut.

– Mamă! exclamă Lucy și râse.

– Tatăl tău a crezut că totul este foarte amuzant. Ea zâmbi. Are un excelent simț al umorului.

– Tata?

– Oh, Doamne, da! Asta l-a ajutat să fie bancher. Și ceea ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de el. Ea clătină din cap. Nu-mi doream nici în ruptul capului să mă mărit cu un bancher.

– Nu? întrebă Lucy încet.

— Nu, deloc. Îmi doream un bărbat care să mă ducă în aventuri cu el. Un aventurier sau un explorator. Se gândi o clipă. Sau un pirat.

— Mamă!

— Știu că este foarte prostesc, eu eram foarte tânără. Se gândi o clipă, și vocea i se îndulci. Și atunci, el a devenit un bărbat aventuros. În timpul războiului, au fost cu toții. Aproape că l-am pierdut la Gettysburg. Știai asta?

Ea se uită lung.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee.

— El s-a întors acasă chiar înainte de luptă, iar tu te-ai născut în anul următor. După Gettysburg, a fost transferat în corpul ofițerilor, locul perfect pentru un bancher. Reușise să evite postul până atunci și era furios. Ea zâmbi. Eu am fost încântată.

Lucy resimți din plin șocul. Ideea ca tatăl ei impunător și puternic apropiindu-se măcar și de departe de a fi aventuros era greu de acceptat sau de crezut.

— Nu știam nimic din toate astea.

— Nu a existat nici un motiv pentru care să fi trebuit să știi. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Tatăl tău nu vorbește niciodată despre zilele acelea – și nici eu. Ea ridică din umeri. Chiar nu are rost. Trecutul a fost și s-a terminat. Și viața noastră a fost bună până la urmă.

— Sunt atât de... bucuroasă.

Lucy nu se gândise niciodată cu adevărat la părinții ei ca la altceva decât la importanții membrii ai societății, Harold și Pauline Merryweather, stâlpii comunității. Extrem de cuviincioși și de plictisitori. Acum, avea imaginea unei femei îndrăgostite de un soț care plecase la război. O tânără mamă cu patru fii care se temuse că bărbatul pe care îl iubea putea să nu se mai întoarcă niciodată.

— Și eu. Mama zâmbi. Mama mea a fost cea care m-a încurajat, nu, m-a împins spre tatăl tău. Nu am regretat niciodată asta. Firește, nu a fost perfect. Tatăl tău poate fi arogant, inflexibil și foarte enervant.

Lucy pufni în râs. Asta putea să creadă.

— Am fost foarte fericiți, Lucy, mai bine de treizeci și trei de ani, și nu cred că poți cere mai multă fericire. A fost cea mai minunată... Ochii ei de culoarea alunei sclipiră. Aventură.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la genul de femeie care să fie interesată de aventură, spuse Lucy fără să stea pe gânduri.

Mama râse.

– Viața însăși, draga mea fată, poate să fie cea mai minunată aventură dacă ai alături persoana potrivită. Și chiar dacă viața cuiva poate să pară foarte anostă și plictisitoare...

– Oh, nu m-am gândit niciodată... Mama arcui o sprânceană. Ei bine, poate că m-am gândit, spuse Lucy încet.

– Sigur că nu te-ai gândit. Ea bătu ușor mâna fiicei sale. Nimeni nu-și închipuie propriii părinți făcând ceva măcar de departe interesant înainte de a deveni părinți.

Lucy se întrebă ce anume rataseră de-a lungul anilor ea și această femeie pe care își dădea acum seama că nu prea o cunoștea, amânândouă încercând din răspuțeri să fie ceea ce se aștepta de la ele să fie. Ea trase adânc aer în piept.

– Pot să-ți mărturisesc ceva?

– Întotdeauna, dar poate aștepta puțin?

– Desigur.

– Bun. Pentru că am venit să-ți spun că la parter se află un tânăr foarte insistent, care vrea să te vadă. Mama o studie îndeaproape. Un lord sau cam așa ceva.

– Cameron Effington?

Speranțele se treziră la viață, și ea le reduse la tăcere. Chiar nu-i păsa dacă el era aici sau nu, dar trecuseră trei zile, și, dacă o iubea cu adevărat, era de așteptat să facă ceva eforturi ca să o vadă.

– Așa cred. El este cel care ți-a trimis florile, nu?

Lucy încuviință din cap.

– Pot să le spun fraților tăi să-l dea afară, să știi. Sau să-i dea o bătaie zdravănă, dacă preferi.

Lucy zâmbi.

– Ar fi minunat.

– Foarte bine, atunci.

Mama se ridică și porni spre ușă.

– Nu, mamă, stai, spuse Lucy repede. Nu credea că mama ei chiar i-ar pune pe frații ei să îl ia la bătaie pe Cameron, dar astăzi aflase tot felul de lucruri pe care nu le bănuise niciodată despre mama ei, și poate era mai bine să nu îi dea ocazia. O să-l primesc.

– Ești sigură?

– Nu. Ea scoase un oftat prelung. Cel mai bine ar fi fost să-l dea afară și să nu-l mai vadă niciodată. Erau lucruri pe care trebuia să i le spună. Dar o să-l primesc totuși.

— Bineînțeles că o să-l primești, spuse mama neclintită. De altfel, frații tăi îl pot arunca afară și mai târziu, dacă vrei. Se prea poate să îi ajut și eu. Îi adresă ficei un zâmbet șiret, apoi se opri. Nu o să te prezez, dar sunt aici să te ascult dacă simți nevoia de a vorbi cu cineva. Cineva care o să fie mereu, dar mereu de partea ta. Dar dacă pot să-ți dau un sfat...

— Întotdeauna mi-ai dat sfaturi excelente.

— Mulțumesc. Cred doar că ar trebui să nu uiți că există oameni cu adevărat răi pe lume. Mama râse. Dar majoritatea dintre noi suntem doar proști.

— Am acceptat să ne vedem doar pentru un motiv.

Vocea lui Lucy răsună rece și neînduplecată, iar Cam ar fi putut să jure că temperatura din salon scăzuse în clipa în care ea intrase.

Sigur că nu se așteptase ca ea să i se arunce în brațe, chiar dacă ar fi fost frumos. Florile și bilețelele pe care le trimisese nu avuseră, evident, efectul de îndulcire la care sperase el. Cu toate astea, era ciudat de încurajator să constate că arăta la fel de obosită ca el, de parcă nici ea nu ar fi avut mai mult noroc la somn. Și, în ciuda purtării ei glaciale, exista o vagă tristețe în ea. Inima i se strânse în piept. Numai el era de vină pentru tot.

— Ca să mă ierți?

El zâmbi și nu încercă să ascundă nota de speranță din voce.

Un om mai slab ar fi putut să o ia la fugă la vederea privirii nimicitoare pe care i-o trimise.

— Clara a auzit de la domnul Chapman că ai compilat poveștile din *Cutezătoarele isprăvi ale unei moștenitoare fugare* într-un roman ce urmează să fie publicat.

— Da.

— Vreau să oprești proiectul.

El o privi lung.

— Nu pot.

— Vrei să spui că nu o să faci asta. Ea miji ochii. Tocmai asta vrei. Cartea asta nu demonstrează ceva doar tatălui tău, ci și lumii. Cameron Effington-Fairchild-Aldrich și-a găsit, în sfârșit, chemarea.

— Nu, vreau să spun că nu o pot opri. El scutură din cap. Chiar acum se tipărește.

— Cât de convenabil!

– Comoditatea nu are nimic de-a face cu asta. A fost ideea fratei
lui meu, și nu m-am gândit să-l opresc.

Dar ar fi oprit publicarea dacă ar fi putut? Era o întrebare
neliniștitoare. Se temea de răspuns și era recunoscător că era
într-adevăr prea târziu. Avea dreptate Phineas? La urma urmei, am-
biția chiar triumfa asupra afecțiunii?

– Înțeleg.

– Lucy, începu el.

– Am avut încredere în tine, și ți-ai bătut joc de mine. M-ai ridi-
culizat în public. Umilință publică. M-ai transformat într-o carica-
tură, o exagerare, un stereotip. Moștenitoarea necugetată, găsită în
fiecare comedie de salon și în fiecare foileton de doi bani.

– Cum adică de doi bani? întrebă el fără să se gândească, dar știu
imediat că făcuse o greșală.

– Adică, nu ești Shakespeare, nu ești Dickens și... Privirea ei îl
survolă, plină de dezgust. Cu siguranță, nu ești Twain!

El făcu o grimasă. Nu că ceea ce spunea ea nu ar fi fost adevărat,
chiar dacă el ar fi contestat comentariul despre foiletonul de doi
bani. Dar chiar dacă ea credea asta, acum o spunea doar pentru că
era supărată și rănită.

– M-ai făcut să par ca o idioată și o proastă. M-ai reprezentat
ca pe o americană necugetată, cu mai mulți bani în geantă decât
minte din cap.

– În nici un caz, spuse el ferm. Nimeni dintre cei care îmi citesc
poveștile sau cartea nu o să știe vreodată că eroina are vreo legătură
cu tine.

– Toți cei care mă cunosc și care citesc cartea o să știe că sunt
eu. Ea se uită încruntată la el. Publicarea poveștilor a fost un lucru
destul de grav, dar o carte? Maxilarul ei se încleștă. Ziarul de azi
este ambalajul pentru pește de mâine, dar o carte... Ea clătină din
cap. O carte durează pentru totdeauna.

– M-am chinuit mult ca să mă asigur că nimeni nu o să facă le-
gătura între tine și eroină.

– Nu suficient de mult. Ești atât de dornic să justifici ceea ce ai
făcut încât nu poți vedea adevărul.

– Pentru că nu este nimic de văzut.

– Nimic? Ea își arcui o sprânceană. Chiar și domnii mai în vârstă
cu care am jucat cărți la Millworth m-au comparat cu creația ta.

Dacă aş rămâne în Anglia, tot mai mulți oameni ar face legătură între mine și moștenitoarea ta necugetată.

– Cum adică dacă ai rămâne? El o privi fix. Pleci din Anglia?

– Mă întorc în America. Ea făcu o pauză. Plec mâine.

– Nu poți să pleci mâine. Panica pură se răspândi înăuntrul lui.

Dacă ea pleca din Anglia, dacă se întorcea acasă, el pierdea orice speranță de a o cuceri, de a-i dovedi că putea într-adevăr să fie de încredere. Cum rămâne cu noi?

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Cum poți crede că poate să mai existe vreodată un noi?

– Ai spus că o să te măriți cu mine.

– Și tu ai spus nenumărate lucruri care s-au dovedit a nu fi adevărate.

– În realitate, spuse el încet, n-am spus.

– Poftim?

El se gândise foarte mult la asta. Era o porțiță de scăpare minusculă, dar totuși o cale de scăpare.

– Tu ești cea care a presupus că eu sunt investigator privat. Eu n-am spus niciodată asta.

Furia și neîncrederea o făcură să caște ochii.

– Nici nu ai negat vreodată acest lucru. Nu mi-ai corectat niciodată presupunerea.

– A fost concluzia ta nejustificată, spuse el cu subînțeles.

– Da.

Ea aproape își șuieră cuvântul.

– Eu nu te-am mințit niciodată.

– Exceptând poveștile despre isprăvile tale de investigator?

Ea pufni. Nu, în cea mai strictă definiție a cuvântului, presupun că nu ai mințit, de fapt. Ai fost mult prea inteligent pentru asta. Și totuși, ai reușit să mă păcălești, să mă minți. Sau mă înșel și în privința asta?

– Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

– Nimic ce? Ea își încrucișă brațele la piept. Nu aveai de gând să scrii povești folosindu-mă ca...

– Inspirație?

– Credulă neștiutoare!

– Prefer muză.

– N-ai decât să preferi ce vrei tu, se răsti ea. Sau nu te gândeai că am să aflu vreodată?

El făcu o grimasă la acuzația ei.

– Mi s-a părut cel mai bine...

– Cel mai bun pentru cine?

– Pentru amândoi!

– Pentru amândoi? Ea îi aruncă o privire nimicitoare. Ei bine, crezi ce vrei. Orice este convenabil ca să-ți salvezi conștiința. Chiar nu contează. Ea clătină din cap. M-ai folosit, Cameron, iar eu am avut încredere în tine. Ba, mai rău, am avut încredere în mine. Ea trase adânc aer în piept. Din momentul în care ne-am întâlnit, nu m-am îndoit niciodată că ești un om bun, cinstit, onorabil. Desigur, au existat momente în care m-am întrebat dacă nu cumva încercarea mea de a îndrepta regretele altei femei era similară modului în care mi-am petrecut toată viața. Trăind în funcție de așteptările oamenilor și ignorând sau poate pur și simplu nereușind să-mi recunosc calea. Dar niciodată nu m-am îndoit că am dreptate în privința genului de bărbat care ești. Ea îi întâlnește privirea direct. Cum am putut să mă înșel atât de mult?

El își dori să spună că nu se înșelase, dar știa că nu l-ar crede. Și acum, nici el nu știa dacă credea.

– Nu mi s-a părut mult de cerut. Sau de așteptat. Vocea ei era liniștită și mult mai înspăimântătoare decât atunci când furia o făcuse stridentă. Să fii pur și simplu omul care am crezut că ești.

– Sunt, spuse el încet și se întrebă dacă era adevărat.

– Mereu, dar mereu am sărit la concluzii. Mama m-a avertizat în urmă cu mult timp că asta o să fie pierzania mea într-o bună zi, și avea dreptate. Felul în care te-am judecat greșit... Fruntea i se încreți. Este evident că nu sunt suficient de inteligentă sau de curajoasă pentru a fi o femeie independentă.

– Lucy...

– Știi, în toată căutarea asta a mea, nu m-am îndoit de mine. Pentru prima dată în viață, făceam ceva pentru mine, chiar dacă era vorba despre aventurile altei femei. Ele au devenit ale mele, să știi. Știam că pot face asta. Dar, dacă am greșit în privința ta, dacă judecata mea a fost atât de defectuoasă... Ea clătină din cap. Atunci, trebuie să mă întreb dacă nu greșesc în privința tuturor lucrurilor.

Era distrusă. Putea să vadă în ochii ei, să o audă în glas. Și totul doar din vina lui.

– Lucy. El scutură din cap. Nu știu cum să fac asta. Vreau, dar nu știu cum.

– Nici eu nu știu. Ea trase adânc aer în piept. Bănuiesc că nu totul este în zadar. Sunt sigură că asta o să-ți ofere ceva nou despre care să scrii.

– Nu o să scriu despre noi. Nu aş face niciodată...

– Vrei să spui că nu ai *mai* face-o niciodată, nu-i așa?

El făcu o grimasă.

– Desigur, ai dreptate.

– Nu, Cameron. Nu am avut dreptate cu nimic. Este o parte din motivul pentru care este atât de... Ea se opri, apoi ridică bărbia, de parcă tocmai ar fi luat o decizie. Firicelul de speranță de care el încă se agăța se risipi. Dar îți datorez mulțumiri. M-ai ajutat cu încă un lucru de pe lista mătușii mele pe care nu credeam că o să-l pot îndeplini.

El simți un gol în stomac.

– Cel despre a-ți face un iubit?

– Ei bine, bănuiesc că două, atunci. Ea ridică din umeri. Nu, mă refeream la cel cu aventura romantică.

– Cu cineva pe care să nu ai de gând să îl mai vezi în viața ta.

El simți un nod în gât.

– Da, exact. Sunt atât de bucuroasă că ți-ai amintit. Tăcută, se uită lung la el o clipă, apoi îi aruncă un zâmbet șters. La revedere, domnule Fairchild!

Ea încuviință din cap și se depărtă.

El se uită după ea vreme îndelungată. O pierduse și nu avea pe cine altcineva să dea vina decât pe sine. Dacă aceasta ar fi fost o poveste, el și-ar fi putut scrie ieșirea din scenă. Dar asta era viața lui, și nimic nu era la fel de simplu în realitate ca pe hârtie. Nici nu era la fel de încrezător că avea să poată rezolva situația în realitate.

Dar știa cu aceeași certitudine cu care știa orice altceva în viața lui că, dacă nu putea să îndrepte lucrurile, regretul avea să-i roadă sufletul pentru tot restul zilelor. Un regret pe care nici un viitor descendent, oricât de bine intenționat, nu avea să-l poată îndrepta.

Păcat că nu avea habar cum să o facă.

** Să am o aventură romantică cu cineva pe care nu am de gând să-l mai văd în viața mea.*

Capitolul 21



Lucy se cufundă în patul din camera pe care o ocupase încă din copilărie în marea casă de pe Fifth Avenue și se uită la cartea de vizită din mâna ei, care purta același blazon văzut pe una dintre referințele furnizate de Cameron.

Era și timpul.

Trecuseră trei săptămâni, șase zile și un număr rezonabil de ore de când îl văzuse ultima oară pe Cameron Effington-Fairchild-Alldrich. Practic, o lună întreagă de când afurisitul îi frânsese inima. Chiar ținând cont de călătoria de o săptămână dintre Anglia și New York, ai fi crezut că trebuia să fi ajuns aici până acum. Ce Dumnezeu îi luase atât de mult? Doamne, ea fusese pe punctul de a-și face bagaje și a se întoarce în Anglia.

Nu că nu ar fi fost încă furioasă pe el, dar avusese aproape o lună să se gândească la acțiunile lui și la ale ei. Fusese o prostie să creadă că se putea întoarce acasă la New York și că viața avea să fie exact așa cum fusese înainte de a pleca. Ea nu mai era aceeași Lucy Merryweather care traversase oceanul ca să ajungă în Anglia în decembrie și nici nu avea să mai fie vreodată. Viața ei de aici o făcea să se simtă neliniștită, plictisită și teribil de singură. Nici măcar regretul mătușii pe care se gândea cum să îl rezolve nu era de ajuns pentru a-i umple zilele nesfârșite. Îi era dor de Clara, care îi mărturisise rolul complice în minciuna lui Cameron. Și, mai rău, îi era dor de el. Părea că nu mai era genul de femeie care să se mulțumească să facă ce se aștepta de la ea.

Începuse să se gândească, treptat, că cea mai mare vină a lui Cameron nu era că o folosisese drept inspirație – ideea de a fi muza cuiva începea să îi placă –, ci că o făcuse să creadă că el era cineva și ceva ce nu era. Desigur, puteai spune că, dacă ea nu ar fi sărit la o concluzie greșită, el nu ar fi profitat de ocazia care i se prezentase. Chiar dacă putea să dea vina pe el pentru asta, nu i se părea foarte corect. Totuși, încă o durea – la urma urmei, avusese încredere în el –, iar iertarea avea să necesite o cantitate rezonabilă de ploconeală din partea lui. Nu că nu avea de gând să-l ierte. Pur și simplu, nu credea că trebuia să facă lucrurile prea ușoare pentru el.

Mama spusese cândva că minciuna nu era modul cu care să începi o căsătorie, iar Lucy era foarte de acord.

Cu toate acestea, existau lucruri mai rele în viață decât să fi văzută de lume ca o moștenitoare necugetată. Petrecerea restului vieții tale fără bărbatul pe care îl iubeai era în fruntea listei.

Se grăbi să coboare, încercă să ignore nerăbdarea inimii alimentată de anticipare și se opri brusc când ușile deschise ale salonului se iviră în raza ei vizuală.

Într-o parte a camerei, Cameron stătea așezat stingher pe canapea, lângă un lucru foarte mare, acoperit cu o pânză sau așa ceva. În colțul opus al camerei, stăteau toți cei patru frați ai ei – în picioare, întinși sau așezați. Nici unul dintre ei nu părea deosebit de primitor sau de prietenos. Știa că exista un bărbat vinovat pentru dispoziția ei, dar ea nu le-o confirmase, nu o negase și, de fapt, refuzase pur și simplu să discute despre asta. Prezența lor acum putea să fie pusă pe seama ei. De când revenise din Anglia, frații ei depuseseră un efort concertat ca să îi ridice moralul și formaseră un fel de conspirație ca să se asigure că rareori petrecea o seară singură. Ceea ce era la fel de enervant pe cât era de duios.

Măcar părinții ei erau plecați astă-seară, ceea ce era o mică binecuvântare. După expresiile fraților ei, dar și după a lui Cameron, era într-adevăr foarte mică.

Se pregăti și intră în cameră ca și cum l-ar fi văzut cu o zi, nu cu trei săptămâni, șase zile și câteva ore bune în urmă. Cameron se ridică și îi adresă un zâmbet nesigur, evident nesigur de cum avea să fie primit. Bun.

– Bună seara, milord, spuse ea plăcut. Cum ai călătorit?

– Foarte bine, mulțumesc.

Stilul lui era la fel de politicos ca al ei.

– Presupun că mi-ai cunoscut frații. Ea făcu semn spre zidul solid de masculinitate americană din spatele ei. Erau chiar impunători. Harry, Joe, Cole și Parker.

Cameron încuviință din cap.

– Ni s-au făcut prezentările când am ajuns.

– Excelent! Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să te prezint. Nu-mi amintesc niciodată numele potrivit.

Ea zâmbi dulce.

– Effington este de ajuns, spuse el încet.

— Foarte bine, atunci. Ea se apropie de un scaun de lângă canapea și se așază. De ce ești aici?

El aruncă o privire spre frații ei.

— Putem vorbi între patru ochi?

— Orice vrei să-mi spui poate fi spus de față cu familia mea.

El își arcui o sprânceană.

— Orice?

— Le-am povestit despre regretele mătușii Lucinda.

Nu că le-ar fi spus ceva de pe lista mătușii. Poate că nu mai era femeia care fusese cândva, dar cu siguranță nu era vreo nătângă. Frații ei crezuseră că misiunea pe care ea și-o asumase era admirabilă, chiar dacă pe alocuri prostească. Aparent, toată lumea credea asta. Mama ei pâlise puțin când auzise despre dorința Lucindei de a înota goală și de a săruta un străin, dar ea spusese că Lucy era o femeie inteligentă, competentă și capabilă să ia propriile decizii. De asemenea, sublinie că cel mai bine era să nu-i spună nimic tatălui ei. Lucy nu prea mai înțelegea cine era mama ei, dar îi plăcea.

— În afară de asta...

— Le-ai spus că vreau să mă mărit cu tine?

Expresii de surpriză răsunară în urma ei.

— Ei bine, asta schimbă totul, nu-i așa? spuse Cole în barbă.

— La urma urmei, mâine o să facă 24 de ani, spuse Parker încet.

Asta poate să fie singura ei șansă.

— Nu vă supărați... Ea le aruncă o încruntare enervată. Dacă aveți de gând să rămâneți, atunci vă rog să-mi faceți favoarea de a vă ține gura.

— Eu nu am nimic de ascuns de nimeni.

Cameron zâmbi.

— Și nu este asta o schimbare plăcută? replică ea.

Harry își dresе glasul.

— Poate că ar trebui să așteptăm pe coridor.

— Să nu vă duceți prea departe. Ea făcu un semn din cap spre ușă. Aș putea avea nevoie ca unul dintre voi să-l împuște.

— De ce am rămas aici dacă ea nu voia decât să ne dea afară? îl întrebă Cole pe Harry în timp ce ieșeau din cameră.

— Pentru că este supărată. Parker pufni. Toate femeile sunt.

— Suntem aici ca să ne arătăm sprijinul ca familie, spuse Joe, aruncând o privire spre ea. Nu că ar avea nevoie.

Cameron o studie, încercând, evident, să nu zâmbească amuzat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești aici?

„Și ce ți-a luat atât de mult?”

– Ți-am adus un cadou. Nu știam că mâine este ziua ta de naștere, dar acum, că știu, lucrul este cu atât mai potrivit.

El scoase învelișul de pe ceva cu o înfloritură pentru a dezvălui o colivie de aramă și pe ocupantul acesteia, o pasăre viu colorată de dimensiunea unui porumbel.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Mi-ai adus un papagal?

– Cred că este al nouălea sau al zecelea lucru de pe lista mătușii tale. Imediat după un câine. El se uită în jur. Unde este Albert, aproape?

– Albert este o creatură a loialității divizate, spuse ea absentă, apoi se ridică și se apropie de colivie. S-a îndrăgostit până peste urechi de doamna Helstrom, bucătăreasa noastră, și își petrece cea mai mare parte a timpului în bucătărie, unde cred că ea îi încurajează afecțiunea hrănindu-l cu tot felul de delicatese pe care probabil nu ar trebui să le primească. Doar când pleacă ea seara, catadicsește să mi se alăture.

– Înțeleg. Cameron zâmbi. Atunci, permite-mi să ți-l prezint pe Fernando. Fernando, salut-o pe domnișoara Merryweather.

– Bună ziua, spuse Fernando ascultător. Îmi pare rău.

Ea se uită lung.

– Poftim?

– Te rog, iartă-mă, spuse Fernando.

Ea aruncă o privire spre Cameron.

– L-ai învățat...

Fernando cârâi.

– Sunt un idiot.

– Am avut o grămadă de timp la dispoziție, spuse Cameron mârșnit și începu să se plimbe de-a lungul și de-a latul camerei. Prima săptămână după ce ai plecat mi-am petrecut-o cufundat în auto-compătimire și disperare. Cel puțin, așa a spus fratele meu mai mare. Aruncă o privire spre ea. Am crezut că greșește, dar ceilalți frați ai mei au fost de acord cu el.

– Sunt un prost, adăugă Fernando. Sunt un idiot.

– Ce pasăre inteligentă, murmură ea.

– Dar chiar am scris un pic. Se opri în fața unei statui de bronz a lui Mercur, aflată pe un pedestal din marmură. O poveste despre un bărbat care stă pe docuri, urmărind o navă care o poartă departe pe femeia pe care o iubește, în timp ce inima i se frânge încet în piept. El se dusesese să o împiedice să plece din Anglia, dar îl lasă curajul, și ajunge să se întrebe dacă viața ei poate să fie mai bună fără el. Așa că o urmărește urcând pe vas, dar nu știe ce să spună.

Inima ei bătu cu putere. Deci el fusese. Venise să o oprească, până la urmă. I se păruse că îl văzuse când nava părăsise cheiul, dar, când se întorsese și se uitase din nou, el dispăruse.

– Mi se pare un pic melodramatic, zise ea și ridică din umeri.

– Oh, a fost. El continuă să studieze statuia ca și cum mesagerul antic ținea un comunicat secret doar pentru el. Numai despre dragoste pierdută, despre remușcări și regrete.

– Dar despre căință?

– Încă nu am terminat-o și nu știu dacă o s-o termin. Personajul principal este mult prea patetic. S-a înșelat, vezi tu, și el știe asta, dar s-a afundat prea mult în vinovăție și nehotărâre ca să-și dea seama de ce e necesar să facă, iar eu m-am săturat de el.

– Da?

– Nici nu-mi mai place de el, așa că mi s-a părut inutil să termin de scris povestea lui. Cameron continua să umble prin cameră. A doua săptămână a fost ceva mai luminoasă. I-am prezentat cartea tatălui meu. El se opri. Cred că am menționat acordul meu cu el în bilețelul pe care l-am lăsat în camera ta în noaptea în care...

Ea aruncă o privire spre ușa deschisă și îi făcu semn să tacă.

– Da, da, îmi amintesc. Ea coborî vocea. Ei chiar ar putea să te împuște, să știi.

– Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Ridică din umeri. Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, cartea era disponibilă în librării. Se vinde foarte bine, mulțumesc că ai întrebat.

Fernando bătu din aripi.

– Te rog să mă ierți.

– Nu am întrebat și nici nu mi-am propus, dar nu am nici o în-doială. Ea făcu o pauză. Poveștile erau mai degrabă... distractive.

El arcui o sprânceană.

– Nu sunt de doi bani?

– Nu așa cum am crezut prima dată.

— Atunci, le-ai recitat, spuse el și o studie îndeaproape.

Ea oftă în semn de capitulare.

— Poate, o dată sau de două ori.

„Sau de treizeci ori patruzeci de ori.”

— Înțeleg. Tonul lui era serios, dar în ochii lui se zări o strălucire evidentă de amuzament. Până în cea de-a treia săptămână, mi-am dat seama că...

— Sunt un idiot, anunță Fernando.

— Și asta. El zâmbi larg. Așa că am făcut niște aranjamente, am cumpărat un papagal și am luat prima navă cu care am putut să trec oceanul.

— Și?

— Și sunt aici. El se opri lângă șemineu, își împreună brațele la piept și se sprijini nonșalant de poliță. Renunți la misiunea ta?

— Încă nu m-am hotărât. Nu o să fie nici pe departe la fel de distractiv fără...

— Mine?

— Clara, spuse ea ferm, dar se gândise la el.

— Eu, de exemplu, cred că ar fi mare păcat.

— De ce? Ea miji ochii. Pentru că nu ți-ar da nimic despre care să scrii?

— Nu, pentru că nu i-ar oferi minții tale diabolice nimic de rezolvat. Ai putea să ajungi într-un complot ca să domini lumea.

Ea îl studie cu prudență.

— Încerci să mă măgulești?

— În nici un caz, spuse el neclintit. Doar dacă funcționează.

— Nu funcționează.

El chicoti.

— Ești singura femeie pe care o știu care să ia cuvântul „diabolic” drept un compliment.

— Diabolicul nu este pentru cei slabi. Nici confruntarea și candoarea nu erau. Ea trase adânc aer în piept. Știi care este cel mai rău lucru la poveștile tale?

— În afară de faptul că ai simțit că mă amuz pe seama ta?

— Ai făcut-o pe eroină mult mai bună decât mine.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus.

— Poftim?

– Domnișoara Heartley, eroina ta. E mai inteligentă, mai curajoasă și cu siguranță mai amuzantă decât mine. Aventurile ei au fost mult mai... aventuroase decât ale mele. Misiunea ei avea un scop, în timp ce a mea era doar...

– Ea este un personaj imaginar, să știi.

– Este? Îl studie intens. Trebuie să te întrebi pe cine pretinzi că iubești. Pe mine sau pe versiunea mea imaginară creată de tine. Femeia asta incredibilă, care este cu mult mai mult decât aș putea eu vreodată să sper că am să devin. Ea clătină din cap. Cum poate cineva să se ridice la înălțimea ei?

– Ai un punct de vedere pertinent, spuse el gânditor.

Ea se uită lung la el.

– Este tot ce ai de spus?

– Nu. El ridică un dosar așezat pe canapea, lângă colivie, și i-l întinse. Este o trupă de actori britanici care pune în scenă o serie de lecturi din Shakespeare. Înțeleg că este un lucru foarte progresist. Cu costume, dar cu decoruri minime și foarte puțină recuzită. Au mâine-seară un spectacol special pentru o cauză nobilă.

Ea deschise dosarul și răsfoi paginile.

– Asta este scena balconului din *Romeo și Julieta*.

– Poate cea mai romantică scenă din istoria teatrului.

– Cu excepția faptului că au murit până la urmă, spuse ea în șoaptă.

– Am aranjat ca tu să citești partea Julietei în scena balconului.

– Ce ai făcut?

Privirea ei se ridică brusc spre a lui.

– Mătușa ta nu-și dorea să apară într-o piesă de teatru?

– Da, dar...

– Ți-am spus că o să te sprijin în misiunea ta și mă simt obligat să te ajut în continuare, ca să mai bifezi măcar încă un lucru de pe lista mătușii tale.

– De asta ești aici? Ea îl privi neîncrezătoare. Despre asta este vorba?

– Ți-am dat cuvântul meu și, în ciuda a ceea ce crezi despre mine, îmi țin cuvântul dat. Bănuiesc că este o chestiune de onoare.

– Onoare? Cu siguranță, era un fel de glumă nu foarte amuzantă din partea lui. Ai traversat un ocean pentru că te simți obligat?

– Urăsc să las lucrurile neterminate.

— Nu vreau ajutorul tău. Ea aruncă dosarul pe canapea. Și nici nu vreau să mai am de-a face cu tine. Și sunt foarte tentată să îi pun pe frații mei să te împuște.

El pufni.

— Chiar vrei să mă împuște?

— Da!

— Dar ți-am adus un papagal.

— Sunt un idiot, croncăni Fernando ca la un semn.

— Și, spre binele lui, am să-l păstrez eu, se răsti ea.

— Nu pot să cred că o femeie care ar salva un elefant ar sta cu mâinile în sân și le-ar permite fraților ei să îl împuște pe bărbatul care a traversat un ocean ca să-i ofere ajutorul.

Clătină din cap mâhnită.

— Foarte bine, atunci. Nu o să-i pun să te împuște. Ea luă colivia lui Fernando și porni spre ușă. Dar, dacă și-ar dori să te dea afară în spiritul victorios a două războaie cu țara ta, nu o să-i opresc.

Se îndreptă de spate și ieși din salon, urcă scările și se duse direct în camera ei, fără să se oprească până ce ușa nu se trânti în urma ei.

Puse colivia pe birou. Fernando se uită la ea și croncăni.

— Sunt un idiot.

— Da, știu. Ea ignoră comentariile papagalului. S-ar putea să fiu și eu o idioată. Își împreună brațele la piept și începu să facă pași prin încăpere. Mi se pare că am fost îndreptățită în sentimentele mele de furie și trădare. El m-a creionat ca pe o proastă, deși am ajuns să mă întreb dacă a fi cunoscută drept o moștenitoare necugetată este chiar atât de groaznic. Și este cel mai încântător lucru să fii inspirația cuiva.

— Îmi pare rău.

— Dar este suficient să-ți pară rău? Ea clătină din cap. Chiar a traversat un ocean pentru mine... Se opri și se uită la pasăre. Dar cu siguranță nu și-a cerut scuze pentru comportamentul lui. Nici nu m-a luat în brațe, nu mi-a declarat dragoste eternă și nu și-a cerut iertare.

— Te rog să mă ierți.

— Exact așa, dar să te învețe pe tine să spui asta nu este același lucru cu a rosti chiar el.

— Îmi pare rău.

– Știu că îți pare. Ea continuă să se plimbe de colo-colo. Omul acesta pune ceva la cale, dar ce? Nu cred nici o clipă că a venit până aici doar ca să se țină de cuvânt și să mă ajute. Nu, are altceva în minte.

– Bună. Te iubesc.

Ea se opri și se uită lung la papagal.

– Nu ai mai spus asta înainte.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți face griji. Ea ridică din umeri. Dar ar fi trebuit să menționezi mai devreme. Dacă el te-a învățat să spui asta – și eu sunt mai mult decât dispusă să-i ofer prezumția de nevinovăție la capitolul ăsta –, atunci nu se află aici doar pentru a mă ajuta cu regretele mătușii Lucinda. Nu, slavă Domnului, există mult mai mult în venirea lui. Ceea ce este o ușurare, căci mai sunt foarte puține regrete de pe lista ei care au rămas nebifate și m-aș simți obligată să inventez unele ca să-l țin aici. Ea se gândi o clipă. În spiritul compromisului, nu o să permit mândriei să stea în calea fericirii mele. Și oricărui om care ar traversa un ocean și mi-ar oferi un papagal...

– Sunt un prost.

– ... Ar trebui, cu siguranță, să i se permită să-și ispășească greșelile. Ea încuviință din cap ferm. Prin urmare, o să citesc rolul Julietei pe scenă, o să mai bifez încă un regret de pe listă și o să aștept să văd ce urmează să născocască domnul Effington-Fairchild-Aldrich.

A doua zi era aniversarea ei și urma să citească rolul Julietei pe o scenă, datorită bărbatului pe care îl iubea. Cu siguranță, aceasta putea fi numită nu doar o aventură, ci și o ispravă cutezătoare. Ceea ce o duse din nou la întrebarea pentru care încă nu avea nici un răspuns.

O iubea pe ea sau versiunea mai bine scrisă a ei?

– Coniac sau whisky scoțian?

Harry se ivi în ușa deschisă.

– Whisky, aș spune, zise Cameron. Și aș aprecia foarte mult.

– M-am gândit eu.

Harry și frații lui se întoarseră în cameră.

Câteva minute mai târziu, paharele fuseseră umplute, și toți bărbații ocupaseră câte un loc.

— Deci... Joe îl studie peste marginea paharului. Vrei să te căsătorești cu sora noastră.

— Da.

— Nu pare prea încântată de idee, murmură Parker. Sau de tine.

— Dar cred că suntem cu toții de acord că îi pasă de tine, spuse Harry. Nu s-ar fi purtat așa cum a făcut-o dacă nu i-ar fi păsat.

— Nu s-a purtat niciodată așa din cauza lui...

Cole zâmbi larg.

— Jackson Channing? întrebă Cam.

Cole încuviință din cap.

— Bun.

Cam sorbi din băutură.

— Presupun că ai un fel de plan, spuse Joe cu nonșalanță. Dat fiind felul în care a plecat, trebuie să ai un plan.

— Și, din fericire, am unul. Cam se lăsă pe spate pe scaunul lui și făcu cu privirea turul grupului. Patru perechi de ochi care aveau aproape aceeași nuanță ca ai lui Lucy îl studiară curios. Era puțin deconcertant, dar nu deosebit de intimidant. Gata. Domnilor, nu am venit după sora voastră din cealaltă parte a lumii ca să renunț acum.

Fusese atât de ocupat să se simtă vinovat pentru minciună, încât uitase pentru o vreme cine era. Cu siguranță își petrecuse prea mult timp încercând să-și găsească drumul în viață, dar, după ce își recunoscuse adevărata chemare, nu mai șovăise. Nu avea să șovăie acum. Nu șovăise să scrie o carte. Nu șovăise să-i dovedească tatălui său propria hotărâre. Și nu avea să șovăie să câștige mâna iubirii vieții lui.

— În acest moment, cred că se impune un gest grandios.

— I-ai dat un papagal, sublinie Cole.

— Și asta a fost doar începutul. Iată ce am în minte.

Frații lui Lucy îi ascultară propunerea și nici unul nu spuse că era o prostie, ceva deplasat sau că nu avea cum să meargă. Îi amintiră de propriii frați, chiar dacă, desigur, frații lui nu ar fi fost atât de politicoși. Ar fi fost mai critici cu planul lui și mult mai sceptici în privința șanselor de reușită.

— M-aș încumeta să spun că asta nu a fost o cerere în căsătorie ieftină. Joe își alese cuvintele cu grijă. Deci nu te interesează Lucy pentru banii ei?

– Poți înțelege de ce este asta o îngrijorare, spuse Harry în grabă.
 – Desigur. Cam încuviință din cap. O moștenitoare îți poate fi oricând de folos, și eu mi-am risipit fondurile în tinerețe, dar am și ascultat sfaturile legate de investiții ale fraților mei. Pot să vă asigur că finanțele mele sunt foarte solide. Sunt sigur că tatăl vostru, în calitate de bancher, o să fie în măsură să verifice lucrul ăsta.

Harry încuviință din cap.

– Copiii din familia mea primesc, de generații, acțiuni substanțiale, și nu există încă un Effington care să le fi pierdut complet. Cam zâmbi larg. Și care să nu le fi primit înapoi.

– Este bine de știut, murmură Joe.

– Ar trebui să știi că nu te-am ajutat dacă nu am fi convinși că ea te place, zise Harry.

– Chiar dacă trebuie să fii avertizat, ea nu mai este cum era înainte să plece în Anglia. Cole se cutremură. Este mult mai irascibilă. Posibil, nebună.

– Nu este chiar nebună. Parker ridică din umeri. Nu este mai nebună decât orice altă femeie, adică. Mai degrabă, ei bine, încăpățânată și categorică, aș spune.

– Dar ne place mai mult așa. Joe zâmbi larg. Nu sunt sigur de ce.

– Cred că... nu știu, a înflorit. Poate s-a maturizat. Harry îl studie pe Cam curios. Asta este opera ta?

– Oricât mi-ar plăcea să spun că da... Cam clătină din cap. N-am avut nimic de-a face cu asta. Era deja absolut remarcabilă când am cunoscut-o. Poate că se datorează faptului că nu mai acordă atenție așteptărilor.

– Oricum ar fi, nu mai este la fel. Harry zâmbi larg. Și nu o să facă să fie ușor pentru tine.

– La naiba, domnilor! Cameron ridică paharul spre viitorii lui cumnați. Nu a făcut niciodată să fie ușor.

... Și ar fi trebuit să zic ceva, dar nu am zis. Chiar era o chestiune minoră, lipsită de o importanță deosebită. Totuși, dacă nu găsesc puterea de a lua atitudine pentru lucrurile mărunte, cum să pot spera să iau atitudine pentru lucrurile cu adevărat importante în viață?

Mi-e rușine de lipsa mea de putere. Sunt cel mai crunt tip de lașă să știu în inima mea că ceva era greșit și să nu vorbesc.

Totuși, dacă s-ar ivi din nou ocazia, aș avea curajul să condamn ce cred că este greșit, să iau atitudine pentru ceea ce mi se pare drept? Sper, dar chiar mi se pare că nu știi niciodată ce ești în stare să faci până în clipa în care te întâlnești cu destinul.

Dacă nu fac nimic altceva în viața mea, sper ca într-o bună zi să fiu genul de femeie care ia atitudine în public pentru lucrurile în care crede, indiferent dacă aceste lucruri sunt cu adevărat importante sau relativ minore. Mi se pare că, dacă nu o fac eu, atunci cine...

Din jurnalul domnișoarei Lucinda Merryweather, 1807

Capitolul 22



Lucy studie șirul scurt de trepte care ducea spre o schelă, cu o platformă aflată la sub doi metri distanță, și se pregăti să urce. Chiar nu era mare lucru. Cel puțin, nu în comparație cu a urca pe spinarea unui elefant. Dar culisele de la teatru erau mai întunecate și mult mai aglomerate decât își închipuise.

Entuziasmul se combina cu reținerea pe care o simțea în capul pieptului, dar ea începu să urce treptele. Schela se afla în spatele unui peisaj pictat menit să înfățișeze casa Julietei. Când venea rândul ei, Lucy pășea de pe schelă, printre perdelele închise la culoare și diafane, direct în balconul Julietei, după care avea să încerce să nu se facă groaznic de rușine.

Lucy nu mai fusese în viața ei pe o scenă adevărată. Și chiar dacă aceasta nu era o piesă de la cap la coadă, interpretarea operelor shakespeariene era, incontestabil, o producție teatrală. Într-un teatru adevărat cu, Dumnezeu, public adevărat. Oameni pe care nu îi cunoștea, chiar dacă, dat fiind că era pentru o cauză nobilă, bănuia că foarte multe dintre persoane prezente erau cunoștințe de familie sau membri ai familiei sale. Pur și simplu, nu aveai cum să eviți și, ei bine, nu prea îi păsa. Aparent, începea să îndrăgească povestea asta cu moștenitoarea necugetată.

În noaptea aceasta, era însoțită de părinții și de frații ei, dar încă nu îl văzuse pe Cameron, chiar dacă era sigură că era aici. Cum

altfel ar fi putut să-i mulțumească pentru ajutor și să-l și ierte? Frații ei îi povestiseră extraordinar de puține despre discuția lor cu el, chiar dacă Harry menționase, la întâmplare, că părea un bărbat înstărit, căci aranjarea apariției din această seară necesitase ceva intervenții și nu fusese deloc un lucru ieftin. În plus, adăuga și o donație importantă pentru cauza nobilă în discuție. Stabilitatea lui financiară era o ușurare pentru ea, dar, chiar dacă gândul îi încolțise în minte, nu crezuse niciodată cu adevărat că el era interesat de banii ei. Așa cum crezuse cu adevărat dintotdeauna că era un om bun și onorabil.

Lucy păși pe platformă ca să-și aștepte rândul. În spatele ei, femeia de la garderobă îi îndreptă fustele din brocart albastru ale costumului de Julieta. Cu mânecile lungi și corsajul cu decolteu pătrat, era mai degrabă mai frumos decât autentic. Însă acesta era teatrul, până la urmă, o lume de iluzii, iar, în momentul în care avea să păsească pe balconul acela, ea avea să fie Julieta. Un fior o traversă din cap până în picioare la gândul acela. Nu era de mirare că mătușa Lucinda își dorise să joace într-o piesă de teatru.

În spiritul aventurii, deși avea replicile scrise într-un caiet mare conceput să semene cu o carte veche, le memorase pe ale ei. Nu era dificil, întrucât fiecare școlăriță știa probabil pe de rost acele cuvinte nemuritoare. Lectura urma să înceapă cu prima ei replică, care, după cum îi subliniasse ea regizorului, nu reprezenta însă începutul scenei. El o sfătuisse să-și păstreze părerea pentru sine și să citească ce avea în fața ochilor.

Din aripa dreaptă, regizorul îi făcu semn. Venise momentul.

Ținu cartea deschisă în fața ei, dădu la o parte perdelele și păși pe balcon. Lumina strălucitoare o învălui, și observă cum strălucirea orbitoare o împiedica să vadă mai mult decât nesfârșitele rânduri de fețe de nerecunoscut, relativ anonime și, prin urmare, mult mai puțin intimidante.

Lucy înălță o rugăciune tăcută spre cer și trase aer în piept ca să se liniștească.

— „Romeo, ah! De ce ești tu Romeo?/ Te leapădă de nume și de tată/ De ce nu te-nduri, iubire jură-mi doar/ Și-am să mă rup de-ai mei.“

O voce de bărbat răsună dedesubt și într-o parte, în afara razei luminoase, și ea nu reuși să vadă cine vorbea.

– Să mai ascult sau să vorbesc?

Ea continuă:

– „Doar numele ce-l porți îmi e dușman./ Și chiar de n-ai fi Montagne, tu ești/ Tot tu. Ce-nseamnă Montagne? Nici braț/ Nici mână, nici picior, nici chip, nici altă/ Bucată dintr-un om. Alt nume ia-ți! Ce-i numele?”

– Exact, spuse Romeo.

– Exact? Ea se încruntă și coborî privirea spre replici. Nu era corect. Poate că actorul acesta era la fel de amator ca ea. La urma urmei, acesta era un eveniment caritabil și, dacă rolul ei se putea aranja, fără îndoială că se putea și al lui Romeo. Totuși, bărbatul avea cu siguranță replicile în față. Nu trebuia decât să le citească. Ea își dresе glasul și continuă: „Ce noi numim răsurі/ Tot dulce-ar miresma, oricum le-am zice...”

– Într-adevăr, ce-i numele?

– Nu am terminat, spuse ea pe un ton tăios. Și am spus deja asta. Ea scană cu privirea replicile. Avea dreptate. Spusese asta. Doamne, actorul care îl juca pe Romeo avea să strice totul. Ea se aplecă să privească peste balcon. Tot ce putea să vadă în lumina de pe scenă erau pantalonii și pantofii lui.

– Merită repetat.

Cameron pătrunse în lumină.

Ea ar fi trebuit să știe din clipa în care îi auzise vocea, dar se părea că tracul îi estompa capacitatea de observație.

– Ce faci? întrebă ea cu vocea cât putea de liniștită.

– A, dulcea mea Julieta, o să vezi. El îi adresează un zâmbet larg, apoi se întoarce spre public. Doamnelor și domnilor, întrucât această este ultima reprezentație a seriei, mi-am luat libertatea de a rescrie scena.

Un murmur surprins se ridică în rândul publicului.

– Este Shakespeare, spuse ea cu voce scăzută și insistentă. Ce era în mintea lui? Nu îl rescrii pe Shakespeare!

– Cred că bardul însuși i-ar permite unele libertăți unui conațional.

– Ei bine, eu n-am să permit.

– Lasă-l să vorbească, spuse o voce din public ce suna bănuitor de mult cu glasul unui dintre frații ei.

– Bine. Ea flutură cartea spre el. Mai am nevoie de asta?

– Probabil că nu, dar în teatru nu se știe niciodată ce s-ar putea întâmpla. El zâmbi larg. Spune-mi următoarea replică.

– Nu că așa avea de ales, zise ea în șoaptă. Se opri, își impuse să rămână calmă și încercă din nou „Așa, Romeo, de nu-i spun Romeo...”

– Nu chiar asta, o întrerupse Cameron. Cea de după „Că nu mai vreau să fiu Romeo-n veci!” Publicul râse. Continuă, o îndemnă el.

– Foarte bine. Ea strânse din dinți. „Ce om ești tu, ce-ascuns în manta nopții/ Dă buzna-n taina mea astfel?”

– „Pe nume nici eu nu știu a-și spune cine sunt”.

El se opri.

– Nu te opri. Ea pufni. Mai este.

– Și totuși, încerc să o fac, frumoasă Julieta, dar nu sunt altceva decât un simplu muritor, slab și temător de pierderi. Și, în încercările mele firave de a dezvălui totul, O, Doamne, am eșuat mai mult decât lamentabil. Căci m-am temut de rezultatul minciunii mele.

– Bineînțeles că te-ai temut.

Ea oftă, aruncă într-o parte caietul și își puse mâinile pe balustrada balconului. Fără îndoială, aceasta nu era genul de piesă de teatru la care se gândise mătușa Lucinda, dar oricum nu mai era aventura ei.

Nu mai era aventura Lucindei.

Își dăduse seama cu ceva timp în urmă că aventurile mătușii deveniseră ale ei, dar aici și acum, cu bărbatul pe care îl iubea făcând cel mai ridicol gest de măreție, pe o scenă în fața întregii familii și Dumnezeu mai știa a cui altcuiva, toată povestea nu avea nici o legătură cu Lucinda. Aceasta era, într-adevăr, aventura lui Lucy acum. Și viața lui Lucy. Și nu aveau să existe regrete.

Se gândi o clipă, apoi se adresă publicului:

– Este evident că nu o să existe nici o reprezentatie despre iubii predestinați astă-seară.

Cameron puse mâna căuș la gură și se aplecă spre public, cu un aer complice.

– Poate că e păcat, dar sperăm ca piesa pe care o vedeți acum să se termine mult mai bine decât cu moartea tuturor.

Chicoteli de apreciere traversară publicul.

— Spui că te-ai temut de rezultatul minciunii, și totuși, nobile Romeo, continuă Lucy, adevărul ar fi putut să-ți servească mai bine decât înșelăciunea, după cum dramaturgul însuși a spus într-o altă piesă pe care nu o s-o interpretăm în seara asta... Ea își desfăcu brațele într-un gest amplu spre public. Adevărul este adevăr până la sfârșit.

— Nu este temeinicia adevărului cea de care am fugit, atâta cât dezvăluirea lui. Și aici, ca în toate celelalte, am fost un prost. El ridică privirea spre ea. Și am greșit.

— Și ai învățat o lecție despre virtuțile adevărului și consecințele minciunii?

— Da, într-adevăr, frumoasă Julieta. El își strânse mâna în dreptul inimii. Și îți jur că, de acum înainte, nimic în afară de adevăr nu se va strecura printre buzele mele.

— Este un jurământ foarte frumos, și totuși... Ea scoase un suspin excesiv de dramatic și se îndreptă spre public. Romeo și-a jurat regretul, o scuză care, la drept vorbind, ar putea să fie considerată deficitară. Remușcarea lui pare superficială, regretul lui mai degrabă frivol decât sincer. Ea se adresa publicului: Doamne ale teatrului, ce spuneți? Și-a câștigat iertarea?

O brumă politicoasă de aplauze răsună din public.

— Sau, ca un bărbat care cu adevărat se pocăiește, ar trebui să mai stea în genunchi?

Aplauze entuziaste izbucniră, însoțite de mai mult de câteva urale.

Ea se aplecă în față, își sprijini un cot pe balustradă și își propti capul în mână.

— Ei bine, Romeo, așa cum au făcut toți bărbații care cu adevărat s-au căit înaintea ta, poți continua să stai în genunchi.

— Dacă statul în genunchi este prețul care trebuie plătit pentru iertarea de către frumoasa Julieta, fie. El sări pe spalierul ce ducea până la balcon și începu să urce. O să stau în genunchi la picioarele tale tot restul zilelor, dacă vrei. El ajunsese la balcon, cu capul acum la același nivel cu al ei, și îi întâlni privirea. Dar aș prefera să mă închin la picioarele tale.

Un suspin se ridică dinspre doamnele din teatru.

Tonul lui deveni serios:

– Aș muta cerul și pământul de sub picioarele mele dacă aș putea să anulez ceea ce nu se poate desface. Dar nu uita, frumoasă Julieta, că a ști că faptele mele greșite te-au rănit mi-a frânt inima și, în timp ce mă rog pentru iertarea acestui nenorocit, eu nu am să mă iert niciodată.

– Oh...

Inima i se opri în piept și nu reuși să mai rostească nici un cuvânt. Pentru o clipă lungă, ea nu putu să facă altceva decât să-l privească.

– Sigur mai ai multe de spus, nu? o îndemnă el.

– Da, desigur. Chiar dacă nu sunt sigură..., spuse ea încet, apoi își dresе glasul. A, Romeo, cuvintele tale mi-au atins inima, și, deși cuvintele nu au mai multă substanță decât aerul pe care îl respirăm, văd adevărul în ochii tăi.

Ea se aplecă să-l sărute – mulțimea ar fi adorat un asemenea gest, dar el se trase înapoi.

Sări pe balcon și o luă de mâini.

– Atunci, frumoasă Julieta, declară-ți dragostea pentru mine.

– Aici? șopti ea.

– Îți ofer ocazia să iei public atitudine pentru lucrurile în care crezi, spuse el cu voce joasă. Este pe lista mătușii tale. Crezi în dragoste, destin și suflete pereche. Poți să o faci, Lucy? Poți să iei atitudine pentru dragoste?

Ea aruncă o privire spre public. Devenea vizibil neliniștit.

– Doamne, Cameron, mi-ai demonstrat ce aveai de demonstrat. Este stupid și...

– Femeia pe care am creat-o, personajul pe care l-am modelat după tine nu ar fi putut să fie niciodată atât de minunată dacă femeia care m-a inspirat nu ar fi fost cea mai minunată femeie din câte am întâlnit vreodată. Ea este creația mea, Lucy Merryweather, dar tu ești sufletul ei. Așa cum tu ești a mea.

– Îți dai seama că povestea asta este incredibil de stânjenitoare, nu-i așa?

El aruncă din nou o privire spre public.

– M-am gândit că ar putea să fie. Dar asta este unul dintre riscurile faptului de a lua atitudine pentru lucrurile în care crezi. Tu chiar crezi în iubirea adevărată, Lucy, nu? Acum, este șansa ta să demonstrezi asta.

Ea se uită lung la el. Credea?

El se adresează publicului:

— Este o șansă de neratat să iei atitudine în fața lumii prin a declara că tu crezi în inima și în sufletul tău. Și ce este mai bine decât să crezi în iubire, cea adevărată și veșnică? Se întoarse spre ea. O să iei atitudine, Julieta? O să iei atitudine pentru dragoste? Și pentru mine? adăugă el în șoaptă.

Ea îl studie mult timp.

— Eu... Ea ridică vocea. Chiar dacă s-a spus că iubirea adevărată nu are o curgere lină, chiar ar fi nechibzuit să nu profităm de ocaziile care ni se prezintă. Și așa, dragă Romeo, chiar iau atitudine ca să declar sus și tare că eu cred în iubire, cea adevărată și veșnică, și, în ciuda greșelilor tale, puțin mai rele decât ale oricărui altuia din tagma ta, cred și în tine.

El zâmbi larg și se întoarse spre public.

— Acesta este sfârșitul piesei noastre, fără durere și întristare, ci cu veselie, fericire și bucurie. Așa că vă urăm tuturor noapte bună și liniștită.

El făcu o plecăciune exagerat de dramatică. Ea arcui o sprânceană.

— Și deci am ajuns la final?

— Ei bine... El se opri. Da. Știi, totul este bine când se termină cu bine.

Râsete se ridicară dinspre mulțime.

— Dacă într-adevăr este finalul. Ea ridică din umeri. Eu cred că piesa încă nu s-a rezolvat.

Un licăr de panică apărură în ochii lui Cameron. Veni mai aproape și îi vorbi în șoaptă la ureche:

— Gata, Lucy. Am scris ultimele replici... nu le-am inventat pur și simplu. Nu mai am altceva de spus.

— O, dar eu cred că mai ai, murmură ea, schițând spre el un zâmbet malițios, apoi privi publicul. Un moment, blânzi și amabili spectatori, în timp ce discut termenii de final ai efortului nostru de astă-seară. Ea se retrase dinspre balustradă și se întoarse spre Cameron. În primul rând, deși sunt mai mult decât dispusă să fiu muza ta, juri că nu o să mă mai folosești niciodată în scopuri literare fără ca eu să știu?

— Da, spuse el încet.

— Și promiți să fii complet sincer cu mine chiar și atunci când nu o să fie foarte ușor?

El încuviință din cap.

— Da.

— Și nu o să mă mai faci niciodată să mă îndoiesc de încrederea pe care o am în tine?

— Aș muri înainte să mai permit vreodată să se întâmple una ca asta.

— Bun. Acum, spuse ea cu un zâmbet malițios, putem să încheiem piesa.

— Și ai idee cum să facem asta?

— Tu ești scriitorul. M-am gândit că o să vii tu cu ceva.

— Am venit, și am zis deja ultimele replici, bine gândite și bine scrise, aș putea să adaug.

Ea făcu ochii mari.

— Da, ei bine, rescrie!

— Este mai ușor de zis decât de făcut, mormăi el. Se gândi o clipă, apoi îi adresă un zâmbet arogant și făcu un pas înapoi. Ar fi păcat să închei o piesă cu nimic mai mult decât niște cuvinte. El întinse mâna și o cuprinse în brațe. Această poveste de dragoste și romantism nu ar trebui să se încheie cu mai puțin de un sărut și promisiunea unui final fericit.

— O promisiune?

Inima ei începu să bată nebunește.

— Un jurământ, atunci. El îi zâmbi. Ce zici, Julieta? O să mă accepți pentru restul zilelor noastre?

Publicul rămase fără suflu.

— O să fii muza mea, iubirea mea, soția mea?

Ea se uită lung la el. Speranța se combină cu reținerea în ochii lui, dar cu siguranță știa deja răspunsul. Ea îi zâmbi.

— Aș fi nebună să nu profit de o ocazie care mi-a fost atât de frumos prezentată.

Aplauzele izbucniră, și el râse cu o încântare sinceră care învălui sufletul ei, și ea știu, în ciuda greșelilor lui și poate a uneia sau a două dintre ale ei, că tot ce se întâmpla era corect, adevărat și pentru totdeauna. Îl iubea pe acest bărbat mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată. Și, dacă nu ar fi fost regretele unei blânde femei

de mult plecate la cei drepți și dorința ei de a nu mai fi cine se aștepta lumea ca ea să fie, nu l-ar fi găsit niciodată.

– Și dacă o să existe regrete în viitor, să nu fie regrete ale inimii. Ea se uită în ochii lui și văzu că iubirea pe care o împărtășeau se reflecta în ei. Căci dragostea, bunul meu Romeo, nu este niciodată un regret.

** Să iau atitudine pentru lucrurile în care cred.*

Post-scriptum



În anii ce urmară, Lord Cameron Effington continuă să scrie sub pseudonimul Cameron Fairchild, cu muza lui alături. O muză care era încântată să citească tot ce scria și care, când considera că era necesar, îi făcea sugestii de îmbunătățire. El nu a avut niciodată la fel de mult succes și nu a devenit atât de cunoscut ca Mark Twain, dar a avut totuși o viață excelentă și nu a fost niciodată nevoit să se bazeze pe încrederea oferită de familia lui sau pe averea soției lui.

Lord și Lady Cameron Effington s-au stabilit în Anglia, dar au călătorit frecvent în America și au încercat, ori de câte ori a fost posibil, să călătorească prin lume, considerând că era mai ușor să se zbenguie într-o fântână într-o țară străină unde Lady Cameron habar nu avea ce urlau martorii scandalizați. Ei descoperiră și că era mult mai plăcut să înoți gol sub clar de lună într-o țară în care clima era mult mai temperată decât în Anglia.

- * *Să călătoresc prin lume.*
- * *Să mă zbengui într-o fântână.*
- * *Să înot goală la lumina lunii.*

Lucy Merryweather Effington se întreba uneori dacă le făcea un serviciu nepoatelor și strănepoatelor ei, neavând o listă de regrete pe care să le-o lase pentru ca mai apoi să o poată îndeplini și pentru a avea propriile isprăvi cutezătoare. Ea a investit mare parte din banii lăsați de mătușa ei într-o fundație dedicată educației, cu sedii atât în Anglia, cât și în Statele Unite, pentru a le permite tinerelor să își urmărească obiectivele și să își urmeze inima în speranța că la finalul zilelor lor nu aveau să sfârșească prin a avea regrete.

Chiar dacă, de-a lungul anilor, fundația a ajutat un număr mare de tinere să-și îndeplinească visurile, Fundația Lucinda Merryweather Van Burton pentru Încurajarea Tinerelor

a contribuit și la îndreptarea ultimului regret de pe lista mătușii lui Lucy, o aventură pe care Lucy a refuzat să o păstreze pentru sine.

** Să mă asigur că lumea își amintește numele meu.*

Și, Doamne, putea cineva să ceară mai mult decât atât?